JULIANNE MACLEAN
FOC APRINS
JULIANNE MACLEAN
FOC APRINS
Traducere din limba engleză de MIHAELA DOAGĂ
CORINT
FICTION
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României MACLEAN, JULIANNE
Foc aprins / Julianne MacLean; trad. din 1 b. engleză de Mihaela Doagă.
— Bucureşti: Corint Fiction, 2022
ISBN 978 – 606 – 088 – 054 – 7
I. Doagă, Mihaela [trad.]
În amintirea lui Charles Eugene Doucet, cu dragoste.
„Lubirea-i fum ce din suspine creşte, Aprinsă-i foc ce-n ochii dragi zbucneşte".
WILLIAM SHAKESPEARE, *Romeo şi Julieta1*
PROLOG
29 noiembrie 2011
Priveliştea e splendidă de-aici, de la nouă mii de metri deasupra Atlanticului, undeva între Londra şi New York, îmi reazem capul de spătar şi admir soarele magnific care-şi revarsă lumina deasupra norilor albi şi pufoşi, reflectând la tot ce-am descoperit săptămâna asta şi la cum voi proceda.
În două ore, avionul va ateriza la New York şi voi trece de vamă. Apoi voi da ochii cu tata şi el mă va conduce la ferma bunicii din Connecticut, unde îi voi aduce veşti care riscă să dea peste cap viaţa unei bătrâne. Mă numesc Gillian Gibbons, iar bunica mea tocmai a împlinit nouăzeci şi şase de ani. Mintea i-a rămas brici, dar corpul nu o mai prea ajută. E slabă, cu mâinile osoase, pline de vinişoare albastre, şi merge cu grijă, ca şi cum s-ar aştepta să-i fugă pământul de sub picioare.
Când mă gândesc la ea astfel, mi-e aproape imposibil să-mi imaginez cât de dârză a fost cândva, în tinereţe, cu mult înainte să mă nasc eu. Până săptămâna trecută, nu ştiusem prin ce-a trecut în timpul războiului, nici cât a sacrificat. Acum înţeleg cât de curajoasă, cât de

[1] William Shakespeare, *Romeo și Julieta,* traducere de Șt. 0. Iosif, Ed. Biblioteca pentru toți, București, 1962, p. 18 (n. tr.).

plină de viață și energie a fost.

Și totuși mă simt trădată din cauza lucrurilor pe care ni le-a ascuns toată viața. Încă n-am depășit șocul, nici eu, nici tata. Dar trebuie s-o iertăm, desigur, acum că știm toată povestea.

Și eu trebuie să mă iert, pentru propriile greșeli. Dacă bunica a fost în stare să-și refacă viața făcută țăndări, atunci de bună seamă pot s-o fac și eu.

Trăgând storul în calea razelor orbitoare ale soarelui care se revarsă peste nori, închid ochii, sperând să am parte de puțină odihnă înainte ca avionul să își înceapă coborârea.

I

GILLIAN

Cu trei săptămâni înainte

Ar fi trebuit să anticipez ce s-a întâmplat – să simt primele unde dinaintea marelui cutremur. Dacă aș fi făcut-o, poate că aș fi fost pregătită să acționez când s-au năruit zidurile. Dar reacția mea instinctivă a fost mai curând să dau bir cu fugiții. N-am stat să cântăresc situația sau să aleg cea mai bună cale de a acționa. Am luat-o pur și simplu din loc și m-am plimbat ore în șir, în plină noapte, pe bancheta din spate a unui taxi din Manhattan. O parte din ființa mea ar fi vrut s-o țină așa toată noaptea – până la ferma bunicii, dincolo de Hartford –, dar nu voiam să-i apar în prag la o asemenea oră. L-aș fi băgat în sperieți pe tata, săracul, pentru că și el stătea în aceeași casă, ca să se ocupe de bunica. Ce-ar fi crezut dacă ar fi răspuns la ușă până să se lumineze de ziuă și m-ar fi descoperit în prag, cu rimelul întins pe față?

„Bietul tata". Ca fiică, chiar îl supusesem la mari încercări, încă își mai făcea griji pentru mine și nu puteam să-l învinovățesc pentru asta. Nu-i fusese foarte ușor să mă crească, mai ales odată ce a trebuit s-o facă singur, rămas văduv după ce mama s-a dus din cauza unui cancer de sân, în 1995.

Mă rog… n-au decurs fix așa lucrurile, dar era mai ușor să spui asta decât adevărul, pentru că poate c-ar fi reușit să supraviețuiască bolii dacă ar fi mers până la capăt cu tratamentul. Dar asta era crucea pe care trebuia s-o port și o purtam cu vârf și îndesat.

Aruncând deoparte pilota de un alb imaculat de pe patul de hotel, mi-am alungat imaginea mamei din minte, m-am așezat pe marginea patului și m-am frecat la ochi, încercând să mă mobilizez și să înfrunt ziua care începea. Nu băusem așa mult în ajun – doar două pahare de

şampanie, când se ţinuseră toasturile –, dar chiar şi-aşa mă simţeam mahmură. Probabil din cauza lacrimilor pe care le vărsasem toată noaptea, între care se strecuraseră valuri de furie. Era de mirare că nu mă sculasem din pat ca să sparg ceva de nervi.

Aveam nevoie de un duş. După ce m-am ridicat, am pornit-o lipăind spre baie, unde am lăsat apa fierbinte să-mi scalde corpul, savurând senzaţia, aşteptând să-mi alunge din minte imaginea lui Malcolm cu tânăra aceea blondă, care încă îmi sfâşia inima.

Nu-mi venea să cred că, acum douăzeci şi patru de ore, viaţa mea părea aproape perfectă. Eram îndrăgostită de un bărbat extraordinar şi îmi închipuisem că urmează să ne logodim, că vom întemeia o familie şi voi fi fericită, în sfârşit. Dar poate că nu mi-era scris să fiu fericită. Sau să devin mamă. Poate că Universul doar îşi râdea de mine, mă lăsase să mă ridic până la nori, să întrezăresc lumea de sus, doar ca să dea cu mine de pământ şi să-mi îndese faţa în ţărână.

*

După ce-am ieşit de la duş, m-am postat la fereastra camerei de hotel, privind cerul mohorât de noiembrie. Vântul a ridicat un morman de frunze uscate, stârnind o tornadă în miniatură la capătul parcării, apoi le-a împrăştiat în toate direcţiile. Era o metaforă foarte potrivită pentru cum arăta viaţa mea în dimineaţa aceea.

Scoţându-mi mobilul din buzunar, mi-am luat inima în dinţi şi am format numărul bunicii. Tata mi-a răspuns după primul apel.

— Gillian?

M-a surprins intensitatea stranie din glasul lui.

— Da, eu sunt. iartă-mă că te sun aşa devreme. Sper că nu te-am trezit.

— Nici gând. Mă bucur că m-ai sunat, de fapt… fiindcă m-am trezit acum câteva ore bune, aşteptam să se facă o oră decentă ca să te pot suna *eu.*

Treaba asta m-a cam îngrijorat, pentru că tata nu e genul vorbăreţ. Nu eram apropiaţi şi rareori mă suna, mai puţin când avea să-mi dea vreo veste gravă.

— S-a întâmplat ceva? Buni e bine?

— Da, e bine. Nu e nimic de genul ăsta, şi a făcut o pauză. Dar *tu* m-ai sunat. Ce-ar fi să începi tu? Cum aţi petrecut azi-noapte?

Întorcându-mă cu spatele la geam, mi-am înăbuşit curiozitatea şi m-am aşezat pe pat.

— Nu foarte bine, drept să spun.

Am făcut o pauză şi mi-am muşcat unghia, gândindu-mă cu groază cum ar fi să-i spun tatii întreaga poveste sordidă şi umilitoare în urma căreia se alesese praful de viaţa mea amoroasă.

— Eu şi Malcolm am avut o mică… neînţelegere.

— Păcat. Ce s-a întâmplat?

— E o poveste lungă, tată. Dacă nu te superi, aş prefera să vă povestesc în persoană ţie şi lui buni. Pot să vă fac o vizită în dimineaţa asta? Să rămân câteva zile, eventual?

Nu mi-a răspuns imediat, cântărind rugămintea.

— Pare să fi fost o neînţelegere serioasă.

— Da.

O nouă pauză.

— Păi, sigur că poţi să vii şi să rămâi.

Apoi a coborât glasul, vorbind şoptit în telefon, astfel încât îl auzeam aproape înfundat.

— Vii la ţanc, de fapt, pentru că şi eu am să-ţi spun ceva. M-am încruntat.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Poate că exagerez. Nu ştiu. Vreau să-ţi cer părerea legat de ceva. Când poţi ajunge?

M-am întors să mă uit la ceas.

— În curând. Stau într-un hotel în Westchester. Pot să iau chiar acum trenul şi ajung în câteva ore.

— Bravo. Mă bucur că vii.

Mi s-a pus un nod în gât, pentru că nu-l mai auzisem în viaţa mea pe tata atât de tulburat – cel puţin nu de când i se pusese diagnosticul mamei.

— Şi eu, tată. S-ar părea c-o să avem multe de discutat. Ne vedem în curând.

Abia aşteptam să ajung la gară şi să aflu ce se întâmpla cu ei, aşa că am închis şi mi-am făcut bagajul.

*

Un lucru pe care nu-l ştiau majoritatea oamenilor despre mine – Malcolm era una dintre puţinele excepţii – era faptul că sunt nepoata unui conte englez. N-am avut niciodată plăcerea să-l cunosc, nici pe el, nici alte rubedenii din Anglia, de fapt, pentru că bunica a emigrat din Marea Britanie în Statele Unite la puţin timp după al Doilea Război

Mondial.

Înainte de a pleca, rămăsese văduvă, după ce primul ei soţ, Theodore, a fost ucis în timpul bombardamentelor asupra Londrei din 1940. După spusele bunicii, Theodore deţinuse o funcţie foarte importantă în guvernul lui Winston Churchill, coordonând producţia de armament Bunica îl iubise enorm şi moartea lui îi frânsese inima.

Când s-a încheiat în sfârşit războiul, avea un băieţel de patru ani – pe tata – pe care îl creştea singură. Deşi locuise împreună cu familia de aristocraţi a răposatului ei soţ la conacul lor din Surrey, la adăpost de grozăviile războiului, în cele din urmă s-a îndrăgostit de un pilot american, aflat în misiune pe un aerodrom din zonă. Bărbatul în cauză era bunicul Jack, tatăl vitreg al tatii. A cerut-o în căsătorie pe buni după ce s-a terminat războiul şi a luat-o cu el în America, unde el a lucrat ca pilot comercial pentru o companie care avea sediul în Aeroportul Bradley din Hartford.

Aşadar, aşa a venit pe lume tata – în vreme de război, când fiecare clipă era preţioasă. Tot ce îşi aminteşte despre acel capitol al vieţii lui este cum începuse să meargă şontâc-şontâc în jurul conacului, cu o dădacă într-o uniformă neagră, care se purta frumos cu el. Nu-i revin în memorie decât frânturi de imagini cu raţe într-un heleşteu şi ziduri de piatră şi o casă imensă, unde aveau servitori.

În ceea ce priveşte originile, tata s-a considerat întotdeauna american, poate pentru că singurul tată pe care l-a cunoscut vreodată a fost bunicul Jack, care era fiu de instalator, născut şi crescut într-o fermă din Connecticut Aceeaşi fermă spre care mă îndreptam în dimineaţa respectivă, odată ce am urcat în tren.

*

La scurt timp după plecarea trenului din gară, mi-a ţiuit telefonul, anunţându-mă că primisem un mesaj de la Malcolm. Am simţit o gheară în stomac, pentru că încă nu eram pregătită să am de-a face cu el. Voiam doar să se ţină departe de mine şi să mă lase în pace.

În acelaşi timp, eram curioasă să aflu ce voia să-mi spună, mai exact. Probabil că voia să-şi ceară scuze, caz în care îşi pierdea vremea, pentru că n-aveam de gând să-l iert. Nu azi, şi probabil niciodată, ceea ce însemna că relaţia noastră se sfârşise definitiv.

Am clipit mărunt de câteva ori, pentru că gândul ăsta mă smulsese din transă. Nu numai că trădarea lui îmi frânsese inima, dar totodată, de azi-dimineaţă, eram o femeie de treizeci şi cinci de ani fără

partener, care nu mai avea nici casă, întreaga mea viaţă fusese dată peste cap. Barca mea se scufundase şi eram singură, în stare de şoc, complet consternată, încercând să calc pe apă în mijlocul unei mări imense şi pustii.

Am inspirat adânc de câteva ori înainte de a apăsa în sfârşit pe simbolul verde de mesaj spre a citi sms-ul de la el.

Hei! Unde eşti? îmi fac griji pentru tine. Eşti bine?

M-am înfuriat din cauză că alesese să nici nu pomenească de infidelitatea lui din ajun. Ca şi cum nici nu s-ar fi întâmplat. Ca şi cum aş fi avut vreo criză care nu avea nimic de-a face cu el.

Lăsându-mi telefonul pe locul liber de lângă mine, am ignorat mesajul şi m-am întors cu faţa spre geam, uitându-mă la casele care goneau pe lângă noi, în acelaşi ritm cu ţăcănitul roţilor de tren.

Am încercat să mă relaxez, dar am auzit din nou ţiuitul telefonului. Scuturând din cap de nervi, m-am hotărât să scot semnalul sonor şi să ignor orice mesaj pe durata călătoriei. Dar, când am văzut că-mi scrisese un mesaj mult mai lung, n-am rezistat tentaţiei de a-l citi. Bănuiesc că o parte din fiinţa mea şi-ar fi dorit să-l vadă punându-şi cenuşă în cap.

Nu pot decât să presupun că îmi ignori mesajele din cauză că eşti supărată şi te înţeleg. Merit să fiu ignorat sau mai rău chiar. Mă simt oribil din cauza celor petrecute şi nici acum nu-mi vine să cred cât de dobitoc am fost. N-am cuvinte să-ţi spun cât de rău îmi pare. Am trăit un calvar azi-noapte după ce ai plecat şi acum mă simt şi mai rău. Te rog, Gill, vino acasă ca să putem sta de vorbă. Vreau să ştii că azi-noapte n-am fost eu. Nu ştiu cine era acel individ – un imbecil în vârstă de cincizeci de ani care a trăit o criză a vârstei mijlocii de ziua lui. Dar acum petrecerea s-a sfârşit, iar tu nu eşti cu mine şi nu-mi pot imagina viitorul fără tine. Te rog, dă-mi un semn. Spune-mi că mai există o speranţă sau măcar spune-mi că n-ai păţit nimic, ca să nu-mi fac griji că zaci în vreun şanţ pe undeva.

Încleştând din dinţi, am mârâit efectiv de nervi. Apoi am tastat rapid un răspuns.

N-am păţit nimic şi apreciez că ţi-ai cerut scuze, dar, te rog, nu-mi mai trimite mesaje. Nu mă simt pregătită să stau de vorbă cu tine deocamdată. Am nevoie de un răgaz. Dacă-mi mai scrii, n-o să-ţi răspund.

Am trimis mesajul şi apoi mi-am dat seama că tocmai îi dădusem

speranţe, lăsându-l să creadă că voi fi pregătită, poate, să stau de vorbă cu el la un moment dat.

Poate că aveam să fiu, dar doar ca să pun punct, pentru că mă îndoiam că voi putea uita vreodată scena la care asistasem în ajun. Şi că voi mai putea vreodată să am încredere în el, iar încrederea era esenţială pentru mine.

*

N-aş fi numit casa bunicii din Connecticut „acasă", pentru că eu crescusem într-un apartament cu chirie preferenţială din New York, de unde mă mutasem când eram la facultate, fiindcă nu mai suportam să văd cada în care murise mama. Dar, când taxiul a intrat pe aleea mărginită de copaci care ducea spre casa bunicii, veche de o sută de ani, din grinzi de lemn, vopsite în alb, am răsuflat uşurată că mă refugiam într-un loc care mi se părea familiar şi unde mă simţeam în siguranţă. Era un loc bun în care să dispar o vreme şi să nu trebuiască să dau ochii cu Malcolm.

Lăsându-mă un pic în faţă, am scrutat prin parbriz covorul gros de frunze care se aşternuse pe marginea aleii. În schimb, pajiştea din faţa casei era imaculată; o greblase recent tata, fără îndoială. Îi plăcea la nebunie să trebăluiască prin curte, ceea ce fusese unul dintre lucrurile care îl convinseseră când s-a hotărât, în sfârşit, să vândă apartamentul şi să se mute aici ca să aibă grijă de buni, după ce a căzut şi şi-a fracturat şoldul acum câţiva ani şi avea nevoie de ajutor cât se recupera. Îşi revenise acum, dar tata s-a hotărât să rămână.

Taxiul a oprit în dreptul uşii şi i-am plătit şoferului. Tata a ieşit în cerdacul acoperit.

— Bună!

A coborât treptele de lemn şi mi-a ieşit înainte în timp ce taxiul o lua din loc.

— Mă bucur să te văd.

Majoritatea taţilor şi-ar îmbrăţişa fiicele în astfel de momente, dar eu şi tata nu eram ca majoritatea taţilor şi fiicelor. Între noi se formase o prăpastie emoţională – un lucru pe care niciunul nu voia să-l recunoască –, aşa că primele clipe erau întotdeauna stingheritoare.

— Hai să intrăm, a spus, insistând să-mi ia valiza.

M-am luat după el, uitându-mă cu nostalgie la balansoarul gri, vechi, din cerdac, unde stăteam odinioară cu bunica şi jucam dame.

Am intrat în casă şi am simţit mirosul de cafea de-abia pusă pe

foc, din bucătărie.

Aruncând un ochi în camera de zi, am zărit fotoliul verde, decolorat acum, al bunicului Jack, în colţul în care stătea de obicei, şi coşul de răchită al bunicii, încărcat cu chestii de tricotat – gheme colorate de lână şi două andrele care se iţeau din ceva neterminat, atârnând peste mânerul coşului. Probabil iarăşi tricota o căciuliţă de lână pentru secţia de oncologie pediatrică de la spital.

— Unde e buni? am întrebat, observând cât de linişte era în casă.

— La căminul de bătrâni. E sâmbătă, ai uitat?

— 0, corect.

În fiecare după-amiază de sâmbătă, de douăzeci de ani încoace, buni mergea la căminul de bătrâni să le cânte la pian locatarilor – în special melodii din filmele muzicale din anii 1930 şi 1940. Mă amuza de fiecare dată când îmi spunea cât de mult îi place să cânte pentru „bătrânei", când ea însăşi era trecută de nouăzeci de ani.

Am intrat după tata în bucătărie.

— Ţi-e foame? m-a întrebat. A mai rămas nişte pui în frigider sau aş putea să-ţi fac nişte brânză la grătar.

Mâncarea era întotdeauna o temă de conversaţie numai bună să spargem gheaţa dintre noi.

— Nu e nevoie. Tocmai ce-am mâncat o salată în tren, dar cafeaua aia miroase minunat.

Mi-a turnat cafea într-o cană şi mi-a întins-o.

— Aşadar, hai să începem cu tine. Ce s-a întâmplat aseară?

— O, Doamne. E o poveste urâtă, am spus şi m-am aşezat la masă. Mi-e ruşine până şi să-ţi spun.

— Să nu-ţi fie. Sunt sigur c-am auzit chestii mai nasoale.

— Poate. Nu ştiu. Mă rog. După cum ştii, aseară Malcolm şi-a sărbătorit a cincizecea aniversare. A ţinut petrecerea la muzeul Guggenheim.

— Îmi pare rău că n-am putut ajunge.

Am dat din mână a pagubă.

— Nu-ţi face griji. De fapt, probabil că e mai bine că n-ai venit, pentru că…

Am făcut o pauză şi m-am uitat ţintă la cafeaua din cană, sperând c-o să mă înghită pământul.

— Pentru că l-am prins pe Malcolm c-o altă femeie.

Era un mod delicat de a descrie scena pe care o văzusem – pe

bărbatul cu care voiam să mă mărit cu pantalonii în vine, cu o blondă săltându-i în poală. Într-o sală de proiecţie pustie, la subsolul muzeului Guggenheim. În plină petrecere.

Tata a schiţat o grimasă stingherită.

— Vai de mine.

— Mda. Era top model.

M-am rezemat de spătarul scaunului.

— Una dintre „prospăturile" din cea mai recentă campanie a lui de promovare a unor cosmetice.

Nu era singura companie deţinută de Malcolm. Era directorul executiv al mai multor corporaţii de succes, printre care o companie internaţională ce producea jocuri video, Teatrul Reid de pe Broadway şi o firmă multinaţională de investiţii. Deţinea de asemenea o mulţime de proprietăţi în Manhattan. Dacă punem la socoteală şi donaţiile pe care le făcea către zeci de cauze caritabile – între care şi organizaţia non-profit la care lucram eu era genul de om care, în anumite cercuri, era considerat uneori un soi de zeu.

— Când i-am văzut împreună, am rupt-o pur şi simplu la fugă. Am ţâşnit pe uşă şi am chemat un taxi. Apoi m-am întors la apartamentul nostru, mi-am făcut valiza şi am plecat.

Tata s-a aşezat în faţa mea.

— Ai discutat cu el despre ce s-a întâmplat? A avut ceva de zis?

— 0, da. A venit după mine acasă şi m-a implorat să nu plec, dar n-am vrut să aud vreo scuză penibilă, aşa c-am plecat, m-am dus la un hotel. Mi-a trimis un mesaj azi-dimineaţă, când eram în tren, şi şi-a cerut din nou scuze, dar pur şi simplu nu pot să-l iert.

Tata m-a privit atent.

— Ce ai văzut, mai exact? Flirta cu ea sau…?

— 0, nu, era mult mai mult decât un flirt. I-am prins… cum să spun? în flagrant. L-am prins pe Malcolm cu pantalonii în vine, la propriu. Înţelegi tu.

— Ah, făcu tata şi ridică din sprâncene, studiind cafeaua din ceaşcă. Nu e ceva uşor de iertat, atunci.

M-a bătut pe mână peste masă, evitându-mi privirea.

Ce conversaţie jenantă pe care s-o ai cu un tată încorsetat din fire. Pe deasupra, nu prea ne pricepuserăm niciodată să ne exprimăm emoţiile unul în preajma celuilalt, din motive care nu aveau nimic de-a face cu Malcolm. Mi-aş fi dorit să mai trăiască mama.

— Așa că, iată-mă, am spus, oftând din rărunchi, n-am unde să stau până nu mă lămuresc ce vreau să fac.

Am amestecat în cafea, privind-o până când suprafața s-a limpezit.

— O să caut un apartament, dar o să-mi fie greu să fac tranziția de la un *penthouse* de pe Fifth Avenue la ce-o să-mi pot permite din salariul meu. Dar prefer să locuiesc într-o dărăpănătură decât să mă întorc la Malcolm.

— Măcar ai o slujbă stabilă, mi-a reamintit tata. Ești pe picioarele tale. Și sper că nu mai e cazul să-ți spun că poți rămâne aici oricât de mult ai nevoie.

— Mulțumesc, tată. Asta o să-mi lase un răgaz până când reușesc să găsesc ceva.

O rafală de vânt izbi geamul de la bucătărie.

— Ai ceva pus deoparte? m-a întrebat tata precaut.

— Da. Am o sumă bunicică, de fapt, pentru că Malcolm a acoperit întotdeauna cheltuielile de trai. Am pus ceva deoparte la fiecare salariu. Poate că anticipam treaba asta. Nu știu. M-am gândit doar c-ar trebui să am ceva pus deoparte pentru zile negre.

— Bravo ție!

Am auzit zbârnâitul mobilului, rămas în buzunar, și am dat să-l scot, apoi am clătinat din cap.

— Tot el e. Nu se dă bătut.

M-am rezemat de spătarul scaunului și am citit mesajul.

Gill, nu reușesc să-mi iau gândul de la tine. Te rog, răspunde-mi, spune-mi când te pot vedea. Trebuie să-mi cer iertare în persoană, ca să înțelegi cât de rău îmi pare. Ce s-a întâmplat aseară a fost o aberație. A fost cea mai mare greșeală din viața mea. Te rog să mă crezi. Îți jur că nu mi s-a mai întâmplat așa ceva și îți jur că n-o să se mai întâmple vreodată. Mă ia cu rău doar când mă gândesc la asta. Am regretat treaba din prima clipă și mă detest. Te rog, răspunde-mi. Mai dă-mi o șansă. Te iubesc și nu pot trăi fără tine.

Mi-am ridicat părul căzut pe frunte.

— Ce-ți scrie?

— Își cere scuze și mă imploră să-i mai dau o șansă, dar nu pot s-o fac. Dacă s-a întâmplat o dată, se va întâmpla din nou, nu-i așa?

— Nu știu, mi-a zis tata, oftând.

Ignorând în continuare mesajul lui Malcolm, am lăsat telefonul pe

masă.

— Tu şi mama v-aţi înşelat unul pe altul vreodată?

— Doamne sfinte! Niciodată.

— Păi, vezi? i-am zis, dând din mână. Ori eşti genul care înşală, ori nu eşti.

— Poate.

Am înclinat din cap, curioasă.

— Nu pari foarte convins. Greşesc?

Tata a ridicat din umeri.

— Uneori ai impresia că ai ajuns să cunoşti pe cineva, dar poate că e imposibil să ştii cu adevărat totul despre cineva, chiar şi despre o persoană dragă. Poate că oamenii buni – oamenii cu adevărat buni – se pricep pur şi simplu mai bine să ţină secrete.

M-am uitat intrigată la el.

— Ce tot spui, tată? La asta te refereai la telefon?

Tata şi-a întors privirea spre fereastra de deasupra chiuvetei şi s-a uitat fix la geam, de parcă era hipnotizat.

— Am găsit ceva în pod ieri şi nu ştiu ce să cred.

— Ce anume?

S-a uitat în sfârşit la mine.

— Cred c-ar trebui să vezi cu ochii tăi şi apoi…

Nu şi-a mai dus la capăt propoziţia.

— Şi apoi ce, tată?

— Nu ştiu. Hai să urcăm, până nu se face ora s-o iau pe buni de la azil. Termină la trei.

S-a uitat la ceas.

— Avem cam o oră.

— Bine.

Deja intrigată, am băut cafeaua care îmi mai rămăsese şi m-am ridicat de la masă.

Nu mai urcasem în podul bunicii de ani de zile. Probabil că ultima dată fusesem acolo până să moară mama, pe vremea când încă mi se mai părea o aventură să urc cu bunicul Jack scările care scârţâiau şi să înjgheb un club exclusivist din cearşafuri aruncate peste mobila veche şi teancurile de cutii. Mă rugam de el să-mi spună poveşti cu fantome până când începeam să ţip de frică şi coboram în fugă scara.

Dintotdeauna domnise o atmosferă fascinantă în podul bunicii. Poate era din cauza pânzelor de păianjen şi a muştelor moarte de pe

pervaz. Sau din cauza vântului care vuia prin streşini şi a casei care scârţâia toată, ca o corabie veche în larg. Sau poate era din cauza mirosului de-acolo – de la lemnul îmbibat de umezeală şi cutiile cu albume vechi, cu iz de mucegai, în care se aflau fotografiile unor oameni ce nu mai erau printre noi.

Podul bunicii era exact cum mi-l aminteam – cu bârne de lemn descoperite în tavan şi razele soarelui revărsându-se printre crăpăturile din pereţi, deşi locul părea mult mai mic acum. Balansoarul vechi de răchită era şi el sub fereastră. Mi-am amintit, de parcă ar fi fost ieri, cum legam o sfoară de piciorul lui şi mă prefăceam că-l leagănă o fantomă. Orice, numai să-l bag în sperieţi pe bunicul Jack.

— Am urcat ieri, mi-a spus tata, cu gândul să izolez un pic pe-aici, pentru că se anunţă o iarnă grea, dar apoi m-am luat cu unele din survenirele astea.

Am aruncat o privire spre cufărul mare în care se afla rochia de mireasă a bunicii din prima ei căsătorie – o rochie superbă în stilul anilor 1920, din voal de mătase, cu dantelă Chantilly. Obişnuiam s-o probez când eram mică şi bunica nu părea niciodată deranjată. Tot acolo se afla geaca de pilot a bunicului Jack, din piele maro, pe care o purtase în război, şi toate medaliile lui pentru curaj, precum şi un ursuleţ jerpelit de pluş de când fusese tata mic. Pe ursuleţ îl chema Teddy.

Pe mese mai erau şi câteva cutii zdrenţuite de carton. Erau încărcate cu cărţi, reviste şi albume foto. În câteva se aflau fotografii rare, din perioada primei căsnicii a bunicii, în Anglia, la începutul războiului. Dar în cele mai multe erau poze din viaţa ei de-aici, de după război, cu bunicul Jack.

Tata a arătat spre cufărul mai mic, în stil marinăresc, aflat pe un raft în colţ. Era mereu încuiat, dar ştiam ce conţine, pentru că bunica îl descuiase să-mi arate, când aveam doisprezece ani. Îmi arătase şi unde ţinea cheia – într-un sertar, în dormitorul ei. Nu spunea niciodată nimic când mă furişam în camera ei şi luam cheia cu împrumut, apoi făceam parada modei prin pod, cu bijuteriile din acel cufăr special.

Mama mi-a spus odată în taină că erau daruri de la primul soţ al bunicii, englezul, şi că s-ar fi simţit vinovată dacă le-ar fi purtat după ce s-a căsătorit cu bunicul Jack.

Am întrebat-o atunci pe mama dacă primul soţ al bunicii a fost iubirea vieţii ei. Mama mi-a zis că nu ştia, pentru că bunica evitase întotdeauna să vorbească despre el.

— E o poveste din trecut, spunea de fiecare dată buni, schimbând cu iscusinţă vorba, trecând la ceva care nu avea nimic de-a face cu războiul, cum ar fi planurile pentru oricare sărbătoare se apropia.

Întâlnind privirea tatii, în care se citea agitaţia, am simţit un puseu de neliniște în timp ce străbăteam podeaua șubredă, apropiindu-mă de cufărul micuţ, aflat pe un raft lângă balansoar.

Atingând plăcuţa de alamă pe care era gravată silueta unei doamne într-o rochie stil Regency, i-am zis:

— Știu deja ce-i aici. E plin de bijuterii rămase din prima ei căsătorie. Era mereu încuiat, dar mi-a arătat unde ţinea cheia când eram mică. O ţinea în dormitor.

— Ţi-a arătat? a părut tata surprins. Păi, probabil c-a urcat recent aici, pentru că a lăsat cheia în broască. Uite-o.

A băgat mâna în buzunar şi a scos-o, apoi a descuiat cufărul şi a ridicat capacul, dezvăluind brăţări, şiraguri de perle şi pietre preţioase şi o casetă de catifea pentru inele, toate puse de-a valma în compartimentul căptuşit cu satin trandafiriu.

— Presupun că de astea ştii?

— Da. Eu îi spuneam „cufărul cu comori”. Mama zicea că toate au fost daruri primite de la tatăl tău adevărat.

Nu înţelegeam de ce treaba asta era o descoperire aşa de şocantă pentru tata. N-ar trebui să fie încântat de ea? Nu doar din motive sentimentale, ci pentru că valorau o avere, probabil. Tatăl lui adevărat fusese fiul unui conte, la urma urmelor.

— De asta ştiu, mi-a zis, dar mai e ceva aici, ceva despre care nu cred să mai ştie cineva. Cred că nici bunicul Jack nu ştia.

L-am privit intrigată.

— Ce anume?

Mi-a arătat un buton învelit în satin aflat pe fundul cufărului şi l-a împins în lateral cu degetul, cu oarecare efort. Deodată, s-a auzit un declic şi a ieşit un sertar secret.

— Hopa, am exclamat, şocată. N-am observat asta până acum.

Sertarul era ascuns de un şir de garnituri de alamă fixate pe peretele exterior. M-am apropiat să-l studiez şi l-am tras de tot, dar era gol.

— Nu e nimic aici.

Mi-am plimbat degetul peste interiorul neted, de lemn, şi am descoperit o panglică menită să ridice blatul, dezvăluind un alt

compartiment secret Acolo se aflau câteva fotografii alb-negru. Le-am scos şi m-am uitat intrigată la ele, înţelegând în sfârşit de ce era tata atât de tulburat de această descoperire.

— Asta e buni? am întrebat. Şi cum naiba ai descoperit chestia asta?

— Nu ştiu. Cred că dintotdeauna mi s-a părut că e ceva dubios la cufărul ăsta, când eram mic – ceva legat de faptul că îl apăra ca pe ochii din cap. Şi apoi ieri, când am văzut cheia în broască… N-am putut să mă abţin. Eram atât de curios, încât am umblat la el.

Am studiat pe rând cele patru fotografii alb-negru cu scumpa mea bunică în tinereţe, atât de plină de viaţă, o frumuseţe blondă, ca o vedetă de cinema din anii 1940. Părea în culmea fericirii, alături de un tânăr ofiţer.

Dar nu era un ofiţer oarecare. Nici nu era bunicul meu englez, Theodore, care făcuse parte din cabinetul lui Winston Churchill. Bărbatul acesta era îmbrăcat în uniforma nazistă şi, în mod evident, erau îndrăgostiţi.

Am ridicat privirea spre tata, nedumerită.

— Cine e tipul ăsta?

— Nu ştiu. Dar uită-te pe verso.

M-am conformat şi am văzut că pe dosul fiecărei poze scria acelaşi lucru, iar scrisul părea să fie al bunicii: „Aprilie 1940, la Berlin”.

— Era imediat după începutul războiului, nu?

— Da. Germania a invadat Polonia în septembrie 1939 şi Marea Britanie a declarat imediat război.

Am simţit un gol în stomac, pentru că ştiam ce-i trecea prin minte tatii.

— Tată… am zis şi am clătinat din cap. Sunt sigură că bărbatul ăsta nu e…

Nu m-am simţit în stare să rostesc cuvintele.

— Tatăl meu adevărat, a încheiat el în locul meu.

Am înghiţit în sec.

— Sigur că nu. Bunica a fost căsătorită cu aristocratul ăla britanic. Avem poze cu ei împreună şi sunt sigură că le-am văzut certificatul de căsătorie la un moment dat. Şi tu ţi-ai petrecut primii ani de viaţă pe domeniul lor din Anglia. Ai amintiri legate de acel loc.

— Mi-l amintesc, da, dar… unde e certificatul de căsătorie? îndreptându-se spre cufărul mai mare în care se aflau rochia de mireasă

a bunicii și medaliile bunicului Jack, tata a ridicat capacul greu și a scos de-acolo un plic voluminos în care erau tot soiul de hârţoage cu miros de mucegai, din perioada războiului – cartele de raţii, actul de identitate al bunicii și un pliant pe care scria „Cârpiţi și chibzuiţi-vă”. Despături cu grijă un petic de hârtie firavă și îngălbenită și mi-l înmână.

— Vezi? am zis. Aici scrie că Vivian Hughes și Theodore Gibbons s-au căsătorit în Anglia, în noiembrie 1939.

Tata a arătat spre fotografii.

— Atunci ce căuta la Berlin în aprilie anul următor, cu un nazist? Uită-te la pozele alea. Orice ar fi fost între ei, nu era o relaţie platonică. Se vede limpede ca lumina zilei.

M-am apropiat de fereastră ca să studiez fotografiile mai atent la lumină. Într-una din ele, bunica și ofiţerul german stăteau unul lângă altul într-un club de noapte stil art deco, cu o orchestră cântând pe scenă, în fundal. Braţul bărbatului era întins peste spătarul scaunului bunicii, iar el stătea relaxat, cu un picior îndoit peste celălalt, încălţat în cizme negre, lucioase. Bunica era foarte elegantă, absolut splendidă într-o rochie albă cu paiete, cu părul ei blond tuns până la umeri și ondulat într-un stil în vogă în epocă. Neamţul purta o uniformă gri, de ofiţer, și avea o mulţime de medalii naziste și diverse însemne. Nu puteam nega că era un bărbat extrem de arătos, blond, cu ochii de un albastru-deschis.

Și tata era blond și avea ochii albaștri.

Dar și bunica.

Într-o altă fotografie, erau pozaţi lângă un Mercedes negru-lucios, decapotabil, cu steaguri peste masca de la radiator, ceea ce sugera că vehiculul îi fusese repartizat unui ofiţer foarte sus-pus. Se priveau în ochi și-și zâmbeau. Din nou, neamţul era în uniformă, cu cizmele negre oglindă.

Fotografia cea mai tulburătoare, însă, era una cu bunica întinsă pe burtă într-un pat nefăcut, cu o sticlă pe jumătate goală de whisky în mână. Se uita direct la aparat, cu o sclipire poznașă, seducătoare, în ochi, și complet nemachiată, cu părul răvășit. Nu avea nimic pe ea în afară de un furou alb, cu o bretea care-i cădea de pe umăr. Soarele dimineţii strălucea prin perdelele albe, transparente, aruncând un pătrat de lumină la capătul patului, inundând cu totul acea porţiune din fotografie.

În ultima, erau pe cal, pe o pajiște plină cu flori de câmp, în fundal

se vedeau munţi cu crestele înzăpezite. Ofiţerul purta haine civile – o cămaşă în carouri şi blugi. M-am întrebat, fascinată de-a binelea, cine făcuse poza. Ce fel de zi fusese? Oare asta se întâmpla înainte de război? Pe dosul acestei fotografii nu scria nimic. Avuseseră parte de râsete şi bucurie? Cu siguranţă păreau fericiţi împreună.

— Cum e cu putinţă? a întrebat tata, smulgându-mă din reflecţie. Ce căuta la Berlin, cum de avea o aventură cu un nazist, când ar fi trebuit să fie în Anglia, măritată cu tata? Iar data… nu poţi susţine că nu-ţi trezeşte suspiciuni.

M-am uitat pe dosul uneia dintre celelalte fotografii şi am făcut calculele în minte. Aprilie 1940. Tata s-a născut în martie 1941, cu unsprezece luni mai târziu.

— Asta nu înseamnă că e tatăl tău. Nu ştim unde era cu nouă luni înainte de naşterea ta.

— Dar e clar că a fost cu bărbatul ăsta şi era îndrăgostită de el cu puţin înainte de a mă concepe. Nu ştiu de ce sau cum a fost cu putinţă când Marea Britanie şi Germania erau în război, dar uite dovada, negru pe alb. Şi ce e greu de înghiţit este faptul că a ţinut atâţia ani acest secret şi cu siguranţă nici Jack n-a ştiut adevărul. Altfel, pozele n-ar fi ascunse într-un compartiment secret, într-un cufăr ferecat din pod.

Tata şi-a lăsat fruntea în palmă.

— O, Doamne, asta înseamnă c-aş putea fi fiul unui nazist. Dumnezeu ştie ce nelegiuiri o fi comis. Dacă a fost comandantul unui lagăr de exterminare şi a condamnat la moarte mii de evrei? Poate că îmi curge sângele lui prin vene. Şi cum ar fi putut buni să iubească un astfel de om? a zis, arătând spre poze. E limpede că l-a iubit. I se citeşte în ochi. Mi se face greaţă.

M-am apropiat de el şi i-am pus mâna pe umăr.

— Nu ştim nimic sigur şi, chiar dacă a fost tatăl tău, n-ai nimic de-a face cu asta. Eşti un om bun şi n-ai luat parte la nimic din ce s-a întâmplat acolo.

— Dar, dacă suntem rude, a protestat tata, şi propria mea mamă… cum mi-a putut ascunde aşa ceva? I-a fost ruşine? Deoarece probabil că ştia ce-a făcut, ce reprezenta individul ăsta, de partea cui era. Dacă nu la momentul respectiv, atunci la sfârşitul războiului, când adevărul a ieşit la lumină. Şi era căsătorită cu un alt bărbat. Numai treaba asta schimbă tot ce credeam despre ea. Ştii la ce mă refer, Gill, după tocmai ce a făcut Malcolm. Cum e cu putinţă să nu fi ştiut nimic din toate astea? Cum a

putut să ne-o ascundă tuturor? Mai ales bunicului Jack?

Începuse să se înroşească la faţă. Îmi doream să se potolească.

— Poate că nu e ceea ce pare, am sugerat. Înţeleg că n-ai întrebat-o nimic?

— Nu. Pur şi simplu nu-mi vine să cred, pentru că, în copilăria mea, a fost o sfântă, iar Jack a fost erou de război, şi-a riscat viaţa ca să lupte împotriva lui Hitler. Nici nu vreau să-mi imaginez cum ar fi reacţionat dacă ar fi găsit pozele astea.

M-am străduit să continui pe un ton relaxat:

— În continuare, nu ştim ce s-a întâmplat. Poate există o altă explicaţie, cum ar fi… poate că era spioană, iar soţul ei a trimis-o la Berlin ca să-l seducă pe bărbatul ăsta. Vreau să zic… cine are genul ăsta de cufăr, cu un compartiment secret? E ceva ce-ar avea James Bond.

— Acum faci mişto.

— Nu, chiar nu, pentru că s-au întâmplat cu adevărat astfel de chestii, să ştii. O mulţime de femei au luat parte la operaţiuni de spionaj în perioada războiului.

Tata şi-a ridicat privirea.

— Ştiu, dar nu mama. Mi-ar fi spus.

Am făcut un pas în spate, nevrând să-i amintesc că tocmai spusese că era imposibil să ştii totul despre cineva – chiar şi despre o persoană dragă. „Poate că oamenii buni se pricep pur şi simplu mai bine să ţină secrete”.

Tata s-a uitat la ceas.

— Ar trebui să ne urnim. Trebuie s-o iau de la căminul de bătrâni.

— Vin cu tine şi apoi putem s-o întrebăm ce-i cu povestea asta.

Tata a clătinat din cap, ca şi cum îl îngrozea ideea de a deschide subiectul.

— Nu ştiu cum o să putem s-o întrebăm aşa ceva.

— O să-i arătăm pur şi simplu pozele şi vom vedea ce are de spus.

*

— Bună, Edward, ne-a întâmpinat zâmbitoare asistenta care era de gardă la intrarea pe uşa principală. Încă n-a terminat, draga de ea.

Din sala de recreere se auzeau acorduri de pian. Buni cânta de zor, la pian şi din gură, *I'm Looking Over a Four-Leaf Clover*[2], într-o versiune sprinţară, plină de entuziasm.

---

[2] Cântec compus în 1927 de Harry M. Woods, pe versurile lui Mort Dixon (n. red.).

Asistenta ne-a îndemnat să intrăm.

— Să vă văd cum o convingeţi să se desprindă de pian. Ar fi în stare să cânte toată noaptea, dacă am lăsa-o.

— Ce-i drept, îi face mare plăcere, a încuviinţat tata, în timp ce treceam pe lângă câteva scaune cu rotile, goale, înşirate de-a lungul peretelui.

Pentru că nu voiam s-o întrerupem pe buni în plin spectacol, ne-am strecurat discret în sală, unde câţiva dintre locatari stăteau pleoştiţi în scaune cu rotile, înveliţi cu pături. Se uitau absenţi la podea, în timp ce alţii stăteau pe canapele, bătând din palme şi cântând odată cu ea. Pianul era instalat într-un colţ, în diagonală, aşa că buni putea să arunce un ochi peste umăr din când în când.

Era o artistă pe cinste la cei nouăzeci şi şase de ani ai ei şi m-am trezit bătând din palme şi cântând şi eu, împreună cu locatarii azilului şi asistentele. Când buni a terminat, s-a întors uşurel pe scaun şi ne-a zărit mai în spate. S-a luminat şi a arătat spre mine.

— Ia uitaţi-vă. A venit nepoata mea frumoasă.

Câţiva dintre bătrâni s-au întors să se uite la mine. Le-am făcut cu mâna, simţindu-mă stingherită de toată atenţia.

— Am timp să le mai cânt unul? a întrebat buni.

— Sigur, a încuviinţat tata, părând să uite că tocmai aflase de posibila ei relaţie extraconjugală cu un criminal de război nazist.

Dar, cu părul ei alb, cârlionţat, ochii în care se citeau căldura şi zâmbetul ei plin de afecţiune, buni avea un farmec suav care îţi dădea impresia că n-ar fi putut face niciodată vreun rău.

S-a uitat la pian şi a şovăit pentru o clipă, încercând să aleagă următorul cântec.

O asistentă i-a strigat din prag:

— Cântă *Tea for* Two[3]!

— Unul dintre cântecele mele preferate, a încuviinţat buni.

A început să cânte şi asistenta a schiţat câţiva paşi de step, apoi a făcut o plecăciune şi s-a întors la treaba ei.

După ce-am aşteptat o veşnicie, parcă, să-şi ia buni rămas-bun de la fiecare persoană în parte, am ajutat-o să urce în maşină. În drum spre casă, eu şi tata ne-am privit stingheriţi, pentru că niciunul dintre noi nu

---

[3] Cântec compus în 1924 de Vincent Youmans, pe versuri de Irving Caesar, ulterior introdus în musicalul *No, no, Nanette* (n. red.).

era încântat de perspectiva de a o lua la întrebări pe buni legat de ce descoperise tata.

*

— S-a făcut patru deja? ne-a întrebat buni în timp ce intram în casă.

Am ajutat-o să-şi scoată haina de lână şi fularul şi i le-am pus în cuier.

— Sâmbăta îmi beau întotdeauna ginul cu apă tonică la patru, mi-a reamintit.

— Ştiu, buni, i-am răspuns zâmbind, pentru că ăsta era tabietul ei de când mă ştiam. Du-te şi instalează-te în camera de zi şi eu pregătesc băuturile.

Mi-a cuprins obrazul în palmă.

— Eşti o fată aşa de drăguţă, şi tare frumuşică. Mă bucur c-ai venit în vizită. Mi-a fost dor de tine.

— Şi mie.

I-am prins mâna într-a mea şi i-am sărutat dosul palmei. După ce-a parcat maşina în garaj, tata a intrat în urma noastră şi a închis uşa de la intrare.

— Începe să se lase frigul.

Evitând privirea bunicii, şi-a scos haina şi a venit după mine în bucătărie.

— E ora pentru ginul cu apă tonică, i-am spus în surdină, ceea ce poate că e de bine. Poate c-o să-i pregătesc un gin dublu, înainte să scoatem pozele alea.

Tata părea îngrijorat.

— S-ar putea să am nevoie şi eu de unul ceva mai tare.

M-am ridicat pe vârfuri ca să ajung la sticla de Tangueray de pe bufetul de lângă frigider. Am pus-o pe tava de argint, cu trei pahare înalte de cristal, frapiera şi cleştele pentru gheaţa, şi am luat tava în camera de zi, ca să pregătesc băuturile pentru noi trei.

— Poftim, buni.

I-am înmânat un pahar rece ca gheaţa şi m-am aşezat în fotoliul din faţa ei.

— În cinstea unei noi zile de muzică bună!

— Că bine zici!

A ridicat paharul şi a luat o gură din el, apoi l-a lăsat pe masa de lângă fotoliu.

— La zi, Gillian, ce-ţi mai face tânărul domn?

Am simţit un gol în stomac.

— Păi… nu mai e aşa de tânăr. Ieri a împlinit cincizeci de ani.

— Cincizeci, zici. Păi, pentru mine asta înseamnă tot tânăr.

Ne-a zâmbit amândurora, dar tata n-avea chef de glume, nici de şuete. Şi-a lăsat coatele pe genunchi şi s-a înclinat spre noi, aşteptând să scot fotografiile din poşetă.

Dar nu era uşor. Voiam să-i las bunicii un răgaz să-şi savureze băutura mai întâi.

— Şi mă tem, am continuat, că nu mai e nici tânărul *meu* domn, pentru că m-am despărţit de el aseară, după petrecere.

— De ziua lui? m-a întrebat buni, ridicând din sprâncene.

— Da, dar să nu-i plângi de milă. L-am prins cu o altă femeie. Tocmai mă *înşela.*

Buni a scos o exclamaţie şocată.

— Mizerabilul. Am ştiut dintotdeauna că e ceva dubios cu el. Am presimţit ceva. Era prea alunecos. Prea şarmant. Sunt mândră de tine, Gillian, pentru că nu înghiţi aşa ceva.

Uneori femeile cred că e mai bine să închidă ochii atunci când bărbaţii le înşală, dar eu nu sunt deloc de acord cu treaba asta. Ai făcut bine că te-ai descotorosit de el.

Îi eram recunoscătoare pentru încurajare, dar, când am tras cu ochiul la tata, a ridicat din sprânceană, ca şi cum voia să-mi amintească de pozele pe care le aveam în geantă, cu bunica îndrăgostită de un bărbat care nu-i era soţ la momentul respectiv.

Zornăind cuburile de gheaţă din pahar, l-am dus la buze şi am luat o gură.

— Nu-ţi face griji, mi-a spus buni blând. Totul o să se rezolve.

M-am gândit la Malcolm şi la viitorul perfect pe care mi-l imaginasem pentru noi, cu doar o zi în urmă.

— Crezi? Nu sunt aşa de sigură.

Tata n-a spus nimic în timp ce buni se străduia din răsputeri să mă încurajeze.

— Ascultă-mă bine. Ai un suflet bun şi meriţi un bărbat bun. E pe undeva bărbatul ăsta şi te va găsi. Nu ştiu când sau unde sau cum, dar trebuie să ai încredere că totul se întâmplă aşa cum e scris să se întâmple.

Am zâmbit involuntar văzând cât de optimistă era.

— Deci, ar trebui să-mi las viaţa amoroasă în voia sorţii? Nu-mi recomanzi Tinder?

Bunica a ridicat paharul de pe masă, a luat o gură şi l-a lăsat la loc.

— Nu pot să spun „da" sau „nu", pentru că nu ştiu ce este. E ceva de pe Twitter?

Mi-a venit să râd.

— Oarecum.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Toate astea mi se par o aiureală. Pe vremea mea, oamenii se întâlneau în lumea reală, nu prin telefon.

Eu şi tata ne-am privit şi mi-am dat seama că nu mai puteam să amân momentul. Îndoindu-mă de spate, am băgat mâna în poşeta care rămăsese pe jos, la picioarele mele, şi am scos fotografiile.

— Că tot veni vorba, buni, i-am zis timid. Eu şi tata am găsit ceva azi în pod – nişte fotografii vechi – şi ne întrebam ce ne poţi spune despre ele.

M-am ridicat şi i le-am înmânat.

Ochii ei poposiră pe prima poză, dar n-a dat semne de îngrijorare. Nu eram sigură c-o recunoscuse, de fapt. Apoi a parcurs restul fotografiilor, rând pe rând, fără a părea câtuşi de puţin alarmată de descoperirea noastră. Părea că se uită la fotografii din excursia plictisitoare a unui necunoscut, într-un parc de distracţii.

Tata o urmărea cu o undă de nerăbdare.

— Mamă, a început el. Cine e bărbatul din fotografii? Cum v-aţi cunoscut?

Am ridicat mâna spre a-l opri pe tata, până nu spunea altceva, pentru că nu voiam ca buni să aibă impresia că ne-am unit împotriva ei.

Ducând degetele la buze, buni a rămas uitându-se la una dintre fotografii o bună bucată de vreme. Apoi a luat paharul şi a tras o duşcă zdravănă.

— Cum le-aţi găsit? ne-a întrebat.

M-am simţit vinovată pentru că ne băgaserăm nasul în ceva ce, în mod evident, era menit să rămână personal, dar, după ce i-am aruncat o privire tatii, mi-am amintit că avea nevoie de răspunsuri la o întrebare extrem de importantă. M-am rugat să existe o explicaţie simplă, care avea să ne facă să răsuflăm uşuraţi şi să râdem cu poftă.

Dar o parte din fiinţa mea ştia că sunt slabe şanse, pentru că

simţeam că bunica era din ce în ce mai agitată şi stingherită.

M-am lăsat spre ea şi i-am vorbit uşurel.

— Tata a urcat în pod pentru că e nevoie de izolaţie peste iarnă. Cotrobăia pe-acolo şi cheia era deja în broască la cufărul tău cu bijuterii şi oarecum… a dat întâmplător de ele.

Buni mi-a aruncat o privire glacială. În viaţa mea nu mai văzusem o asemenea răceală în ochii ei.

S-a întors spre tata.

— Edward, nu e ceea ce crezi.

În mod evident adunase unu cu unu şi ştia exact ce-i trecea prin cap tatii.

Recunosc că m-am simţit uşurată când am auzit-o.

Nu era ceea ce credeam.

Tata s-a lăsat spre ea, ţintuind-o cu privirea ca o rază laser.

— Dacă nu e ceea ce cred, atunci ce este? Pentru că mie îmi dă impresia că erai îndrăgostită de un nazist, la momentul când, din ce mi-ai spus, erai măritată cu un englez. Partea asta a fost adevărată, măcar?

— Nu spune asemenea aiureli. Căsătoria aceea a fost ceva real.

— Păi, desigur, există un certificat de căsătorie şi poze în pod. Dar este evident că erai îndrăgostită de acest bărbat. Te-ai căsătorit cu tata pentru că era fiu de conte? Pentru prestigiu sau aşa ceva?

— Nu, în niciun caz n-a fost vorba de asta. Îţi jur pe viaţa mea, aşa să-mi ajute Dumnezeu.

— Atunci ce căutai la Berlin, la un an după ce te-ai căsătorit cu tata? Dacă a fost tatăl meu, de fapt.

Bunica i-a aruncat o privire înverşunată, în care se citea un avertisment.

— Nu ştii cum stăteau lucrurile pe vremea aia.

— Doar pentru că nu mi-ai spus niciodată nimic. Nu-mi amintesc decât de conacul ăla la ţară şi de bona care îmi citea seara poveşti şi apoi ne-am mutat aici, alături de Jack.

— Am avut o viaţă bună, iar tu ai avut o copilărie minunată.

Bunica vorbea pe un ton apăsat, aproape dojenitor, reamintindu-i că luase decizia bună când se mutase din Anglia în America.

— Sigur c-a fost o viaţă bună. Dar tot trebuie să ştiu cine era acest bărbat, pentru că pe fiecare fotografie scrie „Aprilie 1940”, ceea ce e foarte aproape de momentul când am fost conceput.

Bunica s-a rezemat de spătarul fotoliului şi a râs dispreţuitor, o

reacţie care m-a şocat.

Cine era femeia asta aşezată în faţa noastră? Deodată mi se părea o străină.

A scuturat încet din cap.

— Ţi-am spus, nu ştii nimic despre asta.

Tata a privit-o abătut.

— Atunci spune-mi, mamă. Te rog.

Expresia ei s-a îmblânzit şi şi-a ferit privirea. Un răstimp n-a spus nimic şi noi am aşteptat şi am tot aşteptat. Apoi, într-un final, a inspirat adânc şi a rupt tăcerea.

— Fie, Edward. Dacă vrei cu adevărat să ştii, o să-ţi spun. Dar aş mai vrea ceva de băut mai întâi. Şi poate că nu ţi-ar strica nici ţie încă un pahar.

Tulburată de unda de avertisment din glasul ei, m-am ridicat imediat să mai pregătesc câte un pahar pentru ei doi – şi m-am hotărât să-mi mai pregătesc şi mir unul, pentru că presimţeam că va fi o noapte lungă.

II

VIVIAN

Mai 1939

Cu câteva ore înainte de a-şi întâlni marea iubire.

Theodore Gibbons se afla într-un vagon de tren, la clasa întâi; tocmai se întorcea la Londra şi cântărea cum s-o ceară în căsătorie pe o cu totul altă femeie.

În vârstă de treizeci şi unu de ani, Theodore fusese numit recent ministru adjunct în cadrul nou-apărutului Minister al Aprovizionării, pe care prim-ministrul Neville Chamberlain îl crease spre a facilita furnizarea echipamentelor militare către forţele armate. În condiţiile în care războiul pândea la orizont, Theodore se simţea involuntar îmboldit să-şi facă datoria şi faţă de familie – să se căsătorească şi să ofere câţiva moştenitori, gata să preia titlul nobiliar al familiei.

Nu era primul la rând să moştenească titlul – onoarea urma să-i revină fratelui lui mai mare, Henry –, dar toată lumea ştia că nu se putea pune bază pe Henry. Copil fiind, acesta fusese răsfăţat din cale afară de mama lor şi pedepsit sever de tatăl lor, astfel că acum era un tânăr temperamental, imposibil de ţinut în frâu. Ca urmare, fusese exmatriculat din două prestigioase şcoli cu internat şi petrecuse doar un an la Cambridge, după care picase examenele. Chiar şi acum, Henry

era un crai şi-un pierde-vară, care nu dădea semne c-ar vrea să-şi întemeieze o familie şi să aibă orice alt ţel în viaţă, în afară de satisfacerea instinctelor primare. Nu mai trecuse pe la Grantchester Hall de mai bine de cinci ani, preferând propriul lui apartament din Soho. „Cuibuşorul de nebunii", cum îi plăcea mamei lor să-l numească.

Tatăl lui Theodore declarase adesea, chiar şi de faţă cu musafirii, că, dacă era după el, Theodore ar fi fost primul la rând la moştenirea titlului şi îndatoririlor legate de conac, în locul lui Henry, care se prea putea să risipească ce mai rămăsese din averea familiei la jocuri de noroc.

Desigur, pentru ca Theodore să-i ia locul, Henry ar fi trebuit să moară şi poate că asta era ideea. Tatăl lor nu fusese niciodată o fire duioasă sau sentimentală, ceea ce, se gândea Theodore adesea, explica latura întunecată a personalităţii fratelui lui, de fapt.

Dar ce cădere avea el să judece? El, unul, nu fusese părinte, cel puţin nu încă.

Deşi nu părea cel mai bun moment să aduci copii pe lume…

Lăsându-şi hârtiile pe locul liber de lângă el, se uită pe geam la peisajul rural prin care goneau, care părea atât de departe de viaţa lui actuală din Londra, unde el şi ceilalţi membri ai cabinetului aveau discuţii interminabile despre armament şi despre refuzul prim-ministrului de a accepta că războiul era inevitabil.

Spre surprinderea lui Theodore, fusese o evadare binevenită să se întoarcă la Grantchester Hall la sfârşit de săptămână, pentru una dintre celebrele petreceri pline de exuberanţă organizate de mama lui – deşi fusese un complot orchestrat atent, menit să-i găsească o pereche. Toată lumea ştia treaba asta, chiar şi Theodore; o ştiuse de cum citise scrisoarea prin care îl invita la petrecere şi în care dădea detalii despre musafirii pe care îi aştepta. Fusese o listă restrânsă a prietenilor de familie favoriţi, iar de lady Clara pomenise cu observaţia „A devenit o femeie arătoasă şi inteligentă, nu crezi?"

Era adevărat. Theodore nu putea nega acest fapt. Lady Clara era deosebit de atrăgătoare şi savurase conversaţiile pe care le purtase cu ea la cină. Jucaseră apoi cărţi şi mima cu ceilalţi oaspeţi în salon şi nu se culcaseră până în zori, dând pe gât mult prea multe cocktailuri şi vorbind de zor despre război şi politică.

Ştia că o logodnă între ei nu ar surprinde pe nimeni, nici măcar pe lady Clara, căci ea nu ascunsese niciodată faptul că era îndrăgostită

de el. Erau prieteni de ani buni, aproape din copilărie. Simţea o afecţiune sinceră pentru ea şi era convins că s-ar dovedi o soţie excelentă. Era o femeie chibzuită, frumuşică şi cu relaţii. Tatăl ei era duce.

Nu că Theodore ar fi fost interesat de astfel de lucruri, dar familia lui era cu siguranţă şi nu-şi dorea să-i dezamăgească, aşa cum o făcuse Henry dintotdeauna. Fratele lui savura ideea de a-i dezamăgi, de fapt.

Theodore se întrebă când avea s-o revadă pe lady Clara. Ea îi pomenise, de mai multe ori chiar, că îşi va petrece vara la Londra şi că-i plăceau cluburile de jazz.

Îşi spuse că o să rămână stăpân pe situaţie şi că, în ciuda muncii lui solicitante – sau poate datorită acesteia –, o să-şi reamintească să le facă o vizită ei şi mamei ei odată ce se instalau la reşedinţa din Londra, indiferent cât de prins era cu alte treburi. Nu putea s-o ţină tot aşa, gândindu-se doar la perspectiva războiului, trăind doar pentru munca lui, indiferent cât de importantă ar fi fost aceasta pentru el şi pentru ţară în astfel de momente. Era important să-ţi vezi de viaţă, nu?

După câteva ore, trenul intră în Victoria Station. Şoferul lui, Jackson, îl aştepta punctual, gata să-l ducă la Grantchester House, în Mayfair.

Noroc că trenul ajunsese la timp, pentru că Theodore avea mai puţin de-o oră la dispoziţie să se îmbrace pentru cina şi petrecerea ce urmau să aibă loc la Savoy, în cinstea unui coleg care se pensiona. Cu siguranţă avea să fie multă lume. Theodore se întrebă cine avea să mai participe, pe lângă oficialităţile şi politicienii care apăreau de obicei.

Nici nu bănuia că urma să întâlnească o tânără care avea să-i schimbe definitiv cursul vieţii, precum şi vieţile multor altor persoane.

*

— Theodore, e adevărat? îl întrebă Noian Bown, aplecându-se peste masa elegantă din Lancaster Ballroom şi adresându-i-se în surdină.

Tocmai terminaseră desertul, se încheiaseră discursurile, iar dirijorul stătea în faţa orchestrei, în fracul alb, bătând din baghetă.

Theodore întinse mâna spre paharul de şampanie.

— Ce anume?

— Am auzit de la Ogilvie că urmează să vină comenzi pentru noi aeronave. Ce-mi poţi spune despre asta?

Theodore se uită la ceas pentru că urma să aibă o întâlnire matinală a doua zi şi n-avea chef de dans. Se întrebă cât de repede se

putea sustrage.

— Știu că domnul Chamberlain a schimbat placa față de martie și înțelege în sfârșit că e nevoie să ne pregătim de război.

— Asta nu-mi răspunde la întrebare, insistă Noian. Câte aeronave? Cincizeci? O sută?

— Două sute de bombardiere, îi spuse Theodore pe un ton neutru, în timp ce orchestra începea să cânte.

Noian întinse mâna spre paharul de scotch și toastă.

— Așa, deci. Acum am chef de dans! zise și se întoarse spre soția lui. Haide, scumpo. Hai să sărbătorim.

Ea îi zâmbi șăgalnic, luându-l de mână.

— Vrei să sărbătorești fabricarea a încă două sute de mașini de ucis? Uneori mă întreb cu cine m-am măritat.

Se îndepărtară râzând, în timp ce Theodore rămase singur la masă, simțindu-se posomorât. Ringul de dans fusese inundat de cupluri care dansau legănat pe *Don't Sit under the Apple Tree4.*

Urmări scena pentru o clipă, întrebându-se când ar putea să se retragă, fix când un alt coleg, Frank Smythe, revendică scaunul de lângă el și începu să discute despre planurile de reconversie a unor fabrici, în eventualitatea intrării în război. Era un subiect important și Theodore era încântat să realizeze ceva în seara aceea, pe lângă mâncat și băut. Însă era atât de captivat de discuție, încât nu observă că muzica se întrerupsese pe moment, cât dirijorul invita o solistă pe scenă. Abia când femeia începu să cânte îi atrase atenția lui Theodore. Se concentră asupra ei. Nu numai că era frumoasă, dar avea o voce atât de îmbătătoare, încât i se infiltra în sânge, ca un coniac fin.

— Cine e? întrebă Theodore, rezemându-se de spătarul scaunului și studiindu-i chipul și silueta zveltă, înveșmântată într-o rochie de seară roșie, din mătase și șifon.

Avea o față în formă de inimă, buze voluptuoase, de un roșu-aprins, și ochi albaștri, imenși și depărtați. Avea un păr lucios, blond, cârlionțat, așa cum se purta, și era, fără îndoială, categoric, cea mai frumoasă făptură pe care o văzuse vreodată.

— Habar n-am, îi răspunse Frank. Dar are ceva aparte, nu-i așa? Are o voce care te dă pe spate.

---

[4] Melodie compusă de Sam H. Spet în 1939 și devenită celebră în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, fiind interpretată de The Andrews Sisters (n. red.).

Vocea îi era răguşită, cu o tentă melancolică, şi Theodore se întrebă cum de n-o mai văzuse până atunci. Fusese aproape prin toate cafenelele şi cluburile de jazz din oraş şi cunoştea câţiva muzicieni şi dirijori. Dar femeia asta… era extraordinar de frumoasă şi de talentată.

Un chelner veni în dreptul lor cu o tavă cu pahare de şampanie.

— Cine e solista din seara asta? îl întrebă Theodore.

— Vivian Hughes.

— Cum de n-am auzit de ea până acum? De unde naiba a apărut?

— E o localnică, domnule. Cântă la Savoy de vreun an, când şi când.

Theodore mai luă un pahar de şampanie.

— I-auzi. Probabil că am trăit eu ca un pustnic, atunci.

Chelnerul trecu mai departe şi, când Frank se aplecă spre el ca să reia discuţia despre conversia fabricilor, Theodore realiză că nu reuşea să fie atent la el, ceea ce nu-i stătea în fire. Nu-şi dorea decât să se relaxeze, să-şi savureze şampania şi să-şi concentreze toată atenţia asupra fermecătoarei Vivian Hughes.

*

Când veni momentul să facă o scurtă pauză, Vivian coborî de pe scenă într-un ropot de aplauze, înainte ca formaţia să înceapă din nou să cânte.

Se îndreptă spre bar şi comandă un gin tonic. Nu o miră faptul că un domn în ţinută de seară, în alb şi negru, se ivi lângă ea, comandă ceva de băut pentru el – un scotch cu gheaţă – şi încercă să intre în vorbă cu ea. I se întâmpla de fiecare dată când cânta în West End.

— Aveţi o voce extraordinară, îi spuse bărbatul.

Se întoarse un pic spre el şi o izbiră ochii lui negri, părul negru şi lucios şi buzele voluptuoase. Era un bărbat înalt, cu umeri lăţi şi chipeş, iar prezenţa lui avea ceva captivant.

— Mulţumesc. Sunteţi foarte amabil.

— Nu sunt amabil. E purul adevăr.

Acceptă paharul pe care i-l înmână barmanul.

— Nu-mi vine să cred că nu v-am mai văzut până acum. Ar trebui să vorbească tot oraşul de o asemenea voce.

Vivian schiţă un zâmbet discret.

— Îmi pare rău să vă spun, dar nu e prima dată când aud textul ăsta.

Lui îi apăru un zâmbet în colţul gurii şi începu să plimbe băutura

în pahar, făcând să zornăie cuburile de gheaţă.

— Îmi cer scuze. În mod evident, nu prea mă pricep la treaba asta.

Vivian se simţi intrigată deodată, pentru că, la cum arăta şi vorbea, părea genul de bărbat care ar fi putut avea orice femeie şi-ar fi dorit. Felul în care vorbea trăda o persoană născută în sfera cea mai înaltă a societăţii şi era sigur pe el şi sofisticat, dar avea totodată un farmec băieţesc. I se părea foarte atrăgător şi se strădui din răsputeri să nu roşească atunci când bărbatul îi zâmbi.

— La ce vă pricepeţi, mai exact? Dacă îmi îngăduiţi să întreb?

El se relaxă un pic şi se uită spre orchestră.

— Nu ştiu. La munca mea, presupun. Sunt oarecum obsedat de ceea ce fac, din cauza asta nu am obiceiul să abordez femei frumoase în săli de bal.

Aruncă o privire discretă spre mâna lui stângă şi observă că nu purta verighetă.

— Aşadar, dacă sunteţi obsedat de muncă, cu ce vă distraţi?

— Nu fac mare lucru, mă tem.

— Păcat, mai ales în perioada asta, când toată lumea se pregăteşte de război. Ştiţi ce se spune. Profită de prezent.

— Într-adevăr. Tot încerc să-mi reamintesc asta în ultimul timp.

Păru să cadă pe gânduri în timp ce ducea paharul la gură.

Vivian arătă spre cuplurile de pe ringul de dans, care râdeau, zâmbeau şi făceau piruete.

— Uitaţi-vă la ei. Par să profite pe deplin de prezent.

— Da, chiar par să se distreze.

Îl privi cu coada ochiului.

— Ar trebui să fiţi acolo. De ce nu dansaţi?

— E o invitaţie?

Ea râse înfundat.

— Mi-am făcut-o cu mâna mea, nu-i aşa? Şi mai ziceţi că nu vă pricepeţi. Nu vă cred.

Inima îi tresărea când se uita în ochii lui căprui, captivanţi, şi asta o luă pe neaşteptate, pentru că nu-i cădeau niciodată cu tronc bărbaţii care încercau s-o seducă în pauzele dintre reprizele de cântat. Avea mai multă minte de-atât. Mai ales când bărbaţii proveneau din sfere sociale mult deasupra celei din care venea ea. Astfel de idile nu se puteau încheia decât dezastruos.

— Aşadar, cu ce vă ocupaţi? îl întrebă. Trebuie să fie o carieră

plină de satisfacţii dacă a devenit o obsesie.

— Sunt ministrul adjunct al aprovizionării, zise şi îi întinse mâna. Theodore Gibbons. Încântat de cunoştinţă.

— Sună impresionant. Vivian Hughes.

— Ştiu cine sunteţi.

Într-un final, dădu drumul mâinii ei, dar continuă s-o privească în ochi.

— Ministerul Aprovizionării, repetă Vivian. E ceva nou înfiinţat, nu-i aşa? Ceva legat de producţia de armament?

— Da.

Theodore duse paharul la gură şi gestul i se păru aproape hipnotic lui Vivian, care îl urmări cum sorbea agale.

— Trebuie să fie foarte neliniştitor.

— Neliniştitor?

— Să faci parte din guvern şi să ştii că războiul este iminent.

El îşi sprijini un cot pe bar.

— Păi… nimeni nu ştie nimic sigur în momentul ăsta. Dar trebuie să spun că e o uşurare că facem tot ce ne stă în puteri ca să ne înarmăm împotriva unei ameninţări, dacă va veni asupra noastră.

Ea îl privi drept în ochi.

— Credeţi că se va întâmpla asta? Nu e cu putinţă că prim-ministrul să găsească, totuşi, o cale de a negocia pacea cu Hitler? Pare să-şi dorească acest lucru. S-a străduit atât de mult.

— Da, dar nu obţinem întotdeauna ceea ce ne dorim. Şi ce rost are să negociezi cu un nebun?

Vivian simţi deodată c-o ia cu frig.

— S-ar părea că dumneavoastră credeţi că *vom* ajunge la război, domnule Gibbons. Că *trebuie* s-o facem.

El clătină din nou cuburile de gheaţă din pahar.

— Cu siguranţă nu mi-o doresc, dar cred că trebuie să acţionăm ferm dacă Hitler o ţine tot aşa. Nu cred că poţi avea încredere în el. Nu are niciun respect pentru tratate sau promisiuni. Pur şi simplu face ce vrea.

Vivian încuviinţă.

— Cred că aveţi dreptate în privinţa asta. Aşadar, aveţi binecuvântarea mea, domnule Gibbons, să fiţi obsedat în continuare de muncă, dacă asta înseamnă că veţi rămâne la cârmă, pregătindu-ne de luptă.

Privirile li se întâlniră, dar domnul Gibbons nu-i zâmbi, în clipa aceea Vivian realiză că îi aştepta un drum greu.

— Mai cântaţi în seara asta? o întrebă, schimbând subiectul, ca şi cum îi citise gândurile şi voia s-o liniştească.

— Da, în câteva minute.

— Atunci o să rămân să vă ascult. Pentru că, după cum aţi spus, trebuie să profităm de prezent.

Vivian ridică paharul.

— Să profităm de tot ce oferă viaţa!

— De absolut tot!

Vivian termină băutura, îl lăsă pe domnul Gibbons la bar şi merse să se pregătească pentru următorul cântec.

Când se întoarse la microfon, el stătea la o masă la marginea ringului de dans, vorbind cu un domn aşezat în stânga lui. Dar părea atent doar pe jumătate la discuţie, pentru că adesea îi întâlnea privirea lui Vivian. În acele clipe ea avea senzaţia că plutește. Simţea atât de acut prezenţa lui, încât îi era greu să se concentreze asupra versurilor. Uneori trebuia să închidă efectiv ochii.

Mai târziu, spre sfârşitul serii, intră cu geanta la toaletă ca să se demachieze şi să se schimbe în ţinuta cu care venise. Când ieşi, nu reuşi să se abţină. Trase cu ochiul în sală ca să vadă dacă domnul Gibbons mai era acolo, dar masa lui fusese strânsă, iar personalul hotelului stivuia scaunele şi mătura.

Chiar când se întorcea să plece – ştiind că n-avea prea mult timp la dispoziţie să prindă ultimul metrou –, se ciocni de domnul Gibbons în hol.

— 0!

Vivian simţi o învolburare de fluturi în stomac.

— Îmi cer scuze. V-am speriat, zise şi o prinse de cot ca s-o echilibreze. Sunteţi teafără?

— Desigur. Mă scuzaţi.

Vivian îşi ridică părul căzut peste ochi şi se strădui să se adune, întrebându-se dacă o recunoscuse măcar în hainele ei de zi cu zi. Se simţea alt om fără machiaj şi fără aura de seducţie. El schiţă un zâmbet agale şi în clipa aceea ea înţelese că el o vedea aşa cum era.

— Speram să vă prind înainte să plecaţi. Pot să vă conduc cu maşina? Şoferul meu aşteaptă afară.

Îl studie atent, sperând că nu-şi imagina că e o femeie „uşoară”

din cauză că îi plăcea să cânte în public.

— E foarte generos, dar sunt în drum spre metrou.

— E târziu, protestă Theodore. Sunteţi sigură că nu e periculos?

— N-am avut niciodată probleme. E foarte aproape. Ajung în două minute pe jos.

El o privi lung câteva clipe.

— Arătaţi altfel.

— Sunteţi dezamăgit?

— Deloc. Arătaţi… arătaţi minunat.

Simţind un nod în gât, Vivian făcu un pas înapoi.

— Ar trebui să plec. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

Oare de ce-şi dorea Vivian deodată s-o tulească, de parcă ar fi fost un hoţ mărunt? Poate că-i făcuse plăcere conversaţia lor de mai devreme, când el păruse fascinat de femeia elegantă de pe scenă, dar acum era doar Vivian, o fată care lucra în prăvălia de vinuri a tatălui ei. O fată care purta o haină ponosită şi pantofi scâlciaţi.

Dădu să se îndepărteze, dar domnul Gibbons se luă după ea.

— Daţi-mi voie să vă conduc. Nu e niciun deranj.

— Nu e nevoie.

Coborî şi ieşi pe uşile care dădeau spre râu. Afară era întuneric şi se lăsase ceaţa, îmblânzită doar de lumina tulbure a felinarelor, iar străzile erau pustii.

Theodore îşi puse pălăria şi o luă la pas pe lângă ea. Mergeau în tăcere şi se simţeau nespus de stingheriţi. Vivian grăbi pasul, bocănind de zor pe pietrele de pavaj.

— Când mai cântaţi? o întrebă Theodore.

— Abia peste câteva săptămâni. O să revin la Savoy să cânt la o nuntă.

— Pot să vin să vă văd?

— Doar dacă îi cunoaşteţi pe miri.

El râse încet.

— Mă tem că n-am nicio nuntă programată, aşa că n-am noroc.

Vivian era extrem de conştientă de faptul că mâneca lui o atingea pe a ei în timp ce intrau pe Villiers Street şi se îndreptau spre staţia de metrou Embankment.

— Aici trebuie să vă urez noapte bună, zise şi se opri în faţa gurii de metrou. Mulţumesc că m-aţi condus.

— Cu plăcere!

Vivian mai rămase câteva minute încremenită, studiindu-i chipul frumos în lumina care venea dinspre staţie, având senzaţia că rămăsese ţintuită locului.

— Noapte bună, domnule Gibbons!

— Noapte bună, domnişoară Hughes!

Se întoarse să plece, dar Theodore o strigă.

— Staţi un pic! Vreţi să luaţi cina cu mine?

— Cina? Când?

— Nu ştiu. Mâine?

Inima lui Vivian îi bătea să-i spargă pieptul. Îşi umezi buzele şi reuşi să articuleze un răspuns cât de cât coerent.

— Nu ştiu. Am de lucru.

— Mai faceţi şi altceva în afară de a cânta?

— Lucrez în prăvălia de vinuri a tatălui meu. În East End.5

El înclină din cap şi Vivian regretă că-i spusese asta. Avea sentimentul că vraja se spulberase.

— La ce oră terminaţi? De bună seamă o să vă fie foame. Vivian se trezi zâmbind.

— Unde? La ce oră?

El îi zâmbi la rândul lui şi îşi scoase pălăria, părând încântat la culme că accepta invitaţia.

— La Savoy? La şapte?

— În regulă. Ne întâlnim acolo.

El îşi puse din nou pălăria.

Doamne sfinte, o fermecase. Ochii aceia căprui-închis, cu gene lungi… era desprins dintr-un vis. Oare îşi ieşise din minţi pentru că acceptase să-l întâlnească din nou?

Chiar nu era cazul. Nu putea ieşi nimic bun de-aici. Dacă ar avea un pic de minte, i-ar spune că s-a răzgândit sau că şi-a dat seama că avea altceva programat de care uitase. Dar nu-i spuse nimic din toate astea. Pur şi simplu se întoarse şi o porni spre metrou.

Vivian sperase ca tatăl ei să se fi culcat până să ajungă ea acasă, dar niciodată n-avea noroc când era vorba de el. Prăvălia de vinuri era închisă, desigur, dar luminile erau încă aprinse în apartamentul lor cu două camere de la etaj.

Nu era casa în care crescuse Vivian. Avuseseră şi vremuri mai

---

[5] în mod tradiţional, zona mai săracă a Londrei (n. tr.j.

fericite, pe când încă mai trăia mama ei, Margaux, când locuiseră într-o casă fermecătoare din Bloomsbury, la doi paşi de Virginia Woolf, nu departe de Russell Square. Mama ei fusese o femeie frumoasă şi elegantă, franţuzoaică – o cântăreaţă destul de celebră pe vremea ei, iar tatăl ei se mândrea foarte tare cu relaţiile pe care le aveau.

Dar venise tragedia. Mama lui Vivian murise într-un accident de maşină, împreună cu un bărbat căsătorit, care se dovedise a-i fi fost amant. Urmase un scandal de proporţii. În doi ani, tatăl lui Vivian ajunsese un beţiv şi nu mai fusese în stare să-şi administreze compania importatoare de vinuri, prosperă până atunci. Pierduse casa şi toate economiile şi se văzuseră siliţi să închirieze un apartament micuţ, deasupra singurului magazin de vinuri pe care mai reuşiseră să-l păstreze, în East End. Vivian şi sora ei îl ajutaseră să ţină magazinul pe linia de plutire până anul trecut, când sora ei cedase.

Fusese întotdeauna o Fire impetuoasă şi dornică de aventură – semăna cel mai mult cu mama lor – şi o lăsase pe Vivian de izbelişte, plecând să devină cântăreaţă într-un club de noapte din Bordeaux, unde cântase şi mama lor cândva.

Acolo îl întâlnise pe tatăl lor. Evident, el era foarte chipeş, bogat şi fermecător pe-atunci (lui Vivian îi era greu să şi-l închipuie astfel) şi se îndrăgostiseră la prima vedere. El o ceruse în căsătorie după o lună şi o purtase departe de lumea care îi era familiară, spre a se instala în Anglia şi a-i face copii.

Cu puţin înainte de a muri, Margaux îi mărturisise lui Vivian că se amăgise luându-l drept Făt-Frumos şi îşi imaginase că viaţa ei avea să se transforme într-un basm. Apoi o prinsese pe Vivian de umeri, o privise drept în ochi şi îi dăduse un sfat:

— Nu uita, scumpo, viaţa nu e ca în basme. Lucrurile nu sunt aşa cum visezi că vor fi. Aşa că învaţă să fii precaută. Ştiu că vei fi. Nu e valabil şi pentru sora ta, însă. Ea nu e ca tine. E mult prea romantică.

Aşa era. Vivian fusese întotdeauna cea mai pragmatică dintre ele, în timp ce sora ei era firea boemă. Din cauza asta era atât de şocant că tocmai acceptase o invitaţie la cină din partea unui bărbat care arăta şi vorbea ca un prinţ – şi ar fi putut la fel de bine să fie unul, căci era cu mult deasupra ei. Vivian n-avea nicio treabă să socializeze cu un bărbat ca el.

Şi acum iat-o aici, readusă brutal la realitatea sumbră şi mizeră, în faţa prăvăliei de vinuri a tatălui ei, în Rotherhithe, la sud de Tamisa,

în apropierea docurilor. Se opri o clipă, ascultând vocile unor beţivi care cântau undeva în depărtare şi un câine care lătra înverşunat pe-aproape.

N-ar fi trebuit să accepte în veci invitaţia la cină. În acelaşi timp, fără voia ei, deja visa la momentul când avea să-l revadă pe domnul Gibbons.

După ce urcă două rânduri de scări, auzi râsete gălăgioase din apartament. Probabil că tatăl ei juca din nou cărţi pe bani, la masa din bucătărie.

Răsuci uşurel cheia în broască, sperând să se poată furişa în camera ei fără a fi observată, dar tresări când îl auzi pe tatăl ei strigând-o pe nume.

— Vivian! Pe unde ai umblat?

Cu un oftat dezarmat, se întoarse să dea ochii cu el. Era aşezat la masă, cu doi bărbaţi pe care nu-i recunoscu. Pe masă erau trei sticle goale de vin.

— În seara asta am fost să cânt, îi explică.

Expresia lui se înnegură în timp ce o studia.

— Exact ca maică-ta. Îi calci pe urme.

Vivian era tentată să spună că nu i-ar călca niciodată pe urme maică-sii şi nu s-ar mărita cu un bărbat ca el, dar îşi ţinu gura.

— Îmi place muzica, spuse. Şi la Savoy plătesc bine.

— Ooo!

Unul dintre bărbaţi flutură din degetele butucănoase.

— La Savoy. E un progres faţă de East End, este?

Vivian îşi ridică bărbia.

— E un loc bun în care să cânţi. Dar sunt obosită. Vă rog să mă scuzaţi…

Întorcându-se grăbită, se îndreptă spre camera ei şi închise uşa. Trase cu urechea o clipă, în caz că tatăl ei avea de gând să vină după ea să-i mai zică vreo două, dar el râdea şi ciocnea cu ceilalţi indivizi.

Vivian se uită la ceas. Era trecut de miezul nopţii. Va trebui să se trezească devreme ca să deschidă prăvălia, pentru că ştia că nu putea conta pe taică-său să se trezească la o oră respectabilă. Spera doar să poată adormi cu tot vacarmul care se auzea din bucătărie.

Din fericire, cam după o oră, îi auzi pe bărbaţi plecând şi în apartament se lăsă tăcerea. Dar stătea ca pe ace, ca de obicei, ascultând paşii greoi ai tatălui ei, care bocănea pe podea, de parcă ar fi fost furios.

Simţi că i se întoarce stomacul pe dos de spaimă. Apoi uşa de la dormitor se deschise brusc. Taică-său intră ca vijelia şi o prinse de păr, trăgând-o din pat şi aruncând-o pe podea.

— Eşti o curvă, exact ca maică-ta!

O plesni peste obraz, apoi îi trase una cu dosul palmei peste celălalt obraz.

— Mă faci de ruşine! Asta ţi-a spus să faci? Să mă tot chinui?

Vivian se făcu ghem pe podea, în poziţie fetală.

— Nu, tată! Nu-i aşa! îmi place să cânt şi încerc doar să mai câştig nişte bani în plus!

Ar fi trebuit să ştie că era cel mai neinspirat lucru pe care îl putea spune.

— Crezi că eu nu pot să te întreţin? zise şi o trase în picioare, plesnind-o din nou peste faţă. Că sunt un ratat? Dacă sunt, e doar din cauză că maică-ta m-a ruinat. M-a adus la sapă de lemn cu cheltuielile ei şi uite unde am ajuns!

Începu să se tragă înapoi, clătinându-se.

— Când am întâlnit-o, eram un bărbat bogat. Mă respecta lumea. Acum nu mai am nimic.

— Mă ai pe mine, îi zise Vivian, deşi se făcuse mică şi îşi ridicase mâinile să se apere de o nouă lovitură, la care se aştepta cât de curând.

Dar tatăl ei se prăvăli, cu spatele rezemat de perete, dărâmând un tablou.

— Gata cu cânta tul! zbieră, ridicând un deget spre ea. Nu vreau să te văd ajungând ca ea. – Bine! Gata cu cântatul!

Încuviinţă doar spre a-l potoli, pentru că ştia că el n-avea să-şi mai amintească nimic din conversaţie a doua zi. O să-şi dea seama că a dat în ea la vederea vânătăilor, dar n-o să-şi mai amintească tema tiradei lui.

Taică-său ieşi greoi din cameră, iar Vivian se ridică grăbită să închidă uşa în urma lui.

Cum stătea cu spatele rezemat de uşă, respirând poticnit şi rugându-se să nu se mai întoarcă, îşi lăsă capul pe spate şi se gândi la deciziile pe care le luase.

Poate c-ar fi trebuit să plece cu sora ei la Bordeaux când i se oferise prilejul. Dar cineva trebuia să rămână la Londra şi să aibă grijă de tatăl lor, care era vai de capul lui, şi de prăvălia lui de vinuri, care n-o ducea prea bine.

Vivian știa că ea era singura vinovată pentru situația în care se afla, pentru că decisese de una singură să se sacrifice, dar, în momentul acela, o detesta pe sora ei pentru că era o fire complet opusă și pentru c-o lăsase de izbeliște.

*

Theodore avusese o zi extrem de dificilă la Ministerul Aprovizionării, plină de obiecții și discuții în contradictoriu cu colegii, pe tema diverselor oferte de producție pentru tancuri, dar poate că din cauza asta de-abia aștepta s-o întâlnească pe domnișoara Hughes la cină în seara aceea. Poate că ceva legat de vocea și muzica ei îi dădea sentimentul că viitorul îi rezerva motive de bucurie.

Nu era cazul – deoarece Chamberlain se codea să încheie o alianță militară cu sovieticii. În schimb, Hitler plănuia cu siguranță să invadeze Polonia.

Și totuși toate problemele lumii păreau să dispară fără urmă când Theodore își amintea vocea din ajun, pe care și-o imagina pătrunzându-i prin urechi până în străfundul sufletului. Nu reușise să și-o scoată din minte pe domnișoara Hughes de când își luaseră rămas-bun în fața stației de metrou. De-abia dacă închisese un ochi după aceea și nu era din cauză că s-ar fi gândit la transformarea unor fabrici.

Acum, în sfârșit, era așezat la barul de la Savoy, cu un scotch în mână, așteptând-o să ajungă. Dar oare pe unde umbla?

Se uită la ceas. Ar fi trebuit să se întâlnească la 7.00 seara, iar acum era 7.45. Știa că personalul hotelului avea să-i păstreze masa, dar situația devenea jenantă în momentul în care comandă al treilea pahar, iar barmanul îl privi cu compătimire.

Oare fusese lăsat cu ochii în soare?

Nu invita frecvent femei să ia cina cu el – nu era un fustangiu, ca fratele lui –, dar era surprinzătoare treaba asta. Simțise că se înfiripă ceva între el și domnișoara Hughes și era convins că o simțise și ea.

Era dezamăgit și, în cele din urmă, starea lui de spirit deveni și mai apăsătoare, astfel că se trezi frământat de întrebări.

De ce nu venise? Poate că avea deja o relație cu altcineva. Sau exista vreun alt motiv? I se întâmplase vreo grozăvie?

*

A doua zi, Theodore nu reuși să accepte posibilitatea ca domnișoara Hughes să se fi răzgândit și să nu mai fi vrut să-l revadă. Ca urmare, o rugă pe secretara lui, doamna Latham, să nu precupețească

niciun efort în găsirea adresei unei prăvălii de vinuri din East End ce îi aparţinea unui anume domn Hughes, care avea o fiică pe nume Vivian, angajată şi ea acolo.

Doamnei Latham îi luă aproape toată dimineaţa, dar la prânz avea o adresă pentru el.

*

La sfârşitul programului, Theodore plecă de la birou şi-i dădu şoferului o hârtie pe care era scrisă o adresă.

— Hai să ne urnim, Jackson. Sigur e aglomerat pe pod.

— Da, domnule.

Jackson băgă în viteză şi o porni pe Ştrand.

După patruzeci de minute, opriră în faţa unei prăvălioare aflate la etajul unei clădiri de pe colţ şi Theodore coborî din maşină.

Se auzi un clinchet de clopoţel când intră şi răsuflă uşurat când o văzu pe Vivian după tejghea. Ea făcu ochii mari la vederea lui şi păru să fi amuţit.

— Bună ziua!

Theodore îşi scoase pălăria şi se apropie de tejghea. Vivian îşi feri chipul şi, preţ de câteva secunde chinuitoare, avu sentimentul că este respins, până când observă vânătaia oribilă de pe obrazul ei, chiar sub ochiul stâng.

— Doamne sfinte, domnişoară Hughes! Ce aţi păţit?

Îşi aminti cum se întrebase dacă nu cumva ea avusese vreun accident în ajun. Nu crezuse sincer că i se întâmplase ceva, dar acum părea să fi fost ceva adevăr în asta.

Ea clătină din cap şi-şi feri din nou chipul, de parcă s-ar fi temut să-l privească în ochi.

— V-a rănit cineva?

Îşi dădu seama imediat că nu căzuse de pe bicicletă sau dintr-un copac, sau vreo altă explicaţie nevinovată. Ştia să recunoască semnele maltratării.

— Spuneţi-mi.

— Nu s-a întâmplat nimic, sincer. Îmi pare rău că n-am ajuns la cină aseară, dar n-ar fi trebuit să veniţi aici.

— Voiam să vă văd.

Vivian puse câteva sticle de vin la loc pe raft, după tejghea.

— Înţeleg, dar, după cum vedeţi, lucrez.

Theodore se încruntă, pentru că persoana din faţa lui nu mai era

femeia seducătoare şi încrezătoare cu care conversase la Savoy. Nu-i păsa de aura de seducţie – era la fel de frumoasă în ochii lui, chiar şi într-o rochie ponosită şi fără machiaj –, dar îl întrista s-o vadă atât de resemnată şi reticentă.

— Am văzut firma de pe uşă, îi spuse. Magazinul se închide în zece minute. Şoferul meu aşteaptă afară. Îmi permiteţi să vă scot la cină în seara asta în schimb?

Vivian continuă să-şi facă de lucru, aranjând sticlele pe rafturi după tejghea.

— Nu pot.

— De ce nu?

— Pentru că… pur şi simplu nu pot.

— Aveţi ceva important planificat după închidere?

Într-un final, ea se întoarse spre el şi îl studie cu o expresie chinuită.

— Domnule Gibbons, chiar nu văd ce rost are să ne cunoaştem mai bine.

— De ce, mă rog?

— Pentru că sunteţi cine *sunteţi* – un ministru adjunct într-un loc foarte important, care se îmbracă în costume la comandă şi vine în East End cu un şofer în uniformă.

Arătă din cap spre geamul în dreptul căruia se vedea Jackson lângă Bentley, lovind cauciucurile.

— Iar eu… eu sunt… doar o fată care lucrează într-o prăvălie de vinuri.

— Cu o voce de înger, îi replică Theodore.

Ea îl studie circumspect.

— Dacă vreţi să mă auziţi cântând, mă găsiţi la Savoy. Din când în când.

— Greu de anticipat când. Dar dacă nu vreau să aştept? Şi ce naiba s-a întâmplat cu femeia pe care am întâlnit-o deunăzi, care mi-a sugerat c-ar trebui să dansez? Să profit de viaţă? Oare ea n-ar accepta să savureze o masă delicioasă şi o conversaţie interesantă şi inteligentă?

Ceva din expresia ei se îmblânzi şi Theodore răsuflă uşurat pentru că reuşise, cumva, să se facă auzit de femeia din ajun. Zâmbetul ei era discret, dar i se citea şi în ochi.

Într-un final, Vivian zâmbi larg.

— Aşadar, vă credeţi un bărbat interesant şi inteligent? Nu e un

pic… arogant?

El râse în barbă.

— Aşa e. Mulţumesc că mi-aţi spus asta.

Se auzi clinchet de clopoţei, anunţând intrarea câtorva clienţi, dar Theodore rămase la tejghea.

— Acceptaţi, îi şopti. Eu o să aştept afară, oricât de mult e nevoie.

— Sunteţi foarte perseverent.

— Da.

Vivian zâmbi sfios.

— Bine. Dar nu în vreun loc select. Nu în ţinuta pe care o port acum.

— Arătaţi minunat.

Ea ridică privirea spre el.

— Sunteţi un linguşitor fără ruşine.

Theodore auzi paşii clienţilor care veneau din spate şi înţelese că era momentul s-o lase să-şi vadă de treabă. Punându-şi din nou pălăria, îşi croi drum printre bărbaţii care intraseră, spunând „Pardon", şi ieşi s-o aştepte în maşină. Nu-i păsa cât de mult avea să dureze. Era dispus s-o aştepte toată noaptea dacă era nevoie.

*

Theodore îşi ridică privirea din contractele de producţie pe care le ţinea în poală când Vivian îi bătu în geam. Îi deschise portiera şi Vivian urcă degrabă în maşină, lângă el.

— Am terminat. Hai să mergem.

— Ne grăbim? o întrebă, închizând dosarul şi strecurându-l în mapa de piele.

— Da.

Vivian se uită concentrată pe geam, părând agitată în timp ce o luau din loc.

— Am senzaţia că plecăm pe furiş. Nu sunteţi căsătorită, nu? Asta-i problema? Ar trebui să-mi fac griji c-o să apară un soţ gelos?

Vivian se rezemă de banchetă, strângând în mână poşeta pe care o ţinea în poală.

— Nu, desigur că nu.

— Atunci cine v-a lăsat asta? o întrebă, arătând spre ochiul ei stâng.

Din fericire, Vivian îi înfruntă privirea şi nu încercă să nege.

— Tatăl meu. Nu-i place când cânt în public.

— De ce?

— Deoarece cu asta se ocupa și mama. Așa s-au cunoscut – într-un cabaret din Bordeaux. El venise în oraș să cumpere vin pentru toate magazinele pe care le avea pe atunci și s-a îndrăgostit la nebunie de ea, pentru că l-a fermecat vocea ei. Vă sună cunoscut?

Theodore ridică din umeri, ca și cum n-ar fi fost mare lucru, deși sesizase unda de acuzație din vocea ei și înțelesese deodată de ce îl lăsase cu ochii în soare în ajun – pentru că nu voia să aibă parte de o viață ca a mamei ei.

— Și ce s-a întâmplat apoi?

— S-au căsătorit, îi răspunse ea pe un ton nonșalant. Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Theodore se aplecă spre ea, îndemnând-o să-și întoarcă privirea dinspre geam spre el.

— Intuiesc că nu asta s-a întâmplat, de fapt.

Într-un final, Vivian se întoarse spre el.

— Au fost fericiți o vreme, până când mama a avut o aventură scandaloasă cu un nobil și a murit într-un accident de mașină, alături de el.

Theodore se rezemă de banchetă.

— Am înțeles, îi spuse blând. Îmi pare foarte rău. Când s-a întâmplat asta?

— Când aveam șaisprezece ani.

— E greu să-ți pierzi mama la vârsta asta.

— Da.

Lumina soarelui la asfințit se revărsa prin parbriz, scăldându-i părul în aur topit.

— Dar sunt sigură că nu m-ați invitat la cină ca să auziți o poveste tragică și deprimantă. V-a încântat să mă auziți cântând și vreți să uitați o vreme de tot ce e urât în lume. Vreți să vă lăsați purtat de ceva ce nu are de-a face cu responsabilitățile sumbre pe care le aveți, ca unul dintre arhitecții războiului ce stă să înceapă.

El simți o undă de amărăciune în tonul ei și nu putea nega că asta simțea și el, în străfundurile ființei lui.

— Poate. Dar mă fascinează, totodată, faptul că un eveniment atât de tragic poate zămisli atâta frumusețe.

Vivian îi râse în față.

— Zău așa. Vorbiți de parcă ați încerca să mă seduceți. N-o să mă

las cucerită. Sunt o fire mult prea pragmatică.

El se trezi râzând odată cu ea.

— N-am nicio îndoială. Şi poate tocmai din cauza asta mă intrigaţi. Ştiu că nu sunteţi doar un chip frumos cu o voce care te vrăjeşte. Sunteţi şi inteligentă.

— Şi vă place asta? Celor mai mulţi bărbaţi nu le-ar plăcea, aş zice. Nu şi-ar dori decât vraja.

El dorea s-o convingă că nu intenţiona s-o seducă sau să se joace cu ea şi, în acelaşi timp, se trezi reflectând la propria lui viaţă şi la ce-l împiedicase până acum s-o ceară în căsătorie pe lady Clara.

— Nu m-a furat niciodată vraja, îi spuse.

— Poate că e mai bine. Pare mai sigur decât să te abandonezi pur şi simplu pasiunilor. Cunosc oameni care au făcut-o. Nu sunt sigură că se termină bine pentru ei.

Se referea la mama ei, desigur.

Îşi feriră privirile, uitându-se fiecare pe geamul din dreptul său.

În timp ce străbăteau Tower Bridge, Theodore se gândi la trecutul şi la viitorul lui şi la faptul că nu se abandonase niciodată pasiunii. Singurul lucru căruia i se abandona de fiecare dată era datoria.

— Tatăl tău te loveşte des? o întrebă pe Vivian.

— Depinde ce înseamnă „des", îi răspunse, părând să facă haz de necaz. Măcar dacă s-ar lăsa de băut, dar e greu când ai o prăvălie de vinuri. Din păcate, pe asta se duce tot profitul – pe partidele lui nocturne de cărţi, la care el furnizează băutura.

— În decurs de o lună, cât de des te loveşte?

Vivian inspiră adânc şi suflă aerul.

— 0, nu ştiu. O dată sau de două ori, aş zice, de obicei când mă întorc acasă după ce-am cântat undeva.

Theodore îşi încleştă involuntar pumnii.

— Ar trebui să fie mândru de tine. Te-a auzit vreodată cântând?

Vivian râse a pagubă.

— Doamne sfinte, nu – cel puţin nu cu o orchestră. N-ar face decât să-i amintească de mama şi probabil că m-ar bate de două ori mai înverşunat, o săptămână în şir.

Era de neconceput. Theodore nu reuşea să-şi închipuie cum putea un bărbat să ridice mâna asupra propriei fiice şi să dea în ea, sau în orice femeie, de fapt. Aşa ceva era în contradicţie cu convingerile sale cele mai profunde.

— De ce rămâi cu el? o întrebă fără ocolișuri.

— Pentru că e tatăl meu și n-are cine altcineva să aibă grijă de el.

— Dar nu-i datorezi treaba asta. Nu dacă se poartă atât de execrabil cu tine. Nu te merită, iar tu meriți ceva mai mult.

Vivian oftă.

— Știu, cred. Dar nu pot să plec pur și simplu și să-l abandonez. Pe deasupra, unde aș putea să mă duc?

— Trebuie să ai niște opțiuni.

Șoferul lui opri în fața restaurantului. Se auziră claxoane pe strada aglomerată, în urma lor.

— Mulțumesc, Jackson. Poți să te întorci peste două ore.

Vivian îl prinse de braț.

— Te rog, hai să zicem peste o oră. Va trebui să ajung acasă, să-i fac ceva de mâncare tatii.

Cu o strângere de inimă din cauză că individul avea atâta putere asupra ei, Theodore reveni asupra instrucțiunilor.

— Peste o oră, Jackson. Să nu întârzii.

— Puteți conta pe mine, domnule.

Coborâră din mașină. Theodore o conduse pe Vivian până la intrare și-i deschise ușa.

*

— Pe legea mea, exclamă Theodore după ce Vivian comandă cu un accent elegant din meniul în franceză. Vorbești franceza? Fluent?

Ea îi întinse meniul chelnerului și luă o gură de vin.

— Da. Prima limbă pe care am învățat-o în copilărie a fost franceza, pentru că asta vorbea mama cu noi.

— Am înțeles.

Theodore se rezemă de spătar și o studie fascinat.

— Și știi să scrii la mașină?

— Da. Mă ocup de magazin și asta include și partea administrativă. Dar nu dactilografiez foarte repede.

În mintea lui Theodore începuseră să se învârtă deja rotițele. Se aplecă spre ea.

— Ce-ai zice dacă ți-aș oferi un post la minister? Faptul că vorbești franceza e un avantaj și facem angajări zilnic. Ne-ar ajuta un om ca tine în guvern.

— În caz că intrăm în război în Europa, adică? îl studie curioasă pe deasupra paharului de vin.

— Da, exact. Dacă se întâmplă asta, s-ar putea să apară tot soiul de oportunităţi. Ai putea să te descurci de minune, Vivian.

Ea părea să încerce să-şi imagineze ce ar presupune un post în cadrul guvernului.

— Aş lucra ca secretara ta?

— Nu. Deja am o secretară. Ai fi angajată pe un alt post în departament. Poate c-ar trebui să începi ca stenografă, dar cel mai probabil ai trece în curând pe un alt post. Nu avem multe angajate care vorbesc franceza. Şi cine ştie? Dacă intrăm în război, ai putea fi selectată pentru ceva cu totul diferit. După cum ziceam, ai putea să evoluezi de minune în cadrul guvernului.

Chelnerul sosi cu primul fel şi puseră mâna pe linguri.

— Ce părere ai? o întrebă Theodore.

— Nu ştiu. Nu mă văd părăsind magazinul. Cum ar putea tata să se descurce pe cont propriu?

— Poate că i-ar prinde bine. Dacă ai pleca, poate că asta l-ar obliga s-o lase mai moale cu băutura.

Ea mâncă în tăcere, fără să-şi ridice ochii din farfurie.

— Sper c-o să te gândeşti măcar, continuă Theodore.

El termină supa şi se relaxă. Chelnerul veni să-i ia bolul şi plecă din nou, lăsându-l s-o privească pe Vivian cum mânca, fără să zică nimic. Intuia că ea nu avea de gând să-i accepte oferta, că nu se putea vedea făcând o schimbare atât de drastică în stilul ei de viaţă. Cel puţin nu imediat. Poate că va trebui să insiste. Poate că va trebui să mai ia de câteva ori cina cu ea în oraş, până s-o convingă. Nu-i displăcea neapărat ideea.

*

Când ajunseră la magazin, se făcuse aproape opt. Simţindu-se agitată şi zorită, Vivian deschise portiera şi coborî.

— Promite-mi c-o să te gândeşti, o rugă Theodore, aplecându-se peste banchetă. Ai numărul meu de la minister. Poţi să mă suni oricând.

— Aşa voi face. Şi mulţumesc pentru cină. Mi-a făcut plăcere.

Inima ei gonea de spaimă când trânti portiera, se temea că tatăl ei se uita, poate, pe geamul de la etaj şi se întreba cu cine umbla sau pe unde s-o fi dus după ce închisese magazinul.

Ţâşnind pe scări fără să se uite în urmă, descuie uşa apartamentului şi, simţind o gheară în stomac, intră tiptil în casă.

Nu se auzea nimic. Se rugă ca taică-său să fi adormit şi să nu-i fi

observat lipsa. Podeaua scârţâi strident în timp ce înainta pe holul îngust care ducea spre camera lui, împingând precaut uşa.

Nu era în cameră.

Oftând uşurată, intră în bucătărie ca să caute prin dulapuri ceva din care să-i pregătească cina, pentru când avea să se întoarcă.

Deodată se auzi o bufnitură de la parter. Se întoarse brusc auzind paşii greoi ai tatălui ei pe scări, cheia care se răsucea în broască…

„Dă, Doamne, să fie treaz".

Uşa se deschise, cu scârţâit de balamale, şi Vivian înghiţi în sec văzându-i silueta deşirată, care se clătina, furia incandescentă ce îi scânteia în ochii injectaţi.

— Unde naiba ai fost? o întrebă.

— Nicăieri.

Regretă că nu găsise vreo scuză mai bună pe loc, dar poate că se săturase să se străduiască din răsputeri să-l îmbuneze. Avea senzaţia c-o făcea dintotdeauna.

— Minţi. Te-am văzut că te-ai întors adineauri. Erai cu un bărbat. Cine e?

Un muşchi îi zvâcni în maxilar, chiar sub ochiul stâng, şi Vivian realiză că avea să iasă urât de data asta. Instinctiv, făcu câţiva paşi înapoi, până când se izbi de chiuvetă.

— Nimeni pe care să-l ştii. Şi nu te priveşte, oricum. Nu mai sunt copil. Şi nu sunt *Maman.* Pot să mă duc unde vreau.

Tatăl ei o luă împleticit într-o parte.

— Ce mi-ai zis adineauri?

„O, Doamne!" Vivian se trase încet pe lângă chiuvetă, spre cratiţele şi tigăile lăsate pe uscătorul de vase.

— Am zis că nu sunt *ea.* Şi n-ai dreptul să-mi spui ce să fac.

Greşise întorcându-i vorba când era deja beat şi cu chef de ceartă. Se năpusti asupra lui Vivian ca trenul, prinzând viteză, până când o prinse cu mâinile de beregată. Nu mai făcuse asta până acum şi o luă pe nepregătite, când se aştepta la o palmă sau un pumn.

Se chinuia să nu se sufoce, în timp ce el o strângea din ce în ce mai tare, ca într-o menghină, cu ochii arzând de înverşunare şi o furie infernală. „Opreşte-te!" „Dă-mi drumul!" Dar nu putea scoate o vorbă. Nu putea scoate un sunet, pentru că traheea îi era blocată.

— Vrei să mă faci de râs? îi spuse printre dinţi, în timp ce Vivian simţea cum îi goneşte spaima prin vene.

Îi dădu peste mâini, încercând cu disperare să se elibereze. Simţea c-o ia cu ameţeală şi cu greaţă şi apoi lumea începu să dispară, înecată de alb, şi îi căzu capul pe spate. Dar nu-l putea lăsa să-i facă una ca asta. Într-un moment de disperare absolută, întinse o mână în lături şi prinse o tigaie de coadă.

Trosc!

Îl izbi cu forţă şi rapid peste cap, dintr-o parte. El îşi desprinse mâinile din jurul gâtului ei şi se prăvăli pe spate, în timp ce Vivian cădea în genunchi pe podeaua din bucătărie.

Îi luă câteva clipe până când se risipiră şocul şi panica. Se chinuia să-şi recapete suflul. Abia atunci îşi dădu seama că tatăl ei zăcea grămadă lângă ea, fără să mai mişte.

— O, Doamne!

Îl întoarse şi îl scutură de umeri.

— *Papal* Trezeşte-te!

Oare îl omorâse?

Lipindu-şi urechea de pieptul lui, încercă să-i asculte inima. Când auzi bătăile ritmice, se lăsă pe vine, uşurată. Apoi se uită la capul lui, verificând dacă sângera, şi descoperi că-i apăruse un cucui unde îl lovise.

— *Papa,* trezeşte-te!

Într-un final, începu să geamă şi Vivian fu scârbită de damful de băutură pe care-l răspândea. Se temu că avea să i se facă greaţă după toată agitaţia.

El o privi, clipind confuz în beţia lui.

— Ce s-a întâmplat?

Minciuna îi veni de la sine.

— Ai căzut şi te-ai lovit la cap.

— Serios?

— Da.

— Cât e ceasul? E ora să deschidem magazinul?

— Nu, e noapte. Ar trebui să te băgăm în pat. Poţi să te ridici?

El încuviinţă şi se ridică în şezut.

Vivian îl ajută să se scoale şi îl conduse împleticit de-a lungul holului, până în camera lui. Se prăvăli în pat ca un copac doborât şi căzu imediat într-un somn profund.

Nu era sigură dacă adormise atât de repede din cauza rănii de la cap sau de la băutură. Probabil că de la ambele.

Hotărând că avea să vină din oră în oră să vadă ce face, ieşi din earnerşi se rugă ca taică-său să nu-şi amintească ce se întâmplase de fapt. Şi n-o îngrijora doar faptul că îl lovise cu tigaia. Era mai îngrijorată c-o să se trezească şi-o să-şi amintească de ce încercase s-o sugrume, de fapt – din cauză că îndrăznise să ia cina cu un bărbat.

În clipa aceea se gândi la Theodore. „De câte ori o să se mai întâmple? Cu câte vânătăi o să te mai alegi până când o să pleci, în cele din urmă?"

Acum era mai grav de atât. Era foarte posibil ca taică-său să ajungă s-o omoare într-o noapte. Şi-ar regreta fapta, desigur, odată ce se va trezi din beţie a doua zi şi va realiza ce făcuse. Dar asta n-ar ajuta-o cu nimic pe Vivian, pentru că ar fi moartă deja.

Theodore intră în minister la 8.30, îi spuse „Bună dimineaţa" doamnei Latham şi se aşeză la biroul lui să se apuce de treabă. Tocmai începuse să evalueze o propunere de achiziţie pentru arme de calibru mic şi muniţie când doamna Latham îl sună să-l anunţe că-l căuta o femeie. Nu avea o programare, dar se numea Vivian Hughes.

— De la magazinul de vinuri, adăugă doamna Latham în surdină.

Lui Theodore îi săltă inima din piept când o auzi. Se străduise din răsputeri să nu se gândească la Vivian şi se resemnase cu ideea că va trebui să aştepte – cel puţin o zi sau două – înainte de a reveni cu o întrebare legată de ce discutaseră în ajun. Dar iată că venise.

— Mulţumesc, doamnă Latham. Spuneţi-i să intre imediat. După ce strecură contractul pentru armament într-o mapă şi o închise, îşi îndreptă cravata şi se ridică atunci când se deschise uşa.

Vivian intră, îmbrăcată într-un costum de culoarea cafelei, cu o eşarfă crem la gât şi ochelari de soare negri.

Theodore dădu roată biroului să-i iasă în întâmpinare.

— Bună dimmeata! Ce mai faci?

Vivian aşteptă ca doamna Latham să închidă uşa, apoi îşi scoase ochelarii, îşi desfăcu eşarfa şi îi arătă că avea vânătăi pe gât.

Pe chipul lui se citi îngrijorarea.

— Doamne sfinte! Ce s-a întâmplat?

— Dacă nu te superi, aş prefera să nu-ţi dau alte detalii. Am venit doar să-ţi spun că aş vrea să accept oferta, dacă mai e valabilă.

— Oferta de slujbă, adică?

— Da. Dacă ai putea să mă angajezi pe orice post e disponibil… nu mă interesează ce post. Sunt o fire muncitoare. Promit c-o să fac

treabă bună.

Își ridică bărbia și-l privi cu capul sus.

— O să-ți găsesc un postân dimineața asta. Cât de curând ai putea să începi?

— Mâine, dacă s-ar putea.

În mod evident, situația era gravă.

— Știu că cer foarte mult, din scurt, adăugă Vivian.

— Nu e nicio problemă. O să mă ocup imediat de asta.

Era hotărât să n-o dezamăgească.

— Ai vrea să aștepți aici până revin cu detaliile? N-ar trebui să dureze. Aș putea să te anunț în fața cui să te prezinți mâine dimineață.

— Nu. Trebuie să mă întorc ca să deschid magazinul până în zece. Ai putea să mă suni acolo când ai aflat ceva. Am notat numărul.

Scoase din poșetă un petic de hârtie pe care erau scrise datele ei de contact. Părea să fie un colț rupt în grabă dintr-o carte.

— Te rog să nu spui nimic dacă răspunde tata la telefon, deși mă îndoiesc că va coborî azi, zise, apoi făcu o pauză și-și drese glasul, stingherită. îl doare capul. Dar am de gând să-i spun diseară. O să-i explic că va trebui să se ocupe de unul singur de magazin de acum înainte. Și nu mă interesează ce spune sau cât de mult se plânge. M-am hotărât, plec.

Theodore strecură hârtia în buzunarul de la piept.

— Mă bucur să aud asta. Dar ești sigură că n-o să se întâmple nimic când îi dai vestea?

Vivian părea să nu aibă un răspuns. Rămase uitându-se lung la Theodore, până când expresia încrezătoare i se risipi și-și feri privirea.

— Nu sunt sigură de nimic, de fapt. Dacă vrei să știi, sunt speriată la culme.

Fără a sta să se gândească, el făcu doi pași în față, ajunse lângă ea și-i prinse mâna într-un gest blând și liniștitor.

— Nu-ți face griji. O să-ți găsim un loc unde să stai. Doamna Latham e foarte eficientă. Le-a găsit cazare câtorva dintre celelalte fete în apartamente din zonă. O să-ți aranjăm ceva cât de curând.

Vivian îi întâlni privirea.

— Mulțumesc. Nu știi cât de mult înseamnă asta pentru mine.

Se întoarse să plece, dar Theodore nu voia s-o lase să plece. Nu acolo, într-un loc unde era maltratată.

Vivian își puse din nou ochelarii înainte de a deschide ușa.

— Mulţumesc încă o dată, domnule Gibbons. Aştept cu nerăbdare veşti.

Spusese ceea ce se cădea să spună de faţă cu doamna Latham, care era aşezată la birou, chiar în dreptul uşii, urmărindu-i.

De îndată ce plecă Vivian, Theodore o rugă pe doamna Latham să vină în biroul lui.

— Vreau să lăsaţi orice altceva deoparte în dimineaţa asta şi să mă ajutaţi cu ceva. E foarte important şi va trebui să contez, de asemenea, pe discreţia dumneavoastră.

— Absolut, domnule.

Doamna Latham luă loc, îşi deschise carneţelul şi aşteptă instrucţiunile.

*

Toată ziua, Vivian încercă să stea la locul ei, servind clienţii şi punând sticlele pe rafturi, în timp ce aştepta să sune telefonul. Nu-i era uşor să se prefacă nonşalantă, mai ales când tatăl ei trecu să vadă ce face înainte de a pleca la cârciumă, deşi avea un cucui dureros. Se sili să se poarte ca şi cum totul ar fi fost normal, în caz că lucrurile n-aveau să iasă cum spera, iar domnul Gibbons nu reuşea până la urmă să-i găsească un post.

Dar el părea încrezător că va putea să-i găsească un post, precum şi o locuinţă.

„Ce idee!” Să aibă propriul ei apartament, ferită de crizele de furie la beţie ale tatălui ei, alături de alte tinere care îşi croiau un drum în viaţă, cu locuri de muncă serioase, în cadrul guvernului. Şi, cu toate frământările din Europa, avea să fie cu siguranţă o experienţă stimulantă şi plină de satisfacţii să lucreze pentru Ministerul Aprovizionării, să-şi ajute ţara să-şi consolideze sistemul de apărare împotriva actelor de agresiune comise de Adolf Hitler.

Şi la asta se adăuga, desigur, faptul că avea să-l vadă în fiecare zi pe domnul Gibbons, dacă lucrau în aceeaşi clădire. Fusese foarte amabil cu ea, purtându-se de fiecare dată ca un gentleman desăvârşit, ceea ce-i risipise rezervele în a-i accepta ajutorul. Avea un sentiment de bun augur. Avea pur şi simplu ceva care o făcea să se simtă în siguranţă.

Dar, desigur, nu trebuia să se lase furată de val. Trebuie să fie precaută şi raţională, pentru că avea mai multă minte decât să-şi închipuie că o relaţie intimă între ei ar putea fi ceva respectabil. El provenea dintr-o altă lume, iar Vivian nu era proastă. Va trebui să ţină

bine în frâu orice atracţie îi trezea. Mai ales dacă avea să-i fie superior ierarhic la minister.

Când se făcu în sfârşit ora să închidă magazinul, trase storul la uşă, dar, după ce o încuie, cineva bătu în geam. Ridică storul să vadă cine este şi dădu cu ochii de domnul Gibbons. Aştepta chiar în faţa uşii, în paltonul lui negru, la comandă, şi cu pălăria elegantă. Simţind un val de entuziasm, Vivian descuie şi-i deschise uşa.

— M-am hotărât să vin în persoană mai curând decât să te sun.

Cu o expresie gravă, îi înmână un plic mare, peste pragul magazinului.

— Am aici o ofertă oficială, în scris, de angajare în cadrul Ministerului Aprovizionării. Include fişa postului, programul de lucru, salariul, precum şi cheia noului tău apartament, pe care – sper că nu te deranjează – va trebui să-l împărţi cu alte două stenografe care s-au angajat luna trecută la noi.

Vivian zâmbi larg, apoi începu să râdă.

— Doamne sfinte. Da, accept oferta! Intră. Şi mulţumesc, îi luă plicul din mână, iar Theodore închise uşa în urma lui.

— N-ar trebui s-o citeşti mai întâi? în caz că ai vreo obiecţie?

— N-o să am nicio obiecţie. E cea mai fericită zi din viaţa mea!

— Bine.

O urmări din priviri în timp ce se îndrepta spre tejghea şi desfăcea plicul.

— Mă bucur că am contribuit la ea.

Vivian scoase documentele. Aruncă un ochi peste oferta dactilografiată şi se bucură la vederea salariului, dar cel mai tare o încântă cheia mare de alamă aflată la fundul plicului. O scoase, o ridică şi se uită la ea cu bucurie, pentru că reprezenta toate lucrurile după care tânjea cu nesaţ: libertate, statutul de adult, să nu mai trebuiască să stea cu inima în gât dacă, preţ de o seară, făcea ce-i plăcea cel mai mult – să cânte la Savoy.

Se întoarse spre domnul Gibbons.

— M-ai făcut foarte fericită.

— Mă bucur.

Vivian îi admiră ridurile de expresie din colţul ochiului, semn că râdea des. Se citea atâta căldură în ochii lui.

Dar mai erau câteva hopuri de trecut. Nu-i spusese nimic despre asta tatălui ei şi nu-i venea să-i spună.

Domnul Gibbons păru să-i citească gândurile.

— Unde e acum? E sus?

— Nu. E la cârciuma de pe strada noastră.

Înnegurându-se, Vivian băgă documentele şi cheia la loc în plic.

— Apartamentul tău e disponibil deja, îi spuse Theodore. Aş vrea să te conduc din seara asta acolo, dacă ţi-e la îndemână.

Acum înţelese de ce venise personal. Ştia ce s-ar putea întâmpla odată ce tatăl ei afla ce pusese la cale.

— Trebuie doar să urc să-mi strâng câteva lucruri.

Merse să ia câteva cutii din depozit şi Theodore o ajută să le ducă la etaj.

*

Vivian n-avea de gând să ia nimic din apartamentul tatălui ei în afară de hainele ei şi de fotografia înrămată a mamei, pe care o ţinea pe noptieră. Era o fotografie încântătoare, făcută pe vremea când mama ei încă mai cânta la cabaretul din Franţa, până să se nască Vivian. Copil fiind, Vivian se uitase adesea fermecată la poza respectivă, pentru că mama ei arăta ca o vedetă de la Hollywood. A fost ultimul lucru pe care l-a îndesat în valiza ei maro, jerpelită, înainte de a o închide.

Theodore se ivi în pragul uşii de la dormitor.

— Am dus cutiile la maşină. Mai e altceva?

— Nu, doar asta mai e.

Închise clapetele de la valiză şi Theodore veni spre ea să i-o ia.

— Cum rămâne cu tatăl tău? spuneai că e la o cârciumă în zonă?

— Da.

O amintire îi străfulgeră prin minte – mâinile tatălui ei strângându-i tare beregata, lăsând-o fără aer. Era greu să nu intre în panică doar la gândul de a-i spune că urma să plece definitiv. Simţi că-i piere sângele din obraji.

— Dacă ţi-e teamă, ai putea să-i laşi pur şi simplu un bilet. Dar te-aş sfătui să nu-i dezvălui noua ta adresă. Ar putea veni să te caute.

— Da, cred că ar fi în stare. Devine agresiv la băutură.

Încă reflecta la cea mai bună metodă de a-şi face ieşirea când auzi deschizându-se uşa de la parter, apoi paşii greoi şi apăsaţi ai tatălui ei pe scări – un zgomot care o băga în sperieţi.

— El e. Domnul să ne apere!

Theodore îi răspunse calm.

— Nu-ţi face griji, Vivian. N-o să se întâmple nimic. Dar

dormitorul tău nu e locul ideal în care să ne găsească. Hai să ne mutăm în bucătărie.

Îi lăsă valiza pe covor.

Când tatăl ei ajunse la etaj și deschise ușa apartamentului, Theodore era așezat la masa din bucătărie, cu un aer extrem de relaxat, stând picior peste picior. Vivian era la chiuvetă, tocmai punea apă de ceai. Îi tremurau mâinile și pulsul îi gonea în așa hal, încât se temea c-o să leșine.

Tatăl ei intră și se încruntă imediat.

— Tu cine ești?

Vivian se sili să zâmbească, deși îi tremurau buzele – era hotărâtă să evite un conflict, dacă se putea.

— Tată, ți-l prezint pe domnul Theodore Gibbons. Este ministru adjunct în cadrul Ministerului Aprovizionării.

Tatăl ei strânse din buze, cu un aer de dezaprobare.

— Ce se întâmplă aici? El e bărbatul cu care te-ai văzut aseară?

Vivian era umilită la culme.

Theodore se ridică.

— Am avut un interviu cu fiica dumneavoastră pentru un post la minister, domnule, pe care tocmai l-a acceptat.

— Ce vreți să spuneți? Lucrează aici. În magazinul de la parter.

Vivian făcu un pas în față și îi vorbi fără ocolișuri.

— Asta vreau să-ți spun, tată. Azi a fost ultima zi de lucru aici. Mâine încep să lucrez la minister, așa că mâine dimineață va trebui să deschizi singur magazinul. Sunt sigură că te poți descurca și sper c-o să te bucuri pentru mine. E un post bun.

El se uită furibund de la Vivian la Theodore.

— Să mă bucur pentru tine? Ce-ai făcut ca să obții un post ca ăsta? Te-ai făcut de rușine?

Vivian nu mai avea aer. Nu-și dorea decât s-o ia la fugă pe scări cu Theodore, s-o ia din loc și să nu-l mai vadă niciodată pe tatăl ei, câte zile mai avea.

Theodore îi răspunse pe un ton tăios.

— Vă asigur, oferta de angajare este ceva perfect respectabil și e o oportunitate excelentă pentru fiica dumneavoastră. I se asigură și cazare și va veni cu mine acum, zise și se întoarse spre Vivian. Domnișoară Hughes?

Încrederea lui era molipsitoare.

— Da, sunt gata. La revedere, tată!

Se ridică pe vârfuri şi-l sărută în pripă pe obraz, apoi dădu fuga în camera ei să-şi ia valiza. Se regăsi cu Theodore pe palier, în timp ce tatăl ei îi urmărea din bucătărie, perplex.

Preţ de câteva secunde, crezu că reuşise să scape, dar, de îndată ce închise uşa, tatăl ei o deschise smucit.

Ţâşni pe palier, o prinse de braţ şi o trase brutal spre el.

— Nu pleci nicăieri.

Vivian se poticni un pic. De-abia apucă să-şi dea seama ce se întâmplă înainte ca Theodore să se pună între ea şi tatăl ei. O trase în spatele lui şi ridică o mână, împiedicându-l pe tatăl ei să mai înainteze.

— Intraţi în casă, domnule. Vivian vine cu mine.

— S-o crezi tu.

Îi dădu brânci lui Theodore, care îi plăti cu aceeaşi monedă, împingându-l brutal în perete şi apăsându-şi antebraţul peste beregata lui.

— Uite ce e, domnule Hughes, îi spuse pe un ton rece, măsurat. Fiicei dumitale i-a ajuns cât ai maltratat-o şi azi pune punct. Dacă mai ridici vreodată mâna asupra ei, voi veni personal aici şi te voi face bucăţi. M-ai înţeles?

Tatăl ei nu putu decât să încuviinţeze din cap, pentru că braţul lui Theodore îi era proptit în beregată.

Theodore făcu un pas înapoi, îi luă valiza lui Vivian şi o conduse la parter, apoi la maşină.

— Porneşte, Jackson, îi spuse şoferului.

În timp ce se îndepărtau, Vivian răsuflă uşurată, apoi aruncă o privire în urmă şi se întrebă dacă avea să-i lipsească ceva legat de cartier sau de magazin.

Nu. N-avea să le ducă dorul, pentru că nu avusese parte decât de spaimă şi de însingurare aici. Îi părea rău că nu plecase mai demult, cu sora ei. Vivian încercase să se convingă că fusese cea responsabilă, care se sacrificase, dar poate că pur şi simplu îi fusese teamă să se avânte în necunoscut, întotdeauna alesese calea sigură. Până azi, cel puţin.

Închise ochii şi inspiră adânc să se liniştească, dar, când ajunseră la intersecţie, îşi dădu seama că uitase ceva.

— Stai – aş putea să-mi iau şi bicicleta?

Theodore nu părea deloc intimidat.

— Desigur. Unde este?

— A rămas la magazin. În stradă.

Se aplecă spre şofer.

— Jackson, întoarce, te rog.

— Da, domnule. Imediat.

După o clipă, opriră în faţa magazinului şi Theodore coborî.

— Care dintre ele este? întrebă, uitându-se la două biciclete identice rezemate de zidul de cărămidă al clădirii.

Vivian i-o arătă.

— Aceea. Cealaltă îi aparţine surorii mele.

El îi aruncă o privire.

— Ai o soră?

— Da, dar e în Franţa, cântă într-un club de noapte.

El reflectă pentru o clipă.

— Poate c-ar trebui să le luăm pe amândouă. Să nu le despărţim?

Vivian încuviinţă.

Theodore ridică bicicleta şi o aduse până la portbagaj, în timp ce Jackson se dădu jos ca să ajute cu cealaltă.

În curând, o porneau din nou la drum, gonind pe strada care ducea spre Tower Bridge.

— Mulţumesc foarte mult, îi spuse Vivian cu sufletul la gură, nevrând să se mai uite în urmă. Am sentimentul că mi-ai salvat viaţa.

— Nu e nevoie să-mi mulţumeşti. Mă bucur că ţi-am fost de ajutor.

El îi căută mâna şi Vivian i-o strânse la rândul ei, până să-şi dea seama că nu se cădea să-l atingă astfel pe bărbatul pentru care lucra acum.

Deşi îi era recunoscătoare pentru ce făcuse, se simţea pe undeva dezamăgită că nu mai putea fi cântăreaţa seducătoare pe care o întâlnise în acea primă seară la Savoy. Ştia prea multe despre ea acum – o cunoştea pe Vivian cea adevărată – şi era important să-şi amintească unde-i era locul în dimineaţa următoare când avea să ajungă la minister să înceapă lucrul.

Silindu-se să dea drumul mâinii lui Theodore, se întoarse cu spatele şi începu să se uite pe geam spre West End.

2011

Deci, aşa l-ai cunoscut, a comentat tata când buni a făcut o pauză.

Aveam senzaţia că o furase o amintire – poate ceva despre care nu ne povestise încă.

— Da, i-a răspuns într-un final. Am vrut să ştiţi că totul a fost adevărat. Că Theodore a fost un om bun – un om minunat – şi c-a fost o dragoste adevărată. A fost o poveste de dragoste splendidă şi merită să fie spusă. N-ar trebui să fie îngropată.

— Atunci cum ai putut să ai o relaţie cu altcineva? a întrebat-o tata. Pentru că, mie unul, mi se pare că fotografiile alea cu tine şi nazistul arată a dragoste adevărată.

— Tată, am intervenit, dojenindu-l uşor. Lasă-i un pic de timp. N-a terminat de spus povestea.

Chiar atunci a sunat telefonul şi tata s-a ridicat să răspundă.

— Nu fi prea aspră cu el, mi-a spus buni. E supărat şi îl înţeleg. Nu ţi se întâmplă în fiecare zi să te trezeşti şi să suspectezi că mama ta a fost îndrăgostită de un nazist.

M-am încruntat involuntar.

— Dar ai fost? E adevărat? Şi, dacă da, cum a fost cu putinţă când…

Cuvintele mi-au îngheţat pe buze când tata a pus telefonul în furcă şi s-a întors în camera de zi.

— Au sunat de la cămin, i-a zis lui buni. Se întrebau dacă poţi cânta la o petrecere de Crăciun pentru rude, luna viitoare. E pe 15.

— Probabil că da. Nu avem altceva programat în ziua aia, nu?

— Nu-mi amintesc să avem.

Tata s-a aşezat şi s-a lăsat moale pe canapea, oftând cuprins de regret.

— Iartă-mă, mamă. N-ar trebui să te judec aşa pripit. Ai avut dreptate mai devreme. Nu ştiu cum stăteau lucrurile pe atunci. Vreau să ştiu mai multe. Vrei să ne povesteşti mai departe?

M-am întors spre buni, nerăbdătoare să aud restul poveştii, dar ea ne-a întors spatele.

— Cred că… poate c-ar fi cazul să trag un pui de somn.

— Un pui de somn? am repetat eu şi tata la unison.

— Tocmai mi-am dat seama că nu mi-am făcut siesta azi. Şi mi se face somn de la gin.

S-a ridicat din fotoliu şi a pornit-o spre etaj.

De îndată ce s-a făcut nevăzută, i-am şoptit tatii:

— N-ar fi trebuit să-i dăm al doilea pahar.

— A avut o zi lungă. Dar o să coboare mai târziu. Întotdeauna a fost o pasăre de noapte.

Lăsându-mi capul pe spate, m-am gândit la tot ce ne povestise până acum.

— N-am ştiut niciodată c-a avut un tată care o maltrata. Tu ştiai?

Tata a încuviinţat.

— Ştiam, de fapt. Mi-a pomenit de asta la un moment dat când eram la liceu şi Jack m-a pedepsit pentru ceva… Nu mai ştiu pentru ce. Când m-am plâns, mi-a spus că nu ştiu cât de norocos sunt că n-am un tată care mă bate să-mi bage minţile în cap, pentru că tatăl ei aşa făcea. A zis că era beţivan, dar asta e tot ce mi-a spus. Habar n-aveam c-a fost atât de îngrozitor, că a încercat efectiv s-o strângă de gât. Că ar fi putut s-o omoare dacă n-ar fi plecat când a plecat.

— Biata buni. Noroc că l-a întâlnit pe Theodore, la ţanc.

Ştiind c-o să treacă cel puţin o oră până se trezea din somn, m-am hotărât să mă fac utilă şi am strâns paharele.

— E cinci, i-am zis, ducând tava în bucătărie. Ce-ar fi să pregătesc cina? Lui buni probabil c-o să-i fie foame când se trezeşte.

— Sună bine. Te ajut cu ceva?

— Nu, mă descurc. Vreau să-mi fac de lucru. O să mă ajute să nu mă mai gândesc la ştii tu ce.

Mă refeream la infidelitatea lui Malcolm, desigur, şi tata a înţeles. Dar, când am ajuns în bucătărie, mi-a fost imposibil să nu mă gândesc la ce se întâmplase, să-mi derulez întruna scena în minte – Malcolm aşezat în primul rând al cinematografului privat, făcând sex cu o altă femeie. Încă nu depăşisem şocul şi am închis ochii, încercând să-mi şterg imaginea din minte.

Zadarnic. Imaginea mă urmărea în timp ce căutam ingrediente prin bucătărie, să fac ceva la cuptor. Am găsit nişte paste în bufet şi le-am pus la fiert pe aragaz. În vreme ce stăteam la blatul de gătit, tăind bucăţi friptura de pui care mai rămăsese, m-am simţit ca o neroadă pentru că avusesem atâta încredere în Malcolm. Mă aruncasem în acea relaţie fără strop de ezitare, crezând că dădusem lovitura cu un bărbat ca el. Dar cum putuse să-mi scape latura care-l împingea spre infidelitate? Era ceva defect la mine?

Ce întrebare imbecilă. Evident că era.

Am încremenit şi am pus cuţitul jos, mi-am lăsat capul în jos şi am închis ochii, pregătindu-mă sufleteşte pentru valul de vinovăţie care urma să mă izbească. Îmi era foarte cunoscut de-acum şi simţeam întotdeauna când mă pândea. Ştiam deja că mă va izbi în plin, silindu-

mă să retrăiesc noaptea în care a murit mama și să accept povara acelei amintiri, pentru că nimeni n-ar trebui să scape nepedepsit după așa ceva, fără să ispășească în vreun fel. Nu-i așa?

Aveam doar nouăsprezece ani când a murit mama și, deși toată lumea a zis că moartea i s-a tras de la tratamentele contra cancerului, știam că s-a întâmplat din vina mea.

Rămăsesem singură acasă cu ea într-o seară, cât tata se dusese la serviciu să recupereze lucrările de peste zi, din timpul când o dusese pe mama la spital pentru chimioterapie. I-am pregătit o baie, sperând să câștig o oră sau două în care să studiez pentru parțialul pe care îl aveam a doua zi.

În timp ce stăteam la birou, cu căștile pe urechi, mă bucuram de flecare minut de liniște care trecea. În curând, tata avea să se întoarcă să aibă grijă de mama, iar eu aveam să fiu liberă să mă întâlnesc cu prietenii mei la bibliotecă.

Regretul îmi gonea prin vene acum, precum acidul, pentru că fusesem atât de egoistă în noaptea aia, atât de ignorantă, habar n-aveam ce contează cel mai mult.

Când tata a ajuns acasă de la lucru și m-a întrebat ce face mama, i-am explicat că e în baie, dar apoi am realizat că apa pesemne se răcise între timp. Trecuse mai bine de o oră de când îi umplusem cada. M-a întrebat de cât timp era în baie și, când i-am spus, a dat fuga să vadă ce face. L-am auzit bătând la ușă și strigând-o, dar ea n-a răspuns. Tata a început să bată cu pumnii în ușă, rugându-se de ea să deschidă, dar mama tot n-a reacționat. De-acum eu stăteam în hol, rugându-mă să spună ceva. Orice.

Tata a trebuit să spargă ușa de la baie. S-a opintit cu umărul în ea de mai multe ori, iar și iar, apoi într-un final i-a tras un șut.

Iar scumpa mea mamă zăcea acolo, sub apă, albă ca o stafie. Am simțit o agonie devastatoare și m-am prăbușit în fața căzii, țipând, de parcă m-ar fi aruncat cineva în focul gheenei și trupul mi-ar fi fost mistuit de flăcări.

Tata a scos-o din apă și a dat fuga să cheme o ambulanță, dar era prea târziu. Când s-a întors în cameră, eu plângeam peste ea, legănând-o în brațe și spunând „Mamă, trezește-te, te rog!”

Tata a rămas rezemat de perete, privindu-ne și plângând în hohote, până când a venit echipajul de pe ambulanță și au trebuit să mă desprindă de ea ca s-o poată lua.

Până în seara aceea nu-l văzusem niciodată pe tata plângând şi nu l-am mai văzut vărsând nici măcar o lacrimă de atunci.

După aceea, doctorii au tras concluzia că mama îşi pierduse cunoştinţa în cadă şi se înecase. Ştiam că n-ar fi putut s-o facă dinadins. Ne iubea prea mult şi nu era deprimată. Fusese o luptătoare, când venise vorba de cancer.

Am revenit brusc în prezent când am auzit-o pe buni spunându-i tatii în camera de zi:

— N-am putut să dorm.

Apoi mi-am dat seama că oala în care pusesem la fiert pastele dădea pe afară. Am luat-o repede de pe aragaz şi am dat focul mai mic.

Tata a intrat în bucătărie.

— S-a trezit. O să-i fac un ceai.

Am încercat să ascund faptul că tocmai retrăisem moartea mamei şi eram încă tulburată de asta.

— Mâncarea o să fie gata în curând, i-am zis. Trebuie doar să pun una, alta, în tavă şi să o las un pic la cuptor.

S-a strecurat pe lângă mine ca să umple ibricul.

Până şi-a băut buni ceaiul era gata şi mâncarea şi ne-am aşezat cu toţii la masă. Dar niciunul dintre noi n-a mâncat cine ştie ce. Eram cu gândul la restul poveştii lui buni, care a reluat-o de îndată ce s-a aşezat.

August 1939

De-a lungul verii, Vivian se dovedi o angajată conştiincioasă în cadrul Ministerului Aprovizionării. Lucra în departamentul de contabilitate, ceea ce însemna că Theodore n-o vedea prea des, dar o găsea uneori aşezată pe o bancă în parc, în Victoria Embankment Gardens, mâncând un sandviş. Oricând o zărea, chiar şi de la depărtare, venea s-o salute.

De la o săptămână la alta, se întâmpla din ce în ce mai des, dar nu era o coincidenţă, deoarece Vivian îi spusese că venea mereu acolo la amiază şi se aşeza pe aceeaşi bancă să-şi ia prânzul. Din ziua aceea, Theodore începu să-şi ia pauza de prânz la aceeaşi oră şi o pornea spre parc, unde era încântat s-o găsească pe Vivian aşezată la soare.

Vorbeau despre o mulţime de lucruri în timpul acestor întâlniri amicale printre rondurile de flori, monumente şi porumbei. Vivian îi povestea despre noua ei viaţă în West End şi prietenia strânsă pe care o legase cu colegele de apartament. Nu mai mersese să-şi viziteze tatăl din ziua în care apăruse Theodore cu oferta de angajare şi era uşurată că nu

venise s-o caute şi s-o ia cu forţa înapoi la prăvălia de vinuri. Uneori simţea o undă de vinovăţie pentru că păstra distanţa, dar apoi îşi amintea de toate nopţile în care se îmbătase şi o bătuse şi nu mai avea niciun regret.

— Mă simt foarte optimistă referitor la viitor, spuse într-o după-amiază, mușcând dintr-un măr.

Theodore îşi feri privirea, pentru că nu se îndura să-i strice dispoziţia spunându-i că Hitler şi sovieticii tocmai semnaseră un acord – un pact de neagresiune reciprocă în cazul invaziei Poloniei.

Ca reacţie, prim-ministrul Chamberlain îl informase pe Hitler că Marea Britanie îşi va onora obligaţiile de apărare a Poloniei dacă independenţa acesteia era ameninţată. Războiul părea aproape cu siguranţă iminent.

Şi totuşi, stând cu Vivian sub cerul senin, mâncându-şi sandvişul cu friptură de vită şi aruncându-le firimituri porumbeilor care uguiau, reuşea cumva să uite de realitatea sumbră. Vântul care adia îşi susura cântecul printre frunzele copacilor, iar florile îşi răspândeau parfumul îmbătător în jur. Vivian îi zâmbi şi-l bătu pe braţ.

— Am veşti. O veste foarte incitantă, de fapt. Am fost invitată să cânt la Cafe de Paris vinerea viitoare.

Theodore îşi ridică involuntar capul.

— I-auzi!

— Îţi vine să crezi? Nici măcar n-am pus piciorul acolo până acum, dar dintotdeauna visam să cânt acolo. Ar trebui să vii. O să am emoţii.

— N-ai motive. O să te adore.

— Sper.

Theodore se uită la ceas şi-şi dădu seama că întârziase la o şedinţă.

— Iartă-mă, trebuie să plec.

— Vii vineri să mă auzi cântând? îl întrebă Vivian.

— N-aş rata momentul pentru nimic în lume, îi răspunse, cu un sentiment de nerăbdare absolut electrizant.

*

Cu candelabrul său de cristal scânteietor, suspendat deasupra ringului de dans, şi separeurile circulare capitonate cu piele, Cafe de Paris era cel mai exclusivist şi incitant club de noapte din Londra. Un balcon aflat la etaj oferea vedere spre scena pe care cânta orchestra, iar

codul vestimentar impunea ţinută protocolară de seară. Oaspeţii reprezentau crema societăţii. Pretutindeni se vedeau femei frumoase.

Theodore ar fi trebuit să ştie că-şi va întâlni fratele, Henry, într-un loc ca ăsta. La urma urmelor, era o seară de vineri şi, cu toate discuţiile stresante despre război, şampania curgea mai generos ca oricând.

— Ia uite cine e aici. Frăţiorul meu.

Henry se strecură în separeu, silindu-l pe Theodore să se înghesuie cu ceilalţi la masa acoperită cu faţă de masă albă, apoi îşi lăsă paharul de scotch din mână şi-şi întinse braţul pe spătarul de piele, tolănindu-se leneş.

— Ce-i cu tine pe-aici, Theo? Nu credeam că ştii să mai evadezi de la masa de scris şi să-ţi laşi în urmă biroul. Cum merge efortul de război? Ne apropiem de victorie?

Theodore nu era amuzat de atitudinea prea degajată a fratelui lui, nici el, nici ceilalţi oaspeţi de la masa lui, pentru că erau membri respectabili ai cabinetului, cu soţiile. Ştiau că situaţia era foarte gravă.

— N-am intrat în război, Henry. Cel puţin, nu încă.

Henry scoase o tabacheră aurită din buzunarul de la piept şi aprinse un băţ de chibrit.

— Ştiu foarte bine că n-am intrat în război. Doar te tachinez. Niciodată nu ai ţinut la glume.

Theodore le aruncă o privire stingherită domnilor aşezaţi în faţa lui, căci ştiau cu toţii de reputaţia de pramatie şi neisprăvit a lui Henry. Dar era moştenitorul unui titlu de conte, aşa că îşi permitea orice.

Când Vivian începu să cânte *The Way You Look Tonight*[6], ceilalţi se ridicară de la masă ca să danseze, astfel că Theodore rămase singur cu Henry.

— E fenomenală, nu-i aşa? exclamă Henry, trăgând cu nesaţ din ţigară. De unde naiba a apărut? Cum de n-am mai văzut-o până acum?

Theodore simţi o gheară în stomac.

— E nou-apărută, îi răspunse, fără a avea de gând să-i mai dea alte informaţii despre ea, pentru că Henry ar fi putut să se prindă de unele lucruri şi s-ar fi folosit de asta, cumva, să-l împungă, fiindcă rivalitatea dintre ei era una profundă.

---

[6] Cântec din filmul *Swing Time,* interpretat de Fred Astaire şi compus de Jerome Kern, pe versuri de Dorothy Fields. A câştigat Academy Award lor Best Original Song în 1936 (n. red.}.

Nu era din cauza titlului, desigur – Theodore se simţea împăcat cu profesia lui şi cu locul pe care-l ocupa în societate, dar nu şi Henry. Îi purta pică lui Theodore pentru că era fiul favorit.

Vivian făcu un pas în faţă şi strânse microfonul în mână. Lumina reflectoarelor îi scotea în evidenţă unghiile date cu ojă roşie şi rujul strălucitor. Theodore era vrăjit şi, în acelaşi timp, detesta ideea că împărtăşea această vrajă cu fratele lui.

Cineva îl bătu pe umăr. Se întoarse brusc, ca smuls dintr-un vis.

— M-am gândit eu că tu eşti. Ce surpriză!

Lady Clara îi strânse umărul şi se strecură în separeu pe bancheta de vizavi.

— Bună, Henry, zise, lăsând paharul de şampanie din mână şi scuturând scrumul de la ţigară în scrumiera de cristal. Pe *tine* nu mă mir să te văd aici. Eşti nelipsit din locuri de felul ăsta.

Henry se mulţumi să ridice din umeri.

— Theodore, sunt foarte supărată pe tine. De ce n-ai venit să mă vizitezi la Londra? Vara a trecut, practic, şi mama mă tot întreabă de tine. Cred că s-ar putea să fi făcut o pasiune.

Ridică dintr-o sprânceană conturată delicat şi îi zâmbi poznaş.

Theodore râse în barbă.

— Ştii că o ador pe mama ta.

— Da, încuviinţă Clara. Mamele noastre sunt ca două şcolăriţe când sunt împreună, nu-i aşa? zise şi scutură din nou scrumul. Ştiaţi că aveau obiceiul să plece pe furiş de-acasă când erau fetişcane, oricând bunicii noştri dădeau vreo petrecere şi erau probabil prea abţiguiţi să-şi dea seama de ce se ţin fetele? Draga de mama mi-a destăinuit asta deunăzi. Mi-a spus că ea şi mama voastră au fost la un moment dat să înoate în pielea goală, pe la patru dimineaţa, când n-aveau decât cincisprezece ani. Ce părere aveţi?

Henry îşi lăsă capul pe spate şi pufni în râs.

— Dumnezeule! Mi-aş dori să fi ştiut treaba asta acum câţiva ani buni. Aş fi putut să folosesc informaţia împotriva ei de fiecare dată când făcea caz pentru că ajungeam acasă pe patru cărări, în zori, comentă, stingând mucul de ţigară.

Însă Theodore nu-i mai asculta. Atenţia îi fusese distrasă de Vivian, care terminase cântecul şi începuse un altul.

Clara se aplecă spre el şi se întinse peste masă, atingându-i mâna.

— Vrei să dansezi cu mine?

Henry se trase imediat să-i facă loc lui Theodore şi, deşi nu-şi dorea decât să stea şi s-o asculte pe Vivian cântând, Theodore nu putea refuza o asemenea invitaţie din partea unei domnişoare.

În timp ce ei se ridicau, Henry se îndreptă spre bar. În curând Theodore îşi lăsa mâna să poposească pe spatele lui lady Clara, purtând-o la dans într-un foxtrot lent.

— Trebuie să-ţi mărturisesc, începu lady Clara, că mi-a stat inima în loc când te-am văzut. Nu ieşi niciodată în oraş, Theodore, dar întotdeauna îmi imaginez ce s-ar întâmpla dacă ne-am întâlni.

— Şi ce-ţi imaginezi? o întrebă Theodore, încă absent.

— Fix asta, desigur. Dansăm pe o melodie romantică, deşi, în fanteziile mele, întotdeauna tu eşti cel care mă invită la dans.

Theodore se simţi vinovat.

— Îmi cer scuze. Sunt preocupat de altele. Am fost ocupat cu munca din primăvară încoace. Sunt sigur că înţelegi.

— Da. Desigur. Departe de mine gândul să sugerez că n-ar trebui să fii complet dedicat muncii tale din guvern. E foarte important ceea ce faci – ne consolidezi sistemul de apărare împotriva acelui individ odios, cu mustaţa lui caraghioasă, şi îţi sunt recunoscătoare pentru asta, dragul meu Theo.

Îl mângâie pe gât cu vârful degetului şi el îşi dori să-i fi putut răspunde flirtând, dar nu avea dispoziţia necesară să facă asta cu Clara. Nu în seara asta. Ea oftă.

— Dar n-ar trebui să vorbim despre politică şi război în seara asta. Muzica e minunată. Trebuie să ne simţim bine.

Theodore dădu roată ringului de dans aglomerat şi se strădui să-i acorde toată atenţia. Când cântecul se încheie, se trase înapoi şi aplaudă.

Fu uşurat în sinea lui când Vivian anunţă că orchestra avea să facă o scurtă pauză. Clara spuse că voia să meargă să-şi pudreze nasul, aşa că Theodore se îndreptă spre bar, gândindu-se la un singur lucru. Sau, mai curând, la o singură persoană.

Comandă un scotch şi se puse pe aşteptat.

Cum sperase, Vivian îşi făcu apariţia lângă el şi comandă un gin tonic. El se întoarse spre ea zâmbind şi se minună văzând cât de frumoasă era în rochia ei de mătase roşie până în pământ, tivită cu paiete. Îi scotea perfect în evidenţă formele. Cât de diferit arăta faţă de cum se îmbrăca peste zi, când juca rolul de stenografă în cadrul unui

departament guvernamental.

Se aplecă spre ea și îi șopti la ureche, ca între prieteni apropiați.

— I-ai fermecat pe toți.

Vivian zâmbi și roși.

— Te descurci minunat pe scenă, continuă. Am o bănuială că s-ar putea să ajungi să cânți aici în mod regulat.

— Crezi? Ginny Moran s-ar putea să aibă ceva de obiectat. E solista lor din primăvară. M-au invitat în seara asta doar pentru că ea a trebuit să meargă la înmormântarea unei rude.

— Ah. Regretabil. Dar chiar și-așa…

Vivian îi trase o palmă peste braț, în joacă.

Cum stăteau unul lângă altul, rezemați de bar, Theodore era profund conștient de faptul că li se atingeau coatele. Ea nu schiță niciun gest menit să pună capăt atingerii și chiar și acea măruntă dovadă de intimitate îi făcu sângele să-i gonească ceva mai tare prin vene.

Totul părea altfel în seara asta. Nu era ca în zilele normale de lucru, când stăteau împreună pe bancă în parc. Acele momente erau nevinovate. În seara asta o dorea în toate felurile cu putința și nu voia să ascundă acest fapt. Erau într-un club de jazz, ea cânta pe scenă și erau înconjurați de băuturi fine, lucruri care sclipeau și rochii scânteietoare. În același timp, să se afle lângă ea era o formă stranie de tortură pentru că tot ce-și dorea era și mai mult din fericirea asta de neînțeles și totuși nu putea avea parte de asta, pentru că ea era angajată la minister și toată lumea se aștepta ca el s-o ceară în curând în căsătorie pe lady Clara. Ar fi un nătâng să n-o facă. Clara era femeia ideală pentru un bărbat în situația lui. Nici nu se punea problema să inițieze ceva cu Vivian – ceva ce nu putea duce niciodată la capăt. Ar fi un gest egoist și crud.

— Cine era femeia cu care dansai? îl întrebă pe un ton degajat. E foarte frumoasă.

El își lăsă privirea în pahar.

— E lady Clara. E fiica ducelui de Wentworth.

— Aha.

— Mamele noastre sunt prietene din copilărie.

Vivian îl privi drept în ochi.

— Am văzut cum se uita la tine. E îndrăgostită de-a bine-lea de tine, Theodore. Știi asta?

El făcu o pauză, pentru că nu voia să vorbească despre Clara. Nu cu Vivian. Dar ea îi pusese o întrebare directă și nu intenționa s-o dea

cotită. Voia să-i dea un răspuns sincer şi să vadă cum va reacţiona.

— Da, ştiu. Şi am tot tărăgănat pentru că familiile noastre ar vrea să ne vadă împreună de ani buni. Toată lumea se aşteaptă s-o cer în căsătorie.

Vivian sorbi din băutură şi se uită la Clara, aflată în capătul opus al încăperii.

— 0 iubeşti?

Theodore se aplecă spre Vivian şi-i vorbi din nou la ureche.

— E foarte bogată. Bunicul ei s-a însurat cu o americancă, moştenitoarea unei averi. Ca urmare, e femeia ideală care să revitalizeze arborele genealogic al familiei Gibbons, precum şi conturile noastre bancare. Aşa că vezi tu, Vivian, dragostea n-are nimic de-a face cu asta.

Ea clătină din cap şi îl privi cu o expresie care părea a fi compătimire.

— Trăieşti într-o lume foarte diferită dea mea, Theodore.

— Da.

Ciudat lucru, nu-l deranjase până acum, dar în seara asta simţea nevoia să dea pe gât scotch-ul ca pe limonadă şi să savureze senzaţia de arsură de pe gâtlej. Se întoarse, lăsă paharul pe tejghea şi făcu semn să i se mai aducă încă unul.

Vivian se uită din nou spre Clara.

— Nu pot să-mi închipui c-aş putea să mă căsătoresc cu o persoană pe care n-o iubesc. Dar bănuiesc că eu n-am un titlu nobiliar sau o avere care să mă influenţeze.

— Ar trebui să te consideri norocoasă.

— Poate c-ar trebui.

„La naiba". Fiecare vorbă pe care o rostea Vivian îl scotea din minţi şi i se răspândea prin vene ca un vin rar. Realiză, în momentul acela, că nu avea s-o dorească niciodată cu adevărat pe lady Clara cum o dorea pe femeia aflată lângă el acum. Clara îi era simpatică. Fuseseră întotdeauna prieteni buni, dar nu tânjea după ea. În niciun caz nu-i trezea dorinţa aprigă pe care o simţea acum, când se afla lângă Vivian şi-şi dorea s-o poată lua de mână, să iasă în căutarea unui loc liniştit unde puteau fi doar ei.

În încercarea de a-şi îneca dorinţele, întinse mâna spre paharul pe care îl împinse barmanul spre el, agită cuburile de gheaţă şi îl dădu pe gât.

Henry apăru chiar în momentul acela lângă el, ca o muscă

enervantă care îi tot dădea târcoale, indiferent de câte ori ar fi încercat s-o alunge.

— Frăţioare, zise. Fii amabil şi prezintă-mi-o pe vedeta serii. Regret că nu am avut plăcerea.

O studie pe Vivian cu şarmul lui notoriu care făcea ravagii în rândul femeilor.

Theodore se chinui să-şi înăbuşe ciuda.

— Ţi-o prezint pe domnişoara Vivian Hughes. Vivian, ţi-l prezint pe fratele meu, lordul Henry Gibbons.

— Bună seara, răspunse Vivian, râzând discret când Henry îi sărută mâna.

— Sunt fermecat, declară Henry, întorcându-se spre Theodore. Cum se face că o cunoşti pe această femeie? Ce alte comori mi-ai ascuns?

Doar la gândul că Vivian ar fi putut să cadă pradă farmecului de pramatie al fratelui lui, Theodore simţi că i se încordează toţi muşchii.

Henry îi dădu roată lui Theodore ca să se aşeze mai aproape de Vivian şi să intre în vorbă cu ea. Conversă cu ea despre talentul ei, despre munca şi visurile ei. Theodore îşi termină băutura în tăcere, chinuindu-se să-şi stăpânească enervarea.

Într-un final, Vivian se întoarse spre el.

— Membrii orchestrei încep să-şi ocupe locurile. Ar trebui să mă întorc pe scenă.

Din nou, Henry îi distrase atenţia.

— A fost o plăcere să vă cunosc, domnişoară Hughes. De-abia aştept să vă aud cântând din nou.

Ea dădu să plece, dar Theodore se luă după ea prin mulţime.

— Vivian, aşteaptă.

Ea se opri şi se întoarse spre el.

— Îmi dai voie să te conduc acasă în seara asta?

Ea aruncă o privire spre scenă, părând stingherită.

— Aveam de gând să iau metroul.

— O să fie foarte târziu. Te rog, dă-mi voie să te conduc. O să fiu mai liniştit dacă ştiu c-ai ajuns cu bine.

Din fericire, ea acceptă, deşi cu inima îndoită.

După câteva minute, Theodore se întoarse la masa lui doar spre a o descoperi pe Clara aşezată acolo, urmărindu-l atent. Stătea rezemată de banchetă, cu o ţigară care-i ardea mocnit între degetele zvelte şi cu un pahar de şampanie plin în faţă.

— Credeam că nu mai vii, îi zise, cu o undă inconfundabilă de gelozie care n-o prindea deloc.

Theodore se aşeză, regretând că lucrurile nu stăteau altfel între ei. Totul ar fi fost mult mai uşor dacă ar fi dorit-o aşa cum îl dorea ea, dar n-o dorea şi n-avea s-o dorească niciodată, ceea ce realiza acum. În acelaşi timp, era fiu de conte şi nu putea să aducă o dactilografa – pe deasupra, fiica unui vânzător şi a unei cântăreţe de cabaret franţuzoaice – acasă, la conacul imens al familiei, ca s-o prezinte părinţilor. Trebuia să fie realist

— Vrei să mai dansezi odată cu mine înainte să plec? îl întrebă Clara. Tata încă mai are reguli absolut ridicole cu privire la ora de întoarcere acasă, ştii, deşi am douăzeci şi trei de ani. Sunt femeie în toată firea.

— Nu poţi să-l învinovăţeşti. Îţi vrea binele.

Clara scutură ţigara în scrumieră şi îi răspunse cu o amărăciune pe care încercă s-o ascundă zâmbind şi ridicând din umeri.

— Desigur, îl iubesc pentru asta. Mi-aş dori doar să pot petrece mai mult timp cu tine în seara asta, Theodore. Nu ne vedem aproape deloc. Eşti mereu atât de ocupat la minister.

Theodore simţi cum îl apasă povara speranţelor şi visurilor ei şi nu putu decât să-i întindă mâna spre a o conduce pe ringul de dans, unde valsară în tăcere, în timp ce el încerca să nu se lase distras de Vivian.

Când se încheie cântecul, aplaudară orchestra şi se întoarseră la masă.

— Când ne mai vedem? îl întrebă Clara cochetă, cu o încredere în sine prefăcută, pe care el o recunoscu drept ceea ce era – disperare – şi regretă că era nefericită din pricina lui.

Era ciudat. Cu câteva luni în urmă, fusese decis să lămurească lucrurile între ei şi s-o ceară în căsătorie. Dar venise vremea să nu-i mai dea speranţe false. Trebuia să hotărască, o dată pentru totdeauna, ce voia şi ce intenţiona să facă.

— O să-ţi fac o vizită mâine, după ce termin cu şedinţele. La patru este o oră potrivită?

Chipul ei fu luminat de un zâmbet.

— Da. E perfect. Dacă e vreme frumoasă, am putea să ne plimbăm prin parc.

Theodore o sărută pe obraz şi o urmări cum se întorcea lângă prietenele ei la bar. Când reveni la masă, Henry era aşezat acolo, cu un

aer plin de el. Theodore înjură în gând.

— Chiar ar trebui să-ţi iei inima în dinţi, să ştii, îi zise Henry când se aşeză şi întinse mâna spre sticla de şampanie.

În mod normal nu bea atât de mult, dar în seara asta simţea nevoia.

— La ce te referi?

— La Clara, desigur. Te-a aşteptat destul şi acum eşti de-a dreptul crud.

— Nu e intenţia mea.

— Păi, e îndrăgostită la nebunie de tine. Trebuie să observi şi, dacă n-ai observat, eşti bătut în cap. E soţia perfectă pentru tine, Theo. Şi nu poţi să uiţi că tatii i-ar veni inima la loc, dacă măcar *unul* dintre noi i-ar dărui un moştenitor.

Theodore îşi încleşta maxilarul.

— Treaba asta nu e şi responsabilitatea ta? în primul rând a ta, de fapt?

Henry se sprijini de spătar şi râse a pagubă.

— E nostim, de fapt. Nimeni nu pare să aştepte genul ăsta de serviciu de la mine – să-mi iau o soţie dintr-o familie bună şi să am copii legitimi. Mama mi-a zis la un moment dat că se aşteaptă să mor prematur, din cauza băuturii, şi că de asta nu mă poate iubi cum se cuvine să te iubească o mamă. *Tu,* în schimb…

Luă paharul de pe masă şi-l goli.

Timp de câteva minute niciunul nu spuse nimic.

Vivian începu să cânte *Tea for Two* într-un aranjament sprinţar şi ringul de dans se umplu. Henry îi aruncă un muc de ţigară în faţă lui Theodore şi el tresări şocat.

— Nu pot să te învinovăţesc că te zgâieşti la ea. E superbă. Ce n-aş da s-o am la pat pentru o noapte!

Theodore îi aruncă o privire ucigătoare.

— Mai taci, Henry. E subordonata mea.

— Cum adică?

— Lucrează ca dactilografa la minister. Aşa că las-o în pace.

Henry bătu cu palma în masă şi începu să râdă.

— Acum înţeleg! De-asta eşti aici. Te ţii de şotii cu secretarele. De-asta n-ai cerut-o încă în căsătorie pe Clara? Eşti prea ocupat, aşa-i? îţi faci de cap înainte să fii priponit. Felicitări, Theo! îţi admir elanul. Deşi, trebuie să spun, sunt surprins la culme.

Theodore clipi confuz, prin pâcla provocată de scotch și șampanie.

Henry se aplecă din nou spre el.

— Îți imaginezi cum ar reacționa tata dacă ai veni acasă cu o femeie ca Vivian Hughes? Poate c-ar trebui s-o faci, de dragul meu. Atunci o să-i intru din nou în grații. M-ai pune într-o lumină de zile mari.

Theodore nu mai spuse nimic. În cele din urmă Henry se plictisi, se ridică, îl bătu pe umăr și o luă din loc.

Când orchestra termină de cântat, Theodore se ridică să aplaude, clătinându-se un pic, înainte de a se așeza din nou, așteptând să apară Vivian.

Spre deosebire de ultima dată când o văzuse cântând, la Savoy, ieși pregătită de plecare în rochia de seară, încă machiată, și Theodore înțelese că nu mai trebuia să-și ascundă pasiunea pentru scenă și să șteargă orice indiciu legat de unde fusese, înainte de a se întoarce acasă. Ea comentă pe tema asta, de fapt, când ieșiră împreună în mijlocul ringului de dans pustiu și spuse că îi dădea o senzație de eliberare.

În curând goneau pe Coventry Street în Bentley, vorbind despre muzică. Theodore era atât de fermecat de Vivian, încât fu surprins când Jackson opri mașina și motorul.

— Am ajuns, spuse Vivian. Ce repede a trecut!

— Timpul zboară.

— Vrei să urci să bem ceva? Colegele mele de apartament lipsesc weekendul ăsta, așa că n-o să stârnim un scandal la minister. N-o să știe nimeni.

Theodore clipi somnoros, simțind că-l ia cu amețeală.

— Nu știu ce să zic, Vivian. Cred c-am băut prea mult. Ea începu să râdă.

— Da, am observat. Ai nevoie de o cafea.

El își simțea pleoapele grele, dar încercă să se scuture de beție, pentru că voia să petreacă mai mult timp cu ea.

— Bine.

Coborâră din mașină și Theodore îi spuse lui Jackson să aștepte. Apoi urcară patru rânduri de scări până la apartamentul lui Vivian, aflat la ultimul etaj. Ea aprinse câteva veioze în timp ce Theodore se uita în jur, la camera de zi îmbietoare. Era micuță și ticsită de teancuri de cărți, plus o canapea tocită și decolorată și un covor verde-închis, care acoperea doar o parte din cameră. Niște eșarfe mari cu franjuri jucau

rolul de perdele, iar canapeaua era acoperită cu o colecţie extravagantă de perne de catifea cu ciucuri. Un gramofon era instalat într-un colţ, lângă un teanc de partituri puse pe un suport.

— Simte-te ca acasă, îi strigă Vivian din bucătărie. Eu pun de cafea.

După ce-şi desfăcu nodul la cravată, Theodore îşi scoase smokingul şi îl atârnă pe spătarul unui scaun, apoi se trânti pe canapea.

După câteva minute, îi ajunse la nas aroma delicioasă de cafea proaspătă, fierbinte, şi Vivian apăru cu o tavă pe care ducea două ceşti, o letieră şi o zaharniţă. O lăsă pe măsuţa de cafea, apoi se duse să dea drumul la gramofon.

— Ce părere ai de apartament? îl întrebă. M-am descurcat?

— Absolut, încuviinţă Theodore, privind-o în lumina veiozei şi simţindu-se hipnotizat. Atâta timp cât eşti fericită.

— Sunt *foarte* fericită, datorită ţie.

Vivian se întoarse lângă canapea şi-l întrebă cum prefera cafeaua.

— Cu frişcă, mulţumesc.

Ea îi pregăti o ceaşcă şi i-o întinse. Mirosul fu de-ajuns să-l trezească din beţie. Sau poate că era compania lui Vivian, care îi trezea simţurile la viaţă.

Se instalară comod şi începură să vorbească despre activitatea lor la minister şi despre tot ce se întâmpla în lume.

— Pare ireal uneori, spuse Vivian, cu vocea plină de emoţie. Ieri treceam prin Bloomsbury şi am văzut o familie asamblând un adăpost antiaerian Anderson.7 Tatăl încerca să prezinte toată treaba ca pe un joc, ca şi cum construiau o căsuţă în copac împreună, dar eu ştiam că nu e un joc, zise ea şi îşi sprijini tâmpla cu un deget. Uneori îmi vine să ţip la Hitler. Îmi vine să urlu la el, să-i spun să termine cu neroziile astea şi să lase lumea în pace.

— Te înţeleg perfect.

Dar, chiar şi în timp ce vorbeau de război, Theodore se simţea surprinzător de liniştit şi se întreba cum putea o femeie să fie atât de minunată.

„Război? Ce război?”

Vivian se ridică să schimbe discul. Începu *Mood Indigo,* cântecul lui Duke Ellington, şi Vivian rămase în picioare pe covor, întinzându-i

---

[7] Tip de adăpost antiaerian de uz casnic, din panouri de oţel ondulate, care putea fi instalat în grădină (n. tr.).

mâna.

— Vino să dansezi cu mine.

Lăsându-şi cafeaua pe masă, Theodore se ridică. O mână îi poposi pe rotunjimea şoldului ei, acoperit de rochia de mătase, şi, când cealaltă mână o prinse pe-a ei, simţi un val de dorinţă de o intensitate aproape sfâşietoare.

— Am fost geloasă când te-am văzut dansând cu lady Clara, îi mărturisi Vivian, iar vocea ei îi străpunse inima ca o săgeată. Voiam să dansez şi eu cu tine, dar nu puteam.

N-ar fi trebuit să urce. Plutea o dogoare în aer, ţesută de jazz şi de conversaţia intimă. Iar colegele ei de apartament lipseau. Era periculos ce făceau.

— Povesteşte-mi de fratele tău. Fantele şi linguşitorul ăla neruşinat.

— Nu mi-a plăcut treaba aia, îi spuse Theodore.

— Nici mie, pentru că nu sunt genul de femeie care să se lase sedusă de crai ca el.

— Mă bucur, pentru că nicio femeie care s-a lăsat sedusă de Henry n-a sfârşit bine. Mai bine zis, au sfârşit prin a fi compromise.

— Vai. Păi, nu e cazul să-ţi faci griji pentru mine. Nu mă las amăgită de aşa ceva.

— Poate că asta e calitatea pe care o admir cel mai mult la tine, Vivian. Eşti o femeie cu capul pe umeri. Inteligentă.

— Acum te transformi *tu* într-un linguşitor neruşinat, îi spuse Vivian, cu un zâmbet poznaş.

— E absolut imposibil să te farmece cineva?

„Încetează, Theodore… încetează chiar acum".

— N-am zis că e imposibil, îi răspunse ea şovăind. Doar că şarmul nu e de-ajuns. Pe mine mă atrage cu totul altceva.

— Ce anume?

Voia nespus să afle.

Ea îşi lăsă mâna să alunece pe umărul şi pe gâtul lui.

— Nu pot să nu admir un bărbat bun şi cumsecade.

El se uită ţintă în ochii ei şi, până să-şi dea seama ce face, gura lui o căută pe a ei.

Sărutul era îmbătător şi Theodore îi cuprinse faţa în mâini, savurându-i gustul, la care visase din prima seară când o auzise cântând.

— E ciudat, şopti Vivian, lăsându-şi capul pe spate, cât de

schimbată mă simt când sunt îmbrăcată așa. Pot să te invit să urci la mine și să te chem la dans, dar luni dimineaţă, când o să te văd la minister, o să mi se pară c-am visat totul. De parcă n-ar fi fost. Mă întristează asta.

— De ce te-ar întrista?

— Pentru că n-o să pot niciodată să fiu cu tine.

— De ce nu?

— Pentru că ești logodit cu altcineva.

Surprins, Theodore se trase înapoi.

— Nu, Vivian, nu sunt logodit.

— Dar vei fi. Știi că așa e. Și nu pot să fiu ultima ta aventură. N-aș putea să iau în joacă așa ceva.

— Nu vreau să fii o aventură. Nici eu n-aș putea s-o iau în joacă.

Încet, ea se îndepărtă, desprinzându-se din braţele lui, lăsând un gol în urma ei când merse să oprească muzica.

Îi vorbi fără să se întoarcă spre el.

— Probabil că n-ar fi trebuit să te invit să urci. Nu știu ce-a fost în capul meu.

Theodore simţea o dezamăgire care-l paraliza. Nu voia s-o rănească, dar nici nu voia s-o piardă. Vivian avea dreptate. Încă era în pragul logodnei cu Clara. Părea inevitabil, un lucru de la care nu se putea sustrage. îl urmăreau cuvintele lui Henry. „Îți imaginezi cum ar reacţiona tata dacă ai veni acasă cu o femeie ca Vivian Hughes?”

— Nu anticipez un final fericit pentru mine, adăugă Vivian. Mă tem c-o să-mi frângi inima.

— N-o să fac asta. Îți promit.

— Ba da, o s-o faci. N-o să vrei s-o faci – și o să regreți când o vei face –, dar așa se va sfârși. Ar trebui să pleci acum, Theodore. Te rog.

Cu inima îndoită, Theodore se întoarse să plece și își luă pălăria.

— Îmi pare rău, îi spuse.

Dar pentru ce își cerea iertare, mai exact? Pentru că o sărutase? Pentru că o părăsea acum? Sau pentru ceea ce nu-i putea dărui niciodată?

— Nu-ţi cere iertare. Eu sunt cea care te-a invitat să urci și eu sunt cea care te roagă să pleci. Îmi pare rău și mie.

Theodore încuviinţă și se îndreptă spre ușă.

— Mulţumesc pentru cafea.

Ea nu-i răspunse nimic și i se citea încordarea pe chip în timp ce-

l urmărea cum pleacă.

Și el se simțea încordat pentru că știa că a doua zi trebuia neapărat să meargă la Wentworth House și să stea de vorbă direct cu Clara. Nu putea s-o mai țină așa. Era momentul să fie sincer cu ea și să-i spună ferm să nu-l mai aștepte.

Dacă voia un soț, trebuia să se reorienteze, pentru că el n-avea s-o ceară prea curând.

*

Două zile mai târziu, Theodore fu trezit din somn de bătăi insistente la ușa camerei lui din Grantchester House. Se ridică în șezut, încă amețit de somn.

— Intră! strigă.

Era unul dintre valeți, îmbujorat la față.

— Domnule Gibbons, vă caută cineva la telefon. Un anume domn Jones. Zice că e urgent.

Theodore aruncă la o parte așternuturile și întinse mâna spre halat.

În mai puțin de un minut, răspundea la telefonul din birou.

— Jones. Ce s-a întâmplat?

— Dumnezeule, Theodore. Trebuie să vii la birou. Avem o ședință de cabinet în dimineața asta să discutăm ce să facem.

— În ce *privință?* întrebă Theodore, deși cumva știa deja.

— Germania tocmai a invadat Polonia. Domnul să ne ajute. Nu mai avem încotro acum.

— Vin imediat.

Theodore închise telefonul și se grăbi să se îmbrace.

Ca reacție la invazia Poloniei, prim-ministrul Chamberlain a lansat un avertisment la adresa Germaniei, somând-o să-și retragă imediat trupele. În caz contrar, Marea Britanie avea să se vadă obligată să-și respecte angajamentul de a apăra independența Poloniei.

În dimineața următoare, Germania și-a continuat campania.

Guvernul britanic s-a reunit din nou sâmbătă seara și s-a luat decizia să transmită un ultimatum ferm Berlinului în dimineața zilei următoare, la ora nouă. Dacă nu se primea niciun răspuns în decurs de două ore, urma să se declare război.

Hitler nu a transmis niciun răspuns.

În data de 3 septembrie 1939, la 11.15 dimineața, prim-ministrul a ținut un discurs adresat întregii națiuni.

*

Vivian se instală pe canapea cu cele două colege de apartament, Joanne şi Alice, pentru a asculta transmisiunea de duminică dimineaţă. Alice, cea mai tânără dintre ele, în vârstă de douăzeci şi unu de ani, era convinsă că prim-ministrul negociase şi obţinuse pacea. Repeta întruna:

— Totul va fi bine. Ştiu eu.

Dar Vivian era, ca întotdeauna, pragmatică şi realistă. Cu o zi înainte ieşise cu bicicleta şi văzuse nişte oameni săpând şanţuri în Hyde Park şi apoi, la sosirea acasă, descoperise un pliant strecurat pe sub uşă: „Ce să faci în caz de bombardament". Nu avea nicio îndoială că tinerii naţiei aveau să plece în curând pe front şi că nimic n-avea să mai fie bine.

Într-un final, prim-ministrul începu să vorbească şi Vivian simţi un val de uşurare auzindu-i glasul – măcar pentru că punea capăt suspansului.

— În dimineaţa aceasta, începu Chamberlain, ambasadorul britanic la Berlin a înmânat guvernului german un mesaj final prin care îi anunţam că, dacă până la ora unsprezece nu primim veşti că sunt gata să-şi retragă trupele din Polonia, se va institui starea de război între cele două state. Trebuie să vă spun că nu am primit veşti că s-a luat un astfel de angajament şi, drept urmare, ţara noastră este în război cu Germania.

Joanne începu să plângă, cuprinsă de deznădejde, şi-şi lăsă capul pe umărul lui Vivian, în timp ce Alice îi strângea mâna lui Vivian până când începu s-o doară.

Discursul fu urmat de o serie de anunţuri. Avea să se instituie ordinul de camuflaj chiar din seara aceea, de cum se întuneca până în zori. Folosirea fluierelor şi claxoanelor era strict interzisă, ca nu cumva zgomotele să fie confundate cu o sirenă care anunţa un bombardament. Staţiile de metrou din Londra erau necesare pentru transport şi nu puteau fi folosite ca adăposturi în caz de bombardament. Iar cetăţenii erau sfătuiţi să aibă întotdeauna la ei masca de gaze.

Aproape imediat începu să se audă urletul unei sirene, Iar Vivian simţi un val incandescent de panică în vintre la auzul sunetului. Alice şi Joanne rămaseră înlemnite, uitându-se lung la Vivian, ca şi cum ea ştia ce să facă.

— Ce se întâmplă? întrebă Alice. Nu poate fi adevărat. Poate că doar face parte din anunţ, ca să se ştie c-am intrat în război.

Vivian se ridică de pe canapea, se apropie de fereastră şi o deschise. Afară, zgomotul sirenei crescu în intensitate şi văzu o puzderie

de baloane de baraj imense, argintii, ca nişte torpile gonflabile uriaşe, ridicându-se pe cer deasupra întregului oraş. În stradă, oamenii fugeau disperaţi în toate direcţiile. Un agent însărcinat cu protecţia populaţiei în timpul bombardamentelor, cu o caschetă de oţel, apăru de după colţ, dând din mâini.

— Adăpostiţi-vă!

— Doamne, e de-adevăratelea, spuse Vivian, închizând fereastra. Probabil că vin bombardierele. În pliant scria c-ar trebui să avem vreo cincisprezece minute la dispoziţie ca să ne adăpostim.

Simţi cum o năpădeşte panica, dar îşi impuse să se ţină cu firea, pentru că amândouă colegele ei de apartament plângeau în hohote.

Bătu de trei ori din palme ca să le atragă atenţia.

— Haideţi! Sculaţi-vă de-acolo. Duceţi-vă să vă luaţi măştile de gaze şi o haină mai groasă. Sigur o să fie răcoare în pivniţă. Eu o să opresc gazul şi o să umplu cada cu apă.

Acestea erau instrucţiunile din pliant.

— Fuga! Duceţi-vă!

Fetele îşi şterseră lacrimile şi se urniră. În timp ce Vivian se pregătea în grabă, se gândi la sora ei şi se întrebă ce se întâmpla la Bordeaux. Oare Franţa avea să declare şi ea război? Trebuie să-i scrie surorii ei şi să se roage de ea să se întoarcă acasă cât mai curând, dar oare scrisorile aveau să mai circule, acum că intraseră în război? Vivian habar n-avea la ce să se aştepte.

După câteva minute, cobora zorită cu colegele ei patru rânduri de scări până în pivniţă, unde se adunaseră deja zeci de oameni – toţi locatarii din clădire. Beciul era o încăpere joasă, umedă şi înghesuită acum, dar Vivian era recunoscătoare să fie printre vecini, simţindu-se mult mai în siguranţă în subteran decât la ultimul etaj.

Era relativ linişte, iar cei care vorbeau o făceau în şoaptă, pentru că stăteau cu urechea ciulită să audă zgomotul avioanelor şi bombele. Până şi Alice şi Joanne se opriseră din plâns. Aveau un aer stoic şi dârz.

În acele momente tensionate, în care domnea tăcerea, Vivian descoperi că avea destule regrete. Mai presus de orice se gândea la Theodore. Ce avea să se întâmple dacă locul unde se afla exploda în seara asta? Ah, oare de ce îl rugase să plece seara trecută? Dacă lumea urma să se sfârşească, n-ar trebui să profite de fiecare clipă? Nu despre asta vorbiseră? N-ar trebui să afle cum e să fii iubită de un bărbat ca el?

După vreo cincisprezece minute, se auzi semnalul de revenire la

normal şi Vivian mulţumi în gând Cerului că avea să vadă un nou răsărit. Toată lumea răsuflă uşurată.

— Probabil c-a fost doar un exerciţiu, spuse cineva în timp ce se ridicau de pe scaune.

— Măcar acum ştim ce să facem.

O luară în şir indian pe treptele înguste, păstrând ordinea. Vivian, Alice şi Joanne ieşiră să se uite în jur, privind cu ochii mijiţi lumina incredibil de intensă a soarelui de septembrie, în aer plutea mireasma minunată a unor trandafiri cu parfum dulceag şi nu circula nicio maşină, nu se auzea niciun claxon. Oamenii de pe stradă mergeau cu băgare de seamă şi vorbeau în surdină, căutând din priviri semnele războiului sau pagube provocate de bombe, dar nu se vedea nimic, cel puţin nu în zona asta a oraşului. Cât de liniştit părea totul.

Pe trotuar, Vivian se întâlni cu agentul de protecţie antiaeriană din cartier, care le dădu o brumă de informaţii.

— Se spune c-ar fi fost o alarmă falsă. Cineva a ochit un avion, dar probabil că era unul dintre ale noastre. Nu pot să spun că mă mir. Toată lumea a cam intrat în panică azi. Dar paza bună trece primejdia rea.

— Într-adevăr.

Vivian se întoarse şi intră pe urmele lui Alice şi Joanne în clădire.

Urcară scările şi reveniră în apartament, unde rămaseră câteva minute fără să facă nimic, până când Joanne şi Alice se hotărâră să-şi viziteze familiile pentru masa de duminică şi să revină a doua zi. Până şi asta o făcu pe Vivian să-şi dea seama cât de singură era pe lume, fără sora ei cu care să-şi împărtăşească temerile, chiar şi fără tatăl ei. În momentul acela îi era foarte dor de mama ei şi ar fi dat orice să aibă din nou o familie – să savureze masa de duminică alături de oameni care ţineau la ea.

Colegele ei de apartament se grăbiră să prindă următorul tren spre Hitchin, în timp ce Vivian merse să dea drumul la apa din cadă. Stând aşa pe marginea căzii, uitându-se cum scădea nivelul apei, ascultând-o cum se scurgea gâlgâind prin ţevi, auzi râsetele şi glasurile copiilor care se jucau pe stradă. Un porumbel se lăsă pe pervaz şi ugui suav. Lumea părea să fi revenit la normal, dar Vivian ştia că doar părea astfel. Războiul de-abia începuse şi nimic nu avea să mai fie la fel. Simţea un gol în inimă, cum nu mai simţise vreodată.

Tresări auzind că bate cineva insistent la uşă şi merse să deschidă – aproape că i se tăie răsuflarea când dădu cu ochii de Theodore, care

stătea în hol, ţinându-şi pălăria cu amândouă mâinile. În ochii lui se citea ceva nestăpânit. Respiraţia i-o luase la goană, pentru că tocmai urcase patru etaje. Sau poate că nu era doar din cauza asta.

— Theodore.

Îl invită imediat în casă.

El intră, închise uşa în urma lui şi-i spuse:

— Trebuia să te văd. N-am putut să mai aştept. De îndată ce s-a dat semnalul c-a trecut pericolul…

Era evident că se gândise la ea în timpul crizei de astăzi, la fel de pătimaş cum se gândise şi ea la el, şi Vivian simţi un val năvalnic de fericire. Până să apuce să scoată o vorbă, Theodore făcu un pas spre ea şi o strânse în braţe.

— Te iubesc, Vivian. Şi vreau să ştiu că eşti în siguranţă.

Cuvintele lui i se răspândiră în tot corpul, stârnind un freamăt absolut minunat.

— Poftim?

— Vreau să te iau de soţie.

Theodore închise ochii şi gemu.

— O, Doamne, nu mă exprim deloc cum trebuie. Te rog să mă ierţi.

Căzu în genunchi şi-i sărută mâinile amândouă.

— Vivian, sunt îndrăgostit de tine. M-am îndrăgostit de tine din prima clipă când te-am auzit cântând şi vreau să-mi petrec restul vieţii cu tine. Nu-mi pasă de ce gândesc sau spun alţii despre asta. Vreau să-mi fii soţie, dacă mă vrei şi tu. Dacă mă iubeşti.

Vivian simţi că nu mai are aer.

— Sigur că te iubesc, Theodore. Da, vreau să mă căsătoresc cu tine!

Oare era aievea? Toată lumea o luase razna, pradă declaraţiilor de război şi sirenelor care anunţau bombardamente, şi totuşi ea era mai fericită ca oricând.

Theodore se ridică în picioare şi o sărută cu foc pe buze.

— Ce facem acum? îl întrebă.

— Mai întâi, trebuie să-ţi dau un inel. iartă-mă că nu am unul la mine, dar, de cum am auzit semnalul c-a trecut pericolul, am venit glonţ aici.

Vivian râse, cuprinsă de fericire.

— Te iert.

— Vrei să avem o logodnă prelungită? O nuntă mare? Dacă asta vrei, asta facem. Trebuie să dau vestea familiei mele, desigur. Nu știu ce părere vor avea, dar probabil c-au aflat deja că i-am spus Clarei să nu aştepte o cerere în căsătorie din partea mea. I-am spus asta clar în cursul săptămânii.

— Da? O, Doamne.

Theodore o strânse din nou în braţe şi ea se topi toată când o sărută.

— Nu vreau o nuntă mare. Aş prefera ceva în cerc restrâns, pentru că nu sunt din lumea ta şi sunt sigură că unele persoane nu vor fi încântate de asta. Rudele tale, în primul rând. Eşti sigur, Theodore? Sunt doar o dactilografa.

— În viaţa mea n-am fost mai sigur de ceva.

Vivian zâmbi.

— Şi eu la fel. Nu-mi doresc altceva decât să-ţi fiu soţie. Theodore îi sărută mâinile.

— Mi se pare c-ar trebui să sărbătorim şi să facem planuri, dar avem o şedinţă a cabinetului acum, în Camera Comunelor, şi am aflat din surse sigure că Franţa va declara la rândul ei război Germaniei în câteva ore.

— Asta e încurajator. Măcar nu vom fi chiar pe cont propriu.

— Vrei să iei cina cu mine în seara asta?

— Sigur. Dar cum rămâne cu instituirea camuflajului? Au anunţat că se vor închide teatrele şi cinematografele. Poate c-ar trebui să vii aici. Aş putea să gătesc o cină de duminică în toată regula, cu friptură şi cartofi la cuptor.

— Sună minunat.

O sărută din nou şi plecă. În timp ce închidea uşa în urma lui, începu să plângă de bucurie. Apoi se aşeză la masa din bucătărie să-i scrie surorii ei din Bordeaux şi să-i povestească totul despre Theodore – cum se întâlniseră şi cât de mult îl iubea – şi s-o roage din suflet să se întoarcă în Anglia. Nu doar din cauza războiului, ci pentru că voia să-şi aibă sora alături în ziua nunţii.

Când termină scrisoarea, Vivian lăsă stiloul din mână şi oftă, realizând că era mai fericită ca oricând. Cât de straniu, tocmai în ziua când intraseră în război.

Tatăl lui Theodore, George Gibbons, al şaptelea conte de Grantchester, prefera să stea la ţară în lunile de vară şi toamnă, aşa că

Theodore fu surprins când intră în reşedinţa din Londra şi-l găsi în birou, aşezat la masa de scris, cu o sticlă de whisky în faţă. Nu era nici cinci, aşa că Theodore presupuse că tatăl lui venise la Londra din cauza discursului pe care îl ţinuse prim-ministrul la radio în dimineaţa aceea.

— Era şi timpul, comentă contele. Te-am aşteptat toată după-amiaza. Pe unde ai umblat?

Theodore intră în birou şi se întrebă cât whisky băuse tatăl lui, deoarece băutura din sticlă se împuţinase simţitor. Pe deasupra, contelui i se înroşiseră obrajii şi nasul şi se clătină un pic pe picioare când se ridică de pe scaun. Se uită chiorâş la Theodore, cu ochii injectaţi de furie, o expresie care nu-i era străină fiului său, doar că nu fusese niciodată ţinta ei până atunci. Rolul acela îi fusese rezervat întotdeauna lui Henry.

— Am avut şedinţe toată ziua. Presupun că eşti la curent cu faptul că am intrat în război cu Germania.

— Sigur că sunt la curent, îi răspunse contele, bătând cu pumnul în masă şi făcând să salte fotografiile înrămate şi stilourile. Nu de-asta am venit. De fapt, sunt supărat pe tine pentru că m-ai obligat să vin azi aici, când e ultimul loc în care mi-aş dori să fiu – cu sirenele care se tot declanşează şi baloanele care îşi iau zborul. E o nebunie. Dar iată-mă aici, trimis de mama ta să-ţi bag minţile în cap.

„Ah". Theodore înţelegea acum. Pesemne că lady Clara plânsese pe umărul maică-sii după conversaţia lor din ajun, iar ducesa îi dăduse de veste mamei lui Theodore. N-ar trebui să se mire. Cele două femei erau prietene de ani buni.

Theodore se îndreptă spre fereastră ca să arunce o privire spre părculeţ. Doi tineri se jucau cu câinele lor, aruncându-i mingea, iar el fugea încântat după ea. Soarele la asfinţit revărsa o lumină tulbure printre frunzele stejarilor şi plopilor, lăsând petice de umbră pe iarbă. Părea aproape imposibil ca în dimineaţa aceleiaşi zile să se fi anunţat la radio intrarea în război, ca şi faptul că – pentru prima dată în viaţă – Theodore urma să-şi dezamăgească tatăl. Lumea chiar se întorsese cu susul în jos.

— Trebuie să te duci imediat la Wentworth House, decretă contele, şi să-i ceri scuze lui lady Clara. Spune-i c-ai făcut o greşeală şi că-ţi iei spusele înapoi. I-am explicat că toate discuţiile astea despre război te-au făcut să te porţi iraţional şi că nu vorbeai serios. Spune-i că regreţi şi sunt sigur că te va ierta. Apoi aşază-te în genunchi, la naiba, şi

pune-i ăsta pe deget.

Împinse o cutiuţă de catifea albastră pe birou spre el. Theodore se încordă.

— Ce-i acolo?

— A fost inelul de logodnă al bunicii tale, pe care i l-a dat tata, Dumnezeu să-l odihnească.

Theodore se apropie de birou şi luă cutiuţa. De îndată ce-o desfăcu şi văzu inelul familiar, cu diamante şi smaralde, simţi un val de afecţiune, pentru că îi amintea de vremuri mai fericite – de zilele când stătea în poala bunicii când era mic, de partidele de cărţi cu ea când se făcuse mai mare. Ea era persoana căreia îi cerea întotdeauna sfatul când lumea părea un loc crud şi plin de nedreptate. Ea îl îndruma întotdeauna pe calea cea dreaptă şi îl învăţase să se încreadă în propriul discernământ. Cât şi-ar fi dorit s-o aibă alături acum!

— Înseamnă foarte mult pentru mine.

— Bun, spuse tatăl lui, pe un ton categoric. Acum ia-l şi du-te la Wentworth House. Îndreaptă lucrurile, Theodore, cât se mai poate. Cu cât aştepţi mai mult, cu-atât mai puţine şanse sunt să te ierte.

Theodore închise cutia.

— Mă tem că nu pot face asta, tată.

— De ce nu, la naiba?

— Pentru că îmi doresc să-i dăruiesc acest inel altcuiva – femeii cu care intenţionez să mă căsătoresc.

În ochii contelui apăru o strălucire de furie.

— Poftim? Există o altă femeie? Cine este? Spune-mi. Stând drept, Theodore îi răspunse fără ocolişuri.

— Se numeşte Vivian Hughes. Lucrează la Ministerul Aprovizionării şi este o cântăreaţă talentată. Am cerut-o în căsătorie chiar azi, de fapt, şi avem de gând să ne căsătorim cât mai curând cu putinţă.

Theodore aşteptă preţ de câteva secunde o reacţie din partea tatălui lui.

— Lucrează la minister, spui.

— Da.

— Din ce fel de familie provine? Cine sunt părinţii ei?

Theodore oftă, pentru că ştia că această parte a poveştii avea să încline balanţa – şi avea să-l prefacă pe tatăl lui într-o fiară urlătoare.

— Mama ei era franţuzoaică, originară din Bordeaux, dar a murit

acum câţiva ani, iar tatăl ei este negustor de vinuri. Are un magazin în East End.

Contele îşi duse mâna la piept şi se lăsă să cadă moale pe scaun. Nu era deloc reacţia la care se aşteptase Theodore. Asistase la genul ăsta de confruntare de multe ori de-a lungul timpului, de fiecare dată când Henry se vedea obligat să mărturisească vreo faptă ruşinoasă. Tatăl lor nu lua niciodată loc. De fiecare dată se năpustea direct asupra lui, dând roată biroului. Apoi urma o palmă usturătoare peste faţă, după care venea imediat o alta, cu dosul palmei. Niciodată nu se ajungea la mai mult de-atât. Două palme. Apoi totul se încheia prin a-l da pe Henry afară din cameră.

— Theodore… se rugă contele de el. Spune-mi că e o farsă.

— Nu. O iubesc şi intenţionez să mă căsătoresc cu ea. Sper că o veţi accepta pentru că este o femeie bună. Sunt sigur că, atunci când ţi-o voi prezenta, vei înţelege de ce n-am putut-o lăsa să-mi scape.

Tatăl lui îl privi oripilat.

— Să mi-o prezinţi? Nu, n-am de gând s-o cunosc, nici n-o voi accepta vreodată. Theodore, trebuie să înţelegi că planul a fost dintotdeauna s-o iei de soţie pe fiica ducelui. Ne-ai făcut de ruşine pe toţi prin acest comportament care nu e demn de un gentleman. M-aş fi aşteptat la aşa ceva din partea lui Henry, dar nu din partea ta.

— N-a existat niciodată ceva stabilit între mine şi Clara, îi explică Theodore. Nu i-am sugerat nici măcar o dată c-ar trebui să ne căsătorim. N-au fost decât planuri făcute de restul lumii, în numele nostru.

— Da! Pentru că eşti fiul meu şi se prea poate să devii conte într-o bună zi.

Theodore clătină din cap.

— Nu. Henry e fiul mai mare. El e moştenitorul tău de drept. Nu eu.

Tatăl lui se lăsă în scaun şi râse a pagubă.

— Băiatul ăla o să moară de tânăr de la atâta băutură sau va sfârşi înjunghiat în spate în vreo încăierare la beţie. Cu siguranţă nu se va căsători niciodată şi nu va avea copii legitimi. Mi-a spus la un moment dat că vrea să-mi refuze un moştenitor, doar ca să-mi facă în ciudă.

Theodore nu ţinea prea mult la fratele lui răzvrătit – nu avuseseră niciodată nimic în comun –, dar cumva, în acest moment, înţelegea dorinţa lui Henry de a-l sfida pe tatăl lor. De fapt, Henry se mândrea cu faptul că devenise ceea ce tatăl lui spusese dintotdeauna că

va deveni.

— Îmi pare rău că Henry te-a dezamăgit. Dar să fii convins că m-am străduit întotdeauna să mă port ca un gentleman. Din acest motiv, sunt ferm hotărât să mă căsătoresc cu femeia pe care o iubesc. Şi îţi reamintesc că urmează un război, tată. Nu crezi că e important să profităm pe deplin de viaţa şi de libertatea noastră? Hitler va înrobi întreaga Europă dacă nu-i ţinem piept. Nici de-al naibii n-am de gând să devin sclav în propria mea familie.

— Sclav? zbieră taică-său. Ce-i aiureala asta? Ai o datorie faţă de familia ta şi faţă de ţară. O datorie de onoare să ne respecţi tradiţiile. Nu poţi să-ţi iei lumea în cap şi să te însori cu o uşuratică ordinară doar spre a-ţi satisface plăcerile superficiale. Şi nu încerca să-mi spui că e mai mult de-atât. Fără îndoială te-ai lăsat sedus de farmecele acestei femei şi bănuiesc că nu e o coincidenţă că ai luat decizia asta azi, când tocmai s-a intrat în război. *De-asta* nu gândeşti limpede. Adună-te, băiete, şi înţelege că războiul ăsta nu va dura la infinit şi că va veni o zi, peste ani şi ani, când te vei bucura c-ai luat decizia responsabilă şi te-ai însurat cu lady Clara, în loc să cazi pradă plăcerilor de moment. Crede-mă – ştiu care-i treaba. Dar nu e prea târziu. Poţi să pui capăt relaţiei cu femeia asta. Sunt sigur că va înţelege c-a fost un moment de nebunie din partea ta. Şi apoi poţi să dregi lucrurile cu lady Clara.

Theodore simţi că-i creşte tensiunea. Îi zvâcneau tâmplele.

— Nu, tată. Nu voi pune capăt relaţiei cu Vivian. O iubesc şi am de gând să mă căsătoresc cu ea. Sper că îmi vei respecta decizia şi ne vei da binecuvântarea ta.

Contele se ridică şi rămase locului, ca o stană de piatră.

— Categoric nu.

Umerii lui Theodore se încordară. Încleştă pumnii.

— Îmi pare rău să aud asta, dar nu mă voi răzgândi. E femeia cu care îmi doresc să am copii şi cu asta, basta.

Tatăl lui îi răspunse cu o voce joasă, lugubră.

— Atunci vei pleca din casa asta şi nu te vei mai întoarce niciodată aici. În ochii mei, nu-mi mai eşti fiu. Dacă te însori cu femeia aia, pentru mine ai murit.

Cuvintele contelui îl săgetară în inimă pe Theodore, pentru că întotdeauna crezuse că era mândria tatălui lui. Nu părea cu putinţă să nu mai vrea să-l vadă vreodată. De bună seamă vorbea furia acum. Şocul provocat de vestea neaşteptată, la scurt timp după anunţul făcut de

prim-ministru dimineaţă, avea să se risipească în curând. De bună seamă tatăl lui se va răzgândi a doua zi, sau poate peste o săptămână, şi îşi va cere scuze pentru cum a reacţionat. Va înţelege până la urmă că Theodore o iubea pe Vivian din toată inima şi va pune fericirea fiului său mai presus de statutul lor social.

— Ieşi, îl somă taică-său. Nu pot nici măcar să mă uit la tine. ia-ţi lucrurile şi pleacă imediat din casa asta. Dar te avertizez – de azi, nu mai vezi nimic de la mine. N-o să mai primeşti alocaţia, nici n-o să mai ai luxul de-a avea o maşină cu şofer pe mână. Nu vei fi binevenit în casa asta şi, dacă vii la uşă, servitorii nu te vor mai recunoaşte – decât dacă îţi vii în fire în următoarele zece secunde, caz în care vom uita de toată povestea.

Inima lui Theodore bătea nebuneşte şi, cu un efort supraomenesc, rezistă tentaţiei de a pune mâna pe sticla cu whisky şi de a o arunca în capătul opus al camerei.

În schimb, se îndreptă de spate.

— Îmi pare rău să aud asta, tată. Nu mi-am dorit să se întâmple nimic din toate astea. Tot ce-mi doresc e să rămân fiul tău şi să fii mândru de mine, cum ai fost şi până acum. Dar îmi ceri prea mult – să mă însor cu o femeie pe care n-o iubesc şi să renunţ la femeia cu care vreau să-mi împart viaţa. Dacă mă dai pe uşă afară şi nu mai vrei să ştii de mine, aşa să fie, dar mă rog ca într-o zi să-mi înţelegi decizia.

Se întoarse şi ieşi, apoi urcă la etaj să-şi facă bagajul, întristat la gândul că familia n-avea să mai facă parte, probabil, din viaţa lui. Oare avea să-şi mai revadă mama?

Şi inelul…

Îşi dori ca tatăl lui să-l fi onorat dăruindu-i acea moştenire de familie. Ar fi însemnat nespus pentru el să-i pună acel inel pe deget lui Vivian.

*

Toată după-amiaza Vivian se tot ciupi să vadă dacă visează. Era, de departe, cea mai bizară zi din viaţa ei. Mai întâi prim-ministrul luase cuvântul la radio şi anunţase c-au intrat în război. La doar câteva minute după aceea, cobora în fugă în beci să scape de bombardierele germane, pe jumătate convinsă că va fi îngropată sub moloz şi nu va apuca să mai vadă lumina zilei. Şi apoi se trezise că îl săruta pe Theodore Gibbons şi îi accepta cererea în căsătorie.

În timp ce deschidea cuptorul şi inspira mireasma delicioasă de

pui fript, crocant şi suculent, încercă să-şi stăpânească entuziasmul, pentru că nu era exclus ca totul să se dovedească doar un vis – unul dintre acele momente „prea frumoase pentru a fi adevărate". Poate că Theodore îşi venise în fire şi îşi dăduse seama că acţionase impulsiv din cauza şocului provocat de sirene. Poate c-o să apară c-o expresie stingherită, scuzându-se, rugând-o să înţeleagă c-o luase razna pentru scurt timp.

În timp ce ungea puiul, îşi spuse că, dacă asta simţea el, o să-i redea libertatea fără să protesteze, fără să se simtă jignită, o s-o dea pe glumă şi o să continue să-i fie recunoscătoare pentru tot ceea ce-i dăruise – postul şi apartamentul din West End, cu cele două femei care îi deveniseră prietene bune, şi o cale de scăpare din lumea tatălui ei, cu violenţele lui. Sincer, nu avea motive să se plângă. Şi dacă lucrurile se opreau aici, va rămâne mereu un erou în ochii ei.

O, dar era uşor să facă asemenea planuri de om cu scaun la cap. De fapt, dacă se dovedea că el se răzgândise, avea să fie devastată la culme.

Se auzi o bătaie în uşă şi, cu inima săltându-i în piept, băgă puiul la loc în cuptor şi dădu fuga să răspundă. Deschise uşa şi iată-l în prag – bărbatul la care visa. Era nespus de chipeş, cu paltonul lui negru şi pălăria înclinată un pic, fix cât trebuia. Vivian se zăpăci toată.

Theodore îi zâmbi larg, iar ea îl prinse de braţ, îl trase în casă şi închise uşa în urma lui. În câteva clipe se îmbrăţişau strâns şi se sărutau. În momentul acela înţelese că nu se răzgândise. Părea încă şi mai îndrăgostit de ea acum decât de dimineaţă.

— Miroase bine, spuse Theodore când se desprinseră în sfârşit şi îşi scoase pălăria.

— Am băgat un pui la cuptor. Încă nu e gata. Vrei ceva de băut?

— Da. Orice ai în casă. Vin, whisky, ce-o fi.

Îşi trecu degetele prin păr şi se trânti pe canapea.

— A fost genul ăla de zi.

Vivian presupuse că se referea la anunţurile privind bombardamentele şi la şedinţele din Camera Comunelor. Cel puţin, aşa spera. Cumva, nu reuşea să scape de teama că s-ar putea răzgândi în legătură cu cererea în căsătorie.

Turnă whisky în două pahare şi veni să se aşeze lângă el pe canapea.

— Eşti bine?

Theodore îi luă paharul din mână.

— Nu tocmai.

Într-un final, se uită în ochii ei.

— Am avut o discuţie cu tata azi şi i-am spus că intenţionez să mă căsătoresc cu tine.

„Acum e momentul…”

— N-a fost foarte încântat, continuă Theodore. Îi intrase în minte c-o să mă însor cu fiica ducelui de Wentworth şi, când i-am spus că nu se va întâmpla niciodată asta, m-a dat afară.

Vivian îl privi intrigată.

— Cum adică te-a dat afară?

— Mi-a spus să plec. M-a dezmoştenit. A spus că, în ochii lui, am murit. Aşa că mi-am adunat câteva lucruri, am ieşit pe uşă şi am venit glonţ aici cu taxiul, pentru că nu mai am Bentley-ul la dispoziţie.

Vivian păli.

— Îmi pare foarte rău, Theodore. Nu ştiu ce să spun. Mă simt oribil. E numai vina mea.

— Nu, tu n-ai greşit cu nimic. El e cel care s-a purtat impardonabil, dar consider că trebuie să-ţi mărturisesc că situaţia mea s-a schimbat.

— Nu înţeleg.

Theodore se îndreptă de spate şi se întoarse spre ea.

— Când te-am cerut în căsătorie astăzi, eram fiul unui conte. Acum sunt pe cont propriu, am fost exclus din familie, aşa că lucrurile s-ar putea să nu mai stea fix cum ţi le-ai imaginat.

Vivian îşi lăsă capul într-o parte.

— Cum crezi că mi le-am imaginat?

— Păi, ne-am fi bucurat de anumite privilegii – venitul meu lunar, dineuri la conacul familiei de la ţară. Relaţii sus-puse şi aşa mai departe.

Ea începu să râdă, nevenindu-i a crede.

— Nu mă interesează nimic din toate astea. Nu e lumea mea, Theodore.

Theodore se sprijini de spătar şi-şi lăsă capul pe canapea, vizibil mai relaxat.

— Bănuiesc că de-asta m-am îndrăgostit de tine.

Vivian se trase spre el şi-i cuprinse faţa în mâini.

— M-aş mărita cu tine şi aş fi cea mai fericită femeie din lume, şi dacă ar trebui să trăim într-un canal.

El o sărută apăsat şi Vivian savură momentul – dar în acelaşi timp avea senzaţia că stă pe buza unei prăpăstii şi că toate visurile ei erau gata să se năruie, îngropând-o.

Se trase înapoi.

— Vreau să fiu cu tine, Theodore. Mai mult ca orice. Dar nu vreau să provoc o ruptură între tine şi familia ta. N-aş putea să trăiesc cu vinovăţia asta – cu gândul că ai renunţat la tot pentru mine.

— Lucrurile la care renunţ nici nu se compară cu ce câştig. Doar pe tine te doresc. Dacă aş muri mâine, aş muri fericit. Aşa că, te rog, nu te gândi că sunt văduvit de ceva din cauza ta. M-aş simţi astfel doar dacă ar trebui să renunţ la tine. O mie de Bentley-uri şi o viaţă de dineuri la conac nu m-ar putea face fericit dacă nu mi-ai deveni soţie.

— Nu e vorba doar de dineuri şi de Bentley-uri. E vorba de familia ta. O să-i mai vezi? Cum rămâne cu mama ta? Ştiu că ţii la ea.

— Şi cum rămâne cu familia ta? N-ai mai vorbit cu tatăl tău de luni întregi. Nu-i acelaşi lucru?

— Dar el mă maltrata.

— Şi tatăl meu mă maltratează, îi răspunse Theodore înverşunat, prin sacrificiile pe care mi le cere.

O trase spre el şi-şi rezemă fruntea de a ei.

— Dar aş sacrifica orice pentru tine. Mi-aş da chiar şi viaţa. Poate că asta înseamnă dragoste adevărată. N-am trăit-o niciodată până să te cunosc.

Începu s-o sărute şi o plăcere dogoritoare i se răspândi în tot corpul.

— Îţi promit că nu vom fi săraci lipiţi. Am banii mei puşi deoparte şi salariul de la minister. O să ne luăm o casă undeva şi o să trăim ca nişte oameni normali, iar copiii noştri vor fi liberi să-şi ducă viaţa cum vor. Se vor putea căsători cu oricine vor dori.

Vivian îşi lăsă mâinile să alunece pe umerii şi pe pieptul lui.

— Sună minunat, Theodore. O să fim foarte fericiţi. Ştiu eu.

*

În dimineaţa următoare, Theodore se sculă din patul lui Vivian ca să tragă draperiile de camuflaj, să poată privi răsăritul împreună. Când se întoarse în braţele ei, la căldură, Vivian îi mângâie pieptul gol cu vârful degetului.

— Indiferent ce s-ar întâmpla, îi spuse, nu voi regreta niciodată că te-am rugat să rămâi azi-noapte.

El o privi cu un aer îngrijorat.

— Cum adică „indiferent ce s-ar întâmpla”? N-am de gând să mă răzgândesc. În ochii mei, deja eşti soţia mea. Aşa că nu te gândi la regrete. Te iubesc şi vom rămâne împreună până ne vom da ultima suflare. Îţi promit.

Vivian îşi rezemă obrazul de pieptul lui.

— Cred că mi-e greu să-mi imaginez că totul se va sfârşi cu bine. Nu mi s-a întâmplat până acum.

— De data asta, aşa va fi, îi promise Theodore, sărutând-o blând pe frunte. De îndată ce voi găsi o casă pentru noi, ne vom căsători. N-ar trebui să dureze prea mult.

Vivian se sprijini într-un cot.

— M-aş mărita şi azi cu tine dacă s-ar putea, dar ar mai fi ceva…

El o privi cu o undă de încordare.

— Da?

— Nu e nimic de rău. E vorba doar de… sora mea. Mi-aş dori să fie de faţă când ne vom căsători. E singura rudă pe care o mai am, în afară de tata, şi pe el nu sunt sigură c-aş vrea să-l am alături.

— Spuneai c-a plecat în Franţa.

— Da. Tocmai i-am scris, dar s-ar putea să dureze o vreme până primeşte scrisoarea, mai ales acum c-am intrat în război.

Se întinse la loc şi se cuibări lângă el.

— Adevărul e că n-am mai primit de mult veşti de la ea. Nu ne-am despărţit în cele mai fericite împrejurări, atipic pentru noi, pentru că întotdeauna am fost apropiate.

— Ce s-a întâmplat?

Vivian se întinse pe spate şi se uită ţintă la tavan, neştiind cu ce să înceapă.

— Ea a fost dintotdeauna cea mai aventuroasă dintre noi – cea care ne băga în bucluc dacă nu eram şi eu pe-acolo s-o opresc. Ea se urca până în vârful celui mai înalt copac din parc, în timp ce eu rămâneam pe creanga cea mai joasă, rugându-mă de ea să aibă grijă şi să se dea jos. Nu părea să înţeleagă niciodată ideea de risc sau faptul că există consecinţe. Făcea pur şi simplu ce-şi dorea şi, când s-a hotărât să plece în Franţa, mi se luase deja, mai ales pentru că asta însemna că eu o să rămân de izbelişte, obligată să mă ocup singură de tata. Mi-a zis că era alegerea mea dacă se ajungea la asta şi ne-am certat mai rău ca oricând. Am fost furioasă pe ea de-atunci, până când ai apărut tu în viaţa mea şi

m-ai convins să plec de la magazin. Când am făcut-o în sfârşit, am început să mă gândesc că poate ea a fost cea deşteaptă încă de la bun început. Poate c-ar fi trebuit s-o ascult.

— Dar, dacă ai fi ascultat-o, nu te-aş mai fi întâlnit.

Vivian se întoarse din nou cu faţa la el.

— Vreau s-o am alături în ziua nunţii noastre şi îmi fac griji din cauză că e în Franţa, acum că Hitler s-a pus în mişcare.

Theodore o mângâie pe umăr.

— Dacă e important pentru tine, atunci o să aşteptăm până ai veşti de la ea. Dar sunt de acord. S-ar putea ca Franţa să nu fie un loc sigur acum. Ar fi mai bine dacă s-ar întoarce acasă.

Vivian simţi o gheară în stomac auzind că îi confirma ce bănuia – că sora ei ar fi putut fi în pericol dacă rămânea în Franţa. Spera să primească în curând veşti de la ea.

10

Trecură două săptămâni şi Vivian nu primi nicio scrisoare din Franţa. Încerca să fie răbdătoare, dar nu-i era uşor – nu doar din cauză că-şi făcea griji pentru sora ei, aflată în străinătate, ci şi pentru că Theodore găsise o casă de închiriat. Era o casă înaltă şi îngustă, în stil georgian, din cărămidă, cu o uşă vopsită în negru şi jardiniere la ferestre, aflată pe Craven Street. Era relativ aproape de sediul Ministerului Aprovizionării, precum şi de staţia de metrou Embankment. El se mutase deja acolo şi de-abia aştepta să-şi dea întâlnire cu Vivian la judecătorie şi să oficializeze lucrurile, ca să-şi poată începe noua viaţă împreună.

Dar încă nu era cu putinţă. Tot mai aştepta veşti de la sora ei.

Reglementările privind camuflajul nu ajutau nici ele. Toate teatrele şi cinematografele erau închise, aşa că nu prea aveau cu ce să-şi treacă timpul cât aşteptau şi, oricum, era un risc să te aventurezi pe stradă noaptea, când oraşul era cufundat în întuneric. Îşi scrântise glezna pe pavajul pietruit, cu denivelări, la câteva zile după ce începuse camuflajul şi de-atunci tot şchiopăta. Mai nou, autorităţile recomandau ca toţi pietonii să poarte ceva deschis la culoare noaptea, chiar şi un bucheţel de flori albe sau o batistă într-un buzunar, spre a fi văzuţi cu uşurinţă de şoferi şi de conductorii troleibuzelor, care aveau farurile estompate de abajururi albastre.

Vivian respecta toate regulile, pentru că acestea erau impuse cu motiv, dar în curând se simţi frustrată. După trei săptămâni, începu să

fie furioasă din nou pe sora ei pentru că era atât de nesăbuită.

De ce nu răspunsese la scrisorile lui Vivian? Nu mai locuia la aceeaşi adresă? O tulise spre vreun ioc mai îmbietor, fără să anunţe pe nimeni? Era eterna poveste. April ignorase întotdeauna avertismentele lui Vivian şi se urcase din ce în ce mai sus în copacul acela simbolic, până când nu mai putea ajunge nimeni la ea şi risca să cadă şi să-şi rupă gâtul. Şi-acum era la fel. Părea întocmai la fel.

*

Vivian nu-şi dorea să facă asta, dar nu avea de ales. Trecuse aproape o lună fără să primească veşti de la sora ei şi nu mai putea aştepta. Îşi făcea griji, iar Theodore de-abia aştepta s-o ia de soţie. Venise momentul să facă următorul pas. Trebuia să-şi sune tatăl.

Aşteptă la coadă să intre în cabina telefonică roşie din capul străzii şi, când îi veni rândul, formă numărul magazinului de vinuri. Inima îi bătea să-i spargă pieptul cât aştepta să-i răspundă; doar imaginându-şi vocea răguşită în receptor îi veneau în minte amintiri chinuitoare legate de crizele lui de furie la beţie.

— Alo?

Simţi un gol în stomac auzind răspunsul tăios, dar reuşi să-şi păstreze calmul.

— Bună, tată! Sunt Vivian.

Tăcere.

— Mai eşti?

— Da, sunt aici, îi răspunse într-un final. Ce vrei? Sunt ocupat.

Vivian închise ochii şi-şi rezemă fruntea în palmă, simţindu-se mai convinsă ca oricând că luase hotărârea bună când plecase de lângă el.

— Încerc să dau de April. I-am scris o scrisoare, dar nu mi-a răspuns şi sunt îngrijorată. Tu ai vreo veste de la ea?

— Nicio veste de când s-a cărat. Din ce ştiu eu, ar putea la fel de bine să fi murit.

Era un comentariu atât de crud cu privire la propria-i fiică. Vivian simţi că i se întoarce stomacul pe dos.

— N-am decât adresa cabaretului unde lucra, spuse, dar nu găsesc un număr de telefon. Nu pare să fie înregistrat la Informaţii.

— Or fi dat faliment.

— E posibil, dar unde s-ar fi dus April dacă s-ar fi întâmplat asta? Cunoşti pe cineva în Bordeaux care ne-ar putea ajuta? Ştiu că *Maman* nu

avea rude, dar avea prieteni acolo?

Taică-său nu spuse nimic o vreme. Apoi îşi drese glasul.

— Era o femeie pe nume Angélique. Cânta şi ea la club şi erau prietene.

— Ai vreun număr de contact pentru ea?

— Nu, dar stăteau în acelaşi apartament. Era pe… stai să văd dacă-mi amintesc.

Făcu o pauză.

— Rue Segalier. Aşa, da. Numele de familie era Mercier. Poţi să începi cu ea.

— Aşa voi face. Mulţumesc.

Vivian se pregătea să-şi ia rămas-bun, pentru că mai aşteptau şi alţii la rând să vorbească la telefon, dar ceva o făcu să şovăie.

— Ce mai faci, *Papa?*

— Bine. Cum îţi merge la serviciu?

Următoarea persoană la rând bătu nerăbdătoare în geam. Vivian ridică un deget, semn că mai avea nevoie de un minut.

— Minunat. Sunt foarte fericită.

Se întrebă dacă să-i spună că se logodise, dar nu era sigură că-l voia alături la nuntă, nici nu voia să-i explice că familia lui Theodore îl dezmoştenise în urma logodnei. Tatăl ei ar avea probabil tot soiul de comentarii răutăcioase pe tema asta.

— Trebuie să închid, o anunţă. Am clienţi.

Ei bine, cu asta îşi primise răspunsul.

— Bine. La revedere. Şi ai grijă în timpul camuflajului.

Auzi că închide până să termine de vorbit, aşa că închise şi ea şi mai băgă o fisă în telefon, fără s-o ia în seamă pe femeia care bătea în geam. Vivian îi spuse numele Angélique Mercier telefonistei şi, după un moment, i se făcea legătura cu un număr din Bordeaux.

— *Bonjour,* răspunse o femeie pe un ton vesel. Angélique la telefon.

— *Bonjour,* îi răspunse Vivian, trecând fără probleme la franceză. Mă bucur foarte tare că aţi răspuns. Mă numesc Vivian Hughes şi cred că aţi cunoscut-o pe mama. Se numea Margaux Marchand şi a cântat o vreme într-un cabaret cu dumneavoastră. O mai ţineţi minte?

Se lăsă o tăcere prelungită.

— Vivian?

Vivian oftă uşurată. Apoi tresări când femeia din dreptul cabinei

bătu cu pumnul în ușă. Se întoarse brusc, deschise ușa și o repezi:

— Vorbesc cu cineva din Franța. E o urgență. Mai lăsați-mă un moment, vă rog.

Închise ușa și-i ceru scuze lui Angélique.

— Îmi cer mii de scuze. Sper că mă puteți ajuta. O caut pe sora mea, April Hughes. A plecat la Bordeaux să cânte într-un cabaret și…

— *Oui, oui.* April a fost aici. A cântat la noi. Nu mai ai veşti de la ea?

— Nu mai știu nimic de când a plecat din Londra, acum șase luni. Am încercat s-o contactez la cabaret, dar…

— 0, drăguța mea. Cabaretul s-a închis. A fost o zi foarte tristă.

Vivian voia să știe mai multe detalii, dar trebuia să se grăbească, pentru că nu avea mult timp.

— Îmi pare rău să aflu asta. Știți cumva unde a plecat April? Trebuie să iau legătura cu ea.

Se lăsă o tăcere prelungită, suspectă.

— Mi-aș dori să te pot ajuta, dar n-a lăsat o adresă unde poate fi contactată și n-am mai ținut legătura după ce-a plecat.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum câteva luni. Acum c-a început războiul, îmi fac griji pentru ea. I-am spus să nu plece, dar n-a vrut să mă asculte. E fix ca maică-ta. Îi seamănă foarte mult. Așa s-a întâmplat și cu Margaux, când s-a îndrăgostit de tatăl tău și-a fugit în Anglia să fie cu el. N-am putut s-o opresc.

Vivian închise ochii.

— *Unde* anume i-ați spus să nu plece?

Angélique pufni înciudată.

— S-a îndrăgostit de un neamț.

Vivian deschise brusc ochii.

— Poftim? Vreți să ziceți c-a plecat în Germania?

Femeia care aștepta afară bătu din nou în geam, dar Vivian o ignoră.

— *Oui.* Acum trei luni. Și acum suntem în război cu Hitler. Cerul s-o ajute pe surioara ta, biata de ea.

Vivian simți un ghem de spaimă în stomac.

— Știți cum îl cheamă? îmi puteți da vreo informație? Absolut orice?

— Numele mic e Ludwig. Asta e tot. Știa că nu sunt de acord cu

relaţia, aşa c-a fost foarte secretoasă în privinţa lui. Mi-a lăsat un bilet, pe care nu l-am văzut decât după ce a plecat. Cred că asta a fost şi ideea – să plece pe furiş, fără s-o poată opri cineva.

— Ce scria în bilet?

— Nu mare lucru. Doar că îşi asculta glasul inimii şi că n-ar trebui să-mi fac griji, pentru că e dragoste adevărată. Mi-a mulţumit că i-am dat prilejul să cânte. Şi atât.

Vivian îşi rezemă fruntea de telefon.

— Mulţumesc, Angélique. Mi-aţi fost de mare ajutor. Şi, vă rog, dacă aveţi veşti de la ea, o rugaţi să mă contacteze imediat? Lucrez la Ministerul Aprovizionării acum şi mă poate contacta acolo. Puteţi să notaţi, vă rog? Ministerul Aprovizionării. Da, exact. Şi apoi spuneţi-i că vreau să se întoarcă acasă, pentru că mă mărit.

— 0! Felicitări, Vivian! E minunat.

— Mulţumesc.

Se auzi un declic şi apoi se întrerupse convorbirea.

Vivian închise şi se întoarse să deschidă uşa. Femeia care aştepta îi aruncă o privire ucigătoare când ieşi, dar Vivian era cu gândul la altele.

April se îndrăgostise de un neamţ? Asta însemna că era undeva dincolo de liniile inamice chiar în momentul ăsta?

„April… cum ai putut fi atât de nătângă?”

Uneori era imposibil de crezut că petrecuseră nouă luni împreună în burta mamei lor şi că arătau leit. Pe dinafară, erau gemene. Identice la prima vedere. Dar, lăuntric, erau cum nu se poate mai diferite, deşi erau surori.

2011

Stai o clipă, a spus tata. Ai avut o soră geamănă?

Buni s-a lăsat să alunece în fotoliu şi s-a ridicat apoi greoi.

— Am nevoie la baie.

Eram atât de şocată, încât nici nu eram în stare să vorbesc în timp ce-o urmăream cum iese din cameră cu paşi şovăitori.

De îndată ce a ieşit, m-am uitat la tata, care era consternat.

— În mod evident, ea e femeia din poze, am zis. Nici măcar nu era buni. Era sora ei geamănă. Scria „April la Berlin”, nu luna aprilie.[8] Nu avea nimic de-a face cu primăvară. Deci, măcar asta îţi răspunde la întrebare. Tatăl tău n-a fost un criminal de război nazist

---

[8] în limba engleză, cuvântul pentru luna aprilie este omonim cu numele propriu April (n. tr.).

Tata s-a lăsat la loc pe canapea și a oftat.

— Nu pot să neg că sunt ușurat, dar de ce nu mi-ar fi zis c-a avut o soră geamănă? De ce ar fi ținut secretul? Și oare Jack știa? Probabil că da, pentru că s-au cunoscut în timpul războiului.

Pe chipul tatii a apărut o strălfulgerare de mâhnire.

— Ce s-o fi întâmplat cu ea?

Se întunecase și un vânt rece scutura geamurile. M-am ridicat să aprind o veioză.

— Mă întreb dacă buni știe, de fapt. Spunea că i-a pierdut urma lui April când a început războiul. Dumnezeu știe ce s-o fi întâmplat cu ea după aceea. O fi murit.

Am auzit cum se trage apa. M-am așezat din nou, așteptând să revină buni. Când s-a ivit în sfârșit, stătea cu privirea în pământ.

— Treaba asta m-a obosit foarte tare. Mă duc să mă culc.

S-a întors să plece. Nici eu, nici tata n-am încercat s-o oprim, deși ne doream nespus să aflăm mai multe despre soarta surorii ei.

Buni a urcat încet scările, ținându-se de balustradă. De îndată ce s-a închis ușa camerei ei, eu și tata ne-am întors unul spre celălalt.

— Nu vrea să vorbească despre asta, am zis. Probabil că e dureros pentru ea.

— Pesemne că s-a întâmplat o nenorocire, a întărit tata. Probabil că de aceea n-a pomenit niciodată de asta până acum.

Am rămas tăcuți amândoi în timp ce procesam ce aflasem. Din holul de la intrare se auzea ticăitul ritmic al pendulei și m-a luat deodată cu frig. M-am ridicat să-mi iau puloverul de pe scaunul din bucătărie.

Tata a venit după mine.

— Ce-ar fi să comandăm o pizza? mi-a propus.

— Serios?

— Da, mi s-a făcut din nou foame.

— Eu nu refuz niciodată pizza.

Tata a pus mâna pe telefon și-a făcut comanda. Apoi ne-am așezat la masă să așteptăm.

— Suspansul mă termină, am zis. Știi, am puteam să intrăm pe Ancestry.com să încercăm să aflăm ce s-a întâmplat cu April. S-ar putea să fie consemnate pe undeva data nașterii și data decesului.

— De unde știm că a murit? Poate că încă mai trăiește.

— Mă îndoiesc. Altfel, sunt sigură c-am fi auzit de ea până acum. Chiar dacă ar fi avut o ceartă monstru, a trecut o viață întreagă de-atunci

şi erau surori gemene. De bună seamă, ar fi trecut peste asta. Nimeni nu poate ţine pică atâta timp. Una dintre ele ar fi luat legătura cu cealaltă.

— Greu de spus. Dar n-are rost să încercăm să ghicim când buni e la etaj şi ştie ce s-a întâmplat. O s-o întreb neapărat când se trezeşte şi o să aflu adevărul, chiar dacă trebuie să-i torn gin cu apă tonică la greu. Fac orice.

— Ia-o încet, tată. Are nouăzeci şi şase de ani.

— Mda, dar n-ai ghici, mi-a întors-o tata, rezemându-se de spătar. Ai văzut-o cântând la pian azi. Încă-i merge mintea brici. Aşa e de când mă ştiu.

Am vorbit o vreme despre toate celelalte lucruri pe care buni încă reuşea să le facă de una singură – cum ar fi să-şi completeze singură declaraţiile de venit, să organizeze un club de bridge o dată pe săptămână şi să meargă la clubul de tricotat joia, din două în două săptămâni. Femeia era o forţă a naturii.

În geamurile de la stradă a apărut lumina unor faruri, urmată de zgomotul cauciucurilor care înaintau peste pietriş.

— A ajuns pizza, am zis, ridicându-mă de pe scaun.

— Am plătit-o deja prin telefon, m-a anunţat tata, în timp ce pregătea farfuriile şi tacâmurile.

S-au auzit paşi pe treptele de la intrare, dar, când am deschis uşa, am descoperit cu surprindere că nu era curierul cu pizza. Era Malcolm, îmbrăcat în blugi şi un sacou sport gri închis, cu părul lui negru, ondulat, fluturând în vânt. Era pe cât de chipeş se putea şi am simţit un gol în stomac.

Stând de cealaltă parte a uşii cu plasă, sub becul de pe terasă, şi-a îndesat mâinile în buzunar şi a ridicat din umeri, ca şi cum voia să spună „Scuze, nu m-am putut abţine”. Eu n-am schiţat niciun gest să-l invit în casă.

— Ce cauţi aici, Malcolm?

— Trebuia să te văd.

— Ţi-am spus că am nevoie să fiu singură.

— Ştiu, dar nu puteam să las lucrurile aşa. Şi nu-mi răspundea! la mesaje. Îmi făceam griji pentru tine. M-am gândit că s-ar putea să fi venit aici, aşa c-am riscat.

Tot nu-i deschisesem uşa pentru că nu voiam să-l invit în casă. Nu-mi doream decât să facă stânga împrejur şi să plece.

— N-ar fi trebuit să baţi atâta drum.

— A trebuit, Gill. Te rog…

S-a stârnit o rafală de vânt rece printre coroanele copacilor şi el şi-a suflat în pumni să se încălzească.

— Măiculiţă, e chiar ger aici. Nu pot să intru în casă? Doar un minut? Promit că nu rămân, dar trebuie să-ţi spun câteva lucruri. Lasă-mă doar să ţi le spun şi jur că plec. Te las în pace pe veci, dacă asta îţi doreşti.

Am râs amar.

— Dar nu prea pot să mă bazez pe promisiunile tale, este? El şi-a lăsat privirea în pământ.

— Merit asta, fără îndoială. Dar, te rog, Gill, ascultă-mă.

Domnul să mă apere. Arăta atât de jalnic acolo, tremurând în frig, şi nu eram complet lipsită de compasiune. Oftând dezarmată, m-am hotărât să-l las să intre, doar ca să se încălzească. O să ascult orice are de spus. Apoi o să-l trimit la plimbare.

De îndată ce am deschis uşa, a apărut tata din bucătărie.

— Am crezut că era curierul cu pizza.

— Nu. Îmi pare rău, Edward. Eu eram.

— Păi, intră atunci.

Şi cu asta tata s-a întors în bucătărie.

— Vrei ceva de băut?

Asta-i treaba cu tata – a fost întotdeauna o gazdă primitoare şi amabilă, chiar şi când nu mi-aş fi dorit să fie.

— Nu, mulţumesc, i-a zis Malcolm. Am intrat doar pentru o clipă.

Vrând să termin mai repede, l-am condus în camera de zi.

— Aşteptăm să ajungă pizza cât de curând, aşa că, dacă nu te superi…

— Sigur. Putem să luăm loc?

Am capitulat, doar ca să nu mai pierdem vremea. Malcolm s-a aşezat la un capăt al canapelei, eu la celălalt.

Tata a băgat capul pe uşă.

— Urc să văd ce face buni.

— Mulţumesc, tată, i-am zis, ştiind că voia doar să ne acorde un pic de intimitate.

Ne-a lăsat singuri şi a urcat. Eu mi-am întors atenţia spre Malcolm.

— Ei bine?

— Mă bucur să te văd. Mi-a fost dor de tine.

— N-au trecut nici douăzeci şi patru de ore, hai să avem simţul proporţiilor, bine?

— Corect.

Malcolm a tras aer în piept şi am intuit că avea emoţii, ceea ce era atipic pentru el. De obicei era calm şi stăpân pe sine. Mereu încrezător.

— Nu te învinovăţesc că nu vrei să vorbeşti cu mine, a început. Ce am făcut a fost de neiertat şi mi-e greaţă când mă gândesc.

Nu doar ţie.

— Pe bune, Gill, a insistat, uitându-se la mine. *Chiar* mi-e greaţă. Îmi vine să vomit de fiecare dată când mă gândesc la ce s-a întâmplat. În viaţa mea n-am făcut aşa ceva. Nu te-am înşelat niciodată şi nici nu pot descrie regretele pe care le simt acum. Vorbesc serios. De-aş avea o maşină a timpului… M-aş întoarce la seara trecută şi i-aş spune fetei aleia să mă lase în pace. Apoi aş ieşi şi m-aş întoarce la petrecere.

— Nu poţi să ştergi ce s-a întâmplat, Malcolm.

El mi-a întâlnit privirea şi mi-a căutat mâna.

— Ştiu şi va trebui să trăiesc cu povara asta toată viaţa. Dar tu n-ai făcut niciodată o prostie? în vreun moment de nebunie în care nu gândeai limpede?

M-am gândit la toate greşelile pe care le făcusem la douăzeci de ani, când eram complet dată peste cap de moartea mamei. Existau zeci de lucruri pe care mi-aş fi dorit să le fac altfel. Dar eram tânără şi încă nu-mi găsisem calea.

Poate că nici acum n-o găsisem. Poate că şi Malcolm încă şi-o căuta.

— Am împlinit cincizeci de ani ieri, a continuat, şi cred c-am avut un fel de criză a vârstei mijlocii. Băusem prea mult şi cred că voiam să mă conving că încă mai am viaţa înainte, aşa că m-am purtat ca un dobitoc. Dar nu mi-am dat seama că nu-mi doresc altceva în viitor *decât pe tine.* Nu vreau să fiu cu vreo tinerică, vreun top model – sau orice altă femeie. Te vreau doar pe tine. Ultimii câţiva ani au fost cei mai fericiţi din viaţa mea şi nu vreau să pierd ce a fost între noi. Ştiu că m-am opus ideii să ne căsătorim, dar doar din cauză c-am mai fost însurat o dată şi nu s-a sfârşit cu bine. Dar acum văd cum ar fi un viitor fără tine şi nu e ceea ce-mi doresc. Eşti totul pentru mine. Eşti cea mai bună femeie pe care am cunoscut-o vreodată şi am realizat pe deplin asta după ce s-a întâmplat azi-noapte. Am început s-o iau razna de când ai plecat. Eram scârbit de mine însumi pentru că te-am rănit şi pentru c-am lăsat-o pe

fata aia…

A făcut o pauză.

— Uite ce e, povestea asta mi-a deschis ochii şi îţi jur pe ce am mai sfânt, Gillian, mi-am învăţat lecţia. N-o să mai fac niciodată aşa ceva. Trebuie să mă crezi.

Am simţit că începeam să şovăi un pic, să mă înmoi, aşa că mi-am ferit privirea, pentru că nu voiam să cedez atât de rapid sau atât de uşor. Trebuia să-mi amintesc de durerea şi de amărăciunea de azi-noapte şi de cât de sigură fusesem că nu pot să mai am încredere niciodată în Malcolm. Cum puteam să mai fiu fericită în viitor dacă mă temeam că s-ar putea lăsa sedus atât de uşor de un chip mai tânăr şi mai atrăgător?

El mi-a mângâiat uşurel dosul palmei şi atingerea lui era atât de tandră şi de familiară, încât a trezit ceva în mine – ceva fragil. Nu mai devreme de ieri fusesem îndrăgostită la nebunie de bărbatul ăsta şi visam să mă ceară în căsătorie. Pe undeva, ce se întâmplase la petrecere părea o halucinaţie cumplită. Nu-mi venea a crede că se întâmplase cu adevărat. Şi totuşi fusese aievea.

— Te rog, Gill, dacă te poţi îndura să mă ierţi… Eu te iubesc în continuare mai mult decât am crezut vreodată c-aş putea iubi. Doar pe tine te vreau şi, dacă te pierd acum, nu cred c-aş putea supravieţui.

Mi-a dus mâna la buze, a închis ochii şi mi-a sărutat-o.

— Eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată şi jur că mi-am învăţat lecţia. Aproape că mă bucur că s-a întâmplat asta, pentru că acum văd lucrurile mult mai limpede.

„Se bucura?”

Malcolm a băgat mâna în buzunarul sacoului, a scos o cutiuţă de catifea albastră şi s-a sprijinit într-un genunchi. Am simţit un foc în vintre când a deschis cutia, dezvăluind un inel cu un diamant uriaş – o piatră pătrată, înconjurată de diamante micuţe, fixate pe un inel de platină. Era cel mai frumos inel de logodnă pe care îl văzusem vreodată. Absolut splendid.

— Gillian Gibbons, eşti dragostea vieţii mele şi vreau să-ţi fiu soţ. Vreau să am copii cu tine şi să ne clădim o viaţă împreună. Ştiu că nu sunt perfect. Am făcut greşeli, dar, datorită ţie, n-o să le mai fac.

A scos inelul din cutie şi s-a uitat la mine.

— Pot să ţi-l pun pe deget? Nu mă aştept să-mi dai un răspuns pe loc – ştiu că vei avea nevoie de timp de gândire, mai ales după ce s-a întâmplat, dar vreau să ştii cât de mult te iubesc şi că doresc să-mi

petrec restul vieţii cu tine.

Mi-a pus inelul pe deget şi eu am rămas uitându-mă la diamantul imens, cu ochii cât cepele, fără să pot spune nimic.

M-am chinuit să-mi găsesc cuvintele.

— Nu ştiu ce să spun, Malcolm. E superb.

— Spune „da" şi mă vei face cel mai fericit om din lume.

Am continuat să mă uit lung la inel, în timp ce o parte din fiinţa mea tânjea să spună „da" şi să verse lacrimi de bucurie, pentru că visasem la acest moment din ziua când ne cunoscuserăm.

Dar o altă parte din mine era furibundă, pentru că nu puteam uita scena pe care o văzusem în ajun – imaginea şocantă a bărbatului pe care îl iubeam făcând sex cu o altă femeie, sub ochii mei. Era ca un nor negru care arunca o umbră infectă asupra a tot şi mă făcea să mă codesc.

Mi-am smuls mâna dintr-a lui.

— Nu pot să spun „da", Malcolm. Şi nu ţi-ai ales deloc bine momentul, apropo.

El m-a privit cu jind, implorându-mă din priviri să mă gândesc măcar.

— Am nevoie să stau departe de tine o vreme, i-am explicat.

Malcolm şi-a lăsat privirea în pământ.

— Desigur. Înţeleg.

S-a ridicat de pe podea şi s-a aşezat pe canapea lângă mine.

Până să apuce vreunul din noi să mai spună ceva, în geam a apărut lumina unor faruri, semn că o maşină intra pe alee.

— A venit pizza, am zis.

— Aşa e. Pizza. Perfect.

Malcolm s-a ridicat.

— Probabil c-ar fi cazul să plec, atunci.

M-am ridicat fără să-l contrazic, recunoscătoare că mi se oferea un răgaz. Măcar curierul cu pizza venise la ţanc. L-am condus pe Malcolm până la uşă.

— Te rog să te gândeşti, mi-a zis, sărutându-mă pe obraz înainte de a ieşi.

L-am urmărit din priviri până a urcat în Jaguar şi a ieşit în marşarier de pe alee. Apoi am acceptat cutia mare de pizza pe care o ţinea curierul şi i-am dat un bacşiş generos, am încuiat uşa şi m-am întors în bucătărie.

Tata a coborât la parter şi m-a prins tocmai când mă ridicam pe

vârfuri, încercând să ajung la şerveţelele de pe ultimul raft din bufet. Am simţit deodată un fior de neliniște care nu avea nimic de-a face cu Malcolm. Era greu de explicat, dar uneori, în cele mai stranii şi neaşteptate momente, trecutul revenea din senin și mama se ivea între mine și tata – ţipând cât de tare putea, cerând să fie băgată în seamă. De fiecare dată când se întâmpla asta, nu puteam nici măcar să mă uit la tata.

Am înşfăcat câteva şerveţele, apoi am tras de timp câteva secunde, răsucindu-le în mână şi chinuindu-mă să-mi alung din minte imaginea şocantă a mamei în noaptea în care murise… şi expresia îndurerată a tatii cum stătea încremenit acolo, urmărindu-mă cum plângeam deasupra cadavrului ei. Silindu-mă să-mi ridic privirea, am întins mâna stângă şi i-am arătat inelul.

— Ce-i ăsta?

M-a prins de mână şi a studiat diamantul.

— Malcolm m-a cerut în căsătorie.

Tata a încreţit din buze şi a scos un fluierat.

— Ca să ştii, nu m-am aşteptat la *asta.* Incredibil, nu-i aşa?

— Probabil că n-ar trebui să comentez, a ezitat tata. Dar oho, e ditamai inelul!

— Mie-mi spui?

Ne-am aşezat la masa din bucătărie fără alte comentarii. Am desfăcut cutia de pizza şi ne-am servit amândoi. Tata a muşcat dintr-o felie. Niciunul dintre noi n-a mai zis nimic.

Uneori, cu tata, tăcerea putea fi asurzitoare.

Am auzit scârţâitul scării şi m-am bucurat că eram întrerupţi.

— S-ar părea că buni s-a trezit.

Buni a coborât şi s-a ivit în prag, îmbrăcată într-o pijama albastră de flanel, cu halatul roşu vătuit pe care i-l dăruisem de Crăciun.

— N-am reuşit să adorm, ne-a explicat. Şi mi s-a părut că aud pe cineva la uşă.

— Am comandat o pizza. Ţi-e foame?

— Un pic.

S-a aşezat la masă în timp ce tata se ridica să-i aducă o farfurie. I-a turnat nişte apă cu gheaţă din carafă.

Urmărind-o cum tăia felia de pizza, m-am întrebat dacă mai ţinea minte, de fapt, că ne spusese despre sora ei geamănă a cărei existenţă ne-o ascunsese atâţia ani. Părea complet relaxată, ca şi cum n-ar fi fost.

Poate că era din cauza vârstei.

A mai luat câteva îmbucături din pizza, apoi s-a întors spre mine.

— Ştiu că n-a venit doar curierul cu pizza. Am văzut maşina lui Malcolm în faţă. Şi oi fi eu bătrână, dar n-am orbit. Văd ce ai pe deget. Ai de gând să ne spui ce şi cum?

Deodată mi-a fost clar că încerca să ne distragă, să ne abată atenţia de la conversaţia de mai devreme. Dar, dat fiind că ea ne povestise totul despre logodna ei cu primul soţ, nu prea puteam să ţin secretă cererea în căsătorie a lui Malcolm. Pe deasupra, n-aş fi refuzat un sfat.

Am întins mâna şi i-am arătat inelul cu diamant.

— Şi-a cerut scuze pentru ce s-a întâmplat şi a zis că nu poate să trăiască fără mine. Apoi mi-a promis că n-o să se mai întâmple niciodată şi s-a aşezat în genunchi să-mi ceară mâna.

Buni s-a uitat lung la inel.

— Îţi ia ochii. E autentic?

Am râs în barbă auzind întrebarea.

— Presupun că da. Preţul unui inel ca ăsta e mărunţiş pentru un bărbat ca el.

Buni şi-a dres glasul, cu o undă de dezaprobare.

— Nu-l vezi cu ochi buni? Te rog să fii sinceră, buni, pentru că am senzaţia că s-a răsturnat lumea cu susu-n jos acum. Nu mai ştiu ce să cred.

Buni s-a întors spre tata.

— Tu ce părere ai, Edward? Eşti tatăl ei. Dă-i un sfat înţelept.

Tata s-a şters cu un şerveţel la gură.

— E femeie în toată firea, aşa că trebuie să fie decizia ei. Indiferent ce ar hotărî, eu o voi sprijini.

Era tipic pentru el să nu intervină, să-mi lase toată libertatea şi să nu se bage. Poate că unii copii ar zice mersi, dar ani de-a rândul, după ce-am împlinit douăzeci de ani, aş fi avut nevoie să mă ţină în frâu şi să-mi arate că-i păsa de ce se întâmpla cu mine.

— Nu-mi veni cu de-astea, i-a retezat-o buni. Vrea să ştie ce părere avem şi ar trebui să-i spunem. Eu i-o voi spune cu siguranţă, pentru că nu vreau să vină la mine peste zece ani şi să-mi spună: „Buni, de ce nu m-ai avertizat? De ce nu mi-ai spus ce credeai cu adevărat?”

M-a bătut uşurel peste mână.

— Mă îndoiesc c-o să mai fiu pe-aici peste zece ani, dar nu se ştie

niciodată. Încerc doar să demonstrez ceva.

— Îţi mulţumesc pentru asta.

M-am întors spre tata.

— Bine atunci. Fii sincer. Pot face faţă adevărului şi n-o să ţi-o iau în nume de rău. Ce părere ai cu adevărat despre Malcolm? Ar trebui să accept sau să refuz?

Tata a clătinat din cap.

— Nu-l cunosc la fel de bine cum îl cunoşti tu, dar poate merită o a doua şansă. Cu toţii facem greşeli şi uneori o relaţie merită să fie salvată şi lucrurile se pot sfârşi cu bine până la urmă. Multe căsnicii au rezistat unui act de infidelitate.

— Şi multe nu au supravieţuit, a comentat buni. Pe deasupra, încă nu s-au căsătorit. Nici măcar nu era logodită cu el până în seara asta.

— Nu m-am logodit, am punctat. N-am acceptat încă.

— Poate că merită să ţii cont şi de asta, a zis tata. Poate că, odată ce Malcolm se va considera un bărbat căsătorit, va începe să se poarte astfel.

— Dar *trăiau* împreună, l-a contrazis buni. Unii ar zice că e totuna cu a fi căsătorit.

Am mai luat o felie de pizza, nevrând să intervin în dezbatere. Eram dispusă să stau şi să ascult.

Tata s-a întors spre buni.

— Mamă, aş sublinia că adineauri mi-ai spus să-i dau un sfat înţelept – să-i spun ce cred cu adevărat –, dar *tu* nu ţi-ai zis părerea. N-ai zis decât că inelul îţi ia ochii.

— Am crezut că e evident ce cred, i-a răspuns buni, oarecum ofensată.

— Pentru mine nu e.

Buni a pus mâna pe cuţit şi furculiţă şi a început să taie din nou din pizza.

— Eu cred că e loc de mai bine, Gillian. Ştiu că e bogat, dar nu se reduce totul la bani.

— Nu e vorba de bani, am zis, simţind nevoia să mă apăr. Chiar eram îndrăgostită de el. Ne simţim bine împreună şi mă înţelege. Şi mi se pare foarte atrăgător, fizic vorbind.

Buni a gesticulat cu furculiţa.

— Dar vă simţiţi bine împreună fiindcă te plimbă cu iahturi luxoase şi poate rezerva o lojă la cele mai populare spectacole de pe

Broadway sau puteţi să daţi o raită prin Tahiti când vi se năzare? Orice femeie s-ar simţi *bine* în situaţia asta. Dar dacă ar fi falit? Dacă ar trebui să staţi într-un apartament minuscul în Brooklyn şi să adunaţi cupoane de reducere ca să puteţi pune pâine pe masă? Ţi s-ar mai părea la fel de atrăgător ca acum?

— E foarte fermecător, buni. Şi e inteligent şi spiritual. Aşa că da, tot mi s-ar părea atrăgător.

Buni a clătinat din cap.

— Nu-mi place deloc cuvântul ăsta. „Fermecător". Femeile ar trebui să se ferească de bărbaţii care le farmecă. Dacă eşti fermecată, atunci eşti sub puterea unei vrăji, iar femeile trebuie să rămână lucide. Realitatea nu e cum visăm noi. Trebuie să caşti bine ochii. Şi urechile.

M-am uitat la tata şi am ridicat din sprâncene, pentru că nu puteam să nu mă întreb de ce avea buni păreri atât de ferme despre bărbaţii fermecători. Să fi fost din cauză că sora ei geamănă fusese fermecată de un ofiţer nazist arătos, într-o uniformă care-i venea ca turnată?

— O să ţin minte, i-am zis. E un sfat bun.

Am ridicat mâna să mă uit din nou la inel, admirând felul cum scânteia în lumina din bucătărie.

— Trebuie să recunosc că are un efect oarecum hipnotic. Mă face să uit de tot ce e urât pe lume, inclusiv de ce-am văzut azi-noapte. Cam plutesc pe un norişor şi asta nu-i a bună.

Buni a lăsat furculiţa din mână.

— Vezi ce zic? Diamantele sunt ceva malefic. În ziua de azi, totul e o stratagemă comercială menită să-i convingă pe bărbaţi să-şi dea salariul pe o lună pe un inel, doar ca să-şi dovedească dragostea.

— Pe două luni, de fapt, am comentat. Aşa se recomandă.

— O, pentru Dumnezeu. Asta e nebunie curată. Şi *nu* astfel îşi dovedeşte un bărbat dragostea. N-am avut nevoie niciodată de un inel scump de la bunicul Jack, pentru că ştiam cât de norocoasă eram că găsisem un bărbat ca el – un bărbat cumsecade, gata să-şi dea viaţa pentru mine. Asta mi-a fost de-ajuns. Mai mult decât suficient.

M-am rezemat de spătarul scaunului.

— Lumea era foarte diferită pe vremea voastră. Ştiaţi ce contează cu adevărat.

— Cu siguranţă. Voiam doar să supravieţuim. Atâta tot. Casa putea să-ţi fie bombardată şi puteai să pierzi tot ce aveai în câteva clipe,

dar nu conta dacă îi mai aveai pe cei dragi. Dacă ei scăpau teferi, nu-ţi mai trebuia altă bogăţie. Aşa că nu te lăsa influenţată de cât de mare e inelul ăla. Gândeşte-te ce fel de om e. E un om cumsecade, un om de onoare? Ar fi în stare să moară pentru tine sau i-ar face un bine altcuiva înainte să se gândească la sine?

Am căzut pe gânduri. Unul dintre lucrurile pe care le admiram cel mai mult la Malcolm era cât de dedicat era cauzelor caritabile. Dar oare era cu adevărat din dorinţa de a-i ajuta pe alţii sau era şi un pic de publicitate la mijloc? îl văzusem culegând cu mare bucurie laudele şi, dacă făcea vreodată vreo donaţie anonimă, bănuiam că i-ar aduce măcar o scutire de impozit considerabilă.

Dar asta nu dovedea decât că se pricepea la afaceri. Nu puteam să-l învinovăţesc pentru atâta lucru. Şi nu trăiam într-o lume în care să fim bombardaţi întruna. Nu-mi doream decât să mă iubească, să-mi fie fidel şi să ne clădim o viaţă împreună. Îmi doream copii – un prilej să-mi dovedesc că sunt în stare să am grijă de oamenii pe care-i iubesc. N-aveam nevoie să se arunce asupra unei grenade pentru mine. Dar oare ar face-o, dacă am fi puşi vreodată în acea situaţie?

Tata şi-a încrucişat mâinile pe masă şi a aruncat o privire cutiei cu pizza.

— A mai rămas o felie. Cine o vrea?

— Eu nu. Sunt gata să plesnesc.

— Şi eu m-am săturat, a zis buni. Poţi s-o iei.

Tata a luat ultima felie, în vreme ce eu strângeam cutia goală şi-o aruncam la coş. Am adunat farfuriile, le-am pus în maşina de spălat vasele şi m-am întors la masă.

Buni stătea cu picioarele încrucişate, studiindu-ne curioasă pe rând. Bănuiam că spera ca discuţia despre cererea în căsătorie să ne fi distras atenţia de la conversaţia de mai devreme.

I-am strâns mâna.

— Buni. Ne-ai spus o chestie majoră – că ai avut o soră geamănă de care n-am ştiut. Şi ne-ai lăsat în suspans. De-abia aşteptăm să aflăm ce s-a întâmplat cu April. A supravieţuit războiului?

Buni şi-a tras încet mâna dintr-a mea şi a rămas cu privirea pierdută în gol.

— Nu vrei să vorbeşti despre asta, nu-i aşa? a întrebat-o tata precaut.

Ea i-a aruncat o privire cu subînţeles.

— Dacă aș fi vrut să vorbesc despre asta, v-aș fi arătat pozele alea cu ani buni în urmă.

Spusele ei au șfichiuit aerul ca un bici, reverberând peste masă.

— De ce *nu* ni le-ai arătat? am întrebat-o, prinzând curaj.

— Pentru c-ar fi trebuit să fie un secret. Între surori.

N-a mai zis nimic altceva, așa c-am insistat.

— Era din cauză că April nu voia să mai știe și altcineva despre relația ei? Era rușinată de asta? Sau a făcut ceva rău?

Mintea mi se învârtea ca o morișcă. Poate că April se implicase în atrocitățile din Europa din perioada războiului. Sau poate că pur și simplu a închis ochii. Sau poate că a trădat Anglia și a încercat să ajute cumva campania germană.

Toate astea erau speculații, desigur. Doar buni știa adevărul.

— Da, a făcut ceva rău, a recunoscut buni în cele din urmă.

Am simțit un fior pe șira spinării.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o tata intrigat.

Buni și-a lăsat picioarele pe podea și împins scaunul înapoi.

— O să insistați până vă spun, nu-i așa?

— Probabil că da, i-am zis stingherită.

Buni a oftat resemnată.

— Atunci haideți să trecem dincolo. Canapeaua e mai comodă.

Aveam senzația acută că trage de timp sau poate că povestea avea să dureze. Așa că m-am hotărât să fac o cafea până se instalau ei în camera de zi.

Cât așteptam să fiarbă cafeaua, nu reușeam să-mi iau ochii de la inelul cu diamant de pe degetul meu. Îmi plăcea să mă uit la el și, fără îndoială, era exact ce-aș fi ales dacă aș fi fost alături de Malcolm când îl cumpărase. Dar nu eram nici pe departe la fel de fascinată de realitatea pe care o reprezenta – un angajament pe viață față de Malcolm.

Ciudat. Cu două zile în urmă, credeam că e tot ce îmi doresc. O căsnicie, iubire romantică. Copii în viitorul nostru. Dar astăzi nimic din relația noastră nu mi se mai părea real și eram copleșită de îndoieli.

Buni mă întrebase dacă era demn de dragostea mea. Cum anume aș fi putut ști răspunsul la întrebarea asta?

Sau poate că asta era problema. Când e persoana potrivită, se presupune că *știi* pur și simplu. Nu asta spune toată lumea? Nu asta simțise buni în legătură cu primul ei soț, Theodore?

Dornică să înțeleg mai multe, am turnat cafeaua în trei cești și le-

am dus pe o tavă în camera de zi, ca să aud restul poveştii bunicii. Şi să aflu ce se întâmplase cu sora ei.

12

4 august 1940

Vivian pedala pe Ştrand, mergând spre vest, şi claxonă un alt biciclist care părea hotărât să nu oprească la o intersecţie unde ea avea în mod evident prioritate.

— Scuze, scumpo! îi strigă bărbatul, oprindu-se abrupt.

Vivian îi zâmbi în timp ce trecea pe lângă el.

— Nu-i nimic!

Cât de straniu că se putea simţi absolut euforică în timp ce înainta pe lângă sacii de nisip puşi grămadă în faţa magazinelor şi birourilor şi trecea peste umbra imensă, întunecată, aruncată pe stradă de un balon de baraj aflat deasupra ei, ale cărui cabluri de ancorare din oţel scârţâiră lugubru când îşi croi drum pe lângă ele. Cât privea situaţia din lume, nu existau prea multe motive de euforie. La începutul primăverii, prim-ministrul Chamberlain îşi dăduse demisia şi fusese înlocuit de Winston Churchill. Germania invadase Danemarca, Norvegia, Belgia, Olanda şi Franţa, iar Corpul Expediţionar Britanic se văzuse silit să se retragă de pe continent. În iunie, fuseseră evacuaţi de pe plajele din Dunkerque. Cam în aceeaşi perioadă, Italia intrase în război de partea Germaniei, iar Franţa semnase un acord de armistiţiu prin care li se permitea naziştilor să ocupe jumătatea de nord a ţării, un teritoriu care includea Parisul şi întreaga coastă dinspre Atlantic. În momentul de faţă, Marea Britanie era pe cont propriu, înfruntând maşinăria de război a lui Hitler aflată chiar dincolo de Canalul Mânecii, în timp ce aproape tot restul Europei era sub ocupaţie nazistă.

Vivian acceleră, amintindu-şi de pliantul pe care îl primiseră toţi cetăţenii britanici la scurt timp după evacuarea de la Dunkerque. Documentul includea instrucţiuni despre cum să procedezi în cazul unei invazii germane. În ultimul timp nimeni nu mai vorbea despre altceva decât despre nemţii care se paraşutau în Anglia şi se dădeau drept englezi. Cetăţenii fuseseră avertizaţi să urmărească orice mişcare şi să fie circumspecţi întotdeauna cu oricine şi, dacă nemţii aveau să vină, britanicii nu trebuiau să-i ajute în niciun fel. Trebuiau să ascundă hrana, hărţile şi bicicletele şi să pună întotdeauna interesul naţional mai presus de al lor.

Între timp, Vivian şi alte doamne pe care le ştia donaseră oale,

tigăi şi diverse obiecte casnice Fondului Spitfire, pentru a ajuta la producţia de avioane, deoarece îngrijorător de multe bombardiere germane zburau deasupra Canalului Mânecii, iar Royal Air Force[9] avea nevoie de cât mai multe avioane care să le doboare, până să apuce să lanseze vreo bombă.

Alimentele erau raţionalizate şi se impunea în continuare camuflajul total, şi totuşi, în ciuda acestor lucruri, Vivian se simţea mai fericită ca oricând în timp ce intra cu bicicleta pe Craven Street, unde locuia cu Theodore de când se căsătoriseră, în octombrie anul trecut.

Era bine dispusă pentru că se întorcea acasă cu o veste specială. Tocmai fusese la doctor şi acesta îi dăduse confirmarea la care spera.

Era însărcinată, în două luni şi un pic.

Vivian bănuise, dar nu-i spusese nimic lui Theodore pentru că nu voia să-i dea speranţe false, nu după dezamăgirea de care avuseseră parte în februarie, când pierduse sarcina – un făt conceput în preajma Crăciunului. Mult timp după aceea, se temuse să mai încerce, dar apoi venise primăvara, prin parcuri apăruseră narcisele, iar ea şi Theodore erau mai îndrăgostiţi ca oricând.

Frână, încetini şi opri în faţa casei lor de cărămidă, cu cinci niveluri, apoi coborî şi luă un buchet de flori din coşul de răchită atârnat de ghidon. Intră şi o strigă pe menajeră.

— Bună ziua, doamnă Hansen! Am ajuns!

Vivian se chiori în salonul din faţă. Era gata să dea fuga la etaj să se schimbe ca să-l întâmpine pe Theodore la întoarcerea de la birou, dar doamna Hansen ţâşni pe scara care ducea din bucătărie în beci.

— Doamnă Gibbons? întrebă, părând să gâfâie un pic. Ce bine-mi pare că te-ai întors. Nu ştiam ce să fac.

— Cum adică? S-a întâmplat ceva?

Femeia era albă ca varul şi Vivian simţi un fior pe şira spinării. Oare păţise ceva Theodore?

— Nu e nimic grav, o linişti doamna Hansen. De fapt, e o veste bună, dar cred că o să te ia prin surprindere.

Preţ de câteva secunde, lumea se cufundă în linişte. Cumva, parcă prin telepatie, Vivian ghici exact ce avea să spună doamna Hansen.

— E vorba de April?

— Da. A sunat de la magazinul tatălui dumitale cât erai la medic

---

[9] Forţa aeriană a Marii Britanii, fondată în 1918 (n. tr.j.

şi i-am dat adresa. Sper că am făcut bine.

— Sigur că da! E aici?

— Da, a ajuns acum vreo douăzeci de minute. Cât pe-aci să cad din picioare când i-am deschis, pentru că semănaţi aşa de tare, doamnă Gibbons. De fapt, am crezut că eşti dumneata.

Vivian aproape că leşină de uşurare pentru că nu primise nicio veste de la sora ei luni întregi. Făcuse tot ce-i stătuse în puteri să dea de April, iar Theodore la fel, dar părea că sora ei dispăruse fără urmă.

Recent, Vivian începuse să ia în calcul posibilitatea ca April să fi murit sau să fi sfârşit într-o închisoare din Germania, doar pentru că era cetăţean britanic. Theodore fusese cel care pomenise de aşa ceva, dar cumva, în sinea ei, Vivian ştiuse mereu că April trăieşte.

Îi dădură lacrimile de bucurie.

— Nu-mi vine să cred. Unde este?

— Era obosită şi a vrut să se întindă un pic, aşa c-am instalat-o în camera de oaspeţi verde.

Doamna Hansen îi luă buchetul de fiori din mână.

— Mulţumesc foarte mult!

Vivian ţâşni pe scări. O ţinu tot într-o fugă până la etajul trei şi bătu la uşă.

— Intră!

Glasul surorii ei i se păru o boare cerească lui Vivian. Apăsând clanţa, deschise uşa şi, în cameră, stând în capul oaselor pe pat, se afla sora ei geamănă – cealaltă jumătate a sufletului ei, de care se despărţise atât de nesăbuit, printr-o ceartă, cu optsprezece luni în urmă.

— April. Doamne! zise cu glas tremurat. Nu-mi vine să cred.

April îndepărtă aşternuturile, sări din pat şi i se aruncă în braţe. Se îmbrăţişară strâns, plângând şi râzând şi ştergându-şi lacrimile cu sărutări.

— Ce mă bucur să te văd, îi spuse April, printre hohote.

— Şi eu. Te rog să nu mai pleci niciodată aşa. A fost de neîndurat! Ce bine-mi pare că te-ai întors! Dar unde ai fost? Am sunat-o pe Angélique la Bordeaux toamna trecută şi mi-a zis c-ai plecat în Germania.

Reuşiră să se oprească din plâns, îşi şterseră lacrimile şi se desprinseră din îmbrăţişare.

— Da, încuviinţă April, dar n-ai primit scrisorile de la mine? Ţi-am scris de cum am ajuns acolo. Le-am trimis pe adresa magazinului.

Vivian clătină din cap.

— Nu, n-am primit nicio scrisoare, nici eu, nici tata. L-am sunat de mai multe ori să-l întreb, ba chiar m-am dus o dată la magazin, pentru că eram disperată şi nu aveam încredere că-mi spune adevărul. Am căutat prin apartament cât era el la cârciumă, dar n-am găsit nimic. Oricum, nu mai contează acum. Ai venit şi mă bucur nespus, pentru că mi-era tare teamă c-ai murit.

— Doamne sfinte, nu.

April se aşeză pe marginea patului.

— N-am murit. Deşi e ca şi cum aş fi murit. Nu cred c-am mai fost vreodată atât de nefericită. Am senzaţia că viaţa mea s-a sfârşit.

Vivian o privi consternată.

— Ce tot spui? Nu te bucuri că te-ai întors acasă?

— Sigur că mă bucur, îi răspunse April pe un ton cam pleoştit, lăsându-şi privirea în pământ.

Vivian observă că April avea cearcăne la ochi şi buzele aproape lipsite de culoare. Se trase un pic mai aproape.

— Nici nu pot să-mi imaginez cât de greu trebuie să-ţi fi fost, să traversezi teritoriul inamic. Ai venit prin Paris? Erau svastici peste tot?

— Da, am venit prin Paris şi erau svastici şi tancuri şi soldaţi germani care patrulau pe străzi. Senzaţia pe care ţi-o dă oraşul e complet diferită de cum era când mergeam acolo cu *Maman*. Îmi amintesc muzica de pe străzi şi florile din parcuri, dar de data asta arăta foarte sumbru şi mi-e greaţă şi acum când mă gândesc la unele lucruri pe care le-am văzut. A fost oribil, Vivian. Dar nu vreau să vorbesc despre asta. Nu azi. Te rog să nu mă întrebi.

Cu o strângere de inimă, Vivian se aşeză lângă April.

— Probabil că ţi-a fost foarte teamă.

— Da. Îmi făceam griji pentru locuitorii Parisului, dar eu una m-am simţit mereu în siguranţă. Pentru că eram cu Ludwig.

Vivian simţi o undă de neliniște.

— Ludwig… e bărbatul de care pomenea Angélique? Neamţul de care te-ai îndrăgostit?

— Da, şi îmi imaginez ce-ţi trece prin minte. Dar trebuie să înţelegi că eram fericită cu el şi nu voiam să-l părăsesc. Aş fi rămas la Paris, chiar şi sub ocupaţia germană, dar el m-a obligat să plec. Şi, dacă n-ar fi fost războiul ăsta imbecil, aş fi şi acum cu el.

Vivian se strădui să-şi stăpânească exasperarea.

— Nu e un război imbecil, April. Nu-l putem lăsa pe Hitler să-şi facă de cap şi să ia orice vrea, pentru că următorii vom fi noi. Cineva trebuie să-i ţină piept. Şi nu uita, te rog, că eşti englezoaică – sper că loialitatea ta e faţă de Anglia.

April îşi duse mâna la frunte.

— O, Doamne! iartă-mă. Nu asta voiam să spun. Ştii că iubesc Anglia şi nu vreau să sugerez că războiul n-ar fi important. Sunt de acord cu tine că Hitler e un tiran şi nici nu vreau să mă gândesc la toţi cei care-şi vor pierde viaţa din cauza lui. Asta voiam să spun prin „imbecil".

Vivian ofta uşurată.

— Am înţeles. Atunci, da. Şi eu îl detest. Mi-aş dori să nu fim în război.

April se băgă sub aşternuturi şi-şi lăsă capul pe pernă.

— Şi îmi pare rău că n-ai primit scrisorile de la mine. N-am vrut să îngrijorez pe nimeni. Când nu mi-ai răspuns, m-am gândit că eşti încă supărată pe mine pentru c-am plecat. Dar nu m-am dat bătută. Am continuat să-ţi scriu.

— Mi-aş dori să le fi primit. Nu m-aş mai fi zbuciumat atât. April încuviinţă.

— Când Marea Britanie a declarat război, mi-am dat seama imediat c-ar trebui să mă întorc acasă, dar nu puteam să-l părăsesc pur şi simplu. Acum mă simt ca şi cum mi-ar fi smuls cineva inima din piept.

Ţinându-şi sora de mână, Vivian îi simţi durerea de parcă ar fi fost ceva palpabil. Era evident că April îl iubea sincer pe bărbatul acesta, oricine ar fi fost, şi Vivian o înţelegea. Nici nu-şi putea imagina cum ar fi rezistat ea dacă ar fi fost obligată vreodată să-l părăsească pe Theodore.

Dar Theodore era englez.

Vivian avea aşa multe întrebări pentru sora ei, încât nu ştia cu ce să înceapă.

Începu prin a cere să li se aducă ceaiul.

*

— Deci, povesteşte-mi despre bărbatul ăsta cu care te-ai măritat în lipsa mea, spuse April în timp ce o aşteptau pe doamna Hansen să urce cu tava. Tata a zis că e cineva foarte important. Ministru.

— E ministru adjunct în Ministerul Aprovizionării, aşa că ajută la coordonarea producţiei de armament.

— Şi producţia de bombardiere?

— Nu, de asta se ocupă Ministerul Producţiei de Aeronave acum.

Vivian se aplecă spre ea și îi vorbi în surdină.

— Dar uneori, între noi fie vorba, se cam calcă pe bătături. April râse în barbă.

— Asta e inevitabil când lași bărbații la cârmă. Tata mi-a zis și că soțul tău provine dintr-o familie importantă, că e fiu de conte. Nu mi-a venit să cred când mi-a spus. Am crezut că mă ia peste picior. E adevărat, Vivian?

— Da, dar e al doilea fiu, așa că nu va moșteni titlul. Îi va reveni fratelui lui mai mare, Henry.

April se aplecă spre ea, zâmbind.

— Cât de incitant! Povestește-mi tot. Cum v-ați întâlnit? Și cum e familia lui? Probabil că trăiesc pe picior mare. Au ditamai domeniul la țară, merg la vânătoare de vulpi cu ogarii? Ai învățat să călărești?

— Nu, îi răspunse Vivian râzând. Mă tem că nu e atât de romantic. Familia lui Theodore voia ca el să se însoare cu fiica unui duce și, când le-a spus că vrea să se însoare cu mine – o vânzătoare cu origini dubioase, care cântă prin cluburi de noapte –, n-au fost deloc încântați. Așa că nici măcar nu i-am întâlnit

— Nu i-ai întâlnit niciodată? zise April și schiță un gest disprețuitor. Atunci aș zice că ți-e mai bine fără ei, pentru că mie mi se pare că sunt niște snobi cu nasul pe sus. Nu merită nici să-ți lingă ghetele.

Vivian chicoti fără să vrea.

— Ce mă bucur că te-ai întors. Mi-a fost tare dor de tine.

— Și mie.

Își strânseră mâinile.

— Acum povestește-mi totul despre viața *ta,* spuse Vivian. Te-ai plimbat prin lume. Tare aș vrea să știu care-i treaba cu Ludwig. Angélique nu mi-a spus decât c-ai plecat de la cabaret ca să-l însoțești în Germania, dar asta se întâmpla până să fie declarat războiul. Cine este? Cum v-ați cunoscut?

April oftă melancolică.

— Păi… o să-ți spun doar atât. E cel mai extraordinar bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Din prima clipă în care ne-am privit în ochi, am știut că ne e scris să fim împreună și că o să-l iubesc toată viața.

O parte din Vivian și-ar fi dorit s-o apuce pe sora ei și s-o scuture, pentru că era tipic pentru April să se îndrăgostească la nebunie de un bărbat fără să știe nimic despre el. April era o fire pasională. Nu stătea

mereu să cântărească bine lucrurile, nici nu dădea dovadă de prudenţă. Se arunca pur şi simplu, fără teamă, când era pe val.

— Unde v-aţi cunoscut?

April ridică din sprânceană.

— Unde crezi? La cabaretul din Bordeaux. Cântam într-o noapte acolo şi el m-a urmărit foarte atent tot timpul. Îi simţeam privirea aţintită asupra mea şi de-abia reuşeam să mă concentrez. Şi era incredibil de chipeş – înalt şi blond, cu un maxilar pătrat şi cei mai hipnotici ochi albaştri pe care i-am văzut vreodată. Când am făcut o pauză, a venit să-mi vorbească la bar şi mi-a spus că l-am făcut să creadă în rai. Bietul de el se chinuia să-mi vorbească în franceză şi vorbea o franceză execrabilă.

Începu să râdă, amintindu-şi.

— Într-un final, m-am îndurat de el şi i-am răspuns în engleză. A fost uşurat, pentru că engleză vorbea binişor. Dar n-am apucat să vorbim decât vreo câteva minute până să trebuiască să mă întorc la microfon.

Vivian se aplecă spre ea, incitată.

— Ce ciudat! Exact aşa ne-am cunoscut şi eu şi Theodore. Cântam la Savoy şi m-a abordat la bar când am făcut o pauză.

— Serios?

Lui April îi sclipeau ochii de entuziasm.

— Noi două am fost întotdeauna una oglinda celeilalte, nu-i aşa? Am citit ceva despre asta la un moment dat, cum gemeni care au pornit-o fiecare pe drumul său au sfârşit prin a trăi coincidenţe stranii. Doi gemeni au fost despărţiţi la naştere şi ulterior, când s-au regăsit, au descoperit că amândoi căzuseră pe scări la vârsta de cincisprezece ani. Nu e extraordinar?

— Dar, dar ar fi putut fi o coincidenţă, îi răspunse Vivian.

— Sau nu.

April se rezemă din nou de pat.

Îşi zâmbiră cu afecţiune.

Doamna Hansen bătu la uşă şi intră cu o tavă cu biscuiţi şi un serviciu de ceai.

— Îmi pare rău că nu-ţi putem oferi prea multe, îi explică Vivian de îndată ce doamna Hansen le lăsă din nou singure. Din ianuarie hrana e raţionalizată şi zahărul e un articol de lux acum – dacă nu cumva mănânci la restaurant. La ei nu se aplică aceleaşi reguli ca pentru restul

lumii.

Luă ceainicul şi turnă în două cești.

— De fiecare dată când am prilejul, comand cremă de zahăr ars.

— Desertul preferat al lui *Maman.*

— Da.

April luă ceaşca.

— Dar, de bună seamă, soţul tău trebui să aibă resurse, dat fiind că e de viţă nobilă.

Vivian clătină din cap.

— Tatăl lui nu-i dă nimic – niciun sfanţ –, iar Theodore e un om foarte cinstit, de onoare. N-ar profita niciodată de postul lui. Aşa că ne străduim să trăim modest din salariul lui de la minister. Şi stăm cu chirie în casa asta. Nu e casa noastră, dar e aproape de serviciul lui, aşa că nu trebuie să-şi bată capul cu transportul. E la cinci minute pe jos de-aici, cum mergi pe Victoria Embankment.

— Bun aşa, comentă April, ducând ceaşca la gură. Acolo are sediul şi Ministerul Producţiei de Aeronave?

— Nu sunt sigură, drept să spun.

April lăsă ceaşca pe farfurioară.

— Deci, spune-mi mai multe despre neamţul tău, o iscodi Vivian. Ce s-a întâmplat după ce v-aţi întâlnit la cabaret?

April lăsă ceaiul pe noptieră şi aranjă mai bine pernele ca să stea mai comod.

— Păi, partea asta mi-a dat sentimentul c-a fost mâna destinului. Hoinăream printr-un târg de antichităţi în aer liber a doua zi după ce m-a văzut cântând şi am descoperit un set adorabil de cufere marinăreşti, pentru el şi pentru ea. Anticarul mi-a explicat că fuseseră purtate peste Atlantic şi înapoi pe un vas din marina franceză în timpul războaielor napoleoniene. Aparţinuseră unui amiral şi soţiei lui. M-au cucerit pe loc, dar, când l-am întrebat cât costă, erau mult prea scumpe. N-aveam cum să mi le permit, aşa că l-am întrebat cât ar costa doar unul, dar omul a refuzat să le vândă separat şi atunci s-a ivit Ludwig, parcă ieşit dintr-un vis, pentru că visam cu ochii deschişi la el din seara trecută şi iată-l. Inima mi-a luat-o la goană când mi-a zâmbit. Am simţit că stomacul mi se dă de-a dura şi sunt sigură că m-am înroşit toată.

— Şi ce s-a întâmplat apoi? întrebă Vivian, prinsă de poveste.

— S-a oferit să-mi cumpere cuferele, am zis că nu pot să accept un asemenea dar, însă a insistat. A cumpărat setul şi, după ce-am ieşit

din cortul anticarului, mi-a dăruit mie unul, făcând exact ceea ce refuzase să facă anticarul, pentru că le desperechea astfel. Când i-am spus asta, a zis că setul va rămâne intact dacă ne împrietenim şi ţinem legătura. Şi atunci mi-am dat seama că vom fi mereu împreună – uniţi ca de un fir nevăzut, care ne va lega inimile.

Lui Vivian îi plăcuse povestea, până când April îi tăiase cheful cu romantismul ei exagerat. Totuşi, era o poveste frumoasă. Avea ceva înduioşător.

— Am adus cufărul cu mine, spuse April, aruncând deoparte aşternuturile. Vrei să ţi-l arăt?

— Categoric.

Vivian o urmări dându-se jos din pat şi pornind lipăind pe parchetul din lemn de stejar, spre garderobă. April se întoarse cu ceva ce aducea a cufăr marinăresc în miniatură, parcă desprins dintr-o poveste cu piraţi.

Vivian se ridică să se uite mai atent.

— E superb. Nu-i de mirare că te-a cucerit.

Îşi plimbă degetul peste benzile de metal şi plăcuţa de alamă lăcuită, pe care era gravată silueta unei doamne într-o rochie în stil Regency, cu bonetă şi umbrelă de soare.

— Cufărul pereche al lui Ludwig are aceeaşi plăcuţă de metal deasupra încuietorii, îi explică April, doar că are pe ea un domn cu joben.

Puse cufărul pe masa din faţa ferestrei cu vedere la stradă.

— Dar are ceva şi mai special. Uite.

Răsuci de cheie şi deschise cufărul, dezvăluind interiorul căptuşit cu satin trandafiriu. Înăuntru erau bijuterii şi câteva eşarfe de mătase făcute sul. April dădu deoparte eşarfele, dezvăluind un buton, pe care îl împinse cu degetul mare.

Ţac. Un sertar ţâşni în exterior.

— Nu e minunat?

— Vai de mine! exclamă Vivian. Are un compartiment secret.

— Da, şi mai am ceva aici ce-aş vrea să-ţi arăt, dar trebuie să fiu convinsă că-ţi pot împărtăşi acest secret.

Vivian îşi studie sora cu o undă de îngrijorare, pentru că erau în război, toată lumea era circumspectă, iar secretele se puteau dovedi periculoase.

April îşi văzu de treabă fără să aştepte un răspuns, ca şi cum nu şi-ar fi putut închipui o lume în care nu putea avea încredere în sora ei

geamănă. Trase de o panglică firavă, ridicând blatul sertarului şi scoase nişte fotografii de-acolo. Privind-o pe Vivian, ca şi cum voia să prelungească suspansul, le strânse la piept.

— Aici e Ludwig, dar a trebuit să le ascund când am intrat în ţară pentru că mă temeam c-o să mi se refuze accesul dacă le vedea cineva.

Pulsul lui Vivian o luă la goană.

— De ce?

April nu-i răspunse la întrebare. Doar îi întinse fotografiile.

Vivian le întoarse cu faţa în sus şi simţi c-o ia cu greaţă.

— Poartă o uniformă nazistă.

— Da. Dar nu e ca toţi ceilalţi. E un om bun, Vivian. Vivian se încruntă auzind-o.

— Dar e nazist. Ce e, de fapt? E în Gestapo? Sau în SS? Ştii măcar ce fac cei din SS? Ai auzit de *Kristallnacht* – de insurecţia în timpul căreia hoarde de nazişti au făcut prăpăd prin cartierele evreieşti?

— Sigur c-am auzit, îi răspunse April iritată, smulgându-i fotografiile din mână. Mi s-a părut o grozăvie, şi lui Ludwig la fel. Trebuie să ştii că nu toţi nemţii sunt ca indivizii ăia. Nu sunt cu toţii oameni răi, orice ar spune propaganda britanică.

Iar Ludwig nu face parte din SS sau din Gestapo. Face parte din Wehrmacht.10 Nu-i acelaşi lucru. E locotenent în forţele terestre şi e un post foarte important. Se descurcă excelent.

Vivian îşi urmări sora punând fotografiile la loc sub hiatul sertarului şi închizându-l.

— Doar nu vorbeşti serios. Şi nu-mi vine să cred că mi-ai arătat pozele astea. Că pari atât de mândră de ele.

April o înfruntă cu un aer încrezător.

— Sunt mândră de ele, pentru că este un erou. A primit medalii pentru curaj şi…

Vivian ridică o mână.

— Te rog, opreşte-te. Nu cred că vreau să mai aud altceva şi, dacă ai un dram de minte, o să arzi pozele alea şi o să uiţi de bărbatul ăsta şi putem să ne prefacem că nu mi-ai împărtăşit nimic din toate astea. Nici nu s-a întâmplat.

April o privi circumspect şi se încruntă.

— Am crezut c-o să înţelegi, Vivian. Mă dezamăgeşte că nu

---

[10] Forţele armate ale Germaniei naziste (n. tr.).

înţelegi. Şi n-am de gând să ard pozele.

Ocoli capătul patului unde îşi aruncase mai devreme pantofii. Aterizaseră alandala sub măsuţa de toaletă.

— Unde pleci? o întrebă Vivian în timp ce se încălţa.

— Nu ştiu. La magazin, eventual. Pot să stau cu tata.

— Nu, nu poţi.

— De ce nu? încă e o ţară liberă, nu?

— Da, deocamdată. Dar n-o să mai fie mult timp dacă eroul tău neamţ reuşeşte să traverseze Canalul Mânecii cu blindatele, iar Hitler se instalează la Palatul Buckingham.

April îşi adună periile de păr şi sticluţele de parfum şi le îndesă în valiză în timp ce Vivian o urmărea cu mâinile în sân, cuprinsă de o furie mocnită. Dar, când April dădu să iasă, furia lui Vivian se risipi – de parcă ar fi pocnit cineva din degete în faţa ei ca s-o trezească din transă. Nu-şi putea lăsa sora să plece din nou, nu când tocmai se regăsiseră. Inima ei n-ar fi putut îndura asta.

— Aşteaptă, te rog. Nu poţi să pleci.

— De ce nu?

Vivian nu era sigură cum să-i explice, dar trebuia să spună ceva ca s-o convingă să rămână.

— Pentru că lucrurile s-au schimbat. Starea tatii s-a agravat după ce ai plecat. Bătăile erau crunte.

April se opri şi se întoarse spre ea.

— Cum adică?

— Adică… picătura care a umplut paharul a fost când a încercat să mă sugrume într-o noapte. A trebuit să-i dau cu o tigaie în cap. Deci, nu poţi să te întorci acolo.

April îşi lăsă valiza pe podea.

— Chiar a încercat să te sugrume?

— Da. Cred c-a luat-o un pic razna din cauză că tu ai plecat şi *Maman* s-a dus, iar eu cântam prin cluburi, ceea ce-l scotea întotdeauna din fire. M-am ales cu ochi vineţi, ba chiar şi cu un umăr dislocat, şi asta o să păţeşti şi tu, dacă te întorci acolo. Poate nu la început, dar aşa va fi până la urmă.

April o privi şocată.

— Habar n-aveam. Vivian… Nu te-aş fi lăsat în veci singură cu el, dacă aş fi ştiut că asta o să se întâmple.

Vivian simţi o strângere de inimă.

— Nu e vina ta. Ai încercat să mă convingi să vin cu tine, dar eu n-am vrut. Slavă Cerului că a apărut Theodore.

Theodore, soţul ei, care era un erou în ochii ei, întocmai cum Ludwig era un erou în ochii lui April.

— Nu vreau să mă întorc la magazin, spuse April. Aş prefera să rămân aici cu tine, dar doar dacă promiţi că n-o să mă obligi să ard pozele alea. Sunt tot ce mi-au mai rămas de la el. Şi trebuie să mă crezi – e un om bun.

Clătinând din cap abătută, Vivian se îndreptă spre geam şi se uită la stradă. Un agent ARP 11 tocmai trecea pe-acolo, patrulând, cu banderolă şi o caschetă de metal.

Se întoarse spre sora ei.

— Poate că este. N-am de unde să ştiu. Dar nu cred că înţelegi prea bine situaţia. Ştii ce s-ar putea întâmpla dacă membri ai cabinetului ar afla că ai fost îndrăgostită de un ofiţer nazist care conduce blindatele către noi? Ar putea crede că ai venit aici să spionezi pentru el şi să-i trimiţi informaţii – Dumnezeu ştie despre ce –, în timp ce locuieşti în aceeaşi casă cu un ministru din guvernul lui Churchill. Chiar dacă nu spionezi pentru nemţi, impresia creată este de aşa natură, încât…

— Nu sunt spion, insistă April, ca şi cum ar fi fost cel mai absurd lucru pe care îl auzise vreodată. Am venit doar pentru că Ludwig voia să fiu în siguranţă, iar el lipsea tot timpul, prins cu o invazie după alta, şi nu era convins că mă poate proteja.

Vivian râse dispreţuitor auzind-o cum pomenea nonşalant de o invazie după alta. Hitler tocmai cucerise toată Europa occidentală, iar Marea Britanie era următoarea lui destinaţie.

April se aşeză pe marginea patului.

— Detest sentimentul ăsta – parcă nu ştiu cum voi putea trăi fără el. Mă îngrozeşte gândul c-o să păţească ceva – c-o să fie împuşcat sau prins într-un bombardament sau vreo altă grozăvie şi că n-o să-l mai văd niciodată. Urăsc războiul. Nu ştiu de ce bărbaţilor le place aşa de mult să se războiască.

— Nu tuturor le place, i-o întoarse Vivian. Fostul nostru prim-ministru a făcut tot ce i-a stat în puteri să evite războiul, dar nu se putea conta pe Hitler să păstreze pacea. Nu uita că Ludwig al tău s-a înrolat să

---

[11] Air Raid Precautions era o organizaţie în al Doilea Război Mondial, din care făceau parte agenţi voluntari care monitorizau respectarea reglementărilor menite să asigure protecţia populaţiei în caz de bombardament (n. tr.).

lupte de partea lui Hitler, așa că te rog să mă ierți dacă nu mă pot bucura pentru tine. Înțeleg ce înseamnă să iubești pe cineva, dar mi-e greu să te compătimesc, pentru că bărbatul pe care îl iubești este inamicul, cel care le ordonă soldaților lui să-i omoare pe ai noștri și, dacă ai de gând să rămâi în Anglia, nu poți spune nimănui despre relația voastră. Deja au început să închidă italieni nevinovați, care au fost cetățeni englezi de când se știu, doar din cauză că Italia a intrat în război de partea Germaniei. Îi trimit în lagăre de concentrare în nord, împreună cu simpatizanții naziști – exact ce vei fi considerată și tu, dacă află cineva de idila ta.

April se lăsă să cadă pe spate, rămânând cu privirea în tavan.

— A fost mai mult decât atât. Te rog să înțelegi. îl iubesc și vrea să mă ia de soție.

Vivian simți o strângere de inimă auzind vestea.

— Când ne-am luat rămas-bun la Paris, continuă April, mi-a zis c-o să vină după mine când se va sfârși războiul și că vom fi împreună, orice ar fi. Chiar dacă va trebui să plecăm în America.

Toată povestea era foarte greu de acceptat.

— Poate c-ar fi trebuit să se gândească la asta înainte să se înroleze în armata lui Hitler.

Vivian se îndreptă spre scaunul din colțul camerei și se așeză.

— N-a avut de ales, îi răspunse April, ridicându-se în capul oaselor. A fost încorporat.

Rămaseră tăcute o bună bucată de vreme.

— O să-i spui lui Theodore?

Vivian își lăsă capul pe spate și gemu.

— Nu știu. Mi se pare necinstit să-i ascund asta. Nu ne-am mințit niciodată până acum, dar nu sunt sigură cum ar reacționa. Face parte din guvernul lui Churchill.

— Crezi că m-ar raporta?

— Sincer, nu știu.

April o țintui cu privirea pe Vivian.

— Atunci nu poți să-i spui. Te rog. Putem să facem cum ai zis. Putem să ne prefacem că n-am avut niciodată conversația asta. Atâta timp cât nu mă obligi să ard pozele alea, sunt în siguranță sub blatul acelui sertar secret. Iar eu n-o să pomenesc despre Ludwig. Niciodată. Nimănui.

Vivian își lăsă fruntea în palmă.

— Dar, dacă laşi vreodată ceva să-ţi scape, iar Theodore află că i-am ascuns asta…

— N-o să afle, insistă April. Jur că voi apăra secretul ăsta cu preţul vieţii. Am rezistat până aici, nu? Am trecut de zeci de puncte de control naziste, de una singură, fără Ludwig. Ţi-am spus doar ţie despre el pentru că eşti sora mea şi nu ne-am ascuns niciodată nimic şi pentru că ştiu că nu m-ai trăda niciodată. Sper că şi tu eşti de acord. Sper că ştii că poţi avea încredere desăvârşită în mine.

Vivian îşi ridică privirea.

— Nu va fi uşor, pentru că Theodore ştie deja c-ai fugit în Germania cu un bărbat pe care l-ai cunoscut la Bordeaux. Am aflat de la Angélique, mai ştii?

— Pot să spun că relaţia n-a durat, îi spuse April, aproape cu înverşunare, şi c-am rămas în Germania doar pentru că eram apreciată la clubul unde cântam, ceea ce este purul adevăr. Era unul dintre cele mai exclusiviste cluburi din Berlin şi eram cap de afiş. Ludwig mi-a obţinut slujba, adăugă, zâmbind cu mândrie. Cunoaşte o grămadă de persoane importante.

Vivian râse a pagubă.

— Uite, vezi? Un detaliu mărunt ca ăsta – cum îţi vine din nou în minte.

— Doar pentru că vorbesc cu *tine* şi tu eşti singura persoană din lume faţă de care nu trebuie să mă păzesc.

Vivian se foi stingherită, copleşită de temeri şi îndoieli.

— Dar ştii ce se spune – adevărul iese întotdeauna la lumină.

— Nu întotdeauna. Oamenii spun asta doar pentru că ştiu anumite momente când a ieşit la lumină. Dar cum rămâne cu toate secretele din lume care n-au ieşit niciodată la iveală? De alea nu ştie nimeni. Pe deasupra, nu e un secret pe care va trebui să-l ţinem toată viaţa. Trebuie doar să nu vorbim despre asta cât mai ţine războiul. Şi, la Berlin, toată lumea se aşteaptă să se termine până la Crăciun.

Vivian clătină din cap.

— Chiar crezi asta?

April îşi feri privirea.

— Nu ştiu. Lumea e foarte optimistă la Berlin, ceea ce recunosc că e îngrijorător. Oamenii par să aclame tot timpul şi flutură steguleţe în timp ce pe străzi defilează tancuri noi-nouţe. Cu siguranţă nu m-a încântat să văd tancurile alea şi soldaţii făcând ravagii prin Paris, în ţara

unde s-a născut şi a crescut mama.

Nu mai spuse altceva.

— Ludwig ce părere avea despre ce se întâmpla în Franţa? o întrebă Vivian pe un ton precaut, dornică să afle mai multe despre bărbatul de care se îndrăgostise la nebunie April.

April inspiră adânc.

— E conştiincios şi îl admir pentru asta. De-asta a fost avansat la gradul de locotenent-major. E un lider care se impune – inteligent şi iscusit în deplasarea trupelor şi echipamentului peste câmpuri, râuri şi poduri. Dar asta nu înseamnă că e de acord cu tot ce reprezintă regimul nazist. Doar îşi face datoria în cadrul forţelor terestre şi e în cumpănă chiar şi în privinţa asta, dar sigur că nu poate pune la îndoială sau refuza să îndeplinească ordinele generalilor. La asta mă refer când zic că e un om bun. Chiar este, Vivian. Trebuie să mă crezi. îl cunosc. Ştiu ce fel de suflet are. Nu e unul dintre huliganii ăia sinistri din Gestapo care brutalizează oamenii şi fac pagube; îşi doreşte să se termine cât mai repede războiul. Vrea să fie pace, ca noi toţi.

Vivian se rezemă de spătar şi îşi împreună mâinile în poală, întrebându-se dacă era cu putinţă ca un om bun să închidă ochii la aspectele mai sumbre ale regimului nazist – să facă ce-i cerea Hitler şi să rămână un om bun. Nu putea decât să se roage ca April să aibă dreptate în privinţa lui şi să se agaţe de speranţa că existau şi oameni cumsecade în armata germană, care îşi dădeau seama de nebunia şi cruzimea lui Hitler. Poate că războiul şi-ar schimba cursul dacă îndeajuns de mulţi dintre ei s-ar sătura de planurile lui şi ar crea o mişcare de rezistenţă. Dar astea erau doar visuri deocamdată. În realitate, Hitler preluase controlul asupra Europei apelând la forţă şi, mai devreme sau mai târziu, avea să-şi concentreze întreaga atenţie asupra invaziei Marii Britanii.

13

Vivian nu mai rezista în casă. După ce închise uşa de la dormitor ca s-o lase pe April să se odihnească după drum, o anunţă pe doamna Hansen că era aşa de fericită de întoarcerea surorii ei, încât nu mai avea stare. O să-i priască o plimbare în pas vioi înainte de cină, aşa că ieşi, pornind spre Trafalgar Square.

Minţise, desigur. Nu fericirea o împinsese să iasă din casă. O mânau neastâmpărul şi o senzaţie de haos – o combinaţie stranie, tulburătoare, de furie, teamă şi recunoştinţă. Era recunoscătoare,

desigur, pentru că April se întorsese acasă în sfârşit, teafără şi nevătămată. În mare, asta eclipsa orice altceva – dar nu pe deplin, pentru că acum Vivian se confrunta cu o decizie dificilă.

Oare ar trebui să-i spună lui Theodore adevărul despre bărbatul pe care îl iubea April şi cu care voia să se mărite? Sau ar trebui să păstreze secretul surorii ei, măcar până la sfârşitul războiului? La urma urmelor, orice se putea întâmpla până atunci.

Vivian ajunse în capul străzii şi se întrebă deodată dacă relaţia lui April nu s-ar fi putut dovedi un avantaj la un moment dat, de fapt. Dacă nemţii invadau Marea Britanie şi deveneau forţa de ocupaţie, poate că le-ar prinde bine să ştie pe cineva…

Se opri brusc. „Doamne sfinte!" Ce-i trecea prin minte? Dacă nemţii chiar aveau să vină, ea şi Theodore n-aveau să devină niciodată colaboratori. Cumva, vor continua să lupte.

Însă nu putea şti ce va face April şi gândul ăsta era oarecum neliniştitor.

Urnindu-se din nou, Vivian o luă la picior spre Coloana lui Nelson, dorindu-şi ca ziua asta să fi decurs altfel. Avea o veste minunată de împărtăşit cu Theodore – că vor aveau un copil –, iar sora ei se întorsese în sfârşit acasă. Vivian era în culmea fericirii datorită ambelor veşti. Regreta doar că fericirea îi fusese umbrită de dezvăluirea acelui cufăr straniu, în stil marinăresc, şi a fotografiilor periculoase aflate în el.

*

Când Theodore ajunse în sfârşit acasă de la lucru în seara aceea, la opt şi jumătate, April dormea buştean, vlăguită după călătoria plină de emoţii prin teritoriul aflat sub ocupaţie germană şi revenirea ei, în cele din urmă, în Anglia.

Vivian aşteptase cu nerăbdare întoarcerea soţului ei şi încercase să-şi ia gândul de la asta cârpind o pereche de ciorapi în timp ce asculta radioul. De cum auzi cheia în broască, lăsă ciorapii deoparte, sări din fotoliu şi dădu fuga în hol să-l întâmpine.

— Ce bine-mi pare c-ai ajuns!

Se ridică pe vârfuri şi îl prinse cu braţele de gât.

Theodore începu să râdă.

— 0 primire pe cinste!

După ce-şi lăsă servieta din mână, o luă pe sus şi o sărută pasional.

— Eşti o lumină vie în lumea asta întunecată. Am reuşit cu chiu,

cu vai, să mă orientez pe lângă The Ship and Shovell adineauri.

— Nu aveai lanterna la tine?

— Probabil c-am uitat-o acasă azi-dimineaţă.

— Bine că măcar n-ai avut mult de mers.

Vivian îl conduse în salon.

— Ţi-e foame? Doamna Hansen e încă la bucătărie şi ne-a făcut tocană de vită în seara asta. Cu napi şi orz. Şi avem tort la desert.

— Tocană de vită şi tort? Ce opulenţă.

— Nu te entuziasma prea tare. Tocana are multă zeamă. E mai curând un soi de supă, de fapt, dar avem motive întemeiate să mâncăm tort.

Doamna Hansen se ivi chiar atunci în prag.

— Bine aţi venit acasă, domnule Gibbons! zis şi îi luă paltonul şi pălăria. Vă aduc ceva de mâncare?

— Am auzit că avem tocană de vită şi tort.

— Aşa e. Tort cu ouă, chiar. Doamna Gibbons a considerat că e o ocazie specială.

Theodore îi aruncă o privire lui Vivian.

— Aşa deci?

Ea zâmbi şi încuviinţă. „Ştie c-o să-i spun despre programarea la care am fost azi”.

— Vino şi aşază-te.

Vivian îl luă de mână şi se îndreptă spre canapea.

— De fapt, am două lucruri să-ţi spun – ambele sunt veşti bune.

— Două veşti? Ambele bune? Sună minunat după ziua pe care tocmai am avut-o.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Theodore clătină din cap, iritat.

— Luftwaffe12 a lansat manifeste deasupra sudului Angliei azi. Probabil c-o să auzi ştirea la radio diseară, dar hai să nu vorbim despre asta. Ce voiai să-mi spui?

Vivian încercă să alunge ştirea agasantă că manifestele cu propagandă nazistă aterizaseră pe teritoriul Marii Britanii şi se concentră în schimb pe alegerea veştii cu care să înceapă. Nu ştiuse ce-o să spună până să-i ţâşnească vorbele de pe buze.

— Am fost la medic şi mi-a confirmat ce bănuiam. Ce speram.

---

[12] Forţa aeriană din cadrul Wehrmachtului (n. tr.).

Theodore îşi lăsă capul într-o parte.

— Anume?

— Vom avea un copil.

Chipul lui se lumină şi o prinse de mâini.

— Eşti sigură?

— Da. Mi-a fost greaţă trei dimineţi la rând săptămâna asta şi mi-a întârziat ciclul cu mai mult de trei săptămâni.

Theodore închise ochii.

— Vivian, draga mea. E minunat!

Trăgând-o în braţe, o strânse la piept.

În timp ce-şi lăsa obrazul pe umărul lui, Vivian se simţi un pic descurajată de reacţia lui. Ultima dată când îi spusese că e însărcinată, cu multe luni în urmă, el începuse să râdă în hohote şi făcuse piruete cu ea prin cameră. Din păcate, sarcina respectivă se sfârşise cu un avort spontan după câteva săptămâni şi, mult timp după aceea, nu se simţise pregătită să mai încerce – îşi luase precauţii –, dar apoi se întâmplase. Se întâmplase pur şi simplu, ca şi cum universul ştiuse că e pregătită înainte s-o ştie ea.

Theodore se trase înapoi şi se uită la mâinile lor împreunate.

— Nu eşti fericit? îl întrebă. Păreai mai entuziasmat data trecută.

El îşi ridică privirea.

— Sigur că sunt fericit. Doar că… am avut o zi lungă.

— Eşti obosit.

— Da.

Dar nu era doar asta. O ştia pentru că îşi cunoştea soţul mai bine decât se cunoştea pe sine.

— Faptul că sunt însărcinată te îngrijorează din cauza războiului. Dar eram în război şi anul trecut, în preajma Crăciunului.

El reflectă un răstimp.

— Da, e adevărat, dar situaţia s-a agravat de atunci. Nemţii au ocupat Franţa, ne desparte doar Canalul Mânecii, iar ambiţiile lui Hitler par nemăsurate. Sunt îngrijorat – asta-i tot. Nu pare cel mai bun moment să aduci un copil pe lume. Ce fel de lume va fi peste un an?

Vivian oftă, dezarmată.

— Nu ştiu răspunsul la întrebarea asta, dar, atâta timp cât suntem împreună, vom face orice trebuie să facem spre a supravieţui. Mie nu mi-e teamă. Te iubesc şi vreau să am o familie cu tine. N-o să-l las pe Hitler să-mi răpească bucuria asta. Existenţa lui n-ar trebui să ne

împiedice să ne trăim viaţa. Refuz să-i acord atâta putere.

Theodore îşi sprijini fruntea de a ei. Rămaseră în tăcere până când auziră paşii doamnei Hansen pe scări.

— Cina e gata, îi şopti Vivian, ridicându-se în picioare.

Trecură în sufragerie, unde doamna Hansen descărca deja ce avea pe tavă şi turna vinul. Vivian se aşeză în faţa lui Theodore. Doamna Hansen luă tava şi-i lăsă din nou singuri.

Theodore aruncă o privire ceasului de deasupra şemineului.

— Ar trebui să înceapă transmisiunea BBC.

— Da, dar mai avem câteva minute şi mai am ceva să-ţi spun.

Theodore îşi întinse şervetul în poală şi înmuie lingura în zeamă.

— Ah, da, te rog să mă ierţi. Ai spus că ai două veşti bune. Să auzim, scumpă doamnă.

— Bine. Uite care e vestea. Avem un musafir care doarme la etaj.

— Un musafir? Cine este?

Vivian îl studie pentru o clipă.

— N-o să-ţi vină să crezi când o să-ţi spun. Ghiceşte. Theodore râse înfundat.

— O să mă pui să ghicesc? După ziua pe care am avut-o?

— Bine, îi răspunse Vivian cu o resemnare în care se citea voioşia. E April. A ajuns azi, spre seară.

Theodore înghiţi pe nemestecate o gură de tocană şi îşi ridică privirea.

— Poftim? Sora ta e aici?

Lăsă lingura din mână.

— E minunat.

— Aşa este. Şi te-aş fi sunat mai devreme să-ţi spun, dar era obosită şi avea nevoie de odihnă, îi explică Vivian, iar eu voiam să-ţi dau vestea în persoană.

Niciunul din motive nu era tocmai adevărat. Nu-l sunase din cauză că avusese nevoie de timp să treacă peste şocul destăinuirii lui April şi să se gândească la cum va proceda cu secretul surorii ei.

Tot nu ştia prea bine răspunsul la această întrebare. Se hotărâse să-şi urmeze pur şi simplu instinctul, pas cu pas.

— Unde a fost în tot acest timp? întrebă Theodore. E teafără?

— E bine. A zis că mi-a scris din Berlin, dar, cine ştie de ce, scrisorile ei n-au ajuns niciodată, deloc surprinzător, cred, având în vedere că suntem în război. Cânta la un club acolo şi era foarte fericită –

îşi îngropase capul în nisip, fără îndoială. Abia când Germania a invadat Franţa a decis că s-ar putea să nu mai fie în siguranţă acolo. Aşa că s-a hotărât în sfârşit să se întoarcă acasă.

Theodore râse a pagubă, luă lingura în mână şi atacă din nou tocana.

— Are noroc c-a scăpat întreagă. Naziştii nu sunt tocmai primitori cu străinii în perioada asta – mai ales cu cei care sunt rude prin alianţă cu membri ai cabinetului britanic. Mare minune că n-a fost prinsă şi interogată ca spion şi trimisă la închisoare apoi. N-am fi aflat în veci.

Vivian simţi c-o ia cu greaţă.

— Da. Slavă Domnului că nu s-a ajuns la asta.

Theodore continuă să mănânce.

— De-abia aştept să vorbesc cu ea despre asta. Eventual poate ne dă informaţii despre ce a observat în Berlin şi în drum spre casă. Orice ne poate fi de ajutor. Nu se ştie niciodată. Până şi cel mai mic detaliu, legat de ceva aparent lipsit de importanţă, ne poate ajuta să ne pregătim mai bine pentru ce va urma.

Inima lui Vivian o luă la goană, pentru că nu era genul de persoană care să poată minţi cu uşurinţă, fără a fi prinsă.

Tatăl ei îşi dăduse seama de fiecare dată când încercase să cânte pe undeva fără ştirea lui. Spunea că i se citeşte adevărul pe chip. Şi apoi o bătea pentru că i-l ascunsese.

Theodore n-ar bate-o niciodată, desigur, dar era soţul ei, se iubeau şi aveau încredere unul în celălalt. Nu era sigură c-ar putea trăi cu gândul că-i ascunsese aşa ceva. Dacă el afla vreodată, şi va afla fără îndoială, pentru că Vivian era complet incapabilă să ţină un secret, asta le-ar putea spulbera fericirea.

Nu putea face una ca asta. Trebuia să-i spună.

— Mai am ceva să-ţi mărturisesc, se auzi spunând, dar nu-mi vine. Zău, Theodore, nu ştiu ce-o să se întâmple când o să-ţi spun şi mi-e foarte teamă de ce-o să crezi şi cum ai putea reacţiona.

Theodore lăsă lingura din mână şi o privi intrigat.

— Nu trebuie să te temi vreodată de *mine,* draga mea. Spune-mi. Haide, nu te sfii.

Vivian îşi împreună mâinile în poală şi încercă să ţină piept îndoielilor cumplite care o năpădeau din toate părţile. Poate că făcea o greşeală. Dacă Theodore anunţa pe cineva din guvern de relaţia lui

April? Dacă îşi închipuiau că e spion şi veneau s-o aresteze?

Începură să-i transpire palmele. Ce era mai rău? Ca April să fie trimisă într-un lagăr de concentrare, alături de simpatizanţi naziști, sau chiar executată, dacă venise cu intenţii dubioase la Londra, o ipoteză pe care Vivian n-o putea exclude, deoarece sora ei era în mod evident îndrăgostită de acel ofiţer nazist şi ar fi fost în stare de orice de dragul lui, probabil? Sau ca Vivian să-i ascundă ceva soţului ei? Să-l mintă?

Vivian se hotărâse să acţioneze mânată de instinct. Deodată totul i se limpezi în minte. Nu-şi putea trăda sora, nu dacă asta însemna că i-ar putea pune viaţa în pericol.

Îşi plecă privirea.

— Am spart fotografia înrămată a părinţilor tăi. Cea pe care o ţineai pe măsuţa de toaletă. Îmi pare foarte rău. N-am făcut-o dinadins.

Pe chipul lui Theodore se citi compasiunea.

— De-asta erai aşa de îngrijorată? Se întâmplă şi accidente, scumpo. Nu e sfârşitul lumii.

Ea îşi ascunse faţa în palme pentru că era convinsă că o va citi ca pe o carte.

— Mă simt oribil pentru c-am fost aşa de neatentă, dădeam din mâini, dansam prin cameră.

— Din cauză că erai aşa de fericită c-o să avem un copil?

Vivian încuviinţă şi-l auzi râzând în surdină. Într-un final, îşi lăsă mâinile în poală.

— Nu eşti supărat?

— Sigur că nu. O să iau o altă ramă. Sau o să pun poza în sertar. Nu ştiu de ce-o ţineam la vedere, de fapt. Eu şi tata…

Theodore alese să nu mai spună altceva, dar Vivian înţelese. Ridicându-se de pe scaun, trecu în salonul învecinat ca să dea mai tare radioul pentru transmisiunea BBC de la ora nouă. Apoi se scuză, urcă la etaj şi izbi fotografia părinţilor lui Theodore de perete până când geamul se făcu ţăndări.

Poate că se pricepea la minciuni mai bine decât ar fi crezut.

*

În aceeaşi seară, în timp ce Theodore se îmbrăca de culcare, Vivian urcă să vadă ce făcea April. Bătu uşurel la uşă, dar sora ei nu-i răspunse, aşa că Vivian împinse uşa şi intră pe vârfuri în cameră.

April dormea neîntoarsă. Lumina lunii se revărsa prin geam, pentru că nu se gândise nimeni să intre şi să tragă draperiile de

camuflaj. Dar nu era nevoie, pentru că toate luminile erau stinse şi April dormea ca un prunc.

Vivian se apropie de pat, se aşeză pe margine şi o scutură s-o trezească.

— April, trezeşte-te.

Ameţită, April se întoarse pe-o parte şi-o privi cu un aer absent.

— Ce e?

— Nu mi-ai arătat pozele alea azi, îi şopti Vivian cu patimă. M-ai înţeles?

— Poftim?

Vivian se aplecă spre ea şi-i vorbi mai înverşunat, dar tot în şoaptă.

— Nu mi-ai povestit niciodată despre Ludwig. Nu ştiu nimic de el. Mi-ai ascuns totul şi, dacă cineva va afla vreodată, o să neg c-aş fi ştiut ceva, iar tu trebuie să negi de asemenea că mi-ai fi spus, altfel Theodore nu mă va ierta niciodată. O să-ţi ţin secretul dacă poţi să-mi promiţi asta. Theodore nu trebuie să afle niciodată c-am ştiut şi nu i-am spus.

April încuviinţă.

— Bine. Îţi promit.

Vivian arătă spre cufărul marinăresc.

— Şi ai grijă să rămână încuiat.

— Aşa voi face.

— Bine.

Se ridică.

— Mâine o să-ţi fac cunoştinţă cu Theodore şi, dacă te întreabă de bărbatul cu care ai plecat în Germania, spune-i doar că relaţia n-a durat. Poţi să-i spui că era nazist, dacă vrei, şi că de asta ai pus capăt relaţiei cu luni bune în urmă. Cu cât mai aproape rămâi de adevăr, cu-atât mai bine.

April încuviinţă din nou.

— Acum culcă-te la loc.

Vivian se îndreptă spre geam.

— Şi e în vigoare o politică de camuflaj total ca să ne apere de bombardierele germane. Nu trebuie să se vadă nici măcar o geană de lumină prin geam, aşa că trebuie să ţii draperiile trase tot timpul după ce se întunecă.

— Aşa voi face.

Vivian se uită la luna splendidă de pe cerul senin şi o admiră

câteva clipe înainte de a trage draperiile şi a o porni spre uşă.

Apoi îşi aminti de ceva şi se opri.

— 0, mai e ceva.

April se ridică în şezut.

— Sunt însărcinată. Am aflat în după-amiaza asta şi tocmai i-am dat vestea lui Theodore. Amândoi suntem foarte fericiţi şi nu vreau să ne strice nimic bucuria. M-ai înţeles?

April zâmbi.

— Da, am înţeles. Şi felicitări, Vivian! Un copil… e splendid!

Vivian duse un deget la buze.

— Sst!

April îşi duse mâna la gură şi-şi înăbuşi râsul.

— Iartă-mă. Nu mai fac gălăgie. Dar e o veste minunată! Acum că m-am întors acasă, pot să te ajut. De-abia aştept să devin mătuşă.

Vivian se trezi zâmbind la rândul ei.

— E o veste bună, nu-i aşa? Sunt aşa de entuziasmată. De-abia aştept să vorbim despre asta, dar o s-o lăsăm pe mâine.

Îi trimise o bezea.

— Ne vedem dimineaţă.

Dădu să iasă.

— Vivian… aşteaptă!

Oprindu-se în prag, se întoarse spre ea.

— Da?

— Mulţumesc, îi şopti April.

— Cu plăcere.

Apoi Vivian coborî grăbită pe scări şi se întoarse în dormitorul unde o aştepta soţul ei, cu un etaj mai jos.

Theodore încă nu se culcase.

— E bine?

— Da, îi răspunse Vivian, strecurându-se în pat lângă el şi stingând veioza. Dormea buştean. E epuizată, sărăcuţa.

Se apropie de el şi i se cuibări în braţe, la căldură, dar nu reuşi să-şi alunge un puseu de vinovăţie din cauză că tocmai îşi minţise soţul şi probabil c-avea s-o facă în mod repetat în lunile următoare. Parcă îi brăzdase cineva inima cu o lamă, lăsându-i răni proaspete, care usturau atât de tare, încât nu reuşea să adoarmă.

14

O să fii în largul tău? o întrebă Vivian pe April a doua zi înainte de

a coborî la micul dejun. Probabil c-o să-ţi pună întrebări despre viaţa ta la Berlin. Trebuie să fii pregătită.

April era aşezată la măsuţa de toaletă, pieptănându-şi părul blond şi mătăsos.

— Nu-ţi face griji. Totul va fi în regulă. Ştiu exact ce-i voi spune. Mai curând mi-aş face griji pentru tine.

Vivian o privi intrigată.

— Ce vrei să spui?

April se întoarse spre ea.

— Din cauză că eşti îmbujorată la faţă şi ţi se citeşte panica în ochi. Încearcă să te relaxezi.

„Să se relaxeze?" Era tipic pentru April să se poarte ca şi cum n-ar fi existat niciun pericol, ceea ce-o făcea pe Vivian să se simtă şi mai agitată şi s-o invidieze pe sora ei, care trecea întotdeauna cu atâta uşurinţă prin încercările vieţii.

— Poate că nu iei lucrurile în serios pe cât ar trebui.

— Şi poate că tu le iei *prea* în serios, i-o întoarse April. Nu uita, oamenii care intră în panică sunt invariabil cei care ajung să se înece.

— Dar aici nu suntem la bazin! protestă Vivian. E viaţa reală.

April se întoarse din nou spre oglindă.

— Coboară la parter şi încearcă să nu te porţi bizar. Ajung şi eu în curând.

Vivian ieşi şi se îndreptă spre salon pentru micul dejun, luând loc în faţa soţului ei. Însă nu reuşi să înghită niciun dumicat din pâinea prăjită şi începu să se întrebe dacă era cazul să-i mărturisească imediat totul. Dar, când şi-o închipui pe April în Penitenciarul pentru Femei Holloway, îşi puse lacăt la gură.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Theodore, lăsând ziarul din mână. Eşti palidă.

— Sunt bine, îi răspunse cu o voce tremurândă, fără să-şi ia ochii de la pâinea prăjită cu gem.

April se ivi în prag.

— O, prostii. Nu-i e bine deloc. Se cheamă „greţurile de dimineaţă" şi nu poţi să te sustragi de la ele, mă tem.

Îmbrăcată într-o rochie elegantă, înflorată, April intră în cameră cu un aer încrezător. Theodore scăpă cuţitul şi furculiţa din mână, cu un zdrăngănit strident, şi se ridică.

— Doamne sfinte!

Privirea i se plimbă de la April la Vivian şi înapoi.

— Ştiam că sunteţi gemene, dar e uluitor. Semănaţi leit. E remarcabil.

Vivian se ridică şi ea.

— Ţi-o prezint pe sora mea, April. April, ţi-l prezint pe soţul meu, Theodore.

Theodore dădu roată mesei şi-i strânse mâna.

— Încântat de cunoştinţă! Ne bucurăm foarte tare că te-ai întors.

— Şi eu.

Theodore arătă spre bufet.

— Te rog, serveşte-te.

Se aşeză din nou.

— Vivian mi-a explicat deja c-ai plecat din Paris cu doar câteva zile în urmă.

April luă o felie de pâine prăjită cu şuncă.

— Da, şi îmi cer scuze că n-am mai ieşit din cameră aseară, dar eram frântă de oboseală. Am dormit neîntoarsă.

— Te rog, nu e cazul să te scuzi.

April se aşeză la masă şi doamna Hansen îşi făcu apariţia cu cafetiera.

Vivian se grăbi să rupă tăcerea:

— Primul lucru pe care trebuie să-l facem astăzi este să-ţi facem rost de o cartelă, ca să primim mai multe ouă săptămâna viitoare.

Zâmbi, sperând că reuşise să pară nonşalantă şi pusă pe glume.

April luă o gură de cafea.

— Sunt foarte dornică să contribui la sporirea proviziilor.

Theodore o întrebă apoi pe April despre călătoria ei de la Berlin la Londra. Ea îi povesti despre prezenţa apăsătoare a naziştilor în Paris şi despre cât de şocant fusese să vadă soldaţi germani defilând pe străzi.

— Am fost absolut îngrozită. Îmi era teamă să ies din hotel şi nici nu pot să vă descriu cum îmi bătea inima de fiecare dată când trebuia să trec de un punct de control nazist. Aveam toate actele de identitate, desigur, dar agenţii SS erau atât de circumspecţi cu toată lumea. Şi uneori vedeam oameni luaţi pe sus – Dumnezeu ştie unde –, cu armele îndreptate asupra lor şi mi se făcea rău de spaimă.

Ar fi trebuit să mă întorc acasă de mult, dar am fost de un optimism naiv. Tot credeam că se va sfârşi în curând şi că o să fie din nou pace, dar Hitler înainta întruna, ajungând până în Belgia şi Olanda,

apoi în Franţa. Am învăţat să stau în banca mea şi să-mi ţin gura, iar faptul că sunt blondă cu ochii albaştri mi-a fost de mare folos. Îmi aruncau o privire şi mă lăsau în pace, uneori nici nu-mi mai cereau actele, fără să aibă habar că sunt englezoaică, desigur.

Theodore se aplecă spre ea şi o studie atent.

— Probabil că ţi-ai jucat foarte bine cărţile.

— Probabil. Dar acum c-am ajuns acasă, nu vreau să mă mai gândesc la asta. Vreau să uit.

April scăpă cuţitul din mână şi îi dădură lacrimile. Îşi feri chipul.

— Iertaţi-mă.

Vivian se ridică de la locul ei şi veni s-o îmbrăţişeze, mângâind-o pe păn

— Gata, gata. Eşti acasă acum şi aici eşti în siguranţă.

Lui April îi luă un răstimp să se adune, în timp ce Vivian şi Theodore comunicau din priviri. Ea clătină din cap, compătimindu-şi sora, deşi nu era întru totul convinsă că April nu juca teatru. Se lăsă o tăcere stingherită cât April îşi sufla nasul şi Vivian se întorcea la locul ei.

Theodore se uită la ceas.

— Îmi cer scuze, dar trebuie să plec. Avem o şedinţă cu lordul Beaverbrook la ora nouă.

Se ridicară, iar Vivian îl conduse până la uşă şi-l sărută la despărţire. După o clipă, se întoarse la masă, unde April se ridicase şi tocmai se servea cu o a doua felie de pâine prăjită.

Vivian simţi c-o ia cu greaţă.

— Nu mă simt prea bine.

Rămase pentru o clipă cu mâna pe burtă, sperând c-o să-i treacă senzaţia de greaţă, dar nu se întâmplă asta. Întorcându-se rapid, ţâşni pe scări spre toaleta de la etaj, unde dădu afară tot ce mâncase la micul dejun.

Îi luă un pic să-şi revină şi să-şi tragă sufletul. Apoi trase apa şi deschise uşa.

— Biata de tine, spuse April, care tocmai ajunsese în capul scării. Hai să te bagi în pat. Arăţi groaznic. Cu ce te pot ajuta?

Vivian intră cu paşi greoi în dormitor şi se urcă în pat.

— Ai putea să-mi aduci nişte apă şi felia de pâine prăjită rămasă pe masă. Cred că m-ar ajuta să înghit ceva.

April o ajută să se bage sub aşternuturi şi coborî să-i aducă farfuria cu micul dejun. Când se întoarse, Vivian se simţea deja mai bine.

Greaţa începuse să-i treacă. Reuşi să mănânce.

April se aşeză pe marginea patului.

— Aşa păţeşti în fiecare dimineaţă?

— În fiecare dimineaţă săptămâna asta. S-ar putea să urmeze nişte luni grele.

— O să merite odată ce se naşte copilul.

Vivian mai luă un dumicat de pâine.

— Mă bucur că eşti cu mine. Mi-a fost tare dor de tine. Acum mi se pare că toate rugăciunile mele au fost ascultate. Vă am pe tine şi pe Theodore şi vom avea un copil…

April îi puse o mână pe genunchi.

— Şi mie mi-a fost dor de tine. Mi-aş fi dorit să fi primit scrisorile de la mine şi să-mi fi răspuns. M-aş fi simţit mult mai împăcată dacă ştiam că.nu mă urăşti.

— N-aş putea niciodată să te urăsc. Orice s-ar întâmpla.

April o studie cu o expresie în care se contopeau afecţiunea şi tristeţea – legată de ce lăsase în urmă la Paris, probabil.

— Spune-mi un lucru şi, te rog, nu mă minţi. Erai sinceră adineauri, când ai început să plângi din cauza a ceea ce ai văzut în Franţa, în drum spre casă?

April se încruntă.

— Sigur că da. N-aş juca niciodată teatru în privinţa asta. Mă simţeam în siguranţă doar când eram cu Ludwig.

April îşi feri chipul şi Vivian simţi c-o năpădesc regretele pentru că avea atâtea îndoieli cu privire la sora ei. În mod vădit, April era tulburată de ceea ce văzuse şi trăise. Vivian simţi un puseu de compasiune.

— Nu e nevoie să-mi povesteşti. Şi te cred acum, că te bucuri că te-ai întors în Anglia. Şi vreau să cred că neamţul tău nu-i aşa de rău. Se întâmplă grozăvii în vreme de război, indiferent în care tabără ai fi, şi nu e întotdeauna uşor să-ţi faci datoria. Sper doar că reuşeşte, cumva, să facă şi ceva bun, dacă e un om de onoare, cum spui tu. Nu pot decât să am încredere în aprecierea ta.

April zâmbi, uşurată.

— Mulţumesc. Asta înseamnă enorm pentru mine, mai mult decât ţi-ai putea închipui. Şi nu vei fi dezamăgită. Îţi promit. Sunt convinsă că, atunci când conflictul se va sfârşi, Ludwig va fi de partea dreptăţii şi, când o să-l cunoşti, vei înţelege de ce îl iubesc. Şi o să-ţi dai seama că nu

mai sunt fata nătângă şi nesăbuită de odinioară. Îmi pare rău pentru tot – pentru c-am fugit la Bordeaux şi te-am lăsat de izbelişte să ai grijă de tata şi de prăvălia de vinuri. A fost un gest egoist din partea mea, dar m-am maturizat de atunci. Privesc în urmă la cine eram atunci şi la cine erai tu şi nu-mi doresc altceva decât să ajung să semăn cu *tine* mai mult, ca să fii mândră de mine. Tu ai fost întotdeauna cea responsabilă.

Clătină din cap.

— Promit că n-o să te mai părăsesc niciodată. Vreau să vă fiu alături, ţie şi copilului tău.

Pe Vivian o podidiră lacrimile.

— Mi-a fost tare dor de tine.

Se îmbrăţişară, plângând amândouă.

— Întotdeauna am avut grijă una de cealaltă. Nici nu vreau să mă gândesc prin ce ai trecut în Germania şi Franţa.

Şi apoi Vivian îşi luă o expresie îndârjită şi îşi şterse lacrimile.

— Dar acum hai să ne ocupăm de ce avem de rezolvat. Trebuie să te trecem pe listă pentru cartelă şi o mască de gaze, dar, până să facem asta, o să te conduc în grădina din spate şi o să-ţi arăt adăpostul antiaerian Anderson, ca să ştii unde trebuie să te duci dacă vin avioanele germane. Dacă auzi sirena, dă fuga acolo şi nu ieşi decât după ce se dă semnalul c-a trecut pericolul.

April se ridică şi-o ajută pe Vivian să se ridice.

— Măşti de gaze şi adăposturi antiaeriene? Ce mod splendid de a ne petrece dimineaţa!

Vivian începu să râdă.

— Uite ce propun… o să am mai mult elan dacă îmi povesteşti cum v-aţi îndrăgostit tu şi Theodore. E foarte chipeş, apropo. Bravo! Am ştiut dintotdeauna că, odată ce apare bărbatul potrivit, o să-l cucereşti.

Coborând în urma surorii ei, Vivian simţi că începeau să i se risipească spaimele. Era o senzaţie familiară – uşurarea care o năpădea de fiecare dată când April începea să coboare din vârful copacului.

Dar, în secunda următoare, se gândi la Theodore şi la secretul pe care i-l ascunsese şi spaimele reveniră, ca şi cum de data asta *ea* era cea cocoţată în vârful unui copac, într-un echilibru precar. Îi era prea teamă să se uite în jos.

15

12 august 1940

În ciuda secretului pe care trebuia să i-l ascundă soţului ei, Vivian

se simţea în mod curios surescitată şi plină de energie datorită întoarcerii lui April. împreună, lucrau neobosit la Women's Volunteer Service (WVS), 13 pregătind ceai şi biscuiţi pentru muncitorii din fabrici, care lucrau peste program ca să susţină efortul de război. Vorbeau totodată despre copilul lui Vivian şi plănuiau cum să-i decoreze camera, un mod minunat de a mai uita de război.

Într-o dimineaţă, pentru că era o vreme frumoasă şi însorită, Vivian propuse să facă o plimbare cu bicicleta prin parc înainte de a-şi începe tura de prânz la WVS.

— Cum mai stai cu greţurile matinale? o întrebă April, aplecându-se peste ghidon şi pedalând pe lângă Vivian, ţinând perfect ritmul prin aerul dogoritor şi umed de august.

— Binişor, îi răspunse Vivian, simţind că începe să transpire. De obicei îmi trec până în prânz.

— Presupun că de-asta nu li se spune greţurile de la amiază.

Vivian începu să râdă şi băgă viteză.

— Să te văd cum ţii pasul!

— Împieliţato!

Vivian i-o luă înainte considerabil, dar April o prinse în curând din urmă, pedalând alături de ea, până când gâfâiau amândouă.

— Hai să facem un popas, propuse April, ieşind de pe aleea principală şi apăsând frâna.

Sări de pe bicicletă şi o porni pe lângă ea, refugiindu-se la umbra unui stejar uriaş, cu coroana bogată.

Vivian o porni pe urmele ei şi se trânti lângă ea pe iarba răcoroasă. Se tolăniră pe spate, cu picioarele încrucişate la glezne şi cu mâinile pe burtă.

— Probabil că arătăm ca două cadavre în sicriu, spuse Vivian zâmbind larg şi întorcând capul într-o parte.

— Distracţie dublă, comentă April, uitându-se la cer.

În momentul acela Vivian realiză… cât de mult semănau fizic. Trăind toată viaţa alături de sora ei geamănă, i se păruse firesc, dar, după ce fuseseră despărţite mult timp, observa fără să vrea cu alţi ochi faptul că semănau leit.

— Mă uimeşte cât de mult semănăm, spuse.

---

[13] Organizaţie britanică de voluntariat fondată în 1938 cu scopul de a implica femeile în activităţile serviciului ARP, spre a oferi sprijin în caz de război (n. tr.).

— De acord. De când m-am întors, mă şochează de fiecare dată când mă uit la tine.

— Serios? o întrebă Vivian consternată.

— Da.

April se întoarse cu faţa spre ea şi-şi rezemă obrazul în palmă.

— Observ şi cele mai mici detalii la tine, faptul că ai nasul o idee cam strâmb – fix ca al meu – şi felul cum dai din mâini când vorbeşti. Probabil că ni se trage din partea franceză, dar nu observasem până acum, cum gesticulezi când vorbeşti. Aşa mi-am dat seama în ce măsură o fac şi eu.

Vivian îşi ridică privirea spre crengile de deasupra ei, urmărind cum juca lumina soarelui printre frunze.

— Mă întreb câte dintre lucrurile astea sunt moştenite genetic de la mama sau e ceva ce am învăţat din felul cum ne-a crescut.

— E o întrebare interesantă, reflectă April. Natura sau educaţia.

— Dragul de Charles Darwin. Tare i-ar fi plăcut să pună mâna pe noi!

— Ai fi acceptat să-i fii cobai? întrebă April, întorcându-se cu faţa în sus.

— În interes ştiinţific? Desigur.

Priviră amândouă cerul care se întrezărea prin bolta de frunze.

— Noroc că ai semnul ăla din naştere pe fund, comentă April. Probabil că doar aşa reuşea mama să ne deosebească pe vremea când eram mici. Îţi dădea ceva special, cred.

— Special? N-aş zice. Deşi…

Vivian simţi că-i ia faţa foc.

— Lui Theodore îi place foarte mult semnul ăla.

April se ridică în şezut.

— Nebunatico!

Vivian se înroşi.

— E singura persoană, în afară de tine, care ştie de existenţa acelui semn.

Râzând, April se întinse din nou.

— Mă gândesc că acum eşti femeie măritată. Totul e cum se cade, nu?

Vivian trase cu ochiul la ea.

— Luându-mă după pozele pe care le-am văzut – mai ales cea cu tine întinsă în pat –, bănuiesc că şi tu ai trăit ca o femeie măritată.

April căzu pe gânduri.

— Da, s-ar putea spune că da.

Rămaseră tăcute câteva clipe, uitându-se la cer.

— Mă bucur că te-ai întors, spuse Vivian. În tot acest timp aveam senzaţia că lipseşte o parte din mine.

— Ştiu ce vrei să spui. Eram fericită la Berlin, dar nu era o fericire deplină.

Vivian urmări o veveriţă ţâşnind pe o creangă deasupra ei.

— Mă simt vinovată numai la gândul ăsta, pentru că Theodore e totul pentru mine. După ce ai plecat, m-am simţit foarte singură până a apărut el în viaţa mea. Nu vreau să bagatelizez treaba asta. Nu ştiu unde aş fi acum, dacă n-ar fi fost el.

— Mi se pare un om minunat, şi n-o spun doar din politeţe. Mi-am dat seama şi consider că mă pricep la oameni.

Vivian se întoarse spre ea.

— De-asta eşti aşa de încrezătoare în ceea ce-l priveşte pe neamţul tău?

— Da.

Vivian o studie pentru o clipă.

— Atunci o să încerc să fiu şi eu la fel de încrezătoare.

Vivian simţi o împunsătură de teamă auzind zumzetul înfundat al unui motor de avion. Se ridică în şezut şi se uită spre răsărit, punându-şi mâna pavăză la ochi.

Din iulie, ofensiva aeriană germană se intensificase, fuseseră luate în vizor aerodromurile şi staţiile radar, cu intenţia de a anihila Royal Air Force şi de a deschide calea unei invazii în toată regula asupra Arhipelagului Britanic. Fuseseră şi câteva bombardamente îndreptate spre Londra, având ca ţintă în special fabricile de armament. Royal Observer Corps era minunat, constând din treizeci de mii de voluntari care coordonau o mie de posturi de observaţie, şi Vivian conta pe faptul că sirenele îi vor avertiza de pericolul iminent, dar nimic nu era absolut sigur.

Se ridicară amândouă în grabă. Alţi vizitatori ai parcului se întorseseră în aceeaşi direcţie, privind cerul. Vivian ieşi în fugă de la umbra copacului ca să vadă mai bine.

— E unul german? întrebă April, venind după ea.

— Nu, trebuie să fie unul de-al nostru. Altfel, am auzi sirenele şi toată lumea ar da fuga să se adăpostească.

Într-adevăr, două avioane britanice, Hurricane, zburară pe deasupra lor. Câțiva oameni din parc aplaudară. Apoi toată lumea se risipi spre a-și vedea fiecare de treaba lui.

Foarte tulburate, Vivian și April se întoarseră la bicicletele rămase sub stejar și-o porniră spre casă.

*

În noaptea aceea, o serie de bătăi violente în ușă o treziră pe Vivian dintr-un somn adânc. O izbi un val dogoritor de panică și se ridică în capul oaselor.

— Ce se întâmplă?

Theodore se sculase deja și o luase spre scară.

— Nu știu. Rămâi aici.

Bătăile continuară, de parcă persoana ar fi vrut să spargă ușa. Cuprinsă de neastâmpăr, Vivian se ridică din pat, își trase halatul pe ea și ieși până în capul scării, ca să tragă cu ochiul pe deasupra balustradei.

Theodore deschise ușa.

1 Organizație civilă de apărare care detecta vizual și identifica raidurile aeriene deasupra Marii Britanii în al Doilea Război Mondial (n. red.}.

— Domnule Erickson. Ce se întâmplă? E patru dimineața.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, domnule, dar ați comis o abatere de la reglementările privind camuflajul. La fereastra de la etajul trei. Draperiile sunt desfăcute și o lumină bate exact în stradă, ca un far călăuzitor pentru Luftwaffe.

— Doamne sfinte! O clipă, vă rog.

Theodore o strigă de la parter.

— Vivian, vezi ce face sora ta! Are draperiile desfăcute!

— Imediat!

Încleștându-și pumnii în cămașa de noapte, Vivian urcă în fugă spre camera lui April și găsi ușa întredeschisă. Patul era gol, veioza era aprinsă și, ce să vezi, draperiile de la ambele geamuri erau desfăcute. Vivian se grăbi să le tragă, având mare grijă să nu mai rămână vreun spațiu prin care să poată pătrunde lumina.

April dădu buzna în cameră.

— Iartă-mă. Am avut nevoie la baie și am aprins adineauri veioza, uitând că desfăcusem draperiile înainte să adorm.

— De ce naiba le-ai desfăcut?

— Voiam să mă uit la lună.

Poate că April nu devenise pe-atât de responsabilă pe cât susţinuse. Vivian o privi revoltată.

— Nu-i de glumă, April. Agentul de pază antiaeriană e jos. Ăsta e genul de lucru care-i face pe vecini să se bănuiască reciproc de trădare. Mai ales tu trebuie să fii precaută.

— Iartă-mă. Sincer, nu mi-am dat seama. Eram pe jumătate adormită când m-am dat jos din pat.

Vivian se mai linişti.

— Mă rog. Acum faptul e consumat şi am primit un avertisment. Sper c-a fost o lecţie pentru tine. Te rog, să nu se mai întâmple.

Doamna Hansen apăru chiar atunci în prag, venind din camera ei de la ultimul etaj.

— S-a întâmplat ceva, doamnă Gibbons? Am auzit zarvă.

— Nu s-a întâmplat nimic, doamnă Hansen. April a uitat de camuflaj şi agentul de pază ne-a trezit din somn ca să ne avertizeze. S-a rezolvat problema între timp.

— Ei, se mai întâmplă. Sunt sigură că nu suntem primii din Londra care s-au ales cu un avertisment.

— Nu, sunt convinsă că nu.

Doamna Hansen îşi strânse halatul la gât.

— În regulă, doamnă Gibbons. Noapte bună!

De îndată ce se făcu nevăzută, Vivian şi April ieşiră pe culoar să tragă cu urechea la ce vorbeau Theodore şi domnul Erickson în surdină, în holul de la intrare.

— N-a plecat, şopti Vivian. Mă duc să văd ce se întâmplă. Dar tu mai bine rămâi aici. Lasă-mă pe mine să le explic situaţia.

Desculţă, Vivian coborî tiptil treptele şi îl salută pe agentul lor de cartier, un ofiţer de marină în retragere, încă în formă şi dornic să-şi facă datoria cumva. Purta cascheta obişnuită de metal şi o banderolă menită să-l identifice.

— Domnule Erickson, mulţumim foarte mult că ne-aţi trezit. Îmi cer scuze în numele surorii mele. A fost o greşeală din neatenţie. A desfăcut draperiile când s-a culcat, apoi s-a trezit să se ducă la toaletă şi a aprins veioza. I-am făcut morală şi îi vine să intre în pământ de ruşine.

Agentul îi aruncă o privire lui Vivian, în halatul de casă alb, de sub care i se iţeau picioarele goale, şi îşi scoase cascheta.

— Nu vă faceţi griji, doamnă Gibbons. Îmi pare rău c-a trebuit să vă trezesc la o asemenea oră, dar trebuie să facem toate eforturile să

prevenim pericolul.

— Suntem perfect de acord, încuviinţă Vivian. Vă rog, nu ezitaţi să ne bateţi la uşă de fiecare dată când dăm dovadă de neatenţie. Vă suntem recunoscători pentru efortul depus.

Omul făcu o plecăciune şi le ură noapte bună.

De îndată ce plecă, Theodore încuie uşa şi se întoarse spre ea.

— Treaba asta nu se poate repeta, l-ai spus asta, da?

— Da, desigur. Se simte oribil.

Auziră scârţâitul treptelor şi, întorcându-se, o văzură pe April coborând.

— Îmi pare rău, se scuză. M-am purtat prostește.

Theodore oftă din rărunchi.

— Nu-i nimic, April. Durează până te obişnuieşti cu treburile astea. Cu toţii am făcut câte o gafă, la un moment dat.

April se relaxă un pic.

— Mulţumesc că sunteţi atât de răbdători cu mine. O să mă descurc mai bine data viitoare.

— Sunt convins, îi spuse Theodore.

April se întoarse în camera ei şi Theodore îi strânse umărul lui Vivian.

— O să fii tu cu ochii pe ea?

— Sigur.

Se băgară la loc în pat şi, în timp ce se îmbrăţişau pe întuneric, Vivian se gândi la copilul pe care-l purta în pântece şi la cât de mult îşi iubea soţul. Era totul pentru ea şi nu-şi putea închipui viaţa fără el. Faptul că păstrase secretul lui April îi dădea sentimentul că e trasă în două direcţii diferite, pentru că îşi iubea mult şi sora şi voia să aibă încredere în judecata ei. Se rugă ca April să nu se fi înşelat în privinţa neamţului.

Oricum, ştia că nu poate trăda ce-i destăinuise April, punând-o în pericol. Trebuia să ascundă în continuare adevărul, oricât de mult era nevoie.

16

15 august 1940

Trei zile mai târziu, buletinul de ştiri de seară de la BBC anunţă că avuseseră loc bombardamente masive asupra aerodromurilor din sudul Angliei. Vivian înţelegea că transmisiunile erau cenzurate, ca să nu afle inamicul dacă atacurile fuseseră încununate de succes sau nu,

aşa că era greu de spus cât de grave fuseseră confruntările. Dar, fără îndoială, RAF hărţuise cu dârzenie bombardierele germane şi doborâse câteva avioane.

Era aproape miezul nopţii de-acum, iar Vivian stătea singură în salonul mare, aşteptându-l pe Theodore să intre pe uşă după o zi extrem de lungă de muncă. Când auzi în sfârşit cheia în broască, tocmai aţipise şi visa că făceau un picnic sub o salcie. Adormise cu mâna sub obraz, i se vedeau urmele degetelor, şi i se prelingea salivă din colţul gurii.

Smulgându-se din poziţia incomodă, se ridică să-şi întâmpine soţul.

— Ai ajuns în sfârşit.

El închise uşurel uşa în urma lui, îşi lăsă servieta din mână şi-şi puse pălăria în cuier. Se opri pentru o clipă, cu spatele la ea, şi, văzând cum i se ridicau şi i se lăsau umerii, Vivian realiză că se întâmplase ceva foarte grav, pentru că de obicei o întâmpina cu un sărut, indiferent cât de târziu era sau cât de obosit se simţea.

Theodore îşi lăsă capul în pământ şi Vivian se apropie, atingându-i braţul.

— Haide în salon, aşază-te.

Fără o vorbă, se lăsă condus spre canapeaua din faţa şemineului.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Vivian. Arăţi de parcă tocmai ai venit de pe front.

El închise ochii şi-şi ciupi şaua nasului.

— A fost o zi grea. Cea mai grea de până acum.

Vivian simţi un val de panică.

— De ce? Ce s-a întâmplat? Am auzit o parte la radio. Au fost bombardamente în sud…

Într-un final, Theodore îşi ridică privirea.

— Da. Comitatul Kent a primit lovituri grele. Deja i se spune Colţul de Iad.

Vivian scutură din cap, compătimindu-i pe oamenii din Kent.

— Sunt atât de aproape de Canalul Mânecii, la doi paşi de Calais.

Theodore se rezemă de spătar şi încuviinţă.

— A fost rău. Göring a lansat şase atacuri majore, val după val. Probabil c-au intrat două mii de avioane în spaţiul nostru aerian astăzi şi erau porniţi să ne facă praf. Dar, pe legea mea, RAF le-a ţinut piept zdravăn. Nu s-au dat bătuţi.

— Măcar asta e o veste bună. Trebuie doar să continuăm să le

opunem rezistenţă. Atâta tot. Mulţumesc cerului pentru piloţii aceia curajoşi. Ce ne-am face fără ei?

Theodore se aplecă în faţă, cu coatele pe genunchi şi-şi lăsă capul în mâini, ca şi cum îşi pierduse deodată orice speranţă. Era întruchiparea deznădejdii, iar Vivian simţi o disperare la fel de mare, pornindu-i din vintre – o umbră apăsătoare şi rece, de rău augur.

— Dragule, ce s-a întâmplat? Mai e ceva, ceva ce nu-mi spui?

— Da, mă tem că da, şi ar fi cazul să te pregăteşti, întorcându-se spre ea pe canapea, îi prinse mâinile într-ale lui.

— E vorba de sora ta.

Vivian simţi că-i îngheaţă sângele în vine. Oare Theodore aflase cumva de relaţia lui April cu nazistul? Sau era vorba de altceva… ceva în plus, un lucru pe care April i-l ascunsese chiar şi lui Vivian?

— Ce este? Spune-mi, te rog.

El îşi ţinu răsuflarea câteva clipe, apoi scoase aerul din piept.

— Astăzi m-a sunat Ministrul de Interne şi în seara asta am petrecut mai bine de o oră cu doi agenţi din cadrul MI5.

Inima lui Vivian o luă la goană.

— Nu înţeleg. Ce înseamnă asta?

El o ţintui cu o privire pătrunzătoare şi lui Vivian i se păru că încearcă să găsească răspunsuri în ochii ei şi că citea totul acolo pentru că o cunoştea atât de bine. Poate că ştiuse de la bun început că îi ascundea ceva.

Era spaima ei cea mai mare – să-şi dezamăgească soţul, să-i trădeze încrederea.

— Nu sunt sigur ce ţi-a împărtăşit April, dar, conform informaţiilor obţinute din mai multe surse, a avut o relaţie intimă cu un ofiţer din Wehrmacht, care a durat până în dimineaţa când a plecat din Paris.

Timp de câteva secunde, Vivian rămase fără aer. Se temea să spună ceva ca nu cumva să se incrimineze, pe ea, precum şi pe sora ei.

Theodore îi mângâie blând articulaţiile degetelor.

— Ştiam amândoi că a plecat din Bordeaux cu un neamţ, dar ne-a lăsat să credem c-a fost o idilă de scurtă durată. S-ar părea că n-a fost aşa. Au fost împreună în tot acest timp, iar el e un individ pe care autorităţile noastre îl cunosc foarte bine.

— Cum aşa?

— E unul dintre favoriţii lui Hitler. Se spune că are o minte

strălucită de strateg, i se atribuie succesul mai multor invazii din anul în curs.

Vivian simţi broboane de transpiraţie deasupra buzei de sus.

— Ce înseamnă toate astea?

— Înseamnă că s-ar putea să găzduim o trădătoare în casa noastră.

Vivian fu cuprinsă de dezgust la auzul cuvântului „trădătoare".

— Nu, nu poate fi adevărat. April nu şi-ar trăda niciodată ţara. Nici pe noi.

— Eşti sigură? o întrebă Theodore.

— Da.

Theodore o studie, încruntat.

— Nu crezi că e aici ca simpatizantă a inamicului? Spre a ajuta la pregătirea unei invazii?

— Sigur că nu, îi spuse Vivian ferm. E sora mea. N-ar face niciodată una ca asta.

El continuă să se uite ţintă la ea şi Vivian intui că nu era de acord.

— Crezi că sunt naivă. Că mă las păcălită. Că se foloseşte de mine.

— Nu ştiu. Poate că ai dreptate. Poate că nu l-a iubit cu adevărat pe acel individ, ci doar s-a temut de ce-ar putea ea păţi şi a făcut ce trebuia spre a-i obţine protecţia şi spre a găsi o cale spre casă. Dar de ce ar ascunde aşa ceva? Mai ales de tine.

Făcu o pauză.

— Dacă nu cumva ţi-a spus şi tu mi-ai ascuns acest fapt spre a o proteja.

Ochii lui Theodore se umbriră deodată şi se înnegură la faţă.

— O, Doamne! *Chiar* ţi-a spus.

Vivian nu se mai putea preface. I se părea imoral să-şi amăgească soţul, ba poate chiar să-şi trădeze patria, dacă April avea, într-adevăr, intenţii necurate.

Dar nu… nu putea fi adevărat…

— Mi-a povestit despre el de când a venit, îi explică, şi îmi pare rău că ţi-am ascuns asta, dar mă temeam c-ai putea s-o dai pe mâna autorităţilor şi n-aş fi putut trăi cu gândul c-o să fie trimisă într-unul din lagărele alea sinistre sau, mai rău, c-ar putea fi executată. Dar, dacă mi-aş fi imaginat, fie şi pentru o clipă, c-a venit aici cu scopul de a sprijini o invazie germană, aş fi spus lucrurilor pe nume. Îţi jur. Dar nu cred asta, pentru că nu mi-ar fi spus în veci despre el, dacă ar fi aici ca spioană

trimisă de el. Nu asta fac spionii? Mint şi pretind că sunt altcineva decât sunt? April nu e aşa.

Theodore o studie în tăcere, cu o expresie îndurerată, încet, clătină din cap.

— Nu-mi vine să cred că n-ai avut încredere în mine cât să-mi împărtăşeşti asta.

Vivian simţi o strângere de inimă.

— M-am tot frământat. Sincer. Dar n-am vrut să te pun în poziţia de a trebui s-o raportezi – şi cred că te-ai fi simţit obligat s-o faci, din cauza postului pe care îl ocupi în guvern.

— Să fii sigură c-aş fi făcut-o! Şi chiar ai crezut că n-o să se afle? Că o femeie care a avut o relaţie intimă cu un nazist marcant şi care se pregătea să intre în ţară n-o să fie descoperită?

— Dar au lăsat-o să intre în ţară, protestă Vivian. Mi-a zis că nu i-au pus nicio întrebare.

— Doar pentru că au vrut să fie cu ochii pe ea şi să vadă unde i-ar putea duce. Este sub urmărire. Ca şi tine, ca şi mine.

Vivian intră în panică.

— Dar nu se întâmplă nimic dubios. Eu şi April am fost împreună tot timpul. Aş şti dacă ar pune ceva la cale. E sora mea geamănă. Mi-aş da seama.

Theodore se ridică şi se îndreptă spre şemineu, sprijinindu-şi amândouă mâinile pe raftul de deasupra şi lăsându-şi capul în jos.

— La naiba, Vivian!

— 0 s-o aresteze?

— Nu încă. Sunt convinşi că i-ar putea conduce spre alţi trădători din Londra.

Se întoarse spre Vivian.

— Dar n-ar trebui nici măcar să-ţi spun lucrul ăsta, având în vedere ce mi-ai ascuns. N-ar trebui să am încredere în tine.

Măcinată de vinovăţie şi de regret, Vivian se ridică, se apropie de el şi-i cuprinse obrajii în palme.

— Iartă-mă. Mi-aş dori să mă pot întoarce în timp şi să iau altă decizie, dar nu pot. Dar poţi să ai încredere în mine, îţi promit.

— Oare? întrebă Theodore în cumpănă.

— Da, pentru că nu cred că e vinovată de nimic. Dacă vrei s-o întrebi, n-ai decât.

Theodore îi răspunse cu o voce joasă, cu inflexiuni tăioase.

— Nu asta e misiunea care mi s-a încredinţat.

Vivian îşi retrase mâinile de pe chipul lui şi se dădu înapoi.

— Ce vrei să spui?

El se îndreptă spre fereastră.

— Mi s-a cerut să-i percheziţionez camera şi să urmăresc pe unde umblă – cu ajutorul tău, desigur. Vezi tu, le-am spus că tu n-ai ştiut nimic despre aventura ei. S-ar părea c-am minţit pentru tine. Fără să ştiu, desigur – dar, chiar şi-aşa, mi-am minţit propriul guvern.

Vivian se lăsă să cadă pe canapea.

— Nu asta mi-am dorit, să-ţi sacrifici integritatea astfel.

— Şi totuşi, exact asta am făcut.

Începu să tremure.

— Îţi jur, Theodore. April nu e o simpatizantă a Partidului Nazist. Am vorbit despre Hitler şi detestă tot ce reprezintă el, mai mult, pare convinsă că neamţul ei îi împărtăşeşte convingerile, în sinea lui. Spune c-au vorbit despre asta între patru ochi şi că el doar îşi face datoria faţă de ţară şi că îşi doreşte să se sfârşească războiul, întocmai cum ne dorim şi noi.

— Cred că eşti subiectivă. Ai crede orice ţi-ar spune ea.

— Nu, nu e adevărat.

— Oare? o întrebă Theodore înverşunat. Sora ta nu ţi-a spus pe unde umblă mai bine de un an. Te-a lăsat să crezi că murise şi apoi se întoarce acasă şi o ierţi imediat.

— Mi-a scris, protestă Vivian. Scrisorile s-au pierdut pe drum sau poate c-au fost interceptate.

— Şi crezi şi chestia asta.

Vivian pufni exasperată.

— Da, sigur că o cred.

Theodore o studie cu un aer sever.

— Păi, eu nu pot spun acelaşi lucru, fiindcă descrierea pe care i-o face locotenentului Ludwig Albrecht nu se potriveşte cu individul de care am auzit în seara asta. Mi-au arătat fotografii, mi-au prezentat relatări detaliate asupra activităţilor lui. Este un individ periculos şi e inamicul nostru. Domnul să ne apere dacă el este cel care va conduce atacul asupra noastră. Şi, dacă April crede sincer că e un bărbat cumsecade, atunci e oarbă de-a binelea şi n-are pic de minte.

Theodore nu mai spuse nimic câteva clipe, dar îi zvâcnea un muşchi în maxilar. Apoi o privi cu înverşunare pe Vivian.

— Trebuie să-mi promiţi că n-o să-i spui că este sub urmărire sau că e bănuită c-ar fi o trădătoare. Deocamdată, nu există nicio dovadă c-ar fi comis vreo infracţiune aici, pe teritoriul Marii Britanii. Dar, dacă sprijină pe ascuns inamicul sau intenţionează s-o facă, trebuie să ştim exact în ce fel, ca să putem da de urma altor trădători cu care ar putea colabora. Dacă îmi poţi spune ceva acum… dacă ţi-a spus ceva suspect sau dacă există scrisori sau documente pe care le ascunde, poate, pentru vreun scop necurat?

Trecuse vremea secretelor. Vivian realiză că, dacă mai spera să-i recâştige încrederea soţului ei, trebuia să-i mărturisească totul.

— Există nişte fotografii, spuse, îndreptându-se de spate. Le ţine ascunse într-un compartiment secret într-una din valize. Dar sunt doar fotografii romantice. A spus că doar asta i-a mai rămas de la el.

— Un compartiment secret, spui.

— Da.

— Mai era altceva acolo?

— Nu, şi mi le-a arătat fără ocolişuri, mi-a arătat chiar şi cum să acţionez mecanismul… pe ce buton să apăs.

— O să te rog să-mi arăţi şi mie compartimentul, precum şi fotografiile.

Vivian clipi de câteva ori.

— În momentul ăsta?

— Nu. Mâine, cât vei fi tu plecată cu ea, eu îi voi percheziţiona camera. Poţi să-mi spui ce-ar trebui să caut şi cum să ajung la compartimentul secret.

Vivian îşi puse mâinile la ochi.

— Detest treaba asta. Mi se pare atât de urât.

Expresia lui se îmblânzi şi veni să se aşeze lângă ea.

— Să sperăm că n-o să meargă mai departe – că lucrurile stau exact cum spui tu şi că nu şi-a trădat ţara. Dar te implor, Vivian, nu-i destăinui ce ţi-am spus adineauri. Trebuie să poţi pune binele ţării mai presus de orice, iar eu trebuie să pot avea încredere în tine. Pot face asta? îmi promiţi solemn?

Vivian îi susţinu privirea, cu un aer epuizat.

— Da, poţi avea încredere în mine. Şi iartă-mă că nu ţi-am spus până acum de fotografiile acelea. M-a rugat să-i promit.

El nu-i răspunse o bună bucată de vreme. Stăteau stingheriţi, privindu-şi mâinile.

Deodată, Vivian avu sentimentul că ceva era pierdut pe veci – convingerea absolută că sufletele lor erau legate şi că Theodore era lumea întreagă pentru ea, întocmai cum ea era lumea lui. Trădase acea convingere ascunzându-i ceva, iar acum el ştia că exista o altă persoană cu care Vivian avea o legătură strânsă, imposibil de rupt. Oare era gelos? Ăsta să fi fost cuvântul potrivit? Sau înţelegea? Vivian fu dezamăgită că nu ştia răspunsul la acea întrebare. Dacă sufletele lor ar fi fost legate cu adevărat, nu l-ar şti, oare?

Se simţea ca împietrită. Ştia că Theodore o iubeşte, profund şi neclintit, şi că ar face orice spre a o ocroti, pe ea şi copilul lor nenăscut. Era convinsă de asta. Dar tocmai asta îi străpungea inima ca un cuţit, pentru că soţul ei nu ştia cu siguranţă dacă ea ar face acelaşi lucru pentru el. I-o citea în ochi. Dacă se ajungea la asta, pe cine ar alege să salveze? Pe April sau pe Theodore? Nu ştia nici ea răspunsul la această întrebare şi asta îl apăsa, pe el, gata să-l strivească. O apăsa şi pe ea.

6 septembrie 1940

Toamna fusese dintotdeauna anotimpul preferat al lui

Vivian. Adora culorile şi mirosul frunzelor proaspăt căzute. Era de ajuns o boare de aer curat, de toamnă, spre a-i revigora sufletul. Dar anul ăsta nu mai era la fel. Sentimentul constant de teamă şi incertitudine cu privire la viitor o rodea şi o apuca groaza când se gândea la iarna care se apropia, pentru că, dacă nemţii îşi croiau drum peste Canalul Mânecii, s-ar fi putut dovedi cea mai sumbră iarnă din istoria naţiunii.

Sarcina ei era deopotrivă o binecuvântare şi o povară. Pe de o parte, era un lucru care îi unea pe ea şi Theodore. Lui îi era greu să-i poarte pică pentru ce se întâmplase cu April când îi lega ceva atât de profund şi de important.

Pe de altă parte, sarcina îi provoca greţuri matinale şi o senzaţie de oboseală fizică o bună parte din zi. Nu-şi dorea decât să rămână în pat când îi era greaţă şi să tragă un pui de somn după-amiaza, dar avea treburi de făcut pentru a sprijini efortul de război – ceai şi sandvişuri care trebuiau servite muncitorilor din fabrici şi pompierilor, şi evenimente prin care să strângă fonduri pentru tot soiul de cauze importante. Pe deasupra, trebuia să fie cu ochii pe April. De fiecare dată când April ieşea din casă, Vivian o întreba unde se duce şi de fiecare dată o cuprindea neliniştea când sora ei îi răspundea ceva în doi peri, cum ar fi:

— Nicăieri anume. Ies doar să mă plimb prin parc.

Vivian îşi făcea griji că April era urmărită de agenţii britanici şi se ruga ca sora ei să nu facă vreo faptă nesăbuită sau dubioasă, în urma căreia ar fi putut ajunge la închisoare. Ce îşi dorea mai mult ca orice era să le dovedească tuturor că se înşală, să le demonstreze că April nu era o trădătoare.

În fiecare zi, rezista cu greu impulsului de a o avertiza pe April, să se asigure că sora ei n-o să se incrimineze cumva, dar trebuia să-şi muşte limba pentru că îi promisese lui Theodore. El era viitorul ei şi tatăl copilului ei. Nu-i putea trăda pentru a doua oară încrederea. Dacă o făcea, nu va mai putea repara lucrurile. Ca urmare, în sufletul ei se dădea o luptă de neîndurat.

Auzind că se deschide uşa de la intrare, Vivian se ridică în capul oaselor. Se uită la ceas şi-şi dădu seama că dormise până târziu. Era trecut de zece.

Aruncând aşternuturile deoparte, se ridică din pat, apropiindu-se de fereastră, şi trase draperiile. Cu ochii mijiţi din cauza luminii, se uită spre stradă.

Ce se vezi, April tocmai se urca pe bicicletă şi-o luă spre Ştrand. Încotro o pornise? Nu-i plăcea deloc când April pleca fără să spună nimănui unde se duce.

Dând fuga în garderobă, îşi scoase cămaşa de noapte şi luă pe ea o fustă maro de tweed şi o bluză albă. Nu era nimeni la etaj; coborî în bucătărie, unde o găsi pe doamna Hansen, curăţând de zor oala de tocană.

— Bună dimineaţa! o salută, luând-o prin surprindere. Doamna Hansen se şterse pe şorţ şi se întoarse spre ea.

— Doamnă Gibbons, v-aţi trezit în sfârşit Cum vă simţiţi?

— Mult mai bine, mulţumesc, deşi n-aş refuza o felie de pâine prăjită, fără altceva. Dar, vă rog, nu vă opriţi din cauza mea. Mă servesc singură.

Doamna Hansen se întoarse la treaba ei, în timp ce Vivian se învârtea prin bucătărie. Găsi cuţitul de pâine şi-şi tăie o felie, apoi o puse la prăjit.

— Probabil că nu ştiţi încotro a pornit-o April adineauri? Tocmai ce-am văzut-o plecând cu bicicleta.

— Mă tem că nu ştiu. Când am văzut-o ultima dată, citea ziarul în salonul pentru micul dejun şi n-a zis că ar avea de gând să plece.

— Ah, mă rog, e o dimineaţă superbă, răspunse Vivian, pe un ton degajat. Probabil c-a vrut să profite din plin de soare.

— Aşa cum se şi cade. E mai bine să nu risipeşti soarele de dimineaţă la Londra. Aşa îmi spunea mereu tata, dragul de el. „Pentru că până în prânz o să se înnoreze".

— Avea dreptate, încuviinţă Vivian politicos.

Îşi luă felia de pâine prăjită şi o cană de lapte şi urcă în salonul pentru micul dejun, de unde îl sună pe Theodore la birou să-l anunţe că April ieşise. De îndată ce închise telefonul, doamna Hansen se ivi cu o tavă pe care aducea ceaiul.

După două ore, April intră în sfârşit pe uşă, cu pas sprinţar. Vivian tocmai se pregătea să plece la WVS, ca să-şi înceapă tura.

— Te-ai întors, îi spuse lui April, care părea să gâfâie.

— Da. La ţanc. Aşteaptă-mă să-mi schimb bluza şi vin cu tine.

April o tuli pe scări şi Vivian observă că avea o geantă mare de umăr, în care era ceva voluminos. April o ţinea strâns, lipită de corp.

— Unde ai fost? o iscodi Vivian.

— Nicăieri. Doar am ieşit un pic.

Ajunse la etajul doi şi Vivian nu mai auzi decât paşii surorii ei pe scări. Uşa de la dormitorul lui April se trânti cu zgomot.

Vivian o aşteptă nerăbdătoare, bătând pasul pe loc prin holul de la intrare, rozându-şi unghia de la degetul mare, întrebându-se dacă să urce şi s-o întrebe ce era în geantă.

Se hotărî să-l sune din nou pe Theodore la lucru şi să-l anunţe că April se întorsese. El îi spuse că o să treacă pe-acasă în lipsa lor şi c-o să verifice el ce era în geantă.

Vivian o auzi pe April coborând grăbită. Tocmai îşi punea o eşarfă elegantă de mătase la gât. Închise imediat telefonul.

— Eşti gata de plecare? o întrebă.

— Da, nu vreau să întârziem.

O porniră împreună şi, pentru prima dată de la întoarcerea lui April la Londra, Vivian bănuia că sora ei îi ascunde ceva.

*

În seara aceea, la scurt timp după ce se întorsese Theodore de la lucru, April urcă să se schimbe în ţinuta de seară. Vivian profită de ocazie să-l întrebe dacă găsise ceva suspect în geanta lui April în cursul zilei.

— Ar fi cazul să mă îngrijorez?

— Nu.

Theodore se aşează la masă şi-şi slăbi nodul la cravată.

— Dar ce era în geantă? Mie mi s-a părut că era îndesată şi, când am întrebat-o dacă a trecut pe la vreun magazin, mi-a zis că nu – că doar s-a plimbat cu bicicleta prin parc şi a stat o oră pe o bancă.

— Sunt convins că doar asta a făcut, pentru că n-am găsit nimic.

Vivian simţi că-i dogoresc obrajii.

— Dar asta nu mă liniştește. Mă face să mă întreb doar dacă are vreo altă ascunzătoare pe undeva prin casă, pentru că sunt convinsă că era ceva în geantă. Dacă urmează să vină nemţii?

— N-o să vină, o linişti Theodore.

— N-ai de unde să ştii sigur. Dacă ne doboară toate avioanele şi ne distrug toate navele? O să intre direct în Londra şi n-o să-i putem opri.

Vivian îşi feri faţa. Theodore se aplecă spre ea şi o luă de mână.

— Nu-ţi face griji. A-ţi să păţim nimic.

April intră şi se opri brusc, văzând-o pe Vivian că plânge.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic, îi spuse Theodore. E doar îngrijorată din cauza războiului.

Expresia lui April se îmblânzi.

— Am înţeles. Păi, am ceva care s-ar putea să te înveselească.

Se apropie de masă şi le arătă un pachet mare pe care îl ţinuse ascuns la spate. Era împachetat cu stângăcie în hârtie de ziar şi legat cu sfoară.

— Îmi pare rău că nu arată mai elegant, dar n-am ştiut cum să-l împachetez altfel. N-am avut bani de panglici ori funde.

Vivian îşi şterse o lacrimă de pe obraz şi primi pachetul, care era surprinzător de uşor.

— Ce e aici?

— Desfă-l şi vei afla.

Nu stătu să cântărească implicaţiile cadoului neaşteptat, care ar fi putut explica unde fusese April de dimineaţă. Acest simplu fapt ar fi putut s-o smulgă pe Vivian din starea de agitaţie, dar se lăsase copleşită.

Cu ochii încă înlăcrimaţi, trase de un capăt al sforii, dezlegând-o, iar hârtia se desprinse şi le dezvălui un ursuleţ cafeniu de pluş, cu o panglică roşie de satin la gât. Pe piept avea cusută o inimioară.

— E adorabil, exclamă Vivian, cuprinsă de voioşie. Unde l-ai

găsit?

— Mai ţii minte când am pregătit toate sandvişurile alea săptămâna trecută? Femeia care stătea lângă mine mi-a spus că-i place să coasă jucării pentru bebeluşi, aşa c-am întrebat-o dacă ar vrea să facă una pentru tine. A trebuit să merg cu bicicleta până în Vauxhall să-l iau azi-dimineaţă.

Abia atunci realiză Vivian semnificaţia cadoului – dovada că sora ei nu alergase de colo-colo îndeplinind misiuni pentru nemţi. Fusese să ia un ursuleţ pentru copilul lor.

Lacrimile de jale se preschimbară în lacrimi de uşurare în timp ce se ridica s-o îmbrăţişeze pe April.

— Înseamnă nespus pentru mine. Mulţumesc. E superb. O să-l preţuim mereu.

Doamna Hansen intră în cameră cu cina. Le puse farfuriile pe masă, le turnă vin în pahare şi se entuziasmă la vederea ursuleţului adorabil.

— Cum o să-i spuneţi? întrebă.

Vivian zâmbi şi se uită la ursuleţul cafeniu şi pufos.

— Nu ştiu. Teddy pare un nume potrivit, dar aşa te cheamă pe *tine,* îi spuse soţului ei.

Theodore luă paharul de pe masă.

— Nimeni nu mi-a spus niciodată Teddy. Absolut niciodată, aşa că, dacă ăsta e numele care-ţi place, aşa ar trebui să-i spunem.

Vivian zâmbi.

— Atunci am hotărât. O să-l cheme Teddy.

Conveniră în unanimitate că era un nume numai bun pentru ursuleţ, iar doamna Hansen se întoarse în bucătărie.

— Apropo de nume, spuse April, întinzându-şi şervetul în poală, v-aţi gândit ce nume îi veţi da copilului când va veni momentul?

Vivian şi Theodore se priviră.

— Pot să-i spun? întrebă Vivian.

— Desigur. Deşi e posibil să ne răzgândim, totuşi.

Vivian se întoarse spre sora ei.

— Dacă e băiat, am vrea să-l botezăm Edward, după bunicul lui Theodore, odihnească-se în pace!

— Sună minunat, spuse April, toastând. În cinstea micului Edward!

Luară cu toţii câte o gură de vin.

— Și dacă e fată?

— Dacă e fată, spuse Theodore, o s-o botezăm Margaux, după mama voastră.

April își duse mâna la inimă.

— *Maman* ar fi tare fericită.

Vivian simți o mulțumire domoală și era un răgaz binevenit după o zi plină de temeri și suspiciuni. Dar toate fuseseră neîntemeiate. Sora ei nu-i ascunsese nimic, cu excepția unui ursuleț de pluș.

După cină, doamna Hansen li se alătură în salon, unde se strânseră în jurul radioului să asculte transmisiunea BBC. Își petrecură restul serii jucând cărți și dând iama în cel mai fin coniac al lui Theodore, după care se lăsă cu râsete și cântece și câteva ore prețioase în care reușiră să uite de război.

Poate că era mai bine că nu aveau un glob de cristal și că nu știau că aceasta avea să fie ultima noapte liniștită de care urmau să aibă parte o bună bucată de vreme – ultima noapte în care aveau să doarmă liniștiți în paturile lor, pentru că bombardierele germane, care nu fuseseră în stare să triumfe asupra RAF în sudul Angliei, se pregăteau să-și îndrepte atenția în altă parte, spre a-și lua revanșa – asupra Londrei, în mod necruțător și profitând de întuneric.

18

7 *septembrie 1940*

Avea să intre în istorie drept „Sâmbăta Neagră", în ciuda faptului că era o zi minunată de septembrie, senină și însorită.

Theodore fusese chemat la birou pentru câteva ore după-amiaza spre a rezolva niște treburi administrative. Poate că a fost intuiția feminină, dar Vivian și April hotărâseră să-și petreacă acel răstimp aranjând adăpostul antiaerian Anderson din grădină.

— Arată prea deprimant, spuse April în timp ce-și luau prânzul pe o bancă din parc, de unde se vedea Tamisa. Doamne ferește – dacă va trebui vreodată să ne petrecem o noapte întreagă acolo, ca niște șobolani într-o văgăună? Cum ne-am distra? Ar fi drăguț să avem ceva de citit și un pachet de cărți. Și pături în plus, acum că se lasă răcoare peste noapte.

— Doamne sfinte! Nici nu pot să-mi închipui cum ar fi să rămânem izolați toată noaptea acolo, spuse Vivian. Dar ai dreptate. Ar trebui să fim pregătiți.

April se ridică de pe bancă și-i întinse mâna.

— Hai să mergem să înfrumuseţăm locul, bine? Are nevoie de nişte perne cu ciucuri sau ceva de genul. Poate o tapiserie viu-colorată pe care s-o întindem peste tabla ondulată? Nu sunt sigură cu ce o s-o prind.

Vivian începu să râdă şi-şi lăsă sora s-o tragă de pe bancă.

— Sunt sigură c-o să ne vină vreo idee. Deşi nu ştiu unde am putea găsi tapiserii viu-colorate.

După câteva ore, se trânteau pe paturile înguste din adăpost. Uşa era deschisă şi rămaseră întinse o vreme, cu gleznele încrucişate, cu mâinile pe burtă, ascultând uguitul porumbeilor de pe acoperişul casei.

— A fost o zi perfectă, spuse Vivian. Mult mai bună decât ziua de ieri.

April întoarse capul pe pernă.

— Ce vrei să spui? Mie ziua de ieri mi s-a părut o zi bună. Vivian îşi dori să fi fost mai abilă în a-şi ascunde emoţiile şi în a ţine secrete, dar nu era punctul ei forte. Nu fusese niciodată şi probabil că n-avea să fie vreodată.

Se întoarse spre April.

— După ce ai plecat dimineaţă şi n-am ştiut unde te-ai dus, toată ziua am crezut că îmi ascunzi ceva.

— Păi, da, încuviinţă April consternată. N-am vrut să spulber surpriza.

— Da, dar eu am crezut că-mi ascunzi altceva.

April se ridică într-un cot şi i se adresă indignată.

— Ce anume, mai exact?

Parcă scăpăra ceva în aer. Deodată, Vivian regretă că deschisese discuţia. Se uită lung la sora ei, simţind tensiunea dintre ele, apoi se trânti din nou pe spate, fixând cu privirea patul de sus.

— Nu contează.

— Nu, nu merge aşa. Nu poţi să spui aşa ceva şi apoi „Nu contează”. Spune-mi ce ai crezut că îţi ascund.

— N-ar fi trebuit să zic nimic.

— Ba da, ar fi trebuit.

Vivian făcu o pauză.

— Bine. O să fiu sinceră cu tine. Încă îmi fac griji că ţii legătura cu el cumva.

— Cu cine? Cu Ludwig?

— Da. Cu cine altcineva? N-ai mai pomenit de el în ultimul timp,

dar te cunosc prea bine. Eşti mereu cu gândul la el şi îi duci dorul şi, pe undeva, speri c-o să traverseze Canalul Mânecii şi o să intre cu armata în Londra, ca să vă puteţi regăsi.

April se îmbujoră de furie.

— Nu, Vivian. Nu asta îmi doresc. Da, vreau să fiu din nou cu el, dar nu vreau ca Germania să invadeze Anglia. E ridicol. Pe deasupra, aşa ceva ar fi trădare.

— Da, şi tocmai de-asta am fost aşa de agitată ieri când nu mi-ai spus unde pleci. Te-am avertizat şi înainte că ai putea avea probleme dacă ar afla cineva de aventura voastră.

April se întoarse pe spate.

— Nu-i mai spune aşa. A fost mai mult de atât şi n-am spus o vorbă nimănui, nici nu i-am scris. Nu sunt bătută în cap. Înţeleg situaţia şi am convenit amândoi să nu comunicăm deloc până nu se va sfârşi războiul.

Vivian o privi surprinsă.

— Ah, da?

— Da. Am crezut că ai înţeles asta.

— Nu, n-am înţeles.

Rămaseră tăcute un răstimp.

Vivian simţi un nod în gât.

— Deci, n-ai comunicat cu nimeni din Germania?

— Desigur că nu! De ce mă întrebi aşa ceva?

Vivian se simţi deodată scârbită de sine, pentru că părea că nu e în stare să le fie loială nici lui Theodore, nici lui April. Era întotdeauna prinsă undeva la mijloc, cochetând cu ambele tabere.

— Te întreb pentru că s-ar putea ca autorităţile să ştie ce companie ai avut la Paris. S-ar putea să te urmărească.

April se ridică în capul oaselor, atingând solul cu tălpile.

— Cum adică „s-ar putea”? Ai auzit ceva? Te-a luat cineva la întrebări?

Vivian se ridică şi ea.

— Nu pe mine. Pe Theodore.

— De ce nu mi-ai spus?

— L-am promis că n-o să-ţi spun.

Vivian îşi ascunse faţa în mâini.

— O, Doamne, sunt o persoană oribilă. Nu sunt demnă de încredere.

April îşi feri privirea, uitându-se spre uşa deschisă.

— Nu e vina ta. Eşti prinsă la mijloc. Dar te rog să mă crezi când îţi spun că nu colaborez cu nemţii. Nu vreau ca naziştii să câştige acest război şi nici Ludwig nu vrea asta. E prins la mijloc, ca şi tine. Dar e ofiţer şi trebuie să facă ceea ce-i ordonă generalii. Asta nu înseamnă că o face cu plăcere.

Vivian o studie cu înverşunare.

— Dar unde e limita dintre datorie şi onoare? Ar fi dispus să facă orice pentru Führer?

— Orice soldat este obligat să ucidă în luptă, protestă April. Mă îndoiesc că-i place vreunuia treaba asta. Dar nu poţi alege în care tabără te naşti, care tabără te cheamă la luptă. E cetăţean german. Trebuie să lupte pentru patria lui, întocmai cum o fac şi ai noştri.

— Nu-i acelaşi lucru! ţipă Vivian. Noi ne apărăm! Nu noi am început!

— Dar nu înţelegi care e situaţia acolo. Hitler i-a convins pe toţi că luptă pentru ceea ce au pierdut în războiul dinainte. Le desfăşoară dinainte o imagine a dreptăţii, a unei răzbunări care va reda mândria naţiei, ca şi cum ar apăra ce le aparţine, ce le-a fost răpit. A aţâţat furia şi patriotismul tuturor. E o combinaţie periculoasă.

— Şi crezi că asta justifică decizia lui Ludwig de a se înrola? S-a lăsat păcălit de strategia lui Hitler? De propaganda lui?

April se înnegură la faţă.

— Nu. Ţi-am mai spus. E în cumpănă. Viaţa e complicată. Nu te preface că nu ştii asta.

Auziră deodată zarvă din stradă, aşa că ieşiră din adăpost şi străbătură în fugă casa, ţâşnind pe uşă. În stradă, vecinii lor o luaseră la fugă spre râu.

— Ce se întâmplă? întrebă una dintre ele, chiar când începu să se audă vuietul sirenei.

— Nemţii bombardează East End! le spuse un bărbat. Nu se vede nimic de aici!

April şi Vivian se ţinură după el până în capătul străzii şi de-acolo până pe malul Tamisei, unde se adunase o mulţime de oameni, privind cu toţii spre est.

— Doamne! exclamă April. Domnul să-i apere pe bieţii oameni.

Era ceva nemaivăzut. Nu mai erau cinci sau şase avioane care să vină şi să plece în câteva minute. Erau cu sutele, doar nişte puncte

minuscule în depărtare, dând roată, lansând bombe peste bombe, apoi plecând doar spre a fi înlocuite de un alt escadron care continua atacul.

Vivian rămase încremenită, cu ochii holbaţi şi cu inima bătându-i nebunește, îngrozită de vuietul asurzitor al exploziilor din depărtare şi de norii uriaşi de fum care se ridicau la orizont. Maşini de pompieri goneau în viteză pe poduri, cu sirenele pornite. Întreg oraşul părea să fi fost cuprins de panică.

April o prinse de braţ pe Vivian şi începu s-o tragă de-acolo.

— Haide. Trebuie să ne refugiem în adăpost.

— Şi tata? Prăvălia de vinuri? Par să bombardeze fix zona aia.

— Nu-l putem ajuta acum. Trebuie să mergem.

Agenţii de pază antiaeriană începură să fluiere.

— Adăpostiţi-vă!

Se întoarseră în grabă acasă, unde o găsiră pe doamna Hansen ghemuită deja în adăpostul Anderson, aşezată pe marginea unuia dintre paturi, strângând o pernă la piept.

— În East End e măcel, spuse April în timp ce închidea uşa minusculă. Domnul să-i apere!

April şi Vivian se luară de mâini, gândindu-se la tatăl lor.

*

Semnalul că pericolul trecuse se auzi după mai bine de o oră, iar cele trei femei ieşiră din refugiul aflat în grădină.

Bombardamentele se încheiaseră, dar tot East End-ul se vedea ca o văpaie pe cer, încă pradă flăcărilor. Brigăzile de pompieri erau depăşite şi nu reuşeau să ţină sub control infernul, în vreme ce un fum negru şi înţepător se răspândise peste întreg oraşul. Venea un miros sinistru – miros de cauciuc ars de la fabrica de cauciuc devastată, smoală şi vopsea, precum şi izul îngreţoşător de la uzinele de gaz, dintre care mai multe fuseseră lovite în plin.

Într-un final, Theodore dădu buzna pe uşa de la intrare.

— A păţit cineva ceva?

Vivian i se aruncă în braţe, în timp ce April se ţinu deoparte.

— N-am păţit nimic, îi explică pe un ton calm. Eram în adăpost.

— Bietul tata, adăugă Vivian, închizând ochii şi ascunzându-şi faţa la pieptul lui.

— Ştiu. Mă rog să fi ajuns la un adăpost până să înceapă grozăvia.

Theodore stătu o oră la telefon, vorbind cu diverse oficialităţi, în vreme ce Vivian şi April urmăreau lumina roşie infernală de pe cer de la

ultimul etaj al casei. Dar coşmarul încă nu se încheiase. Pe la opt şi un pic, bombardierele germane reveniră spre a spulbera şi mai cu sârg docurile, fabricile şi centralele oraşului. Distruseseră conducte de apă şi de gaze, cabluri telefonice, precum şi sute de case în care locuiau muncitorii portuari.

Atacul continuă toată noaptea până când, într-un final, la 4.30, se dădu semnalul că pericolul trecuse. Vivian, April, Theodore şi doamna Hansen ieşiră cu un aer extenuat din adăpost, nedormiţi şi năuciţi de prăpădul făcut în oraş. Încă mai erau clădiri în flăcări pretutindeni. Nu mai aveau gaze, curent sau apă şi din aproape toată zona East End nu mai rămăseseră decât mormane de moloz şi scrum.

*

April şi Vivian au încercat în mod repetat să sune la magazinul de vin al tatălui lor în cursul zilei, dar telefoanele nu funcţionau. Voiau să meargă până acolo, dar Theodore nu le dădu voie să se apropie de East End, unde serviciile de urgenţă încă încercau să stingă incendiile. Zise că era prea periculos. Nu se putea circula pe străzi din cauza clădirilor prăbuşite şi a gropilor imense lăsate de bombe, iar troleibuzele erau scoase din circulaţie peste tot. Vivian şi April nu aveau altă opţiune decât să aibă răbdare, aşa că dădură o mână de ajutor la şcoala primară din cartier, unde WVS pusese la punct o cantină mobilă care le servea sandvişuri persoanelor ale căror case fuseseră distruse de bombe.

Oamenii erau obosiţi, înfometaţi şi acoperiţi de praf şi funingine. Unii dintre ei pierduseră persoane apropiate şi în scurt timp Vivian şi April aflară că peste patru sute de oameni îşi pierduseră viaţa în cursul nopţii – îngropaţi sub ruine sau mistuiţi de flăcări – şi mult mai mulţi erau grav răniţi.

— Când vom primi veşti de la tata? o întrebă Vivian pe April în timp ce desfăceau franzelele şi cutiile cu felii de şuncă aduse de voluntari din Clapham Junction.

— Nu ştiu. Nu e atent la treburi de genul ăsta. Nu i-ar trece prin cap că ne-am putea face griji în privinţa lui şi c-ar trebui să ia legătura cu noi cumva.

— Sau ar putea să zacă într-un spital, inconştient, sau mai rău. April, dacă…

April îi aruncă o privire tăioasă.

— Nici să nu te gândeşti la asta, Vivian. Concentrează-te la ce ai de făcut. Pune mâna pe cuţit şi apucă-te să întinzi muştar pe deasupra.

*

Fără a fi primit vreo veste de la tatăl lor, Vivian şi April se văzură silite să se refugieze din nou în adăpostul micuţ în noaptea aceea, când avioanele germane reveniră într-un număr înfiorător de mare. Lansară bombe deasupra Londrei mai bine de nouă ore, fără întrerupere, ucigând încă patru sute de civili.

Abia a doua zi, spre seară, Theodore plecă de la birou, ajunse acasă şi le chemă pe Vivian şi April în salon.

— Îmi pare rău, le spuse încet, dar am veşti despre tatăl vostru şi nu sunt bune.

Vivian căută mâna lui April, strângând-o.

Theodore continuă.

— Magazinul de vinuri a fost mistuit de flăcări sâmbătă noaptea. Au descoperit cadavrul tatălui vostru azi-dimineaţă.

Cuvintele îi reverberară în minte lui Vivian şi îi luă un moment să proceseze semnificaţia spuselor lui. Apoi i se întoarse stomacul pe dos.

Închise ochii, încercând să-şi stăpânească emoţiile.

— Sunt siguri că era el?

— Foarte siguri. Era singura persoană înregistrată la domiciliul respectiv şi doar cadavrul lui a fost recuperat de acolo.

Ideea că murise singur nu era uşor de acceptat. Simţi un val de vinovăţie pentru că îl abandonase cu desăvârşire şi îi dădură lacrimile.

— E nevoie să-l identificăm? îl întrebă April, pe un ton pragmatic.

Theodore clătină din cap.

— Nu. Mă tem că nu prea mai aveţi ce identifica. A fost iadul pe pământ pe toată strada.

Vivian nu spuse nimic, cântărindu-i spusele. Apoi se întoarse spre April, căutând alinare. Sora ei îşi desfăcu braţele şi o îmbrăţişă.

— De ce nu s-a adăpostit? întrebă Vivian, cu un tremur în glas. De bună seamă a avut timp după ce au pornit sirenele.

— Probabil că era beat în ultimul hal, murmură April înverşunată. O fi zăcut în nesimţire pe canapea sau era prea pilit ca să ia toată treaba în serios.

Vivian se cutremură. Uneori sora ei putea fi atât de crudă.

— N-ar trebui să-l vorbim de rău acum că s-a dus.

— Nu, probabil că nu. Dar eu n-am de gând să-l jelesc. A fost o jigodie şi o ştim amândouă.

Theodore nu comentă.

April îşi feri chipul, apoi se ridică brusc.

— Mă duc la bucătărie. Am senzaţia c-ar trebui să curăţ nişte cartofi sau ceva.

Viviah o urmări din priviri. Apoi Theodore veni să se aşeze lângă ea.

— Ştiu că pare lipsită de inimă acum, spuse Vivian, simţind un impuls inexplicabil de a justifica reacţia surorii ei, dar nu e, de fapt. Doar ţine totul în ea. Nu-şi îngăduie să clacheze. Preferă furia în locul tristeţii şi bocitului. Poate că asta o face atât de puternică.

— Mereu îi iei apărarea, îi şopti Theodore, pentru că vezi ce e mai bun în oameni. Sper doar să nu te dezamăgească.

— N-o s-o facă.

— Mi-aş dori să am convingerea ta, îi spuse Theodore blând, luând-o în braţe ca s-o aline. O să încerc să fiu mai încrezător. Promit. Şi îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu tatăl tău, Vivian. Sincer.

Ea încuviinţă şi îl strânse în braţe, plângând.

19

Bombardierele reveniră în noaptea aceea şi în următoarea, şi în cea de după.

Un şuvoi de bombe se revărsa nemilos deasupra Londrei, muriseră şi mai mulţi oameni nevinovaţi şi, după o săptămână de nopţi nedormite în care se înghesuiseră toţi patru în adăpostul Anderson, doamna Hansen anunţă că îşi dă demisia. Voia să plece la Leicester şi să stea o vreme la sora ei.

— Se spune că Londra va rezista, spuse doamna Hansen, dar eu nu mai rezist. Încă o noapte de bombardamente şi o să-mi pierd minţile de-a binelea. Mi-e teamă tot timpul şi a început să-mi cadă părul.

— Vai de mine, o compătimi Vivian. Păi, sigur că trebuie să plecaţi atunci. Aveţi grijă şi sper că o să reveniţi la noi când se va sfârşi nebunia, când totul va reveni la normal. Sunt sigură că aşa o să se întâmple, până la urmă.

Dar oare chiar era sigură? Ideea de normal părea foarte îndepărtată, cu prăpădul de fiecare noapte. Doamna Hansen îşi făcu bagajul şi plecă în mai puţin de o oră.

În seara aceea, când Theodore se întoarse acasă şi le găsi pe Vivian şi April în bucătărie, chioare de somn, pregătind cina, declară:

— Până aici! Trebuie să plecaţi şi voi două din oraş. O s-o sun pe mama dimineaţă şi o să fac aranjamentele necesare ca să mergeţi

amândouă la casa mea părintească, în Surrey.

Vivian se întoarse brusc spre el.

— Poftim? Nu! Nici măcar nu ţi-am întâlnit rudele până acum şi ştiu ce părere au despre mine. N-o să fiu binevenită. Pe deasupra, nu vreau să te părăsesc.

— O să fie pentru scurt timp, protestă Theodore. Până trece pericolul. Şi sunt convins că, odată ce vor afla că-mi porţi copilul, un potenţial urmaş, o să schimbe placa.

Vivian îi răspunse cu înverşunare.

— Nici nu se pune problema. Avem un adăpost antiaerian foarte bun în grădina din spate. Şi, pe deasupra, treaba asta nu poate dura la infinit. Poate că ce-a fost mai rău a trecut şi Hitler va rămâne fără bombe până la sfârşitul săptămânii.

— N-o să rămână fără bombe. Ştim ce resurse au şi ştim ce are de gând. E hotărât să ne distrugă moralul, dar Churchill e la fel de hotărât să se ţină tare pe poziţii. Aşa că n-o să se termine prea curând. Trebuie să plecaţi la ţară.

— Nu, n-o să plec şi nu poţi să mă obligi, Theodore. Nu vreau să plec. Nu vreau să te părăsesc.

Se înfruntară din priviri în bucătărie, nevrând niciunul să cedeze.

April lăsă cuţitul din mână şi-şi şterse mâinile pe şorţ.

— Potoliţi-vă, amândoi. Suntem în aceeaşi tabără, aţi uitat?

Theodore li se adresă cu o voce joasă, hotărâtă.

— Uite cum vom proceda. Puteţi să rămâneţi deocamdată, dar trebuie să-mi promiteţi că o să vă refugiaţi de fiecare dată în adăpost, de îndată ce auziţi sirenele. Unii le ignoră, îşi asumă riscul şi rămân în pat, doar pentru o noapte de odihnă.

— Sigur c-o să ne adăpostim, îl linişti Vivian. Vreau să fiu în siguranţă. Doar ştii asta.

Theodore se întoarse spre April.

— Ai auzit-o?

— Da. Nu-ţi face griji. Dacă nu eşti tu aici, o să mă asigur că e în adăpost oricând vin bombardierele.

Theodore păru să accepte promisiunea şi ieşi.

*

Era straniu cât de repede trecea ziua şi apoi aveau parte deo nouă noapte de bombardamente, care-i obliga să coboare în goană scările şi să ţâşnească pe uşa din spate, spre adăpostul micuţ.

Adesea erau doar ele două – Vivian şi April –, când Theodore lucra până târziu la minister şi trebuia să rămână peste noapte în adăpostul de acolo.

— De-abia am reuşit să mă concentrez azi, spuse Vivian, aprinzând lampa din adăpost şi urmărind-o pe April cum închidea uşa. Parcă aveam câlţi în cap. Niciodată n-a trebuit să rezist nopţi în şir dormind atât de puţin.

— Au trecut zece zile, comentă April, trântindu-se pe patul de lemn şi trăgându-şi un pled de lână peste genunchi. Când se va sfârşi?

— Nu ştiu. Crezi că face parte din strategia lui Hitler? Să ne epuizeze până capitulăm?

— Poate.

Rămaseră tăcute o vreme, ascultând zumzetul avioanelor şi bubuiturile tunurilor antiaeriene, care atacau ţintele indicate de proiectoarele de căutare. După câteva secunde, auziră ţiuitul înfiorător al unei bombe străbătând aerul ca o rafală de vânt, urmat de o explozie care cutremură pământul şi le făcu să tresară.

— Pare să se fi auzit de aproape, exclamă Vivian, sărind în picioare şi simţind că i se taie suflul. Cred c-au nimerit ceva pe strada noastră.

Se uită ţintă la uşă, simţindu-se neputincioasă şi dorindu-şi nespus să ştie dacă vecinii lor erau teferi.

— Nu poţi să ieşi, îi zise April. Aşază-te. O să deschidem uşa când se dă semnalul c-a trecut pericolul.

Inima lui Vivian o luă la goană, dar încercă să se liniştească şi se aşeză.

— Mă bucur că Ludwig al tău nu e pilot pe un bombardier. Nu cred că l-aş putea ierta dacă l-aş întâlni vreodată, ştiind ce prăpăd a făcut în oraşul nostru.

April nu-i răspunse. Se întinse pe pat şi se întoarse pe o parte, cu faţa la peretele din tablă ondulată.

*

Semnalul că pericolul trecuse se dădu abia în zori. În mod miraculos, April şi Vivian reuşiseră să aţipească la un moment dat după ora trei, în ciuda zgomotului constant al avioanelor şi în ciuda bubuiturilor tunurilor antiaeriene. Probabil că doar epuizarea totală le îngăduise să doarmă în toată zarva, mai ales ştiind că era posibil ca o bombă să fi nimerit pe strada lor.

Cu un aer obosit, se ridicară din pat şi deschiseră uşa, ieşind în lumina tulbure a zorilor. Casa lor părea să fi scăpat neatinsă, dar, când ieşiră pe uşă şi se uitară în capătul opus al străzii, spre Ştrand, cartierul era de nerecunoscut. Trei case fuseseră spulberate. Nu mai rămăsese nimic din ele, doar mormane de cărămizi sfărâmate, praf şi bârne care se iţeau din ruine. Voluntari din serviciile de salvare, cu caschete de metal, căutau supravieţuitori prin moloz.

April o porni grăbită spre zona afectată, în timp ce Vivian rămase locului, văzând totul ca prin ceaţă, stupefiată, împietrită din cauza şocului. Într-un final, se smulse din transă şi se grăbi după sora ei, strivind sub tălpi cioburile împrăştiate pe trotuar şi uitându-se cu gura căscată la craterul imens, de cincisprezece metri, care apăruse în mijlocul străzii, unde pietrele de pavaj se împrăştiaseră în toate direcţiile.

— Era cineva în casă? îl întrebă April pe unul dintre voluntari.

Omul se opri să-şi scoată cascheta, trecându-şi degetele prin părul îmbibat de transpiraţie.

— Am recuperat trei cadavre deocamdată. A trebuit să-i scoatem cu lopata.

Făcu ochii mari şi se uită la Vivian, cuprins de panică.

— Mă iertaţi, doamnă. N-ar fi trebuit să spun asta. A fost o noapte grea.

Se închină în timp ce un câine adulmeca prin moloz, lătrând întruna.

Vivian întinse mâna, atingându-i braţul.

— Vă rog, nu vă cereţi iertare. Trebuie mult curaj ca să faceţi ce faceţi. Să vă aducem ceva? Eu locuiesc un pic mai încolo. Nişte ceai, poate? Şi biscuiţi?

— N-aş vrea să vă deranjez.

— Nu e absolut niciun deranj. Venim imediat cu un termos.

Când se întoarse, April se făcuse nevăzută. Vivian parcurse strada din priviri, apoi îşi zări sora pe la jumătatea drumului, îndoită de mijloc şi vărsându-şi maţele pe pietrele de pavaj. K

*

— Ai văzut ceva oribil? o întrebă Vivian, urcând după April până în camera ei. De-asta ţi s-a făcut rău? Sau din alt motiv?

Presupuse că April ştia unde bate.

April se băgă în pat şi-şi trase cuvertura peste ea.

— Nu vreau să vorbesc despre asta acum.

— E ce cred eu că e?

Sora ei se întoarse pe o parte, cu spatele la ea.

— Da.

Vivian simţi un val de furie în timp ce stătea şi se uita lung la ea.

— Eşti sigură, April? Ai fost la doctor?

— Nu, n-am fost la doctor, dar da, sunt sigură. Mi-a întârziat.

Vorbea înfundat, cu faţa în pernă.

— Probabil că s-a întâmplat la Paris, chiar înainte să plec.

Vivian îşi lăsă capul în pământ, uluită.

— Ah, April. Cum ai putut să fii atât de neglijentă?

April se întoarse în sfârşit spre ea.

— N-am fost. Am fost întotdeauna foarte precauţi. Nu ştiu cum s-a întâmplat.

Scoţând un oftat exasperat, Vivian se îndreptă spre geam. Se uită la un grup de puşti care stăteau în cerc în stradă, trecându-şi o bucată de şrapnel din mână în mână.

— Ce naiba o să ne facem? întrebă.

— *Ne?*

Tonul lui April era ferm.

— E problema mea, nu a ta.

— Eşti sora mea şi locuieşti în casa mea, aşa că e şi problema mea.

Se apropie de taburetul din dreptul măsuţei de toaletă şi se aşeză.

— Ah, April, oftă. De ce se întâmplă toate astea? Războiul… bombele… toată încleştarea asta, toate luptele. Şi acum eşti însărcinată, porţi copilul unui nazist. E prea mult. Am senzaţia că se prăbuşeşte lumea întreagă.

Mereu mândră şi de o independenţă feroce, April se ridică în capul oaselor, rezemându-se de perne.

— După cum spuneam, nu e problema ta şi n-o să las treaba asta să tulbure apele pentru tine şi Theodore. O s-o rezolv de una singură.

— Cum? Cum o s-o rezolvi?

— Încă nu ştiu, dar o să găsesc eu o soluţie.

Vivian rămase tăcută o clipă, întrebându-se cum plănuia sora ei să facă faţă problemei. Oftând dezarmată, se ridică.

— Le-am promis un ceai oamenilor din capul străzii. O să mă ocup de asta şi apoi o să mă întorc aici ca să discutăm cum să procedăm.

Din fericire, April nu o contrazise. Doar o urmări din priviri cum

iese pe uşă. Dar nu era nimic docil în reacţia lui April. Vivian era convinsă că sora ei luase deja o hotărâre cu privire la viitor şi că nimic din ce îi va spune ea ori Theodore nu avea să conteze câtuşi de puţin. April era încăpăţânată şi tenace şi, când voia ceva, nimic nu-i stătea în cale. Singura întrebare era – ce *voia* April?

*

La scurt timp după ce Vivian se întoarse cu un termos gol şi cu un coş plin cu ceşti de spălat, Theodore intră pe uşă. O găsi la chiuvetă în bucătăria de la parter.

— Ai ajuns acasă, exclamă Vivian, surprinsă să-l vadă, şi venindu-i glonţ în braţe. Ai văzut ce dezastru e pe stradă? Am fost în adăpost azi-noapte şi am simţit cum s-a cutremurat pământul.

El o sărută pe creştet şi se trase înapoi ca s-o privească în ochi.

— Unde-i April?

— La etaj. De ce?

— Spune-i să coboare. Trebuie să vorbesc imediat cu ea. Înţelegând din tonul soţului ei că era ceva urgent, Vivian lăsă vasele şi urcă în fugă la etajul trei, unde o descoperi pe April aşezată la măsuţa de toaletă, punându-şi cerceii.

— Trebuie să cobori. A venit Theodore şi vrea să discute cu tine.

— Despre ce?

— Nu ştiu.

— Nu l-ai întrebat?

Vivian clătină din cap.

— Nu i-ai spus despre problema mea, nu?

— Nu. De-abia a intrat pe uşă. Dar trebuie să vii imediat. Părea nerăbdător. Nu ştiu de ce.

April se ridică şi coborî după Vivian în salon, unde îl găsiră pe Theodore lângă şemineu, cu braţul sprijinit de poliţă.

— April, îi zise, vreau să-ţi pun o întrebare şi te rog să fii sinceră cu mine. Ai încercat să-i trimiţi o telegramă unui ofiţer german aflat la Paris. Este locotenent-colonel şi se numeşte Ludwig Albrecht.

April dădu să clatine din cap, apoi şovăi.

— De unde ştii?

Vivian se trânti într-un fotoliu şi-şi lăsă capul în mâini.

— April. Spune-mi că n-ai făcut una ca asta.

April îşi ridică sfidător bărbia.

— Ba da. Dar nu era nimic periculos în mesaj. Nimic care să pună

Anglia în pericol, adică. Era ceva personal.

Theodore începu să bată pasul pe loc.

— Da, am dedus asta și poate că nu era nimic menit să ne trădeze, dar nu contează ce cred eu. În mai puțin de o oră, agenți MI5 ne vor bate la ușă și te vor aresta.

— Poftim?

April se îmbujoră la față.

— De ce? Ți-am spus că era ceva personal.

Vivian sări în picioare.

— Ce-i vor face?

— O vor interoga, foarte conștiincios, până vor fi convinși că telegrama nu conținea vreun mesaj ascuns, încifrat. Apoi – cu condiția să creadă că n-a avut intenții rele –, s-ar putea s-o trimită într-un lagăr de concentrare pe Isle of Man, unde va rămâne pe toată durata războiului, pentru că va fi considerată o persoană suspectă.

Se uită încruntat la April, înnegurându-se la față.

— Faptul că porți copilul unui ofițer nazist ridică dubii privind tabăra pe care o vei alege, în eventualitatea unei invazii.

Pulsul lui Vivian o luă la goană.

— De unde știi despre asta? Nici măcar n-a fost la doctor. Eu de-abia am aflat azi-dimineață.

— Scria în telegrama pe care am interceptat-o ieri, îi răspunse Theodore, stăpân pe sine.

Vivian se întoarse spre sora ei.

— A fost foarte nesăbuit ce-ai făcut.

— Da, îmi dau seama acum, îi răspunse April, mult prea calm, îndreptându-se spre geam ca să se uite afară.

Vivian se întoarse spre Theodore.

— Ai spus c-o să ajungă în mai puțin de o oră?

— Da.

— Atunci nu pot s-o găsească aici. Trebuie să plece. April, du-te să-ți faci bagajul.

— Nu! țipă Theodore, făcând un pas în față, furibund. Trebuie să meargă cu ei și să coopereze. Dacă fuge, treaba asta va fi considerată o dovadă clară de vinovăție și nu vor precupeți niciun efort până n-o prind și apoi, te asigur, situația va fi mult mai gravă. Ascultă-mă, Vivian. Dacă voi fi aici când o arestează, mă voi strădui să-mi folosesc poziția și să-i conving că a fost o scrisoare de dragoste nevinovată și că e pur și simplu

naivă.

— Şi dacă nu te cred? întrebă Vivian. Şi, chiar dacă te cred, ai spus deja că ar trimite-o într-un lagăr de concentrare în nord. Asta nu se poate întâmpla. Nu când aşteaptă un copil. Un copil german. Imaginează-ţi cum va fi tratată!

— E de preferat alternativei, protestă Theodore, care este execuţia, dacă ajung la concluzia că e vinovată de trădare. Iar decizia de a-şi face bagajul şi a fugi în dimineaţa asta îi va convinge fără drept de apel că aşa stau lucrurile. Nu va ajunge prea departe. Trăim pe o insulă şi suntem în război. O vor căuta pretutindeni. Trebuie să ascultaţi amândouă de glasul raţiunii. Trebuie să se predea autorităţilor şi să coopereze şi vă promit că mă voi strădui, discret, să mă asigur că e tratată bine.

Vivian se încruntă.

— Cum adică „discret"? în mod evident, îţi faci griji pentru reputaţia ta în cadrul guvernului. Nu vrei să se afle că ai o cumnată care e simpatizantă a regimului nazist şi care locuieşte de săptămâni bune în aceeaşi casă cu tine.

April se întoarse brusc când o auzi.

— Nu sunt simpatizantă a regimului nazist.

— N-o să mint, spuse Theodore. E un lucru de care trebuie să ţin cont.

— De-asta o sfătuieşti să coopereze? întrebă Vivian, ca şi cum April nici măcar n-ar fi fost în cameră. Ca să dai impresia c-ai ajutat la demascarea ei şi ai predat-o autorităţilor?

— Nu, Vivian. Nu e deloc aşa. De fapt, mi-am asumat un risc major venind acasă în dimineaţa asta ca să vă anunţ. Dar nu puteam lăsa să se întâmpla aşa ceva fără să vă avertizez, pentru că te iubesc şi fericirea ta e importantă pentru mine. Nu pricepi?

— Nu, sincer, nu. Nu când o sfătuieşti pe sora mea să se predea şi să meargă la închisoare.

— Ce altceva propui?

— Nu ştiu! Am putea s-o ajutăm să evadeze şi să rămână ascunsă. Ar putea să se ducă la ţară. Eventual ne-ar putea ajuta familia ta. Au proprietăţi. Trebuie să aibă vreo căsuţă într-un loc retras pe undeva.

— Visezi cu ochii deschişi.

— Poate. Dar ai încercat să ne convingi să plecăm din Londra şi să stăm cu familia ta. Nu putem face asta acum?

— Era altceva.

April veni în mijlocul camerei.

— Încetaţi. Amândoi. Nu vreau să vă certaţi din cauza mea şi, vă rog, nu vorbiţi despre mine ca şi cum n-aş fi aici, ca şi cum voi sunteţi cei care veţi decide ce fac în continuare. Nu e decizia voastră, a niciunuia din voi. Ştiu deja ce vreau să fac.

Se întoarse spre Theodore.

— Mulţumesc că ai venit acasă să ne avertizezi, dar acum ar trebui să te întorci la lucru.

Se întoarse şi ieşi.

— De ce? o întrebă Theodore, ţinându-se după ea până în dreptul scării.

April era deja pe la jumătatea drumului.

— Pentru că n-ar trebui să ştii ce intenţionez să fac.

— Dar e evident! strigă Theodore. Te pregăteşti să faci exact ce ţi-a sugerat Vivian, adică să-ţi faci bagajul!

April se făcu nevăzută pe următorul rând de scări. Theodore se întoarse spre Vivian.

— Domnul s-o apere dacă încearcă să se întoarcă în Franţa, dar am o bănuială că asta vrea să facă. Trebuie să faci ceva. Încearcă să-i scoţi ideea din cap. Convinge-o să meargă de bunăvoie cu oamenii legii când vor veni.

— Nu, n-o s-o fac, refuză Vivian, clătinând din cap. Dar sunt de acord cu tine într-o privinţă. Nu vreau să se întoarcă în Franţa. Vreau s-o ştiu în siguranţă, aici în Anglia.

— Şi să fie o fugară în propria ţară? Nu poţi să ai parte şi de una, şi de cealaltă, Vivian.

Chiar atunci începu să se audă vuietul unei sirene.

— Nu din nou, protestă Vivian, uitându-se la tavan.

Theodore se apropie de geam şi se uită spre stradă, unde lumea se îndrepta zorită spre staţia de metrou.

— Trebuie să mergem în adăpost. Du-te s-o iei pe sora ta. Cu voia Domnului, ar putea amâna arestarea până se dă semnalul c-a trecut pericolul. Cel puţin asta ne va da prilejul să-i băgăm minţile în cap.

În timp ce se întorcea cu spatele la geam, auziră amândoi zumzetul înfiorător al bombardierelor greoaie, urmat de ţiuitul unei bombe.

Vivian încremeni, iar Theodore întinse mâna spre ea chiar când o

explozie straşnică lăsă o gaură imensă în peretele casei. Zgomotul era asurzitor, ca vuietul unui tren cu abur care goneşte la viteză maximă, izbindu-se în plin de un perete de ciment. Ferestrele fură spulberate, iar uşile zburară din balamale. Toate geamurile se făcură ţăndări. Ţiglele de pe acoperiş explodară ca şrapnelul şi întreaga clădire se prăbuşi, etajele căzură rând pe rând, unul peste altul.

Se lăsă tăcerea, urmată de un nor imens de praf.

Vivian fu trezită de bătăile propriei inimii, răsunându-i ca o tobă în piept. Clipi de câteva ori, până când reuşi să vadă o geană de lumină. Simţi că-i ard plămânii când trase în piept praful amestecat cu moloz. „Ce se întâmplase?" Parcă o ţinea ceva în piept. Respira poticnit, dar n-o durea nimic. Se simţea doar amorţită. Era ca paralizată.

— Theodore?

Vorbea răguşit. Parcă avea un nod în gât. Simţi gust de sânge. Din depărtare se auzeau sirenele unor ambulanţe. Pe undeva se auzea un câine lătrând… hârşâitul cărămizilor mutate din loc şi aruncate deoparte…

Vocea surorii ei.

— Vivian!

„Slavă Domnului…"

— April? îi răspunse cu o voce moale. Tu eşti?

— Da, aici sunt. Vin. Rezistă.

April mai mută câteva cărămizi şi mai făcu o grămadă, dar, chiar şi-aşa, Vivian abia dacă reuşea să tragă aer în plămâni. De fiecare dată când inspira, n-avea destul aer şi simţea c-o arde pe gât.

— Mă apasă ceva pe piept, spuse. E aşa de greu. Mi-e teamă, April.

— Nu-ţi fie teamă. Ajung acum la tine.

Se simţea o notă de disperare în glasul lui April în timp ce-şi croia drum prin moloz.

O parte din presiune se relaxă, dar Vivian respira la fel de greu.

— Unde-i Theodore? K

April nu-i răspunse la întrebare. Icnea, opintindu-se cu şi mai multe cărămizi. Vivian asculta zgomotul surd pe care-l făcea fiecare cărămidă când se izbea de o alta.

— Theodore…? întrebă răguşit, pe jumătate tuşind.

— E acolo, îi spuse April. A fost o explozie puternică.

April se opri câteva clipe. Apoi icni de durere şi căzu în genunchi lângă Vivian. O luă de mână.

— Nu știu ce să fac. Nu pot să te scot de-aici. Eşti prinsă sub o bârnă. Trebuie să mă duc să caut pe cineva să m-ajute.

— Nu. Te rog, nu mă lăsa. Theodore o să te ajute. Theodore!

Începu din nou să tușească.

Vocea lui April se frânse.

— Îmi pare foarte rău, Vivian. Nu te mai aude. S-a… s-a dus. Te rog, păstrează-ţi forţele.

— Cum?

Vivian nu înţelegea. Era năucă, ameţită. Dezorientată. De-abia dacă mai vedea. Știa că are ochii deschişi şi că era lumină, dar nimic altceva.

— Te rog, încearcă să reziști, îi spuse April, plângând. Vine cineva să ne ajute.

Câinele încă mai lătra. Părea agitat.

April plângea în hohote de-acum. Se cuibări lângă Vivian şi o strânse în braţe.

— Îţi simt lacrimile pe faţă, îi şopti Vivian blând.

April scoase un hohot de plâns şi o sărută pe frunte.

— Te rog, nu mă părăsi. Nu pot să trăiesc fără tine. Nu pot să exist dacă nu eşti şi tu.

Vivian îşi dori să-şi fi putut alina cumva sora, dar fiecare respiraţie era un chin. Apoi deodată, avu senzaţia că fusese aruncată într-o cadă cu apă rece, dar măcar n-o mai durea nimic.

— Theodore?

April îi spusese că s-a dus, dar probabil că se înşelase pentru că Vivian îi simţea prezenţa.

— Ascultă… auzi?

Vivian îşi întoarse faţa spre April.

— S-a dat semnalul c-a trecut pericolul. Totul va fi bine acum.

— Da, îi răspunse April cu vocea tremurândă. Totul va fi bine.

Vivian se simţea în siguranţă în braţele surorii ei şi nu-i mai era teamă. Cel puţin nu pentru sine. Dar îi era teamă de ce-ar fi putut păţi April.

— Ascultă-mă, April. Trebuie să-mi iei verigheta.

— Poftim?

April încercă să se ridice în capul oaselor.

— Trebuie să știu c-o să fii în siguranţă, aşa că scoate-mi verigheta de pe deget și pune-o pe degetul tău.

— De ce?

— Pentru că vin niște indivizi să te aresteze și o să te ia de-aici și nu putem lăsa să se întâmple asta. Trebuie să fii în siguranţă ca să ai grijă de copilul tău.

— Nu înţeleg, spuse April, începând să plângă și mai tare. Ce-mi spui să fac?

— Ia-mi verigheta, o somă Vivian. Spune-le că ești eu. Theodore mi-a lăsat o sumă în testament. E o rentă viageră. Și nu vei fi arestată.

— Nu pot să fac așa ceva, protestă April, plângând în hohote. Și o să scapi cu bine, Vivian. Te rog! Rămâi cu mine!

Vivian se cutremură, chinuindu-se să tragă aer în piept.

— N-avem mult timp la dispoziţie. Ia-mi verigheta și promite-mi că nu vei trăda Angliacă n-o să te întorci la Ludwig. Nu e un om bun. Theodore mi-a spus că nu e. Te rog să mă crezi, April, și să rămâi aici, unde ești în siguranţă. Rămâi în Anglia până naști și nu spune nimănui adevărul. *Promite-mi!*

Tuși violent și scuipă sânge.

— Ajutaţi-ne! ţipă April. Vă rog, să ne ajute cineva!

Dar nu veni nimeni.

Vivian era la capătul puterilor. Închise ochii și răsuflă ușurată când simţi că sora ei trăgea de verighetă, desprinzându-i-o de pe deget.

Deschise din nou ochii.

— Bun. Acum pune-ţi-o. Ești o femeie măritată și te numești Vivian Gibbons.

— Nu, eu nu sunt tu. N-aș putea niciodată să fiu tu.

— Ba da, poţi, pentru că întotdeauna am fost „noi". Doar ai grijă să nu te lași prinsă. Nu te lăsa niciodată prinsă. Promite-mi, April, pentru că vreau să ai parte de o viaţă bună. Vreau să fii fericită.

Din senin, o năpădi o senzaţie de cald și bine și se simţi împăcată în braţele surorii ei.

— Promit. Te iubesc, îi spuse April printre hohote.

Au fost ultimele cuvinte pe care le auzi Vivian, înainte de a ofta ușurată. Apoi deodată i se păru că plutește, întinse braţul și îl prinse pe Theodore de mână.

20

2011

Am rămas uitându-mă lung la bunica preţ de câteva secunde, fără să pot vorbi. Niciunul dintre noi nu putea. Tata încremenise, cu o

expresie consternată. Parcă am fi fost loviţi de fulger.

— Stai aşa, a început tata, lăsându-se în faţă. Vrei să spui că ai murit în acel bombardament? întrebă el, clătinând din cap. Adică, Vivian a murit, dar April i-a luat verigheta, ceea ce înseamnă că… tu eşti April?

Se făcuse un frig în cameră, de parcă ar fi venit un val de ceaţă dinspre mare. Buni şi-a lăsat capul pe spate, fixând tavanul cu privirea. Am încercat să-mi închipui cât de greu trebuie să-i fi fost să retrăiască acele ultime momente din casa distrusă de bombardament, când îşi văzuse sora murind.

Ştiam cum e să vezi pe cineva drag murind – să-ţi doreşti să fi putut proceda altfel, pentru a preveni acel deznodământ sau a salva persoana respectivă. Viaţa ta se schimbă definitiv după o asemenea traumă. Din acel moment, jalea şi vinovăţia te bântuie cât trăieşti.

— Tată, am intervenit, poate c-ar trebui s-o lăsăm pe buni să se odihnească o vreme. Putem să vorbim mâine despre toate astea.

Buni şi-a desprins privirea din tavan şi s-a întors spre tata.

— N-am avut de ales, Edward. Urmau să mă aresteze şi să mă trimită la închisoare când eram gravidă cu tine. Poate chiar să mă execute dacă ajungeau la concluzia că îi ajut pe nemţi. Nu ştiu. Iar Vivian m-a pus să-i promit că n-o să fiu prinsă. E ultimul lucru pe care mi l-a cerut.

În ochii tatii apăru o strălfulgerare de durere şi consternare cumplită.

— Dar, dacă tu eşti April, asta înseamnă că eu sunt… Vocea i se s-a frânt în timp ce-şi ducea mâna la piept.

— Da. Îmi pare rău.

Tata a rămas cu gura căscată.

— Dar, conform spuselor lui Theodore, Ludwig a fost un criminal de război nazist.

Ferindu-şi privirea, tata şi-a lăsat fruntea în mâini.

— Cum m-ai putut minţi în privinţa asta, mamă? Mi-ai spus că sunt fiul unui aristocrat englez şi îmi amintesc c-am locuit în conacul ăla. I-ai minţit şi pe ei?

— Tată… am început apăsat.

Voiam să fie mai înţelegător cu bunica. Tocmai retrăise moartea surorii ei gemene.

— Părinţii lui Theodore au aflat vreodată adevărul? a întrebat-o. De-asta am plecat din Anglia şi nu ne-am mai întors? De-asta n-am mai

ţinut legătura cu ei după război?

— N-au aflat niciodată adevărul.

— Cum rămâne cu Jack? El a ştiut?

— Nu la început. Nu când ne-am cunoscut. Dar i-am spus în cele din urmă, pentru că aveam încredere în el şi nu mi-a trădat niciodată încrederea.

Şi eu aş fi avut multe s-o întreb pe bunica, dar era trasă la faţă şi părea copleşită de durere. Niciodată nu mi se păruse atât de bătrână.

— Nu mai rezist, a zis. Trebuie să urc.

M-am ridicat şi-am ajutat-o să se scoale din fotoliu. Între timp, tata se cufundase într-o tăcere sumbră, fixând cu un aer încruntat podeaua.

Buni fusese întotdeauna mândră şi încăpăţânată când se oferea cineva s-o ajute să urce şi să coboare scările, dar de data asta m-a luat de braţ şi a capitulat în faţa bătrâneţii. Ne mişcăm agale şi cu grijă.

Când am ajuns în dreptul dormitorului ei, la etaj, i-am zis:

— Mă bucur că ne-ai spus.

Deşi eram dată peste cap şi mi se părea deodată o străină. Cine era femeia asta pe care n-o cunoscusem niciodată?

„April”.

Pe undeva, mă simţeam jignită. Dacă avusese încredere să-i spună adevărul bunicului Jack, de ce nu avusese încredere în mine şi în tata? Nu existase niciun moment în care să fie tentată să ne spună?

Am ajutat-o să se bage în pat, am învelit-o şi am stins veioza.

— Sunt foarte obosită, a spus buni oftând.

— A fost o zi lungă. Odihneşte-te.

Închizând uşa, am coborât la parter, unde l-am găsit pe tata în bucătărie, turnându-şi whisky într-un pahar.

Mi-am adus şi eu un pahar şi l-am împins spre el. Mi-a turnat şi mie. Apoi ne-am postat unul lângă altul, rezemaţi de bufet, fixând cu privirea peretele opus.

— E o veste șocantă, a spus tata.

— Da, dar măcar ne-a spus.

El mi-a întâlnit privirea.

— Dar oare ne-ar fi spus, dacă n-am fi găsit pozele alea în pod? Probabil că nu.

— Dar le-a păstrat atâţia ani. Dacă ar fi vrut cu adevărat ca trecutul să rămână ascuns, le-ar fi distrus, nu-i aşa? Poate că, pe undeva,

îşi *dorea* ca adevărul să iasă la iveală.

Tata a luat o gură de whisky, clătinând din cap.

— Nu cred. Cred că a păstrat pozele ca suvenir, pentru că i-a dus dorul acelui bărbat toată viaţa, chiar şi după ce-a plecat din Anglia şi s-a mutat în Statele Unite cu Jack. Ai auzit cum l-a descris. Era îndrăgostită la nebunie, mereu îi lua apărarea şi voia să se întoarcă la el când a aflat că e însărcinată. De-asta a trimis telegrama aia. N-a mai plecat doar din cauză că le-a fost bombardată casa în noaptea aia şi s-a văzut obligată să adopte identitatea surorii ei. Apoi n-a avut de ales şi a pretins că eram fiul lui Theodore.

Am sorbit amândoi din pahare.

— Mă întreb dacă l-a mai revăzut vreodată pe Ludwig. Ce s-o fi întâmplat cu el?

Tata s-a aşezat la masă şi s-a făcut alb ca varul. Când mi-a răspuns, îi tremura glasul şi mi-am dat seama cât de gravă era treaba.

— Şi eu mă întreb, a zis, pentru că, o, Doamne, era tatăl meu.

Tata a închis ochii şi şi-a rezemat fruntea în pumni.

Ceva s-a rupt în mine când l-am văzut atât de tulburat, chinuindu-se să facă faţă veştii pe care tocmai o aflase. De mulţi ani nu-l mai văzusem plângând şi mi-am dat seama că făcea un efort să se stăpânească. M-a inundat un val de compasiune şi m-am apropiat de el, punându-i mâna pe umăr. Nu puteam decât să stau încremenită locului, neştiind ce să spun, dar tânjind să-i pot alina durerea. Amândoi avuseserăm parte de destulă durere în viaţă.

Tata şi-a lăsat mâna peste a mea. Gestul era o formă de comunicare emoţională – genul de apropiere de care nu mai avusesem parte de dinainte de moartea mamei – şi am avut senzaţia că tocmai lăsase un pod peste prăpastia dintre noi.

Însă niciunul dintre noi n-a spus nimic.

Una era să întinzi podul. Era cu totul altceva să-l treci.

Trecându-şi o mână peste faţă, şi-a tras nasul şi s-a adunat.

— O parte din mine şi-ar dori să-l caute chiar acum pe Ludwig pe Google şi să afle ce s-a întâmplat cu el, dar o altă parte nu vrea să ştie. Dacă a fost unul dintre naziştii condamnaţi în cadrul Proceselor de la Nürnberg? Dacă există o listă kilometrică a ororilor pe care le-a comis?

Tata a dat pe gât restul de whisky şi a împins paharul la o parte.

— Întotdeauna am crezut că tata a fost un om minunat. Un bărbat sclipitor şi respectabil, ministru în guvernul lui Winston Churchill.

Mereu m-am mândrit cu asta, dar acum trebuie să trăiesc cu gândul că mama m-a minţit cu privire la originea mea. Toată viaţa… şi-a minţit propriul fiu.

M-am aşezat şi eu şi m-am întors spre el.

— Nu era genul de adevăr pe care să ţi-l poată dezvălui cu uşurinţă. N-am copii, dar când deschizi, mai exact, discuţia despre aşa ceva? înţeleg de ce ar fi preferat să aştepte până erai îndeajuns de mare ca să înţelegi, dar când avea să fie asta? Cu fiecare an care trecea, probabil că i-a fost din ce în ce mai greu să găsească o cale de a-ţi spune – cu atât *mai mult* când erai destul de mare să înţelegi. Ştiu cum e. Uneori nu e uşor să vorbeşti despre subiecte dureroase. E mai uşor să le eviţi pur şi simplu. Să te porţi ca şi cum n-ar exista.

S-a uitat la mine şi ne-am privit cu atenţie o bună bucată de vreme, recunoscând faptul că şi noi ne purtaserăm ca şi cum n-ar fi existat un subiect dureros – ani buni.

Mi-a strâns afectuos mâna, apoi s-a ridicat de la masă şi a pus paharul gol în maşina de spălat vase.

— Ar trebui să mă culc.

— Şi eu, i-am zis, simţindu-mă mai apropiată de el, deşi niciunul dintre noi nu pomenise nimic de mama. Dar m-aş mira să reuşim să adormim.

A venit spre mine şi m-a sărutat pe creştet.

— Mă bucur că eşti aici, Gillian.

M-am bucurat că, în sfârşit, ne unea ceva.

— Şi eu, tată.

S-a întors şi a început să urce scările.

— Să sperăm că buni o să ne spună mai mult despre povestea asta de dimineaţă. Şi n-o să intru pe internet în seara asta.

S-a oprit pe la jumătatea drumului.

— Aş prefera să rezişti şi tu tentaţiei, dacă nu te superi.

— De ce?

— Zău, Gillian, nu sunt pregătit să aflu totul. Îmi trebuie un răgaz să procesez vestea.

— Bine.

Tot nu s-a urnit, continuând să mă privească.

— Şi uite… dacă simţi vreodată nevoia să vorbeşti despre orice… despre Malcolm, ştiu să ascult. Aş vrea să te ajut, dacă pot.

M-am uitat lung la el, uluită. Şi cuprinsă de recunoştinţă.

— Mulţumesc, tată. Îţi sunt recunoscătoare.

A încuviinţat şi apoi a urcat, iar eu m-am aşezat din nou la masă, profund emoţionată de conversaţia noastră şi nereuşind să-mi scot din minte povestea bunicii, mai ales momentul în care îi murise sora sub ochii ei.

Pe undeva, nu mă mira că nu pomenise niciodată de asta. O astfel de pierdere îi poate afecta pe oameni în diverse feluri. O ştiam foarte bine graţie propriei mele experienţe după moartea mamei. Următorii ani din viaţa mea fuseseră un dezastru şi din cauza asta ne înstrăinaserăm eu şi tata. Apoi bunicul Jack murise în urma unui atac de cord la un an după moartea mamei şi am fost cu toţii devastaţi din nou.

Nu-mi amintesc mare lucru din acel prim an din cauză că mă cufundasem în apatie ca să nu-mi pierd minţile. M-am lăsat de facultate, beam în prostie, petreceam de zor şi aveam tot soiul de slujbe cu jumătate de normă care nu necesitau prea multă dăruire sau alte abilităţi în afară de punctualitate. Aproape că nu mai ţineam deloc legătura cu tata, care nu ştia exact unde stăteam – într-un apartament mizerabil aflat la subsol undeva în Jersey, cu două fete pe care le cunoscusem într-un bar. Trăiam ca vampirii – umblam toată noaptea şi dormeam toată ziua.

Dar apoi ceva m-a trezit. Îmi amintesc fix momentul când s-a întâmplat asta. Într-o dimineaţă stăteam într-o cafenea, mahmură şi având nevoie disperată de cofeină. Deodată în local a intrat o prietenă din liceu, care tocmai absolvise facultatea de drept. O chema Jodi şi purta un costum gri de tweed, mulat pe corp, şi pantofi negri de lac, cu toc. Avea o servietă în mână.

Nici măcar nu mă culcasem în noaptea dinainte. Petrecusem până în zori în apartamentul unui individ şi încă nu mă trezisem cu totul din beţie, beam o cafea tare, fără zahăr, la o măsuţă de pe colţ, întrebându-mă dacă o să fiu concediată de la magazinul de survenire dacă anunţam, pentru a cincea oară în luna respectivă, că nu mă simt bine.

Jodi m-a zărit şi am stat de vorbă câteva minute. M-a întrebat ce-am mai făcut în ultimul timp şi eu i-am răspuns, ruşinată:

— Nu mare lucru.

M-a privit cu compătimire şi întreaga situaţie m-a zgâriat pe nervi, stârnind mândria şi ambiţia mea de odinioară, pentru că în liceu mă considerasem tot timpul mai deşteaptă decât Jodi. Aveam note mai bune şi adesea o ajutam când era vorba să socializeze, pentru că era

timidă. Dar iat-o acum, arăta superb, era sigură pe sine și reușise în viață, în timp ce eu păream adunată de pe drumuri. M-am simțit ca și cum universul mi-ar fi aruncat un pahar cu apă în față.

Sau poate că a fost fantoma mamei, care fusese mereu mândră de mine și îmi spunea că pot să ajung orice îmi doresc, dacă îmi pun mintea la contribuție și mă străduiesc. Nu voiam s-o dezamăgesc, așa că m-am hotărât, pe loc, că era momentul să-mi reiau studiile și să-mi iau diploma. Aveam să-i dau din nou mamei motive de mândrie. Îi datoram măcar atât.

Acum mă îmbrăcam și eu la costum și purtam servietă, în calitate de director-adjunct de comunicare la o organizație non-profit care se ocupa de campanii de conștientizare asupra cancerului de sân. Eram pasionată de ceea ce făceam și, când am obținut postul, cu câțiva ani în urmă, am știut că mama ar fi fost mândră de mine. Îi simțisem prezența.

O *mai* simțeam și acum uneori, mai ales când bănuiam că își face griji în privința mea.

Mi-a vibrat telefonul în buzunar și am tresărit. L-am scos și am verificat ce mesaje aveam. Erau câteva e-mailuri de la colegi de serviciu, dar nimic ce nu putea aștepta până luni. Din fericire, nu aveam niciun mesaj de la Malcolm, dar avea destulă minte cât să mă lase în pace o vreme. îl ducea capul. Inelul cu diamant o să lucreze în lipsa lui. N-o să mă lase să uit de el. O să-mi reamintească de regretele lui și de cât de mult mă iubea.

Am ridicat mâna și m-am uitat la inelul de pe deget. Ce-i drept, scăpăra în lumină, dar eram hotărâtă să nu mă las fermecată de el. Trebuia să nu-mi pierd capul. Să-mi țin ochii larg deschiși – cum fuseseră în noaptea trecută, când o văzusem pe tânăra aceea săltându-i în poală.

Concentrându-mă din nou asupra telefonului, am fost tentată să ignor sfatul tatii și să-l caut rapid pe internet pe Ludwig Albrecht, nazist din al Doilea Război Mondial. Eram măcinată de curiozitate, dar nu voiam să-i trădez încrederea tatii și voiam, totodată, să-i respect intimitatea bunicii. Ne mărturisise multe lucruri în ultimele câteva ore. Poate că avea să ne mărturisească și restul dacă îi dădeam prilejul. Zisese că vrea să termine povestea – ca și cum n-ar mai fi fost altceva de zis –, dar povestea cu siguranță nu se oprea aici. Războiul era de-abia la început la momentul când sora ei murise în timpul Blitzului.

Și apoi buni adoptase o cu totul altă identitate și, în cele din urmă,

îl cunoscuse pe bunicul Jack.

Nici eu, nici tata nu aveam să ne dăm bătuţi, dar trebuia să mă odihnesc un pic. Aşa că mi-am lăsat telefonul deoparte – pe frigider, ca să nu fiu tentată să mă uit la el peste noapte. Apoi am urcat şi mi-am impus să am răbdare până dimineaţă, când aveam s-o rugăm pe buni să ne spună mai multe despre ce i se întâmplase în timpul războiului şi ce se alesese de Ludwig Albrecht.

Nazistul.

Bunicul meu.

III

APRIL

21

Septembrie 1940

M-am trezit în spital în dimineaţa de după bombardament, pradă disperării din cauză că sora mea geamănă murise. Simţeam un gol imens în inimă, în lume, şi eram copleşită de vinovăţie pentru că eu trăiam, în timp ce ea murise. Îmi doream să mor şi eu.

Amorţită de consternare şi durere, nu puteam decât să zac nemişcată, fixând peretele cu privirea. Eram în stare de şoc. Jalea mea era de necuprins.

În salon era lumină. O lumină prea intensă. Razele soarelui se revărsau prin ferestre şi am mijit involuntar ochii. În viaţa mea nu mă simţisem atât de singură, dar nu eram singură. Mă aflam într-un salon mare, fără separeuri, în care erau cel puţin douăzeci de paturi, ocupate de alţi pacienţi care gemeau şi bombăneau.

„Vivian…”

Mă urmăreau scâncetele ei de durere din ultimele clipe şi nu reuşeam să scap de ele. Retrăiam întruna explozia şi încercările mele disperate, eşuate, de a o salva din ruine.

O infirmieră tânără a trecut grăbită prin dreptul patului meu, ca o nălucă plutitoare. Ducea două ploşti şi m-a izbit un iz fetid. M-a năpădit greaţa şi mi-am dat seama că o să vomit.

Ridicându-mă în coate, m-am strâmbat când am simţit un junghi de durere în zona toracelui şi în umăr. Lângă pat era un lighean, aşa că l-am înhăţat şi am vărsat tot ce aveam în stomac, nu mare lucru, dar mă opinteam, cuprinsă de spasme violente, chiar şi când nu mai aveam ce vărsa.

— Vă simţiţi bine? m-a întrebat o altă infirmieră, ivindu-se ca un

înger venit să mă aline și luându-mi ligheanul din mâinile tremurânde.

Nu părea să aibă mai mult de șaisprezece ani. A lăsat ligheanul deoparte și mi-a dat un pahar cu apă.

— Beți un pic.

Am reușit să iau o gură. Și apoi m-a izbit un șuvoi de amintiri – sirena care anunța bombardamentul, șuieratul bombei în timp ce se prăvălea din cer, chiar deasupra casei.

Am auzit cum s-au spart geamurile. Și apoi cădeam… aveam mormane de cărămizi sub mine, deasupra mea. Praful mi-a umplut plămânii și îmi bloca gâtlejul.

„Vivian, unde ești?"

Întorcându-i spatele tinerei infirmiere, mi-am ascuns fața în pernă ca să-mi înăbuș un hohot de plâns.

— Vă rog… Vreau doar să fiu singură.

Infirmiera a lăsat paharul pe noptieră.

— Da, doamnă Gibbons.

Am deschis larg ochii auzind-o că rostește numele surorii mele. De îndată ce a plecat, mi-am tras mâna de sub așternut și am studiat verigheta de aur pe care o purtam. Îmi venea la fix, dar am simțit o durere apăsătoare, până în străfundurile sufletului, la vederea ei, pentru că mi-a amintit că Vivian murise cu adevărat, iar eu eram încă aici, fără ea. Dar nu puteam niciodată să-i iau locul. Cum aș fi putut face asta, când nici măcar nu mă simțeam întreagă?

*

Mă alesesem cu două coaste fracturate, o contuzie gravă și un umăr dislocat, care fusese pus la loc după ce mă luaseră cu targa. Procedura avusese loc în ambulanță și fusese nespus de dureroasă, adăugându-se la trauma emoțională produsă de moartea surorii mele… de faptul că trebuise s-o las în urmă, printre mormanele de cărămizi și bârne prăbușite, în timp ce niște străini îi dezgropau cadavrul cu lopeți și cazmale.

Au trecut ore întregi în spital, timp în care a trebuit să accept că murise și m-am simțit de parcă mi s-ar fi amputat un membru sau mi-ar fi smuls cineva măruntaiele sub ochii mei. Erau imagini oribile, dar așa mă simțeam. Mă urmăreau. Și îl uram pe Hitler pentru că dăduse ordinul de lansare a acelor bombe asupra Londrei. îl uram mai mult ca oricând, cu fiecare răsuflare.

*

În cursul zilei, am reuşit să înghit nişte pâine prăjită, fără altceva, şi să iau câteva guri de ceai. Nu aveam poftă de mâncare, dar am mâncat în silă, de dragul copilului. Apoi m-am făcut ghem şi am adormit din nou.

Când m-am trezit, m-a copleşit din nou singurătatea, mai aprigă ca înainte, şi mi-am dorit să mă pot cufunda din nou într-un somn în care să nu mai simt nimic, dar n-avea să fie, pentru că la căpătâiul meu se afla o femeie. Avea vreo şaizeci de ani şi purta un costum maro de tweed, care părea scump.

— Te-ai trezit, mi-a spus, aplecându-se în scaunul alb de metal şi atingându-mi încheietura.

Am privit-o lung un moment.

— Cine sunteţi?

— Sunt lady Grantchester. Dar spune-mi Catherine.

M-am îmbujorat la faţă.

— Sunteţi mama lui Theodore.

— Da.

Lady Grantchester şi-a ferit privirea şi am văzut că-i tremura bărbia.

— E groaznic ce s-a întâmplat. Nici acum nu-mi vine să cred.

I-a trebuit un răstimp să se adune, apoi şi-a tras umerii înapoi şi s-a îndreptat de spate. M-a privit din nou cu ochii scânteind de lacrimi.

— Nici mie nu-mi vine să cred, i-am răspuns, ştiind că Theodore era mezinul ei şi că acum era probabil devastată, ca şi mine.

În secunda următoare, inima mea a luat-o la goană la gândul că eram o impostoare întinsă în acest pat. Credea că sunt Vivian, nora ei, ceea ce însemna că trebuia să fiu lucidă, pentru că făcusem o promisiune.

— Totul s-a întâmplat aşa de repede, am mormăit, simţind o gheară în pântece când mi-am amintit din nou de explozie.

Lady Grantchester a arătat spre faţa mea.

— Te doare?

Mi-am dus mâna la obraz şi mi-am dat seama că, probabil, eram plină de vânătăi.

— Un pic. Nici măcar nu ştiu cum arăt. Nu m-am mai uitat în oglindă de când…

— Nu e nimic grav, draga mea. Ai doar câteva vânătăi şi tăieturi minore. Nimic care să nu treacă în vreo săptămână.

Sincer, nici nu-mi păsa de tăieturile de pe faţă sau de cum arătam. Durerea cea mai cruntă era cea pe care o simţeam în suflet de fiecare dată când îmi aminteam de această nouă realitate – o lume din care sora mea geamănă lipsea.

Lady Grantchester şi-a umezit buzele şi şi-a dres glasul.

— Regret că n-am avut prilejul să ne întâlnim până acum, dar tatăl lui Theodore e un bărbat mândru şi încăpăţânat. E greu să-l clinteşti când o porneşte pe un drum anume.

Neştiind ce să spun sau să fac şi nevrând să fac vreo greşeală sau gafă, n-am spus nimic, doar am înclinat din cap.

— În mod evident ştii lucrul ăsta, a continuat, arătând spre mine. Sunt sigură că Theodore ţi-a destăinuit ce neînţelegeri au avut.

„Nu, nu mi le-a destăinuit el. Dar mi le-a destăinuit sora mea. Mi-a povestit tot".

Lady Grantchester a înclinat din cap.

— Eşti foarte tăcută. Îmi pare nespus de rău. Nici nu-mi pot imagina prin ce treci, după ce ţi-ai pierdut şi soţul şi sora în aceeaşi zi.

Am încuviinţat din nou.

— Nu sunt în apele mele.

— Desigur că nu. Ai trecut printr-o încercare cumplită.

Şi-a făcut de lucru cu mănuşile maro din piele de ied pe care le ţinea în poală, apoi m-a privit cu înverşunare.

— Aş înţelege dacă nu vrei să mă vezi sau să stai de vorbă cu mine, având în vedere contextul, dar de-asta am venit – să te rog să ne dai prilejul să te ajutăm.

— Să mă ajutaţi?

— Da. Am văzut casa de pe Craven Street, sau ce-a mai rămas din ea, practic nimic. Şi ştiu că aştepţi un copil. Dacă e băiat, va fi moştenitorul titlului soţului meu şi al întregului domeniu.

Mi s-a uscat gura.

— Cum rămâne cu celălalt fiu, Henry? Nu el e cel mai mare?

— Da, dar e în Marina Regală, e pe undeva prin Atlantic sau în Marea Nordului – habar n-am pe unde. De-abia dacă închid un ochi noaptea, cu gândul la submarine şi torpile.

Şi-a ferit din nou privirea.

— Îmi cer iertare. Nici eu nu sunt în apele mele. Dar… el nu s-a căsătorit. Dacă păţeşte ceva… mă rog…

— Familia ar pierde titlul, am spus.

— Da. Fără un moştenitor de sex masculin, când soţul meu nu va mai fi, titlul i-ar reveni unui văr îndepărtat din Irlanda. Nu cunosc deloc familia.

Mi-am lăsat mâna pe burtă şi am privit-o încruntată.

— E copilul meu, lady Grantchester. N-o să vă las să mi-l răpiţi, doar ca să vă păstraţi titlul şi averea, mai ales când n-aţi arătat nicio dorinţă să mă acceptaţi în familie până acum.

M-a mirat cât de uşor îmi era să vorbesc în numele lui Vivian. Să *devin* ea. Şi nu minţeam. Era copilul meu. Lady Grantchester s-a îmbujorat la faţă şi am surprins o străfulgerare de panică în ochii ei.

— Te rog… iartă-mă. Nu asta am vrut să spun. Îmi dau seama ce simţi, a zis şi a înghiţit în sec. Te asigur că nu avem nicio intenţie să-ţi răpim copilul. Eu una am regretat de la început ruptura care a apărut în familia noastră. Sperasem că îi vom putea pune capăt şi voiam să te cunosc. Sincer. Când Theodore mi-a scris şi mi-a spus că eşti însărcinată, am fost în culmea fericirii şi am început să mă rog ca vestea asta să ne poată reuni. După cum sunt sigură că ştii, voia să te ştie la adăpost de bombardamente şi m-a întrebat dacă te-am putea găzdui – împreună cu sora ta, desigur – şi normal c-am acceptat. Dar apoi mi-a scris să-mi spună că nu vrei să vii. Am fost dezamăgită, pentru că am crezut că Theodore şi tatăl lui ar fi putut găsi o cale de împăcare. Iar apoi, azi-noapte, când casa voastră a fost bombardată…

I s-a frânt glasul şi a început să plângă. Era o imagine cumplită – zbuciumul sfâşietor al unei mame copleşite de jale pentru că-şi pierduse mezinul. I-am simţit durerea până în măduva oaselor şi mi-am dorit să pot spune sau face ceva care s-o aline, dar nu exista alinare.

Într-un final, lady Grantchester a reuşit să-şi stăpânească emoţiile. Şi-a şters lacrimile cu o batistă de in pe care o avea în geantă.

— Îmi cer iertare. S-ar părea că nu mă pot opri din plâns.

— Nici eu. Aşa că n-aveţi de ce să vă scuzaţi. Aţi suferit o pierdere cumplită.

— Amândouă am suferit-o.

Şi-a pus batista la loc şi a închis poşeta.

— Înţeleg că ţi-ai pierdut recent şi tatăl. Sincere condoleanţe, Vivian! Nimeni n-ar trebui să îndure atât de mult într-un timp atât de scurt.

Am rămas cufundate într-o tăcere sumbră o vreme. Apoi un nou pacient a fost adus în salon pe targă. A gemut când infirmierii l-au mutat

în pat.

Lady Grantchester a aşteptat până au ieşit. Apoi a reluat conversaţia.

— Doctorul mi-a spus că vei fi externată în cursul zilei de azi. Ai unde să mergi?

Am încercat să mă gândesc rapid ce ar fi răspuns Vivian.

— Am nişte prietene. Foste colege de la minister. Am fost colege de apartament până să mă căsătoresc cu Theodore.

Dar habar n-aveam cum să le contactez. Nici măcar nu le întâlnisem vreodată. Cine ştie, poate că şi apartamentul lor fusese bombardat şi nu mai aveau casă.

Lady Grantchester s-a aplecat spre mine şi mi-a strâns palma cu amândouă mâinile.

— Te rog, Vivian. Sunt prima care recunoaşte că eu şi George ne-am purtat execrabil când Theodore ne-a dat vestea despre logodna voastră şi nu sunt mândră de ce s-a întâmplat. În caz că înseamnă ceva pentru tine, n-am fost niciodată de acord cu soţul meu. Într-adevăr, voiam ca Theodore să se însoare cu o altă fată – o tânără care era prietenă de familie – şi eram în favoarea acelei partide, dar nu mi-am dorit niciodată ca George să-l dezmoştenească oficial. Acest fapt n-a făcut decât să mă necăjească. Nu mi-am dorit altceva de un an încoace decât ca George să-şi repare greşeala. Îţi jur, dacă bomba aceea nu i-ar fi răpit viaţa lui Theodore, până la urmă l-aş fi convins pe George să-şi calce pe mândrie şi să ne lase să redevenim o familie. Mai ales când urmează să avem un nepot.

— Până la urmă? am întrebat. Deci, încă nu şi-a călcat pe mândrie? Ştie măcar c-aţi venit aici?

Lady Granchester nu s-a lăsat intimidată.

— Da, ştie. Moartea lui Theodore a fost un şoc cumplit pentru el. Cred că George a sperat întotdeauna că Theodore se va întoarce acasă într-o zi, cu coada între picioare, rugându-se de el să-l ierte. Şi George l-ar fi iertat. Dar ştii la fel de bine ca mine că Theodore era uneori la fel de căpos ca tatăl lui. Niciodată nu se abătea de la regulile lui. Cu el, lucrurile erau întotdeauna bătute în cuie.

Da, ce-i drept, ştiam lucrul acesta, deoarece cumnatul meu, cu principiile lui ferme, dorise să mă predau autorităţilor. În timp ce cădea bomba peste noi, el şi Vivian se certaseră pe tema asta.

Mă bântuia acum – felul în care îşi petrecuseră ultimele clipe. Îmi

izbea inima ca un ciocan, strivind-o sub povara încă unei forme de vinovăţie care avea să mă urmărească, probabil, toată viaţa.

— Dar nu lăsa treaba asta să te sperie, continuă lady Grantchester. George e devastat. E măcinat de regrete că n-a dres niciodată lucrurile cu Theodore. Acum n-o s-o mai poată face niciodată. Nu va mai avea prilejul.

Se cutremură şi îi dădură lacrimile.

— Ascultă-mă, Vivian, o să-şi reverse toată afecţiunea asupra copilului tău – şi a *ta* câte zile va avea. Doar voi ne-aţi mai rămas de la băiatul nostru, poate că el va fi singurul nepot de care vom avea parte.

Nu eram în stare să vorbesc. La gândul de a o minţi pe femeia asta, împreună cu familia ei şi lumea întreagă, despre tatăl copilului meu, îmi venea să mă fac ghem şi să mă evapor… să mă las purtată prin aer şi să scap de războiul ăsta… să fiu din nou cu sora mea, oriunde ar fi fost.

— Vrei să vii acasă cu mine? a insistat lady Grantchester, cu ochii înflăcăraţi de speranţă. Te rog, Vivian. Nu eşti în siguranţă în oraşul ăsta. Încă sunt bombardamente în fiecare noapte, dar ne aşteaptă maşina afară. Până seara putem să ajungem la ţară, unde e pace şi linişte şi se văd stelele. Deja avem o cameră pregătită pentru tine. Şi o să beneficiezi, desigur, de serviciile doctorului nostru, un medic excelent, care se va îngriji splendid de tine când va veni sorocul.

M-a luat un pic cu greaţă şi am inspirat adânc de câteva ori, să mă liniştesc.

— Îţi dau cuvântul meu. Copilul tău va avea parte de toate avantajele şi şansele. O educaţie, cele mai bune şcoli şi o moştenire generoasă. Dar, mai ales, veţi avea un cămin. Un loc unde veţi fi la adăpost de război.

Ultima parte a fost ceea ce a înclinat balanţa.

Sau m-a făcut să cedez.

„La adăpost de război".

Nu puteam să mă întorc în casa unde locuisem de o lună încoace cu Vivian – cu sora mea, care îmi ştia toate secretele. Ea nu mai era, iar din casă nu mai rămăsese decât un morman de cărămizi. Nu mai aveam nici măcar cartelă să-mi iau alimente. Va trebui să-mi fac alta. Iar celelalte centre pentru familiile rămase pe străzi în urma bombardamentelor erau deja arhipline.

Nu puteam spune nimănui cine eram de fapt – amanta unui nazist sus-pus – pentru că riscam să fiu arestată pe loc şi trimisă într-un lagăr

de concentrare. Doar Dumnezeu știa ce-aș fi putut păți acolo. Lady Grantchester îmi oferea o coardă de care să mă agăț, un refugiu unde puteam rămâne pe durata sarcinii, până venea vremea să nasc.

Poate că până atunci războiul se va termina.

Pe de altă parte, nemții ar putea invada Marea Britanie. Totul era învăluit în nesiguranță. Totul, cu excepția copilului pe care-l purtam în pântece – un copil pe care îl iubeam mai mult decât viața și pe care aveam să-l protejez cu orice preț. Doar pe el îl mai aveam.

Aplecându-mă spre lady Grantchester, am luat-o de mână și mi-am spus că era soacra mea. Avea să devină familia mea. Iar eu voi fi Vivian.

— Dacă vreți cu adevărat să vin, vă voi însoți.

I-au dat lacrimile și mi-a zâmbit, ducându-mi mâna la buze și sărutând-o.

— Ah, Vivian, m-ai făcut așa de fericită. Îți promit că vom avea grijă de tine și ne vom răscumpăra greșelile. Dacă Theodore ne privește acum, și sunt sigură că așa e, cred c-o să se bucure foarte tare că ai acceptat.

Am îmbrățișat-o, dar nu eram așa de sigură că Theodore o să se bucure. De fapt, eram convinsă c-o să se răsucească în mormânt, de îndată ce era depus acolo.

*

În după-amiaza aceea, un Bentley negru, lucios, aștepta în fața spitalului. Un șofer în uniformă mi-a deschis portiera și m-a privit cu afecțiune.

— Mă bucur să vă revăd, doamnă Gibbons. Deși aș prefera să nu fie în împrejurările de față.

Realizând că Vivian probabil că-l întâlnise pe omul ăsta, i-am răspuns doar:

— Mulțumesc.

M-am urcat pe bancheta din spate fără să-mi ridic privirea.

Lady Grantchester și-a scos mănușile.

— N-o să mă mai obosesc să fac prezentările, deoarece îl cunoști deja pe Jackson.

Am încuviințat, ușurată să aflu cum îl chema.

Jackson s-a urcat la volan și ne-a privit în oglinda retrovizoare în timp ce pornea motorul.

— Mergem direct acasă, doamnă?

— Da, Jackson.

M-am aplecat un pic pe banchetă.

— De fapt, am putea să trecem prin Craven Street mai întâi? Aş vrea să văd pentru ultima dată casa. Sau ce-a mai rămas din ea. Toate lucrurile mele sunt acolo. Poate voi reuşi să mai recuperez ceva.

Lady Grantchester mi-a strâns mâna.

— Te înţeleg. Am trecut şi eu pe-acolo până să vin să te văd. Jackson, du-ne pe Craven Street, te rog.

— Desigur.

A băgat în viteză şi a pornit. În timp ce înaintam pe străzile devastate, am simţit un val de groază doar la gândul de a mă întoarce în locul unde murise sora mea, cu o noapte în urmă, şi la coşmarul casei care se năruise peste noi. Am închis ochii şi m-am silit să alung amintirea exploziei şi durerea pe care o simţisem când îmi venisem în fire şi o descoperisem pe Vivian, îngropată de vie sub mine.

Când Jackson a intrat pe stradă, era de nerecunoscut. Trotuarele erau acoperite de mormane strâmbe de cărămizi şi moloz. Strada era blocată de bariere.

— Până aici pot să merg, mi-a zis.

— Nu-i nimic. De-aici pot s-o iau pe jos. Agentul de pază din cartier e ceva mai încolo. Mă cunoaşte.

Jackson a oprit motorul. Am deschis portiera fără să-l mai aştept, dar el a apărut într-o clipită să mă ajute şi i-am acceptat cu recunoştinţă ajutorul, pentru că îmi era greu să cobor din cauza coastelor fracturate.

În timp ce lady Grantchester aştepta pe bancheta din spate, Jackson m-a condus spre porţiunea unde era blocat accesul.

— E o tragedie, mi-a spus. Domnul Gibbons era un om bun. Cum nu se poate mai bun. Cu toţii suntem în stare de şoc.

— Mi se pare ireal, i-am răspuns, cu privirea aţintită asupra pietrelor de pavaj. Tot sper c-o să mă trezesc şi-o să descopăr că totul a fost un coşmar.

— Mi-aş dori să fie aşa.

Am ajuns la fosta mea adresă şi ne-am uitat amândoi la ruinele care fuseseră cândva o casă fermecătoare în stil georgian, cu jardiniere la ferestre. Nu doar casa noastră fusese distrusă, ci şi cea de lângă. Poate chiar trei case la rând. Era greu să-ţi dai seama.

O femeie cu un cărucior a trecut pe lângă noi. Plânsetele stridente ale bebeluşului, precum şi scârţâitul lopeţilor pe trotuar şi foşnetul

măturilor care strângeau cioburile creau o atmosferă dezolantă, tragică.

— Sunteţi, doamna Gibbons? m-a întrebat agentul de pază, venind încet spre noi.

— Da.

M-am desprins de braţul lui Jackson.

— Mă bucur să văd că sunteţi teafără. Condoleanţe pentru soţul dumneavoastră.

— Mulţumesc.

Toată lumea deplângea moartea lui Theodore, dar cum rămânea cu Vivian? Nimănui nu părea să-i pese, dar doar pentru că îşi imaginau că e încă în viaţă, că le stă dinainte. Nimănui nu-i păsa de April, sora despre care nimeni nu aflase vreodată mare lucru.

— De-am fi apucat să ajungem în adăpost, am spus, obsedată de greşelile pe care le făcusem, pentru că regretul era ceva constant în fiinţa mea de-acum.

Bănuiam că avea să devină ceva permanent în viaţa mea.

— Nu, doamnă. Vă înşelaţi. Noroc că n-aţi ajuns în adăpost, pentru că acolo a căzut bomba – fix în grădina din spate. Adăpostul Anderson a fost nimerit în plin şi n-a mai rămas nimic din el. Aşa că, dacă aţi fi mers acolo, n-aţi mai sta de vorbă cu mine acum.

Deodată m-am simţit extenuată, tot chinuindu-mă să înţeleg de ce eu fusesem cruţată, spre deosebire de Theodore şi Vivian.

De ce se întâmplau astfel lucrurile? Exista vreun motiv? Şi, dacă da, aveam să-l aflu vreodată sau aveam să-l accept? întreaga mea viaţă mi se părea o halucinaţie stranie, ameţitoare, în timp ce păşeam, clătinându-mă, peste un morman de cărămizi spre a intra în casa devastată, strâmbându-mă de durere. Căutam locul în care o găsisem pe Vivian, mai mult moartă decât vie. Dar nu mai recunoşteam nimic. Îi dezgropaseră cadavrul de-acolo în ajun şi acum nu mai rămăsese decât moloz.

Apoi am zărit canapeaua din salonul mare, turtită sub o bârnă prăbuşită. Mi-am lipit cotul de coaste, chinuindu-mă să fac faţă durerii care venea în valuri, în vreme ce ridicam cărămizile şi le aruncam deoparte.

— Căutaţi ceva? m-a întrebat Jackson, ţinându-se după mine ca o umbră şi părând preocupat de starea mea.

— Nu sunt sigură.

M-am împiedicat în grămezile mişcătoare de moloz şi mi-am

zgâriat genunchiul descoperit în timp ce înaintam printre ruine.

Am dat cu ochii de colţul cadrului de alamă de la patul meu. Se iţea de sub o grămadă de cărămizi. M-am târât stângaci într-acolo, ţinându-mi în continuare braţul lipit de coaste. Jackson nu s-a dezlipit de mine în tot acest timp. Fără o vorbă, s-a pus pe treabă, ajutându-mă să dezgrop cadrul deformat, mutând cărămizile una câte una. Într-un final, am zărit dedesubt ce căutam.

— Uite. Am nevoie de obiectul acela.

Jackson s-a aplecat să se uite pe sub cadru.

— Cufărul meu marinăresc, i-am explicat. L-am primit în dar. Am bijuterii în el.

M-am dezechilibrat şi am căzut în fund, în timp ce Jackson recupera singurul lucru pe care-l mai aveam. Sora mea se dusese, ca şi tatăl şi cumnatul meu, şi tot ce mai aveam pe lume. Îmi pierdusem până şi identitatea. Dar încă îl mai aveam pe Ludwig, era pe undeva prin Europa şi ştiam că mă iubeşte. Nu puteam să las în urmă fotografiile acelea.

— Poftiţi, doamnă Gibbons, mi-a zis Jackson, trăgând cufărul de sub cadrul de pat şi saltea. Ia uitaţi. E ca nou.

Mi l-a întins şi am încercat să-l iau, dar aveam doar un braţ teafăr. Celălalt mă durea din cauza umărului dislocat şi trebuia să-mi protejez coastele.

— Îl duc eu, a zis, luându-l sub braţ.

În curând, ne întorceam spre Bentley, dar cineva ne-a strigat.

— Mă scuzaţi!

M-am întors şi am văzut un băiat venind în fugă spre noi. Avea un rucsac pe umăr.

— Locuiaţi în casa aia? m-a întrebat.

— Da.

Scotocind prin rucsac, a scos un ursuleţ de pluş.

— E al dumneavoastră? L-am găsit azi-dimineaţă.

Pentru o clipă, mi s-a tăiat răsuflarea. Apoi mi-au dat lacrimile.

— Era plin de praf, a continuat băiatul, dar l-am curăţat. Voiam să-l iau acasă, dar, dacă e al dumneavoastră…

Am luat ursuleţul şi m-am uitat la capul lui pufos.

— Da, e al meu. A fost un cadou foarte special. Mulţumesc.

Jackson a scos un şiling din buzunar şi i l-a întins băiatului.

— Uite, meriţi o recompensă. Alţi băieţi n-ar fi fost atât de cinstiţi.

Băiatului i s-au luminat ochii.

— Mulţumesc, domnule!

A făcut stânga împrejur şi a tulit-o.

Eu şi Jackson ne-am întors la Bentley, strivind cioburi sub tălpi. M-a ajutat să urc în maşină, apoi mi-a pus cufărul marinăresc în portbagaj. În curând ne urneam, lăsând în urmă Craven Street şi pregătindu-ne să ieşim din oraşul devastat de bombe.

— Îl detest pe individul ăla, a şoptit lady Grantchester, uitându-se pe geam la casele şi prăvăliile distruse.

— Pe cine? am întrebat.

— Pe Hitler.

— Sunt perfect de acord.

Aveam să-l detest pe veci pentru ce-mi răpise.

Nimeni n-a mai scos o vorbă până când am ajuns în Surrey şi am reuşit să ne revenim cât de cât după ororile pe care le lăsasem în urma noastră, în Londra.

— Ştiu că nu e un subiect plăcut, mi-a spus lady Grantchester blând, dar ar trebui să discutăm de planurile pentru înmormântare. Eu şi lord Grantchester ne-am dori ca Theodore să fie îngropat în mausoleul de pe domeniu, alături de strămoşi.

M-am gândit că se aştepta, poate, să protestez din cauză că Theodore se înstrăinase de familie. Privirea ei era aproape temătoare.

— E în regulă, am spus. Ar trebui să fie alături de familie.

A oftat uşurată.

— Prea bine. Ne vom ocupa noi de tot, dar mai avem ceva de discutat.

A făcut o pauză.

— Înmormântarea surorii tale.

— Sora mea?

Fusesem atât de copleşită de durere, încât nici nu mă gândisem la cum sau unde ar trebui să fie înmormântată Vivian, ceea ce ridica tot felul de probleme legate de faptul că tăcuserăm schimb de identitate.

— Deşi sunt sigură că ne vei fi alături mulţi ani de-acum înainte, mi-a explicat lady Grantchester, i-ai fost soţie lui Theodore şi eşti mama copilului lui, aşa că mă gândesc că şi-ar fi dorit să fii înmormântată alături de el.

„O, Doamne…”

— Mai e până atunci, am zis. Cel puţin aşa sper.

— Desigur. Dar are legătură cu discuţia despre sora ta. Deoarece, din câte am înţeles, nu aveţi alte rude apropiate, ai vrea să fie înmormântată şi ea la Grantchester Hall? Astfel i-ai putea vizita mormântul.

Nu era un secret că Vivian nu se simţea legată de aceşti oameni. Nici măcar nu vizitase vreodată conacul contelui. Dar îl iubise din tot sufletul pe Theodore şi ştiam că şi-ar fi dorit să fie înmormântată lângă el, oriunde ar fi fost.

Măcar asta eraundramde consolare, dacă lady Granchester vorbea serios. Vivian ar fi lângă Theodore, unde îi era locul.

Mi-am lăsat capul în pământ, copleşită de oferta generoasă. Şi am admirat-o pe lady Grantchester pentru că se gândise la asta – pentru că ţinea cont de durerea mea şi voia să mă aline, cumva, aranjând ca sora mea să fie înmormântată pe aproape.

În acelaşi timp, mă dispreţuiam pentru că o minţisem în legătură cu identitatea mea, deoarece copilul pe care-l purtam în pântece nu era nepotul ei. Nu fusese zămislit de scumpul ei fiu, ci era odrasla unui alt bărbat

Am început să plâng înfundat, deopotrivă ruşinată şi înspăimântată de ce avea să aducă viitorul, pentru că la un moment dat urma să fiu obligată să-i dezvălui adevărul acestei femei şi să-i frâng inima. Deja mă gândeam cu groază la asta şi eram măcinată de îndoieli. Poate c-ar trebui să spun adevărul chiar acum şi să-mi mai păstrez un dram de onoare.

Dar, nu…

Nu puteam. Luasem decizia în momentul în care îmi pusesem pe deget verigheta lui Vivian. Şi mi-ar fi plăcut să-mi spun că era un gest nobil din partea mea – că îndeplineam ultima dorinţă a surorii mele, când mă implorase să nu mă las prinsă. Dar, în fond, acţiunile mele nu aveau absolut nimic nobil. Singurul meu scop era să supravieţuiesc. Mă gândeam la mine şi la copilul meu nenăscut şi eram dispusă să fac orice spre a avea parte de siguranţă şi protecţie, până venea momentul când puteam fi din nou cu Ludwig.

Doar gândindu-mă la el mă năpădea dorul. Ce n-aş fi dat să fiu în braţele lui, lăsându-l să mă consoleze pentru moartea surorii mele. Şi apoi i-aş fi dat vestea minunată că îi purtam copilul şi el mi-ar fi şters lacrimile cu sărutări. Ce vis frumos!

Nu eram mândră de mine, dar în momentul acela mi-am acceptat

noua realitate. Va trebui să mă folosesc de oamenii ăştia şi să le exploatez durerea. O să devin Vivian şi o să rămân cu ei până când mă puteam regăsi cu Ludwig, în siguranţă. Şi, când avea să vină acea zi binecuvântată – cu voia Domnului, când avea să se încheie războiul şi se semnau acordurile de pace –, aveam să găsesc o cale de a dispărea.

M-am rugat în sinea mea să se sfârşească totul până să apuce copilul să se nască.

22

1943

Trecuseră trei ani şi rugăciunile mele nu fuseseră ascultate. Războiul se prelungea şi Marea Britanie continua să fie asaltată de bombardamentele Luftwaffe. În noaptea în care mi-am născut fiul, era senin afară şi lună plină – i se spunea „luna bombardierelor" –, iar Liverpool şi Birkenhead fuseseră devastate. Bombele distruseseră porturile şi şantierele navale, precum şi trei spitale şi câteva monumente istorice. S-au înregistrat sute de morţi în rândul populaţiei civile şi mii de oameni au rămas fără adăpost.

Însă eu am fost în siguranţă în noaptea aceea, într-un sat liniştit din Surrey, în conacul imens, transmis din generaţie în generaţie, al socrilor mei aristocraţi, contele şi contesa de Grantchester, care au plâns de bucurie când mi-au ţinut pentru prima dată băieţelul în braţe.

Am plâns şi eu, mai tare decât plânsesem vreodată. Dar nu plângeam de bucurie. Zăcând în pat, epuizată în urma travaliului, privindu-mi aşa-zişii socri cum îşi strângeau în braţe nepotul, am simţit un amestec ameţitor de tristeţe, teamă şi ruşine. Mă bucuram că născusem, dar nu vedeam altceva decât un viitor sumbru, lugubru, pentru mine şi Edward, pe măsură ce încercam să mă desprind din pânza sinistră de minciuni pe care o ţesusem. În noaptea aceea mi-a fost mai dor ca oricând de Vivian.

Dar a doua zi, după un somn profund, cu odorul meu nou-născut în braţe, mă simţeam odihnită. Am reuşit să mă scol din pat şi să-l duc pe Edward până la geam, de unde se vedeau stropi de rouă scânteind ca argintul pe pajiştea din spatele casei. Tăria de necuprins a cerului trandafiriu era un adevărat spectacol cromatic, iar din copaci se revărsa cântecul păsărilor.

Am rămas locului, minunându-mă de tot, cu fiul meu în braţe, iar dragostea profundă pe care i-o purtam a părut să risipească tot întunericul din lume. În acele clipe preţioase, în timp ce-l sărutam pe

creştet şi-i vorbeam în şoaptă, sufletul meu a fost cuprins din nou de fericire, pentru prima dată de la moartea lui Vivian.

Şi astfel, am trăit primii ani de război ca proaspătă mamă, topită după băieţelul meu scump, singura mea alinare, care-mi lua gândul de la golul pe care-l simţeam din cauză că-mi pierdusem sora geamănă, cealaltă jumătate a sufletului meu.

În ciuda a toate, nu mi-a fost greu să devin Vivian. Eram amândouă în acelaşi timp şi, cumva, am ţinut-o vie în mine. Puteam să fiu în continuare un „noi". Şi, din cauză că nimic nu se compara cu relaţia apropiată pe care o avusesem cu ea, singura mea speranţă era Ludwig. Asta mă făcea să-i duc şi mai tare dorul.

Cât despre război, la Grantchester Hall am avut norocul să ne sustragem bombelor germane, dar conflictul ne-a afectat în alte moduri. Mulţi dintre servitori şi săteni au primit ordine de chemare pe front – inclusiv Jackson, de care m-am despărţit cu greu. A plecat în ianuarie 1941. Din când în când, primeam scrisori de la el, dar cenzorii acopereau orice detalii legate de unde se afla sau ce îndatoriri avea. Câteva dintre servitoare au plecat să lucreze în fabricile de armament.

Viaţa noastră nu era lipsită de probleme. Alimentele, benzina şi hainele continuau să fie raţionalizate şi în fiecare seară aveam parte de buletine de ştiri deconcertante transmise de BBC la radioul în jurul căruia ne strângeam după cină. Catherine (nu mai era lady Grantchester în ochii mei – în doliul nostru împărtăşit, găsiserăm o alinare sinceră una în cealaltă) aştepta întotdeauna ca pe ace orice informaţii legate de marină şi i-a fost foarte greu mai ales în primăvara lui 1941, când peste patru sute de nave aparţinând Marii Britanii şi Aliaţilor au fost scufundate în Oceanul Atlantic, în principal de submarine. La scurt timp după aceea, autorităţile au încetat să anunţe la ştiri pierderile suferite de forţele navale, ca să nu afle nemţii ce succese înregistraseră. Catherine a fost devastată, pentru că îşi făcea griji pentru Henry şi nu ştia niciodată pe unde se află. El nu le scria niciodată, dar George o consola întotdeauna spunându-i:

— Dacă n-avem veşti, e de bine.

În încercarea de a ne umple timpul şi a ajuta la rândul nostru, eu şi Catherine am pus la punct o magazie în galeria mare şi le-am chemat pe femeile din sat să ne ajute să producem bandaje pentru diversele centre de prim ajutor din ţară. Dar, în mare, domnea un sentiment de stagnare cât aşteptam să se întâmple ceva – o invazie în toată regula a

Marii Britanii de către nemţi sau ca Statele Unite să ni se alăture în război şi să-şi trimită trupele în Europa.

Ziua aşteptată a venit, în sfârşit, în decembrie 1941, odată cu Atacul de la Pearl Harbor. În 1943, sosiseră deja mii de soldaţi americani în Marea Britanie, iar terenul vast aflat chiar la sud de Grantchester Hall a fost rechiziţionat spre a fi transformat într-o bază aeriană, ce găzduia aproape două mii de soldaţi. În curând piloţii britanici şi americani au început să bombardeze zi şi noapte Germania şi Europa aflată sub ocupaţie. Paraşutau provizii pentru diversele mişcări de rezistenţă.

La momentul acela nu ştiam, dar aerodromul pe care îl vedeam adesea pe geamul camerei mele era pe cale să-mi schimbe viaţa – în moduri pe care nu mi le-aş fi imaginat în veci, nici măcar în fanteziile mele cele mai îndrăzneţe.

23

Aprilie 1944

Totul a început cu un cântec.

La scurt timp după ce baza aeriană a fost pusă în funcţiune, un reprezentant al Crucii Roşii Americane – organizaţia care le asigura divertismentul soldaţilor americani aflaţi în Marea Britanie – i-a făcut o vizită lui lady Grantchester. A tras pe aleea lungă, cu pietriş, într-un jeep militar şi, după ce a urcat pe scări şi a bătut la uşă, a fost condus în salon şi i s-a servit ceaiul.

— Mă aflu aici, a spus bărbatul, luând un biscuit şi muşcând din el, fără a se mai obosi să-i pună gem sau smântână deasupra, deoarece căutăm o solistă pentru balurile de sâmbătă seară de la baza aeriană.

— 0 solistă? a repetat Catherine.

Bărbatul a luat o gură din ceai.

— Da, iar unul dintre muzicienii pe care tocmai i-am angajat ne-a spus că nora dumneavoastră a cântat o perioadă la Savoy. Umblă vorba c-ar fi fost foarte talentată.

— Păi, da, a încuviinţat Catherine, ţinându-şi ceşcuţa delicată şi farfurioara în mâini, dar asta a fost acum ceva vreme, până să se mărite cu fiul meu. Nu sunt sigură c-ar fi interesată. Are un copil acum, ştiţi.

— Desigur, înţeleg. Dar cu toţii trebuie să contribuim la efortul de război. Menţinerea moralului e o prioritate majoră în perioada asta.

Nu era cazul să-i explice că o invazie a Europei de către forţele aliate era iminentă şi că toţi, mai ales soldaţii, erau apăsaţi de gândul acesta.

— Nora dumneavoastră e acasă în după-amiaza asta?

— Da.

— Aş putea sta de vorbă cu ea?

Catherine, care alesese să uite, de la bun început, că eram odrasla unui negustor de vinuri şi a unei franţuzoaice care cânta într-un cabaret, a sunat din clopoţel, cu inima îndoită.

*

Chiar a doua zi, am început repetiţiile cu orchestra, în sala de bal de la Grantchester Hall. Ce încântare era – să-mi folosesc glasul, să cânt din nou şi să uit pentru câteva ore de război, în fiecare după-amiază.

Când a venit, în sfârşit, ziua de sâmbătă, am pornit cu bicicleta spre aerodrom la asfinţit, cu rochia de seară, o perie de păr şi un ruj îndesate într-o geantă, aşezată în coşul din faţă. A trebuit să opresc şi să-i spun cum mă numesc soldatului de la poartă, care s-a uitat pe listă şi mi-a făcut semn să trec de barieră. Apoi am intrat patinând în parcarea cu pietriş din faţa popotei – care fusese transformată în sală de dans pentru o seară – şi am oprit. Am mers pe lângă bicicletă până la intrarea din spate şi am intrat în clădire, unde muzicienii instalaseră deja scena.

— Durează doar o clipă, i-am zis şefului de orchestră şi am dat fuga la toaletă să mă schimb în rochie, să-mi pun pantofii cu toc şi să mă dichisesc.

Când am ieşit, orchestra cânta prima melodie – o versiune instrumentală, ritmată, la *Tea for Two* – şi uşile s-au deschis, lăsând să intre un grup de tinere, care fuseseră luate cu autobuzul din Guildford.

M-am oprit lângă scenă şi am admirat globul cu oglinzi care atârna din tavan. Reflectoarele instalate în cele patru colţuri ale sălii s-au aprins şi, deodată, cerculeţe de lumini pluteau în jur, în mod feeric. Era minunat să-ţi imaginezi că, în următoarele trei ore, războiul nu ne mai putea atinge.

*

Îi animasem pe toţi şi se legănau pe ringul de dans pe *Boogie Woogie Bugle Boy*[14] când şeful orchestrei a decis că era momentul să facem o scurtă pauză, aşa c-am încheiat cu *La Vie en Rose,* pe care am cântat-o în franceză.

---

[14] Un *jump blues* celebru în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, compus de Don Raye, pe versuri de Hughie Prince şi interpretat de The Andrew Sisters (n. red.).

După câteva minute, am ieşit să iau un pic de aer şi am găsit un petic de iarbă de unde se vedea aerodromul, departe de puzderia de localnice care se hlizeau şi flirtau cu nerușinare cu yankeii.

Lăsându-mi capul pe spate, am stat acolo singură şi m-am uitat la stele. Ca întotdeauna, gândul m-a purtat spre Ludwig şi m-am întrebat dacă privea aceleaşi stele în seara asta, pe undeva prin Europa, cu gândul la mine. Mai trăia măcar? Habar n-aveam. Tot ce aveam – tot ce mă ajuta să merg înainte – era convingerea nestrăihutată că Ludwig era pe undeva prin lume, teafăr şi nevătămat, purtând un război în care nu credea, ducându-mi dorul aşa cum i-l duceam şi eu.

Cufundându-mă în sinea mea, căutând să-mi amintesc atingerea lui, am închis ochii. „Ludwig. Avem un fiu. Se numeşte Edward şi are ochii tăi frumoşi, albaştri".

— Ce noapte!

Şocată de întrerupere, m-am uitat în stânga şi m-am trezit că stau lângă un pilot american. Şi el se uita la stele. Mi-am dat seama că e american după accent, dar, curios, purta o uniformă RAF. Am recunoscut aripile de deasupra buzunarului din stânga, de la piept – celebra emblemă a Royal Air Force.

Înalt şi brunet, avea un profil impunător, arătos, şi m-am întrebat de ce nu se afla în sala de dans, vrăjind fetele din partea locului.

— Superbă, i-am răspuns politicos. Mi-aş dori să fie la fel de multă linişte şi în restul lumii.

— Avem noroc. Măcar pe moment.

Remarca m-a readus la realitate, reamintindu-mi că mulţi dintre aceşti tineri viteji aveau să traverseze în curând Canalul Mânecii, jertfindu-şi vieţile, poate, spre a pune capăt tiraniei lui Hitler.

O boare de aer rece m-a făcut să tremur. Mi-am frecat antebraţele, regretând că nu-mi luasem un şal pe mine înainte să ies.

Fără o vorbă, americanul şi-a descheiat geaca, a desfăcut catarama şi şi-a scos-o.

— Pari înfrigurată. Pune-o pe tine.

Apreciind c-ar fi un gest nepoliticos să refuz, i-am mulţumit şi m-am bucurat să-i simt căldura corpului, încă adăstând pe la mâneci.

— Ai o voce frumoasă. Eşti foarte talentată.

— Mulţumesc. Eşti foarte amabil.

M-am uitat din nou la stele.

— Mi-a plăcut mai ales ultima melodie pe care ai cântat-o. Cum

se numea?

— *La Vie en Rose.*

— *La Vie en Rose…*

Părea melancolic, cu steagul american fluturând în spatele nostru în adierea vântului.

— Da, așa e. Ai o pronunție minunată în franceză. Chiar vorbești limba sau așa ai învățat cântecul?

— Nu, vorbesc franceza de… dintotdeauna, cred.

— Ai învățat-o la școală?

— Mama era franțuzoaică, i-am explicat. Mi-am petrecut jumătate din copilărie la Bordeaux.

— I-auzi. La Bordeaux. Nu acolo se fac toate vinurile?

Am chicotit.

— Nu chiar toate, dar da, se fac multe vinuri excelente în zonă.

Am rămas tăcuți un răstimp, ascultând cântecul greierilor. Apoi americanul s-a întors spre mine și mi-a întins mâna.

— Locotenent Jack Cooper. Connecticut, SUA.

Am dat mâna cu el.

— Încântată de cunoștință, domnule locotenent. Eu sunt Vivian Gibbons.

— Știu cine ești, mi-a răspuns cu un zâmbet larg, privindu-mă cu niște ochi căprui, frapanți, prietenoși și plini de neastâmpăr.

— Așa deci?

— Da.

— Și de unde mă cunoști? Ceva îmi spune că nu e doar din cauză că numele meu apare pe afișele pentru balul din seara asta.

— Nu, nu e.

S-a întors și s-a uitat spre pista de aterizare, fără să mai spună altceva, mulțumit s-o lase așa.

Am început să râd.

— Ai de gând să-mi spui sau nu?

A reflectat o clipă, apoi m-a studiat.

— Ți-au găsit o poreclă la bază. Ți se spune „Inabordabila”. „Uite-o pe Inabordabila”, comentează, oricând te văd cu bicicleta prin oraș.

L-am privit intrigată.

— Ce vor să spună?

— Doar că ești cea mai frumoasă femeie din Surrey, dar locuiești în castelul ăla mare de pe deal și nu-ți place să socializezi.

Am scuturat dojenitor din cap.

— Voi, americanii. Bănuiesc că vă aşteptaţi ca toate femeile din Anglia să flirteze cu voi, de dimineaţă până seara.

— Eu nu mă aştept la asta.

— Sunt văduvă, ştii, i-am spus, simţind deodată nevoia să mă justific. Soţul meu a murit în timpul Blitzului. De-asta nu socializez. Încă îl mai jelesc.

Nu era adevărat. În afară de sora mea, jeleam după un cu totul alt bărbat. Singurul bărbat pe care îl puteam iubi vreodată. Singurul pe care mi-l doream.

— Îmi pare rău.

Privirea lui Jack mi-a studiat chipul, apoi a poposit asupra ochilor mei.

M-am simţit deodată expusă şi nu mi-a plăcut senzaţia. Nu-mi doream ca bărbatul ăsta – sau oricine altcineva – să afle cine eram cu adevărat sau ce-mi trecea prin minte. Gândurile legate de Ludwig erau o taină.

— Ar trebui să intru.

Mi-am scos geaca pe care mi-o dăduse şi i-am înapoiat-o.

— Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă.

Am dat să mă îndepărtez, dar vocea lui m-a oprit.

— Aşteaptă, Vivian, iartă-mă. Am pornit-o cu stângul. Nu intra încă. Vrei să dansezi cu mine?

M-am oprit şi m-am întors spre el.

— Să dansez cu tine? Aici?

— Da. Nu pot să rămân la următoarea parte pentru că trebuie să decolez cam într-o oră.

Mi-a întins mâna.

— Doar un minut? Până se termină cântecul ăsta?

Am ascultat melodia care se auzea înfundat dinăuntru, de la gramofon. Era *God Bless the Child,* a lui Billie Holiday.

Încet, m-am apropiat de el.

— O să treci Canalul Mânecii la noapte?

— Chiar nu pot să-ţi spun asta.

— Nu, sigur că nu.

Lăsându-mi privirea spre peticul de iarbă, mi-am dat seama că probabil urma să se avânte în teritoriul inamic şi că exista un risc foarte real să fie doborât în cursul nopţii. Ţinând cont de asta, nu părea un gest

foarte patriotic să-i refuz invitaţia la dans. Nu mai rămăsese prea mult din cântec oricum, doar câteva strofe, aşa că am făcut un pas timid în faţă.

El mi-a strâns mâna în palma lui mare, lăsându-şi cealaltă mână pe mijlocul meu. NU mai dansasem cu un bărbat de o veşnicie şi mi-am dat seama că respiraţia mi-o luase un pic la goană. Feţele aproape că ni se atingeau. Pielea îi mirosea a cremă de ras.

La început n-am vorbit. Doar dansam. Un vânticel răcoros şuşotea prin iarbă. Steagul american flutura şi se înfoia deasupra noastră.

Apoi, nu ştiu de ce, n-am mai suportat tăcerea. M-am tras un pic înapoi.

— Pot să te întreb de ce porţi o uniformă RAF dacă eşti american?

— Sigur. M-am hotărât să vin aici şi să mă înrolez în vara lui 1940, înainte ca Statele Unite să intre în război.

— De ce?

— Pentru că nu-mi plăcea ce vedeam… ce făcea Hitler. Nu puteam să stau cu mâinile în sân. Am considerat că trebuia să fac ceva.

— Păi, categoric îţi suntem recunoscători. Mulţumim.

Mi s-a părut că n-au mai trecut nici zece secunde până s-a terminat cântecul. Ne-am desprins şi am auzit un fluierat dinspre sala de dans. Era şeful orchestrei, care scosese capul pe uşa din spate şi-mi făcea semn.

— Trebuie să pleci, a spus Jack.

— Da.

— Mulţumesc pentru dans.

— Cu plăcere! Ai grijă cum zbori.

— Mereu am grijă.

M-a urmărit din priviri în timp ce mă întorceam şi o luam prin iarbă. Când am ajuns în dreptul uşii, m-am uitat în urmă. Era tot acolo, cu capul lăsat pe spate, uitându-se la lună.

M-am rugat în sinea mea pentru el. „Să te întorci cu bine, Jack Cooper. Tu şi toţi ceilalţi piloţi care zboară în noaptea asta”. Dar rugăciunile mele nu-şi găsiseră răspunsul până acum. M-am întrebat dacă avea vreo importanţă. Chiar şi-aşa, ce altceva puteam face decât să perseverez, pentru că nu eram genul care să se dea bătut. Iar băieţii noştri aveau nevoie de cât mai mult ajutor.

*

În noaptea aceea m-am întors acasă pe întuneric. Nu era departe, cam un kilometru şi jumătate pe drumul principal, dar m-am întrebat dacă nu cumva sunt în pericol când m-am trezit fluierată şi am auzit comentarii obscene din partea soldaţilor americani piliţi care goneau pe lângă mine în jeepuri militare. M-am bucurat când am ajuns la Grantchester Hall şi mi-am parcat bicicleta la uşă.

Când am pătruns în holul mare de la intrare, zgomotul paşilor mei reverbera până în tavanul înalt, acoperit de fresce. Uşa de la bibliotecă s-a deschis larg şi Catherine s-a ivit în prag, cu un aer uşor ameţit.

— Vivian, te-ai întors! Ce bine-mi pare! Avem o veste minunată şi tocmai sărbătorim.

Mi-a făcut semn să mă apropii şi era clar că dăduse iama în coniac.

— Vino, vino!

Am intrat după ea în bibliotecă, unde un foc ardea vesel în şemineu. George era aşezat pe canapeaua verde, având dinainte două persoane pe care nu le recunoşteam – un bărbat şi o femeie.

Catherine m-a târât, practic, peste covorul scump ca să facă prezentările.

— Ia uite cine a venit, mi-a spus, entuziasmată.

M-am uitat lung la tânăra pereche, realizând că Vivian probabil îi cunoştea, spre deosebire de mine. Oare ei mă cunoşteau *pe mine?* Dar, când bărbatul s-a ridicat şi i-am văzut chipul scăldat în lumina focului, l-am recunoscut din nenumăratele fotografii înrămate din conac.

— Henry?

— Vivian, a exclamat, venind spre mine. Mă bucur să te revăd!

Mi-a prins mâna şi a sărutat-o.

— Ce încântare! E tare mult de când nu ne-am mai văzut.

— Aşa e, am zis, fără să am habar cât trecuse de când se văzuseră ultima dată el şi Vivian. Bine ai venit acasă!

S-a întors şi a arătat spre femeia aşezată pe canapea.

— Clara, ţi-o prezint pe soţia lui Theodore, Vivian. Vivian, ţi-o prezint pe soţia mea, lady Stanford.

— Soţia ta.

Aruncându-i o privire lui Catherine, am spus:

— Nu ştiam că te-ai căsătorit, Henry. Felicitări!

Catherine a ridicat din sprâncene.

— Nu e minunat? Henry s-a întors la Londra în permisie şi s-au căsătorit, uite aşa. Deşi mi-aş fi dorit să ni se fi spus şi nouă. Am fi putut face ceva. Să participăm la ceremonie ca martori, măcar. Ruşine să-ţi fie, Henry! a adăugat în glumă.

— De-asta am şi ţinut totul secret, i-a spus Henry sec. Rămân doar o săptămână pe-aici. N-am vrut să facem caz.

Clara a intervenit.

— Vivian, te-am văzut cântând o dată. La Londra. Într-unul dintre cluburi.

— Era la Cafe de Paris, în Piccadilly, adăugă Henry.

George şi-a dres glasul stingherit, deoarece, ca şi Catherine, niciodată nu părea prea încântat când i se reamintea că nora lui cântase prin cluburi de noapte. Prefera să ascundă sub preş acel trecut scandalos.

— A fost chiar înainte să te logodeşti cu Theodore, mi-a zis Clara, cu o expresie cam alunecoasă, sorbind din băutură şi urmărindu-mă peste buza paharului.

Parcă pândea să vadă dacă voi face o greşeală.

„Oare ştiau?"

Nu, nu era cu putinţă. Nimeni nu ştia.

Catherine, draga de ea, a schimbat subiectul.

— Cum a fost în seara asta la dans, Vivian? Toată lumea s-a simţit bine?

Bucurându-mă că aveam un pretext să pun capăt discuţiei cu Henry şi Clara, i-am răspuns voioasă.

— Da, a fost foarte plăcut Cei de la Crucea Roşie Americană au agăţat un glob cu oglinzi din tavan şi a venit un autobuz de la Guildford, plin cu fete din partea locului care păreau să se distreze.

Henry şi-a terminat băutura.

— Ştiţi cum li se spune autobuzelor ălora, nu? Căruţe de nebunii.

A râs în barbă.

Clara i-a aruncat o privire dispreţuitoare.

Am înghiţit în sec, stingherită, iar Catherine a schimbat din nou subiectul.

— 0, Henry, mi-aş dori să poţi sta mai mult. La ce oră trebuie să pleci dimineaţă?

Plecau? Nu-i cunoşteam deloc şi n-aveam niciun motiv să-i antipatizez, dar n-aveam să le duc dorul.

— O să prind trenul de 8.03. Trebuie să mă întorc pe navă până în două.

— Şi încotro veţi porni în continuare? l-a întrebat George. Henry şi-a dat ochii peste cap.

— Ştii că nu pot vorbi despre asta, tată, aşa că n-are rost să mă întrebi.

— Că bine zici, a încuviinţat George, bătându-se pe genunchi. Gura slobodă scufundă corabia.

S-a lăsat din nou o tăcere stingherită, aşa c-am profitat de ocazie să mă sustrag.

— Vă rog să mă scuzaţi, am avut o zi lungă. Aş vrea să văd ce face Edward înainte să mă culc.

M-am ridicat şi bărbaţii s-au ridicat la rândul lor.

— Noapte bună, Vivian! mi-au spus George şi Catherine.

— Noapte bună. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Clara, şi mult noroc, Henry!

De îndată ce am ieşit din bibliotecă, m-am oprit, lăsând încordarea să se risipească. Apoi am urcat să văd ce făcea Edward. Dormea neîntors, cu ursuleţul de pluş în braţe.

— Somn uşor, îngeraş, i-am şoptit, sărutându-l pe obrăjor şi ieşind tiptil din cameră.

La scurt timp după aceea, am auzit o bătaie în uşa de la dormitor. Ştiind că era trecut de miezul nopţii şi că eu eram în cămaşă de noapte, am zis:

— Da? Cine este?

— Catherine. Te-ai culcat?

Am deschis uşa şi am descoperit-o în hol, frângându-şi mâinile.

— Sper că nu te deranjez.

— Deloc. Intră.

A intrat şi s-a uitat stingherită în jur.

— Voiam să discutăm situaţia.

Pulsul meu s-a accelerat un pic.

— Situaţia?

— Da. Pot să mă aşez?

— Desigur.

Ne-am aşezat în fotoliile de lângă geam.

— Desigur, ne-a luat prin surprindere să-l vedem pe Henry în seara asta, *însurat,* a zis şi şi-a dres glasul. Nu sunt sigură cât de mult ţi-

a împărtășit Theodore despre fratele lui, dar Henry a fost întotdeauna un copil dificil. El și George se certau întotdeauna în ultimul hal. N-au vorbit ani de zile.

— Mi-a pomenit de asta.

Deși Vivian fusese cea care îmi pomenise de Henry, nu Theodore.

— Păi…

Catherine și-a ferit chipul, părând că nu-mi putea înfrunta privirea.

— Sunt sigură că-ți imaginezi consternarea noastră când a apărut în prag, cu Clara la braț. Te asigur, habar n-aveam că e ceva între ei. Am fost la fel de șocați pe cât trebuie să fii și tu acum.

Eram nedumerită. Și apoi mi-a picat fisa. Familia se așteptase ca Theodore să se însoare cu o tânără aristocrată. Oare Clara fusese partenera aleasă pentru Theodore?

Am scuturat imediat din cap.

— Iartă-mă. Nu mi-e foarte clar. Soția lui Henry este aceeași Clara căreia îi făcea curte Theodore?

— Te rog să mă ierți. Am crezut că ți-ai dat. seama. N-ai recunoscut-o?

— Nu, n-am făcut niciodată cunoștință.

Am sperat că era adevărat.

— Am înțeles. În cazul ăsta – Catherine s-a rezemat de spătar –, trebuie să te pun la curent. Clara este fiica ducelui și ducesei de Wentworth, iar eu și ducesa am fost prietene foarte apropiate. Din păcate, Dorothy s-a dus la scurt timp după ce v-ați căsătorit tu și Theodore. Altfel, sunt sigură că mi-ar fi spus că se țese ceva între Clara și Henry.

Catherine a dat din mâini, ca și cum voia să șteargă ceea ce spusese.

— Nu contează. Ideea e că Henry pleacă din nou pe front și Clara va rămâne aici cu noi.

Am simțit o gheară în stomac și n-am știut ce să spun.

— Îmi dau seama că ești surprinsă și un pic stingherită, a continuat Catherine, și nu te pot învinovăți. Cu siguranță eu una nu mi-aș dori să stau în aceeași casă cu vreo fostă iubită de-a soțului meu, mai ales cu una cu care a fost cât pe-aci să se însoare. Așa că îmi cer iertare pentru asta. E o situație cam delicată, nu-i așa?

Mă încordasem toată, dar m-am străduit să mă țin cu firea.

— Sunt sigură că nu vom avea probleme.

Catherine m-a privit cu afecţiune.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, Vivian. Îţi spun sincer că îmi eşti ca o fiică şi ştii cât de mult îl iubesc pe micul Edward. Aşa că, dacă e vreodată nepoliticoasă cu tine – şi se prea poate să fie, deoarece am observat că e încă geloasă pe tine –, vreau să-mi spui şi n-o să accept aşa ceva.

Catherine s-a aplecat spre mine şi mi-a prins mâinile într-ale ei.

— Între noi fie vorba, mereu mi s-a părut cam răzgâiată. Nu ştiu de ce mi-am dorit vreodată s-o văd măritată cu Theodore. A fost doar din cauză că eram bună prietenă cu mama ei.

S-a rezemat din nou de spătar.

— Dar toate astea au trecut de mult. În ultimii trei ani, de când te-ai mutat cu noi, am prins drag de tine şi înţeleg de ce s-a îndrăgostit Theodore de tine. Şi nu-mi pasă că ai cântat prin cluburi de noapte sau că tatăl tău a avut o prăvălie. Am decis că nimic din toate astea nu contează pentru mine. Războiul şi moartea fiului meu mi-au arătat ce contează în viaţă.

Mi-au dat lacrimile, pentru că mi-am reamintit că o minţisem din ziua în care ne cunoscusem. Adesea reuşeam să uit de asta, văzându-mi de viaţă, fără griji, jucând rolul lui Vivian.

— Mă mişcă ce-mi spui, i-am zis. După cum ştii, mi-am pierdut mama cu ani în urmă, aşa că e plăcut să am din nou o familie.

De fapt, era mai mult decât plăcut. Ajunsesem să ţin mult la Catherine şi George.

Dar cum rămânea cu dragostea mea pentru Ludwig? Trebuia să fiu realistă. Era foarte posibil ca el să fi murit de-acum. Dacă se dovedea că e aşa, puteam fi fericită toată viaţa aici, trecând drept Vivian, continuând să joc teatru? Puteam trăi cu vinovăţia de a-i minţi pe Catherine şi George la infinit?

Nu eram sigură, dar un lucru ştiam: nu reuşeam să concep cum ar fi să le spun adevărul. Doar la gândul ăsta, mi se făcea rău.

*

M-a trezit răpăitul ploii în geam. În curând, l-am auzit pe Edward ieşind cu paşi apăsaţi din camera lui şi am sunat să ni se aducă micul dejun, ca să-l putem lua împreună. Apoi ne-am petrecut dimineaţa făcând puzzle-uri şi jucându-ne cu un set de cuburi de lemn. La amiază, ploaia se oprise şi a ieşit soarele.

Ştiam că Henry plecase cu primul tren, dar Clara era încă în casă

și avea să rămână cu noi cine știe cât de-acum înainte, așa că m-am hotărât să fac primul pas și să văd dacă putem deveni prietene.

Lăsându-l pe Edward să ia prânzul în camera lui, cu dădaca, am coborât scara impunătoare și am străbătut holul de marmură de la intrare. În sufragerie era pusă masa de prânz, dar nu era nimeni prin preajmă, așa c-am pornit-o spre salon, unde i-am găsit pe Catherine, George și Clara adunați laolaltă.

— Vivian! a exclamat Catherine. Vino să stai cu noi. Cum se simte Edward în dimineața asta?

— E zvăpăiat ca de obicei. A făcut un turn din cuburi, apoi l-a dărâmat cu mare entuziasm.

— Și Theodore făcea același lucru, mi-a spus Catherine pe un ton complice. Dădaca lui îl dojenea mereu, dar era un pic cam intransigentă, nu-i așa, George?

George a lăsat ziarul din mână.

— Ce ziceai, draga mea?

— Am spus că dădaca lui Theodore era foarte severă. Nu înțelegea ideea de joacă.

— Nu mai țin minte, i-a răspuns George, desfăcând din nou ziarul.

Am stat de vorbă despre plecarea lui Henry și, în tot acest timp, Clara m-a tratat cu răceală. Davies, majordomul, a anunțat că prânzul era servit, așa că am trecut în sufragerie.

După o masă ușoară, am anunțat că voiam să-l duc pe Edward la lac să vadă rațele după ploaie. În timp ce ne risipeam, am realizat că în urma mea venea Clara.

— Vivian.

M-am oprit și m-am întors spre ea.

Nu s-a grăbit să mă prindă.

— Mai ai alte rude la Londra?

— Nu. Mi-am pierdut tatăl și sora în timpul bombardamentelor. Familia mamei a rămas în Franța.

— Dar mama ta a murit, nu-i așa?

Întrebarea tăioasă m-a izbit ca un pumn în plex.

— Da. A murit într-un accident de mașină, cu ani în urmă.

— Așa e. A fost un scandal la momentul acela, nu-i așa? Oricum, condoleanțe, mi-a spus Clara, fără urmă de compasiune.

Am rămas pe scară, privindu-ne în tăcere.

— Ai vreun motiv pentru care vrei să știi despre familia mea? am

întrebat-o.

— Nu, a zis nonşalantă. Voiam doar să întreb dacă ai un alt loc unde să mergi când se va sfârşi războiul.

— De ce aş avea nevoie să plec în altă parte?

— În caz că ai considera vreodată că nu-ţi mai găseşti locul aici. Acum că eu şi Henry ne-am căsătorit.

Am înclinat din cap.

— De ce ar conta asta?

— O, nu ştiu. Poate că, atunci când eu şi Henry vom avea copii, la rândul nostru, iar băiatul tău nu va mai fi prinţişorul, n-o să te mai simţi la fel de… *binevenită.*

Am studiat-o o clipă şi i-am cântărit expresia condescendentă, plină de sine. Apoi m-am întors şi am continuat să urc scările.

— Sunt dezamăgită, Clara. Am crezut c-am putea deveni prietene.

— Serios?

Mi se oferise şi răspunsul. Nu aveam să devenim prietene, se pare.

24

Bărbatul care a venit la Grantchester Hall luni la prima oră avea un aer calm, care te intimida. Înalt, zvelt şi îmbrăcat într-o uniformă de ofiţer din armata britanică, a cerut să discute cu mine între patru ochi.

Eu eram la etaj, mă jucam cu Edward, când a venit Davies să mă cheme şi am intrat un pic în panică deoarece trăiam cu teama constantă că adevărul despre identitatea mea va ieşi la iveală până la urmă, c-o să fiu dusă la închisoare şi nu-l voi mai revedea vreodată pe Edward.

Intrând în bibliotecă, unde mă aştepta musafirul, m-am străduit să adopt un ton voios.

— Bună dimineaţa! Eu sunt Vivian Gibbons. Doreaţi să discutaţi cu mine?

— Da, mulţumesc pentru că aţi acceptat să vorbim. Eu sunt maiorul Robert Odell.

Am dat mâna.

— Putem lua loc ca să discutăm un pic?

— Desigur.

I-am făcut semn să ia loc pe canapea. Eu m-am instalat în fotoliul de vizavi, încrucişându-mi picioarele la glezne şi împreunându-mi mâinile în poală, în timp ce el scotea un dosar din servietă.

— Doamnă Gibbons, înţeleg că vorbiţi fluent franceza şi că aţi fost

angajată la un moment dat în cadrul Ministerului Aprovizionării, până să vă căsătoriţi cu răposatul dumneavoastră soţ, Theodore Gibbons.

Am simţit că stomacul îmi face tumbe.

— E adevărat.

— Aici scrie că aveaţi acces la informaţii confidenţiale la minister. E adevărat şi acest lucru?

Mi-am dres glasul, neliniştită.

— Sunt interogată? Am comis vreo abatere?

Maiorul şi-a ridicat privirea spre mine şi expresia lui s-a relaxat.

— 0, nu, nici gând, doamnă. Mă aflu aici pentru că am o propunere pentru dumneavoastră.

S-a uitat din nou la dosar şi a dat pagina.

— E adevărat că aţi avut o soră care era sub urmărire pentru că s-a întors de la Berlin, unde a avut o relaţie intimă cu un ofiţer german din Wehrmacht?

Mi-au transpirat palmele, dar m-am străduit să mă ţin cu firea şi l-am privit cu o undă de încruntare.

— Pot să vă întreb ce relevanţă are acest fapt?

S-a rezemat de spătar şi şi-a scos ochelarii.

— Desigur. Am dat nişte telefoane, doamnă Gibbons. Ştiu că atât sora, cât şi soţul v-au murit în timpul bombardamentelor şi că de atunci locuiţi aici cu lord şi lady Grantchester. Mi s-a pomenit de dumneavoastră după ce aţi cântat la baza aeriană sâmbătă seară.

— Cine v-a pomenit de mine?

M-am întrebat dacă fusese pilotul american.

— Nu contează. Ceea ce contează e faptul că vorbiţi franceza la perfecţie şi avem nevoie urgentă de un traducător în cadrul Inter Services Research Bureau15. Nu e departe de aici.

Am tresărit, surprinsă.

— Îmi oferiţi un post?

— Da. Dacă aţi fi dispusă să ne ajutaţi pentru o perioadă scurtă.

— Cât de scurtă?

— Greu de spus. Trei săptămâni cu siguranţă. După aceea, vom vedea.

Toată lumea din Marea Britanie aştepta să înceapă invazia

---

[15]1SRB, secţie sub acoperire a SOE (Social Operations Executive), care s-a ocupat de crearea de echipamente utilizate în al Doilea Război Mondial pentru trupele speciale şi agenţii secreţi (n. red).

Europei de către forţele aliate, aşa c-am bănuit că aveau nevoie să ajut cumva la pregătirea operaţiunii.

— Câte ore pe zi? am întrebat. Ştiţi, am un fiu.

— Înţeleg şi o să fiu sincer, doamnă Gibbons. Am avea nevoie de dumneavoastră zi de zi, de dimineaţă până seara, şapte zile pe săptămână, până terminăm treaba, dacă aţi fi dispusă să ne dedicaţi atâta timp.

— O, Doamne. Pare o slujbă importantă.

Nu-mi doream să fiu departe de Edward, dar fiecare dintre noi trebuia să contribuie. În acelaşi timp, într-un colţişor al minţii mele, m-am întrebat dacă aş putea obţine informaţii despre activităţile diviziilor armatei germane din Europa. Eventual, poate reuşeam să aflu ceva despre Ludwig. Nu mai aveam nicio veste de atâta timp. De-aş fi putut să aflu măcar dacă mai trăia sau murise…

Maiorul Odell m-a privit, ridicând optimist din sprâncene, şi am cântărit aspectele practice: Edward n-o să păţească nimic. Avea o dădacă, cu normă întreagă, şi doi bunici iubitori care să se ocupe de el. Iar eu voi avea un pretext s-o evit pe Clara câteva săptămâni.

— Când aţi vrea să încep? în caz că aş accepta.

— Astăzi, dacă se poate. Aţi putea veni cu mine chiar acum.

— La naiba. Deci, nu mai e vreme să stau pe gânduri.

— Preferabil, nu.

— În regulă. Mă duc să-mi iau geanta.

Şi astfel a început

*

Aşa-zisul Inter Services Research Bureau îşi avea sediul într-un conac în stil elizabetan, acoperit de iederă, la câţiva kilometri de Grantchester Hall, într-un cătun numit Wanborough. De fapt, trecusem de mai multe ori cu bicicleta prin dreptul lui, fără să ştiu ce se întâmpla acolo.

Ce am descoperit la sosire şi în urma unui interviu rapid cu comandantul – care m-a avertizat să nu spun nimănui unde lucrez – a fost că era un centru de formare preliminară pentru agenţii secreţi ce urmau să fie trimişi în Franţa pentru a colabora cu mişcarea de rezistenţă împotriva germanilor. Adevăratul nume al organizaţiei era Special Operations Executive – sau SOE –, iar agenţii aflaţi acolo era pregătiţi să adune informaţii şi să desfăşoare operaţiuni de sabotaj, cum ar fi să arunce în aer fabrici de muniţie şi poduri şi să deraieze trenuri,

să încetinească înaintarea armatei germane prin Franţa şi să le distrugă liniile de aprovizionare. Erau operaţiuni secrete, iar1 agenţii începeau prin a-şi face instrucţia militară de bază la Wanborough Manor.

Mi se spusese că treaba mea în următoarele trei săptămâni va fi să fac traduceri şi activităţi administrative, dar comandantul m-a anunţat că adevărata mea misiune avea să fie să ajut o aspirantă de origine franco-canadiană să-şi şlefuiască accentul – să înlocuiască accentul de Québec cu cel parizian. Se numea Marie Leblanc şi avea doar douăzeci şi trei de ani. De dimineaţă până seara, trebuia să-i fiu alături la toate exerciţiile de instrucţie. Nu era deloc genul de muncă la care mă aşteptasem.

*

— Ce faci, mai exact, toată ziua acolo? m-a întrebat Catherine câteva zile mai târziu, când m-am întors cu bicicleta, după ce se întunecase şi am cerut să mi se servească o cină frugală, înainte să mă culc.

— Traduc memorandumuri şi acte din franceză, clasez documente şi răspund la telefon. În mare, chestii plicticoase.

M-a bătut cu compătimire pe umăr.

— Păcat că n-a fost ceva mai interesant pentru tine. Dar mă gândesc că fiecare trebuie să ajute cum poate.

M-a lăsat în pace să-mi devorez pâinea prăjită şi să reflectez la faptul că acum ştiam să forţez o broască şi să scap de cătuşe, ceea ce s-ar fi putut dovedi util dacă descoperea cineva adevărata mea identitate – mai ales superiorii de la şcoala secretă de spioni a lui Churchill. Închipuiţi-vă cum ar fi reacţionat dacă aflau că cineva care lucra pentru ei nu era cine spunea că ar fi şi că era îndrăgostită în taină de un ofiţer nazist care comanda o divizie de tancuri, undeva prin Europa aflată sub ocupaţie. Nici nu îndrăzneam să mă gândesc.

*

Treceam pe un coridor de la Wanborough Manor, mergeam să iau prânzul cu nişte agenţi în formare când ne-a blocat calea un cărucior încărcat de cutii. Oprindu-mă să aştept, am aruncat o privire în biroul maiorului Odell şi am văzut că în faţa lui era aşezat un bărbat într-o uniformă RAE Amândoi păreau relaxaţi, stăteau comod în fotoliile aflate de-o parte şi de alta a biroului, râzând. L-am recunoscut pe musafir drept Jack Cooper, pilotul pe care-l întâlnisem la bal.

El a aruncat o privire spre hol auzind gălăgie şi ne-am privit preţ

de câteva secunde, apoi şi-a întors din nou atenţia asupra maiorului, fără a da vreun semn că ne cunoaştem.

Prima mea reacţie a fost una de uşurare, pentru că m-am bucurat să văd că se întorsese teafăr după zborul pe deasupra Canalului Mânecii din noaptea aceea.

Ulterior, l-am văzut trecând prin popotă şi luând un măr. Ne-am zărit din nou. De data asta mi-a făcut cu mâna în semn de salut. Am înclinat din cap la rândul meu.

N-a fost singura dată când l-am văzut pe Jack Cooper în perioada cât lucram la Wanborough. A doua ocazie a fost după o săptămână, noaptea târziu, când mă întorceam acasă cu bicicleta după o zi lungă la centrul de instrucţie.

*

— Hei, păpuşico! m-a strigat un soldat american dintr-un jeep descoperit, care a virat periculos pe drumul întunecat.

Era aproape miezul nopţii şi am regretat că nu rugasem pe cineva să mă ia cu maşina, dar niciodată nu-mi plăcea să vin cu rugămintea asta, când benzina era raţionalizată.

Înaintând fără să-mi ridic capul, am sperat că soldaţii scandalagii o să meargă înainte fără să mă deranjeze, dar s-au oprit brusc ceva mai în faţă şi au dat înapoi până în dreptul meu, ca să conducă pe lângă mine

— Ce faci aşa de târziu pe-afară? m-a întrebat unul dintre ei. N-a trecut ora ta de culcare?

— Sunt în drum spre casă, i-am răspuns.

Se vedea că sunt beţi, aşa c-am băgat viteză.

— Cum îţi zice, scumpo? Eu sunt Patrick.

I-am ignorat şi am continuat să pedalez.

Bărbatul aflat la volan s-a aplecat spre mine şi mai c-a pierdut controlul vehiculului când a strigat:

— E Inabordabila!

A virat în direcţia opusă, iar jumătatea din spate a jeepului s-a plimbat dintr-o parte în alta, stârnind un nor de praf pe drum. Am apăsat frâna.

Când şi-a dat seama că oprisem, a dat din nou înapoi şi a întors jeepul în diagonală, spre a-mi bloca drumul. Farurile acoperite, din cauza reglementărilor încă în vigoare privind camuflajul, dădeau foarte puţină lumină şi cerul era acoperit de nori joşi, aşa că era mai întuneric ca de obicei.

— Vrei să vii la cârciumă? m-a întrebat unul dintre ei. Avem loc destul pe bancheta din spate. Am putea să-ţi punem bicicleta în… cum îi spuneţi voi? în portbagaj?

Au început să râdă cu toţii.

— Nu, mulţumesc. Vreau doar să-mi văd de drum.

Ei erau patru, eu doar una. Nu mi-a plăcut senzaţia că eram prinsă în cursă şi am început să transpir.

— Haide, scumpo. O să ne luptăm în curând cu nemţii. Nu ne-ar strica un strop de încurajare.

— 0 petrecere de rămas-bun ca la carte! a adăugat cel numit Patrick.

Chiar atunci a apărut o motocicletă din curbă. A încetinit pe măsură ce se apropia şi s-a oprit de-a binelea. Motociclistul şi-a sprijinit un picior în pământ şi a ambalat motorul.

— E vreo problemă?

Deşi era întuneric, am recunoscut glasul. Era Jack Cooper. Am răsuflat uşurată că sosise la momentul oportun, în timp ce soldaţii îi observau uniforma şi gradul.

— Nu, să trăiţi! Doar ne asigurăm că doamna e bine.

— Mie mi se pare c-ar fi bine. Te-aş sfătui s-o iei din loc acum, sergent.

— Da, să trăiţi!

Au pornit în trombă, împrăştiind pietriş în jur.

Jack şi-a scos cascheta.

— Eşti bine?

Mi-am şters broboanele de transpiraţie de pe frunte.

— Acum sunt bine. Mulţumesc că ai oprit.

M-a studiat o clipă, apoi a aruncat o privire bicicletei.

— Ce-ar fi s-o laşi aici? Te duc eu până acasă.

Am măsurat motocicleta din priviri – nu mai urcasem niciodată pe una – şi am stat pe gânduri câteva clipe.

— Am nevoie de bicicletă ca să mă întorc la lucru mâine dimineaţă. Încep la opt.

— Pot să mă ocup eu de asta. O să mă asigur că îţi ajunge la uşă până mâine dimineaţă. Urcă, a insistat. O să mă simt mai liniştit dacă vii cu mine.

Recunosc că eram tulburată după întâlnirea neplăcută cu soldaţii şi epuizată după o zi lungă la centrul de formare. Nu eram chiar în

culmea fericirii la gândul de a face restul drumului pe întuneric, aşa c-am împins bicicleta până în iarba înaltă de pe marginea drumului, am lăsat-o acolo şi m-am urcat pe motocicleta lui Jack.

De îndată ce l-am prins de mijloc, a ambalat motorul şi a întors încet pe loc, pornind-o spre Grantchester Hall.

Am ajuns repede şi a fost surprinzător de plăcut să gonim pe drumul de ţară şi să-urcăm aleea lungă, în pantă, în doar câteva minute.

Când am ajuns în faţa uşii, a oprit motorul şi şi-a scos cascheta.

— Mulţumesc din nou, i-am zis.

— Cu plăcere!

M-am uitat peste umăr spre casă, sperând că nu mă spiona Clara de la vreo fereastră întunecată. Eram convinsă c-o să aibă vreun comentariu în doi peri a doua zi despre cum ajunsesem în miez de noapte, pe motocicleta unui militar american.

— Noapte bună!

M-am întors, gata să fug în casă, dar el mi-a rostit încet numele.

— Vivian…

M-am oprit şi m-am întors spre el.

— Vrei să iei cina cu mine mâine seară?

Întrebarea m-a luat pe nepregătite şi câteva secunde m-am uitat lung la el, uluită.

— Chiar n-ar trebui… Nu pot.

— De ce nu? Lucrezi?

— Probabil.

Dar el nu s-a urnit din loc.

— Altă dată, atunci? Vineri?

— Îmi pare rău. Nu…

Nu eram sigură ce să-i spun.

— Pur şi simplu nu pot.

M-a privit o bună bucată de vreme, apoi într-un final a părut să accepte răspunsul.

— Am înţeles. Nicio problemă.

Şi-a pus din nou cascheta.

— Noapte bună, Vivian!

A călcat pedala de ambreiaj, a pornit motorul şi a întors pe loc. L-am urmărit cum dispărea în întuneric şi am rămas un timp acolo, ascultând zgomotul motocicletei, care începea să se stingă în depărtare. Abia când nu s-a mai auzit deloc, m-am întors şi am intrat în casă.

A doua zi bicicleta mea aştepta la uşă, rezemată de casă, exact cum îmi promisese.

Am plecat la lucru la Wanborough Manor în ziua aceea, dar nu l-am mai văzut pe Jack Cooper pe-acolo deloc. Ne-am întâlnit ulterior, însă, în altă parte şi în împrejurări foarte diferite.

*

— Mă mir că acceptă femei în programul ăsta, i-am spus lui Marie într-o după-amiază înnorată, în timp ce ne întorceam de la un exerciţiu de autoapărare care avusese loc pe pajiştea din spatele casei. Ne dau voie să facem atât de puţine lucruri pe front.

— Nu ne lasă să facem chiar *orice,* mi-a zis. Putem fi radiotelegrafiste, dar doar pentru că au nevoie disperată. Dar nu putem să fim coordonatori de reţea sau sabotori. Astea sunt considerate în continuare treburi de bărbaţi. Pe noi ne folosesc doar pe post de curieri, ca să transmitem mesaje între celule, pentru că ieşim mai puţin în evidenţă. Nu e ceva neobişnuit ca o femeie să meargă pe stradă cu un coş plin de pâine, venind de la piaţă, dar un bărbat cu o ladă ar fi luat la întrebări.

— Deci, asta o să faci tu? O să faci pe curierul?

— Da, dar nu-mi place deloc să merg pe bicicletă. Sunt tare împiedicată. Însă nu-i spune asta maiorului, altfel n-o să mă lase să termin programul şi o să înnebunesc dacă trebuie să stau la un birou. Vreau să iau parte la acţiune.

Era atât de tânără şi nu văzuse ce văzusem eu la Paris, chiar înainte de a fi obligată să-l părăsesc pe Ludwig. O parte din mine şi-ar fi dorit s-o educe şi să-i spună câteva poveşti de groază despre SS şi cât de cruzi puteau să fie, dar nu voiam s-o fac să-şi piardă curajul – şi oricum, nu puteam dezvălui nimic legat de adevărata mea identitate –, aşa că mi-am ţinut gura.

*

În următoarele câteva săptămâni, am asistat la toate exerciţiile, alături de comandant. Cele mai dificile erau simulările de arestări, în timpul cărora ofiţerii dădeau buzna oriunde ne aflam şi duceau candidatul sau candidata într-o încăpere unde urma să aibă loc interogatoriul. De-acum, tuturor candidaţilor li se repartizaseră identităţi false, pe care ar fi trebuit să le memoreze, şi cea mai mică ezitare când răspundeau la o întrebare era un punct în minus. Acestea erau cele mai stresante exerciţii, iar cei care nu făceau faţă presiunii

erau eliminaţi pe loc din program. Marie se descurca întotdeauna bine. În parte pentru că, atunci când eram doar noi, îi făceam recomandări cu privire la ticuri sau expresii pe care le avea când era interogată. I-am spus cât de important era să crezi cu adevărat, până în străfundul fiinţei tale, că *erai* persoana respectivă. A înţeles şi a prins din zbor. Singura ei slăbiciune era câte o greşeală ocazională de pronunţie în franceză şi asta o stingherea. Uneori, dădea greş din cauza asta.

Într-o zi, maiorul Odell m-a chemat în biroul lui. S-a lăsat în faţă şi şi-a împreunat mâinile pe birou.

— Au trecut trei săptămâni. Cum se descurcă? A făcut vreun progres?

— Se descurcă foarte bine. Stăpâneşte aproape la perfecţie accentul.

— Aproape… a repetat, clătinând din cap. „Aproape" nu e suficient. Cât mai avem, doamnă Gibbons? Pentru că trebuie să treacă drept europeană, nu cetăţean canadian.

— Mai avem un pic de şlefuit, pe ici, pe colo. O să-l stăpânească în curând.

— Dar nu mai avem timp. Avem nevoie de ea în Franţa imediat. Sunt sigur că înţelegi ce vreau să spun.

Am strâns braţele fotoliului.

— Da, înţeleg.

Eram în criză de timp deoarece invazia forţelor aliate era iminentă. Nimeni nu ştia când urma să aibă loc mai exact, nici unde, dar se simţea o tensiune palpabilă în aer.

— Cât timp am la dispoziţie? am întrebat.

Maiorul şi-a scos ochelarii şi şi-a ciupit şaua nasului. Niciodată nu-l văzusem atât de dezarmat şi bănuiam că nu se odihnise prea bine în ultimul timp.

— Mâine trebuie să înceapă instrucţia pentru săritul cu paraşuta.

— Mâine?

Am reflectat un pic.

— Şi dacă aş merge cu ea la instrucţie? Câteva zile ar trebui să ne ajungă.

S-a luminat la faţă.

— Asta ne-ar ajuta. Puteţi fi gata de plecare mâine dimineaţă la ora 6.00?

Îmi displăcea ideea de a fi despărţită de Edward, dar am acceptat

pentru că eram implicată emoţional de-acum – şi nu doar din cauză că voiam ca Adolf Hitler să piardă războiul. Ştiam exact ce urma să facă Marie după ce o paraşutau dincolo de liniile inamice şi voiam să fac tot ce ţinea de mine s-o ajut să supravieţuiască. Trebuia să convingă pe toată lumea că era cine spunea că este.

Când m-am ridicat din fotoliu şi am ieşit din biroul maiorului, mi-am dat seama că devenise o mantra constantă în viaţa mea: „Poarta masca. Fii altcineva. Nu te lăsa prinsă". Eram expertă şi aveam mai mult antrenament decât oricare dintre aceşti agenţi care încă nu fuseseră puşi la încercare.

*

A doua zi m-am trezit devreme şi mi-am luat rămas-bun pentru câteva zile de la Edward, cu un sărut – l-am sărutat uşurel, ca să nu-l trezesc. Apoi am ieşit tiptil din camera lui şi am pornit-o spre Wanborough Manor, de unde urma să ne ia o maşină.

Toţi agenţii în formare aşteptau afară. Îşi făcuseră bagajul pentru că nu aveau să mai revină la centru. Majoritatea urmau să plece la centrul Arisaig din Scoţia, în vederea instrucţiei pentru operaţiuni speciale, dar SOE avea nevoie urgent de o femeie curier în Franţa şi de aceea pe Marie aveau s-o trimită direct să înveţe să sară cu paraşuta.

— Ai emoţii la gândul c-o să sari din avion? am întrebat-o în franceză, în timp ce ieşeam la drumul principal.

— Un pic. Nu mă dau în vânt după viteză. De-asta nu-mi place să merg cu bicicleta la vale. Mereu mi-e teamă c-o să nimeresc vreo groapă în drum şi-o să zbor într-un şanţ.

Am studiat-o intrigată.

— Mă mir c-ai trecut de program. Par să elimine candidaţi pe astfel de motive.

— Ştiu. De-asta am minţit în legătură cu asta, mi-a spus rânjind. Şi asta mă va face un agent abil. Pentru că ştiu să nu mă dau de gol. I-am păcălit, nu-i aşa?

Da, dar îmi făceam griji că era prea sigură pe ea uneori. Speram că asta n-o va împinge să-şi asume prea multe riscuri.

Pe măsură ce înaintam spre nord, spre Manchester, şoselele au început să se aglomereze cu tancuri, camioane şi vehicule militare, care se îndreptau toate în direcţia opusă – spre sud, spre coastă. Transportau mii de soldaţi şi lăzi pline cu armament, muniţie şi provizii. În viaţa mea nu mai văzusem aşa ceva. Era o coloană care se întindea pe câţiva

kilometri.

— A început în sfârşit, spuse Marie, uitându-se pe geam. Acum putem să-i arătăm lui Hitler cu cine are de-a face. Să-i dăm peste nas. De-abia aştept.

Iar aceeaşi abordare – cutezanţa şi încrederea în sine de nezdruncinat. E straniu, mi-am zis. Vivian mă criticase întotdeauna tocmai pentru asta. Poate că de-asta aveam o slăbiciune pentru Marie. Îmi amintea de mine însămi. Dar războiul ăsta – şi mai ales Blitzul – mă obligaseră să mă maturizez rapid şi să înţeleg că nimeni nu e invincibil. Nu ştiai niciodată când o să ţi se înfunde.

*

Cât despre Marie, i s-a înfundat de la primul salt cu paraşuta. După o zi întreagă de instrucţie şi exerciţii în hangar, a decolat într-un Douglas Dakota C-47, a făcut saltul şi i s-a încurcat paraşuta într-un copac la aterizare. Când a tăiat corzile paraşutei, a căzut de la o înălţime de şase metri şi şi-a fracturat glezna.

Eu nu decolasem odată cu ea. Aşteptam în hangar, cu o ceaşcă de ceai, când un tânăr sergent m-a găsit şi m-a anunţat că fusese transportată la spital.

— N-o să mai plece prea curând în Franţa, mi-a zis în timp ce mă conducea la comandant. Luaţi loc, m-a îndemnat, arătând spre un scaun aflat în dreptul uşii.

După un răstimp, maiorul Gardiner a deschis uşa.

— Doamnă Gibbons? Intraţi, vă rog.

M-am ridicat şi am intrat după el în birou, de unde avea vedere directă spre pista de aterizare.

— Tocmai am încheiat convorbirea cu maiorul Odell. Mi-a dat permisiunea să vă ofer prilejul de a sluji patria şi de a mai rămâne câteva zile aici ca să faceţi instrucţia pentru săritul cu paraşuta. Spune că ştiţi toate lucrurile pe care le-a învăţat Marie şi consideră că v-aţi descurca de minune pe teren.

M-am uitat şocată la maiorul Gardiner.

— Poftim? Adică vreţi să mă paraşutez în Franţa?

— Dacă sunteţi dispusă. Dar puteţi refuza, dacă doriţi, doamna Gibbons. N-ar fi nicio ruşine, pentru că există riscuri şi înţelegem că aveţi un fiu.

Aveam, cu siguranţă, un fiu. Edward, băieţelul meu drag, pe care îl iubeam mai mult decât viaţa. Gândul de a fi despărţită de el doar

câteva zile era un chin oricum, dar să-l las în urmă spre a mă paraşuta dincolo de liniile inamice şi să lipsesc săptămâni întregi? Poate chiar mai mult? Şi să-mi pun viaţa în pericol? Lucrurile ar fi putut merge prost. Puteam fi prinsă sau ucisă.

— Nu accept încă, am zis, dar, ipotetic vorbind, dacă aş accepta, ce aş spune familiei?

— Că veţi fi trimisă în Scoţia şi că activitatea pe care o desfăşuraţi este strict secretă, aşa că nu le puteţi spune în ce constă.

Mi-am dres glasul, agitată.

— Când ar trebui să plec? Ipotetic vorbind?

— În mai puţin de o săptămână. Mi-aş dori să vă pot spune mai multe, dar nu pot, pentru că nu ştiu. Tot ce vă pot spune este că, după ce veţi termina instrucţia aici, veţi merge imediat la sediul central al SOE din Londra, spre a primi instrucţiuni complete.

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul în vreme ce reflectam la ce-mi cerea. Eram mamă. Cum aş fi putut să-mi părăsesc fiul ca să iau parte la război în altă ţară?

Dar oare nu asta li se cerea tuturor tinerilor, chiar dacă erau taţi? Nu pentru asta luptau? Pentru o lume liberă – de care să se bucure copiii lor?

Pe deasupra, asta îmi oferea prilejul să traversez Canalul Mânecii şi să intru în Franţa aflată sub ocupaţie, unde trebuise să mă despart de Ludwig la începutul războiului. Oare aş fi putut afla pe unde era? Poate chiar să-l revăd? Aş fi putut să-i spun despre Edward? Să-l conving să ne aleagă în locul Germaniei şi să devenim o familie, cumva? într-un loc sigur?

Dacă maiorul Gardiner ar fi ştiut ce-mi trecea prin cap, m-ar fi închis.

— Intuiesc că n-am vreme de stat pe gânduri, am zis.

— Nu, doamnă. Instrucţia trebuie să înceapă azi.

Am inspirat adânc şi m-am gândit la atrocităţile care aveau să devină parte din lumea noastră dacă îl lăsam pe Hitler să câştige războiul şi să ne invadeze ţara. Nu era genul de lume pe care mi-o doream pentru Edward. Trebuia să-l apăr de asta şi, mai ales, voiam să-şi cunoască tatăl, înainte să fie prea târziu.

— Atunci, am zis, nu ştiu nimic despre săritul cu paraşuta, aşa că, dacă e să mă paraşutez în Franţa, ar fi cazul să ne punem pe treabă.

3 iunie 1944

Cinci zile mai târziu, m-am urcat într-un jeep militar în drum spre Londra, dar am insistat să facem un popas la Grantchester Hall să-l văd pe Edward, pentru că era imposibil să plec în Franţa fără să-mi iau rămas-bun de la el.

— Mami! a exclamat voios când am intrat în camera lui.

Mi s-a aruncat în braţe, am râs şi ne-am sărutat în timp ce mă învârteam cu el în braţe. Pentru o clipă, am fost în culmea fericirii, dar n-a ţinut mult. De îndată ce mi-am amintit scopul vizitei mele, râsul mi-a fost umbrit de zbucium.

Preţ de o jumătate de oră am stat pe covorul din camera lui Edward, doar noi doi, şi ne-am jucat cu cuburile de lemn. În tot acest timp, l-am urmărit cu un amestec de dragoste copleşitoare şi presimţiri sumbre de neîndurat. Cum Dumnezeu aveam să-mi iau rămas-bun de la el?

Oare fusese o nebunie să accept această misiune? Eram pe punctul de a mă răzgândi.

Extrem de concentrat, Edward a clădit un cerc mare de cuburi în jurul nostru.

— E un fort, mi-a zis, să ne apere de *germeni.*

Ştiam ce voia să spună şi i-am lăudat eforturile în timp ce pe obraji mi se prelingeau lacrimi de jale cărora nu le puteam da glas. Apoi l-am ajutat să înalţe zidul de cuburi şi mai sus, într-un cerc desăvârşit, şi i-am spus că e un băieţel deştept şi curajos.

Când a început să i se facă somn, m-am aşezat cu el în balansoar, strângându-l în braţe, l-am sărutat pe creştet şi i-am spus că îl iubesc, dar trebuie să plec o vreme.

— Nu, mami, a zis moale, dar vorbea înfundat pentru că-şi sugea degetul.

— N-o să lipsesc mult, i-am promis, chinuindu-mă să-mi stăpânesc tremurul din glas. Şi, când o să mă întorc, o să mâncăm îngheţată.

Pleoapele i s-au îngreunat şi, dându-i părul blond de pe frunte, l-am alinat cu cântecul lui de leagăn preferat.

— Cât voi lipsi, i-am şoptit la ureche, gândeşte-te că sunt în cetatea pe care ai construit-o şi aşa o să fiu în siguranţă.

Dar oare aveam să fiu în siguranţă? Cu adevărat? îl minţeam, aşa cum minţisem multe alte persoane la care ţineam? Nu ştiam răspunsul

la întrebarea asta şi mă chinuia gândul că într-o zi ar putea afla adevărul şi m-ar putea urî pentru că i l-am ascuns. A trebuit să mă străduiesc să accept acea posibilitate dureroasă, pentru că, în sinea mea, ştiam că trebuie să plec. Prea obosit ca să protesteze că plecam, dragul meu Edward a capitulat dinaintea somnului. Am continuat să-l legăn în balansoar în timp ce inima mi se făcea ţăndări şi lacrimile îmi curgeau şiroaie. Plângeam înfundat şi îl legănam, în cele din urmă, m-am silit să mă ridic şi să-l duc în pătuţ, unde l-am întins uşurel, l-am sărutat pe obraz şi m-am rugat ca Domnul să nu mă părăsească în teritoriul inamic – să mă întorc în Anglia şi să-l strâng din nou în braţe.

Dormea liniştit când m-am desprins de acolo.

La scurt timp după aceea, în timp ce şoferul mă purta pe aleea lungă, cu copaci de-o parte şi de alta, m-am întors în scaun şi m-am uitat în urmă la Grantchester Hall, unde îmi lăsasem fiul dormind. Cumva, în chip incredibil, am reuşit să rămân în maşină şi să merg înainte. Nu ştiu cum sau de ce am reuşit să fac aşa ceva. Tot ce ştiu e că inima mea îmi spunea să mă întorc în Franţa, unde îl lăsasem pe Ludwig, până să se nască Edward. Eram convinsă că pe drumul acela trebuie să păşesc.

*

Dinainte ni se întindeau drumuri libere şi satele englezeşti erau presărate de baze militare pustii. Toate trupele şi tot armamentul nostru erau pe poziţii acum, gata de acţiune, pe coastă. Cât de curând, aveam să aflăm că Forţele Expediţionare Aliate trecuseră Canalul Mânecii şi invadaseră Europa.

Când am ajuns la sediul SOE de pe Baker Street, am fost condusă imediat într-o sală de şedinţe pentru o discuţie între patru ochi cu comandantul, Maurice Buckmaster, căruia toată lumea îi spunea Buck. El mi-a prezentat falsa mea identitate şi un nume de cod pe care să-l folosesc pe teren – Simone Brochier. Mi se cerea să memorez cât mai repede toate detaliile biografiei mele fictive. (Eram fiica unui librar din Bordeaux. Locul fusese ales anume pentru că ştiam zona ca în palmă. Mă îndrăgostisem de un soldat francez care murise la Dunkerque în 1940. Familia soldatului mă luase să locuiesc cu ei şi aveam grijă de copii şi mă ocupam de gospodărie.) Superiorul meu direct m-a pus să repet şi m-a interogat neobosit până ştiam fiecare detaliu pe de rost. Apoi mi s-au arătat fotografii cu uniformele germane, ca să pot face diferenţa între membrii Gestapoului, SS, Abwehr, Luftwaffe şi Wehrmacht.

Buck a încheiat prin a-mi spune:

— Vei trăi o viaţă falsă, Vivian. Trebuie să te pierzi cu totul într-o altă identitate. Crezi că vei fi în stare să faci asta?

— Da, i-am răspuns foarte sigură pe mine. Ştiu că pot.

Pe 6 iunie, a treia zi de când ajunsesem la sediul SOE din Londra, am aflat că invazia forţelor aliate avusese loc în dimineaţa respectivă. Paraşutiştii aterizaseră şi plajele din Normandia fuseseră cucerite. Toată lumea aclama şi sărbătorea. Se auzea muzică pe străzi. Dar mai aveam până la victorie. Avea să urmeze lungul marş prin Franţa spre a alunga armata germană, ceea ce estimau că ar putea dura săptămâni întregi, poate chiar luni.

Misiunea mea era să susţin acest efort în calitate de curier în Circuitul Miller, din apropiere de Orléans, unde urma să coordonăm sabotarea podurilor şi căilor ferate spre a împiedica trupele germane din sud să trimită întăriri în Normandia.

Mă simţeam pregătită. Dornică şi plină de elan. Înflăcărată. Voiam să iau parte la eliberarea Franţei şi să-i trag un şut zdravăn în posterior lui Hitler, pentru că meritam cu toţii să trăim într-o lume liberă. Şi încă mai voiam, pe undeva, să răzbun moartea surorii mele.

În acelaşi timp, gândurile mele reveneau întotdeauna la Ludwig, astfel că în mine se dădea o luptă aprigă cu privire la promisiunea pe care i-o făcusem lui Vivian – că nu voi trăda Anglia. Adevărul este că nu ştiam ce s-ar întâmpla dacă l-aş revedea pe Ludwig şi situaţia era una complicată. Dacă urma să fiu pusă în faţa unei alegeri, nu eram sigură ce voi face.

*

În noaptea aceea, în urma debarcării încununate de succes a Aliaţilor în Normandia, Buck m-a condus la Aerodromul Tempsford, împreună cu un alt agent, nume de cod Benoît, care era radiotelegrafist. Era a treia misiune a lui Benoît pentru SOE în Franţa.

De îndată ce am ajuns, mie şi lui Benoît ni s-a servit cina, la care am avut şi vin. Apoi ni s-au înmânat actele de identitate, cartelele şi bani franţuzeşti pe care să-i folosim pentru a da mită sau ca să ne târguim. Ne-am luat pe noi costumele voluminoase de zbor, în buzunarele cărora aveam tot ce ne trebuia pentru saltul cu paraşuta – hărţi şi o busolă, raţii de hrană şi o lopată micuţă, ca să ne îngropăm costumul şi paraşuta la aterizare.

În ultimul moment, Buck m-a luat deoparte, a băgat mâna în buzunar şi a scos o capsulă de cianură.

— Dacă eşti arestată şi situaţia pare sumbră, poţi să muști din asta. O să-şi facă efectul în doar câteva minute.

Am înţeles ce îmi oferea şi am acceptat pastila, deşi nu aveam intenţia de a o folosi vreodată. Aveam un copil acasă şi eram hotărâtă să supravieţuiesc, orice s-ar fi întâmplat.

În lumina lunii pline, am traversat pista de decolare şi l-am zărit pe pilotul care ne aştepta lângă avion. Spre surprinderea mea, era Jack Cooper. Mi-a săltat inima de bucurie, pentru că era o alinare nemăsurată să văd un chip cunoscut în momentul acela. M-a privit în ochi în timp ce eu şi Benoît eram prezentaţi sub numele de cod. Dar Jack mă cunoştea deja ca Vivian şi treaba asta m-a tulburat un pic.

Şi atunci am început să simt o undă de teamă, acum că venise momentul plecării. Presupun că, până atunci, fusesem prea ocupată cu pregătirile şi instrucţia ca să mă gândesc la experienţa propriu-zisă. În stilul caracteristic, mă aruncasem în proiectul ăsta fără teamă şi cu nesăbuinţă, urmându-mi pasiunile şi dorinţele şi ignorând orice simţ pragmatic, alungând orice gând legat de obstacolele cu care mă voi confrunta – cum ar fi faptul că aveam să-mi risc viaţa, nu doar în Franţa, unde urma să acţionez exact sub nasul Gestapoului, ci şi în noaptea asta, când ne pregăteam să decolăm spre teritoriul inamic. Pericolele erau nenumărate. Puteam fi doborâţi sau puteam avea probleme tehnice.

Benoît a urcat în avion şi Jack a venit spre mine.

— Ar fi trebuit să lucrezi doar ca traducător la Wanborough, mi-a spus, cu o undă de regret.

— Am vrut să contribui şi eu, i-am explicat. Nu puteam să stau cu mâinile în sân. Mă înţelegi, nu-i aşa?

— Desigur.

A întins mâna şi mi-a fixat cascheta.

— Ai dreptul să-ţi fie teamă, să ştii.

M-am uitat în ochii lui şi n-am fost în stare să spun nimic pentru că aveam senzaţia că mă citeşte ca pe o carte deschisă şi nu eram obişnuită cu asta. Nimeni nu mă citea. Nici măcar eu nu mai ştiam cine sunt eu, cea adevărată.

— Mai ales când pleci pentru prima dată în misiune, a adăugat.

N-am putut decât să înclin din cap şi m-am bucurat că era şi el acolo în noaptea aia, că el avea să piloteze avionul.

— Dă-mi voie să te ajut să urci. Costumele astea pot fi cam incomode.

— Mulţumesc. k

M-a ajutat să pătrund în fuzelaj şi m-am îndreptat târâş spre sacii de dormit care fuseseră pregătiţi pentru mine şi Benoît. Ar fi trebuit să ne odihnim un pic pe drum, pentru că urma să fie un zbor lung, dar ştiam că nu va fi posibil. Cel puţin pentru mine. Eram mult prea agitată.

— Pari destul de calmă, mi-a spus Benoît când am ajuns lângă el.

Stătea întins pe spate, cu picioarele încrucişate.

— Serios, Benoît? S-ar părea că joc bine teatru, pentru că sunt absolut îngrozită că ceva va merge prost în noaptea asta.

A râs înfundat.

— Nu-ţi face griji. Piloţii ăştia din Escadrilele pentru Operaţiuni Speciale[16] sunt aşi. Trebuie să fie, pentru că zboară noaptea, fără lumini, ghidându-se după lumina lunii şi urmând cursul râurilor şi aşa mai departe. Cooper e foarte bun. O să ne ducă fix unde trebuie să ajungem.

Benoît s-a întors pe o parte.

— Acum încearcă să dormi un pic. O să ai nevoie.

A pornit motorul şi ne-am pus în mişcare.

*

După câteva ore, s-a aprins o luminiţă roşie în cabina zgomotoasă. Dispecerul ne-a trezit şi ne-a îmbiat cu sandvişuri şi cafea, dar eu n-am putut să iau mai mult de câteva înghiţituri, pentru că mi se întorcea stomacul pe dos de teamă.

— O să-ţi treacă după ce faci saltul! mi-a ţipat la ureche. Teama cea mai mare e cât aştepţi!

Am încuviinţat, dar acest sfat util nu mi-a potolit palpitaţiile.

S-a consultat cu navigatorul privind poziţia noastră, apoi ne-a legat paraşutele cu o coardă ancorată de aeronavă şi a deschis trapa circulară. Ne-a izbit o rafală de vânt rece.

Eu şi Benoît ne-am târât cu fundul pe podea, oprindu-ne în dreptul găurii căscate, cu picioarele atârnând afară, în aerul care gonea spre noi cât aşteptam semnalul dispecerului să facem saltul.

Era zgomot şi avionul ne hurduca, iar timpul părea să se scurgă nefiresc de încet cât mă pregăteam sufleteşte. Dispecerul şi-a lăsat mâna în jos. Benoît a sărit primul. Apoi mi-am dat drumul şi eu.

Eram în cădere liberă în lumina lunii şi simţeam cum îmi goneşte

---

[16] Se referă la Special Duties (SD) Squadron, serviciu secret aerian din cadrul RAF (n. red.).

adrenalina prin vene. Am numărat până la douăzeci, nu foarte repede, şi am deschis paraşuta, care a fluturat straşnic. Apoi m-a cuprins calmul pe măsură ce pluteam spre pământ, admirând satele franţuzeşti în lumina argintie a lunii pline.

Încet, am coborât spre câmpul unde ardeau focuri de tabără aprinse de comitetul nostru de întâmpinare – alţi agenţi SOE şi membri ai Rezistenţei franceze care ne aşteptau pe noi şi transportul de arme şi provizii pe care le împinsese dispecerul din avion în urma noastră. Cel puţin douăsprezece cutii prinse de paraşute albe coborau de jur-împrejurul nostru, dar atenţia mea era concentrată asupra pământului, care se apropia cu fiecare clipă.

Când am intrat în contact cu solul, a fost cea mai bună aterizare pe care o efectuasem până atunci, atât de lină, încât am venit în fugă şi am rămas în picioare. Paraşuta de mătase plutea învolburându-se în urma mea şi am desfăcut-o imediat şi am făcut-o ghem.

Tocmai îmi scoteam costumul când mi-am ridicat privirea spre avion, care făcuse 0 întoarcere în aer. Jack a înclinat aripile, ca şi cum ne saluta, înainte de a se întoarce în Anglia şi m-am oprit o clipă să-mi trag sufletul şi să-l urmăresc din priviri.

Deodată, m-a copleşit senzaţia acută că pierdusem ceva. Nu mă mai simţisem atât de singură, atât de departe de viaţa pe care o cunoşteam, din dimineaţa în care mă trezisem în spital după bombardarea casei din Craven Street, când am realizat pe deplin că sora mea murise. Acum îi duceam dorul lui Edward. Am simţit cum se cască un gol în mine, iar curajul şi concentrarea pe care le trăisem cu câteva clipe în urmă s-au risipit. Tremuram şi poate c-aş fi căzut în genunchi, dacă n-aş fi auzit pe cineva strigându-mă, folosind numele meu de cod.

Era o voce de femeie.

— Simone?

Readusă brusc în prezent şi realizând că trebuia să alung gândul la ce lăsasem în urmă, m-am întors spre ea.

O tânără cam de vârsta mea, cu păr roşcat, cârlionţat, şi pistrui, venea în fugă spre mine cu o lanternă. Era îmbrăcată ca ţărăncile franţuzoaice, cu sandale în picioare şi o eşarfă prinsă lejer la gât.

Mi-am scos costumul de zbor şi l-am lăsat să cadă pe iarbă.

— Eu sunt Deidre, mi-a spus, cu un accent englezesc. Mă bucur să te cunosc. Hai să ne ocupăm de ăsta. Unde ţi-e lopăţica?

Tremurând un pic, am băgat mâna într-unul din buzunare şi i-am

întins-o. Ea a început să sape, în timp ce eu mă uitam de jur-împrejur la câmpul pe care membrii comitetului de întâmpinare încărcau cutiile grele cu provizii în care şi căruţe trase de cai. Focurile fuseseră stinse, iar Benoît îşi scosese deja costumul şi-i ajuta pe ceilalţi.

*

O parte dintre cutii au fost duse la o fermă, aproape de locul unde aterizasem, şi ascunse în hambar, în timp ce altele au fost transportate în nişte ascunzători din apropiere, în pădure. Deidre m-a condus la o casă conspirativă din Saint-Jean-de-Braye, un cătun aflat la periferia Orleansului. Era interzisă circulaţia noaptea, aşa c-a trebuit să ne strecurăm tiptil în sat, ca nişte umbre. Când am intrat în sfârşit în apartamentul pe care ni-l asigurase, m-am bucurat să văd că mă aştepta un pat cu aşternuturi curate.

— Tu poţi să dormi aici, mi-a zis, bătând salteaua. Eu am revendicat deja patul de la geam.

— Deci, o să fim colege de cameră, am zis.

— Deocamdată.

Am pus-o la curent cu biografia mea fictivă – şi cu iubitul francez pe care-l pierdusem la Dunkerque, la începutul războiului.

— Eşti verişoara mea, ai venit în vizită, a anunţat ea, aşa că restul rămâne neschimbat. Odihneşte-te un pic dacă poţi, deşi probabil eşti încă încordată. Cred că n-am închis un ochi cel puţin două zile după primul meu salt.

— În câte misiuni ai fost? am întrebat-o, lăsându-mi rucsacul pe jos şi aşezându-mă pe patul meu, testând salteaua să văd dacă scârţâia.

— Trei până acum.

S-a îndreptat spre patul ei şi s-a întins pe deasupra aşternuturilor.

— Am fost la Paris mai întâi, apoi m-am întors la Londra să fac instrucţie de tragere şi am petrecut câteva luni la Budapesta şi acum sunt aici.

— Vorbeşti franceza?

— *Oui,* am fost la o şcoală franceză la Londra şi pot să scap de accentul englezesc cât ai bate din palme. Vezi?

Vedeam bine. Vorbea franceza cu un accent impecabil din sud.

M-am întins şi m-am întors pe o parte, cu faţa la ea.

— E prima mea misiune. M-au cules pe nepusă masă când cântam la un bal pentru nişte piloţi americani. Au aflat că vorbesc franceza şi,

până să mă dezmeticesc, semnam actul privind secretele de stat şi săream cu paraşuta.

A clătinat batjocoritor din cap.

— Probabil că ţi-au făcut instrucţia în pripă, nu-i aşa? Armand, coordonatorul reţelei noastre, avea mare nevoie de o altă femeie care să facă pe curierul. Îi trimitea mesaje aproape în fiecare zi lui Buck, îl hărţuia.

— Asta explică multe, am spus. Sper să fiu pregătită pentru asta.

Deidre şi-a lăsat obrazul în palmă.

— Sunt sigură c-o să te descurci. Mi-am dat seama imediat că eşti un talent înnăscut din felul cum ai aterizat cu paraşuta şi din calmul cu care ai reacţionat când te-am strigat pe nume. În branşa asta esenţialul e să nu-ţi pierzi capul şi tu ai un zâmbet frumos, pe deasupra. Asta o să te ajute să treci mai uşor prin punctele de control.

— Punctele de control. Nu sună încurajator.

Nu i-am spus că avusesem deja de-a face cu punctele de control germane din Franţa.

— Nu-ţi face griji. O să-ţi arăt eu cum merge treaba. Mâine îl vei întâlni pe Armand şi o să-ţi dea câte ceva de făcut. O să fiu şi eu cu tine la început, doar ca să te ajut să-ţi intri în mână, dar apoi vom lucra separat. Avem foarte mult de lucru şi de-asta trebuie să ne odihnim un pic. Noapte bună, Simone!

— Noapte bună! Şi mulţumesc, Deidre. E plăcut să ai o prietenă.

Încă o prietenă care nu-mi ştia numele adevărat.

*

Tocmai visam că plutesc pe Tamisa într-o barcă, într-o după-amiază toridă de vară, când m-a trezit Deidre.

— Simone. E momentul să te trezeşti. Trebuie să ajungem la cafenea în douăzeci de minute.

— Ce cafenea? am întrebat, ridicându-mă ameţită în capul oaselor şi frecându-mă la ochi.

— N-are niciun nume. În geam scrie doar „Cafenea”. Proprietarul face parte din Rezistenţă şi ne lasă să folosim camera din spate. Poftim, bea asta.

Mi-a întins o ceşcuţă cu cafea de ghindă, care avea un gust oribil, dar am dat-o pe gât oricum şi m-am sculat din pat ca să mă pregătesc.

La scurt timp după aceea, înaintam agale pe strada pietruită, legănându-ne poşetele de parcă mergeam la cinematograf. Cerul era

senin şi era soare, dar, de cum am luat colţul, am dat cu ochii de primul soldat german patrulând pe stradă cu o mitralieră în mână.

— E din SS? am întrebat în şoaptă, încordându-mă un pic.

— Da, dar poţi să nu-l bagi în seamă, m-a liniştit Deidre, luându-mă de braţ. îl cheamă Ralph şi e inofensiv. Am ieşit să beau ceva cu el la un moment dat şi mi-a arătat poze cu soţia şi copiii lui. Are o fire blândă.

— Mă bucur să aud asta. N-au cum să fie *toţi* ticăloşi, nu-i aşa?

Ştiam foarte bine că nu erau.

— Nu, probabil că nu. Sunt sigură că mai sunt câţiva ca el, dar nu prea mulţi, aşa ca nu te baza pe asta. Majoritatea te-ar împuşca pe loc dacă ar afla că eşti spioană britanică. Sau, în cel mai bun caz, te-ar lua pe sus să te interogheze şi tortureze fără ca asta să le tulbure somnul.

Am simţit o combinaţie de furie şi teamă, dar n-am avut prilejul să mai reflectez la asta pentru că ajunsesem la cafenea. N-am intrat prin faţă, însă. Deidre m-a condus până la capătul străzii şi am dat roată clădirii, până la uşa din spate. Am intrat pe-acolo şi înăuntru am descoperit un grup de tineri care beau cafea. Au amuţit cu toţii când am intrat.

— Ea e? Noul curier? a întrebat unul dintre ei, măsurându-mă din cap până în picioare şi studiindu-mi chipul cu o privire glacială.

— El e Armand, mi-a şoptit Deidre. Coordonatorul reţelei noastre.

Având imediat sentimentul că eram studiată şi cântărită, am înaintat în cameră.

— Am ajuns azi-noapte, odată cu transportul de provizii. Salutări de la Buck!

M-a privit lung câteva clipe, apoi şi-a lăsat privirea în ceaşcă şi a luat o gură de cafea.

— În regulă. Hai să te punem la curent. Ei sunt Francis şi Roger.

Am dat mâna cu ei şi, timp de cincisprezece minute, Armand mi-a explicat că el coordona o vastă reţea de grupări de rezistenţă care susţineau Circuitul Miller şi a enumerat toate podurile şi căile ferate care fuseseră distruse deja înainte de Debarcarea din Normandia. Mi-a spus, cu mândrie, că toate trenurile germane care transportau trupe sau armament din sudul Franţei spre front fuseseră deraiate, cel puţin o dată, şi că, drept să spună, era frânt de oboseală încercând să ţină totul sub control.

Era o fire competitivă, trebuie s-o recunosc.

— Treaba ta, a zis, împungând cu degetul harta Franţei care era întinsă pe masă, va fi să transmiţi mesaje între celule şi să ajuţi la organizarea comitetelor de întâmpinare pentru noi transporturi de armament şi explozibile. Când nu eşti ocupată cu asta, poţi să cauţi locuri unde ar putea fi operată o staţie radio fără să ne ia câinii nemţilor urma. A devenit o problemă în ultimul timp.

M-a privit precaut.

— Te vei descurca?

— Da, i-am răspuns pe un ton neutru.

A continuat să mă studieze.

— Vei merge aproape constant prin sate şi orăşele ocupate, aşa că sper că poţi fi fermecătoare când e cazul şi că n-o să cedezi sub presiune.

— O să se descurce, i-a răspuns Deidre.

Armand şi-a întors privirea spre ea.

— Şi tu de unde ştii?

— Doar o intuiţie.

Unul dintre francezi a început să râdă.

— Zău aşa, Armand, ai învăţat să ai încredere în intuiţia lui Deidre, nu?

Armand a schiţat un zâmbet – primul zâmbet pe care-l vedeam pe chipul lui – şi o parte din tensiune s-a risipit. S-a îndepărtat de masa pe care era harta şi s-a rezemat de un dulap de lemn.

— Mulţumim că ai venit, Simone. Cu siguranţă avem nevoie de ajutorul tău.

Am răsuflat uşurată că începea în sfârşit să mă accepte.

Chiar atunci s-a deschis uşa din faţă a cafenelei şi doi francezi au scos armele, cât ai clipi.

Un bărbat şaten, îmbrăcat într-un sacou ponosit şi pantaloni de velur, a intrat peeuşă şi toată lumea s-a relaxat.

— El e Hans, mi-a spus Deidre. Hans, ţi-o prezint pe Simone. E nou-venită. Buck ne-a trimis-o azi-noapte.

— A venit odată cu transportul?

Accentul german al lui Hans m-a izbit în plin şi m-am uitat la lumea din jur, neştiind ce să cred.

— E evreu, mi-a explicat Deidre, aşa că e de partea noastră.

Hans m-a privit cu ochi căprui şi luminoşi care m-au dezarmat pe dată.

— E bine să fii circumspectă, Simone. Nu ştii niciodată în cine poţi avea încredere în ziua de azi. Dar, dacă te-a trimis Buck, probabil că eşti fată bună.

A făcut un pas spre mine ca să-mi strângă mâna.

— Mă bucur că te avem printre noi.

— Mulţumesc.

Am simţit o simpatie imediată şi inexplicabilă faţă de el.

— Am veşti, a zis, întorcându-se spre Armand. O divizie germană din Bourges se va pune în mişcare marţi dimineaţă; ar trebui să traverseze podul de la jargeau vineri la prânz.

— În plină zi, a comentat Francis.

— Am putea să aruncăm în aer podul chiar când îl trec, a adăugat Roger. Să eliminăm întreaga divizie, dacă nimerim momentul potrivit.

Armand şi-a terminat cafeaua şi s-a întors la hartă.

— O să avem nevoie de ajutorul lui Evergreen. Deidre, poţi să iei legătura cu el şi să aranjezi să aducă mitralierele din transportul de aseară? Mă ocup eu de explozibile.

— Sigur. O s-o iau pe Simone, să-i facem iniţierea.

Ceilalţi au început să râdă.

Ceva mai târziu, eu şi Deidre eram din nou pe strada însorită, în drum spre apartament.

— De unde a aflat Hans de planurile acelei divizii germane? am întrebat.

— Are contacte peste tot, mi-a explicat. Uneori dispare zile în şir şi apoi revine cu informaţii care sunt aur curat. Nemţii l-au poreclit „Fantoma cenuşie" şi se oferă o recompensă de două milioane de franci oricui îl prinde. Trebuie să fie foarte precaut.

— Două milioane de franci? E un miracol că nu l-a trădat nimeni.

— Mă mir c-a apărut azi-dimineaţă. De obicei îl văd doar la întâlniri care au loc după ce se întunecă. Şi nu ştii niciodată când o să apară, pe neaşteptate. Niciodată nu-şi ia angajamentul să fie într-un anumit loc la o anumită oră. Doar apare ca o boare şi ne trânteşte informaţiile în poală, iar noi primim ce ne dă şi o luăm din loc. Nu-l putem contacta niciodată. Ne găseşte el pe *noi* când are ceva să ne împărtăşească.

Deidre m-a luat de braţ şi am simţit un val de entuziasm la ideea de a pune beţe în roate unei divizii germane de tancuri. M-am întrebat dacă era posibil să fie divizia lui Ludwig. Ce şanse erau? Nu prea mari,

probabil. Dar cum m-aș simți dacă *era* divizia lui, știind că ajutam să i se pună explozibile în cale?

Nu puteam să mă gândesc la asta. Deocamdată, trebuia să mă concentrez la ce aveam de făcut și să fiu precaută.

26

7 *iunie 1944*

Într-o oră, eu și Deidre ne urcaserăm pe biciclete și mergeam pe un drum neasfaltat spre satul Mardie.

— Până acum, n-am văzut prea mulți nemți, am comentat, ocolind o grămadă de bălegar. Doar santinela de pe stradă și încă vreo câțiva.

— Ai răbdare. O să vezi în curând destui. Tropăitul cizmelor lor va fi un spectacol pe care n-o să-l uiți niciodată, câte zile vei avea. Dar recunosc c-a fost neobișnuit de liniște în dimineața azi. Prea liniște. S-ar putea să fi avut vreo adunare pentru ridicarea moralului, pentru că probabil știu c-au ajuns Aliații.

O muscă mi-a dat târcoale și am alungat-o.

— Sper că trupele noastre fac față. Am ocupat plaja, dar e cale lungă până la Paris.

— O să reușim, mi-a zis, în timp ce înainta hurducat pe drumul cu hârtoape, acoperit de pietriș.

— Ai o intuiție și legat de asta? am întrebat-o zâmbind.

Mi-a zâmbit larg la rândul ei.

— Mă pricep de minune să anticipez lucruri.

— Cum ar fi relația dintre tine și Armand?

A continuat să pedaleze susținut pe lângă mine, ținând ritmul.

— Te-ai prins, deci?

— Era greu să nu observ. De cât timp sunteți împreună?

— De vreo șase luni. Buck nu știe, așa că nu-i spune nimic, pentru că nu ne-ar mai permite să lucrăm împreună dacă ar afla.

— Secretul tău e în siguranță.

Am început să pedalez mai repede și ea a ținut pasul fără probleme.

— Hai să ne întrecem! mi-a strigat.

Auzind-o, m-a izbit deodată amintirea unei zile petrecute în Hyde Park, când eu și Vivian urmăriserăm cu privirea avioanele britanice zburând pe deasupra noastră. Aveam senzația c-a trecut o viață de om de-atunci și totuși, ceva legat de experiența asta mi s-a părut familiar, ca

şi cum aş fi fost eu cea de odinioară, nu Vivian sau Simone. Eram doar April şi mi-am dat seama că, de când murise Vivian, începusem să uit cine fusesem cândva. Când mă uitam în oglindă, o vedeam pe sora mea şi, când zâmbeam, din oglindă îmi zâmbea ea. Până acum, nu-mi dorisem să schimb treaba asta, dar astăzi era plăcut să-mi petrec timpul cu Deidre şi s-o las pe Vivian deoparte. Eram surprinzător de relaxată în timp ce goneam pe drum, ceea ce era neaşteptat în împrejurările de faţă.

*

Când am intrat cu bicicleta în cătun, orice brumă de relaxare s-a risipit ca o picătură" de apă căzută pe o plită fierbinte. Soldaţii germani erau pretutindeni, patrulau pe străzi, stăteau prin cafenele şi restaurante, treceau pe lângă noi în maşini negre, lucioase, şi vehicule militare descoperite. A trebuit să fac eforturi să-mi ascund tulburarea în timp ce opream şi mă dădeam jos de pe bicicletă.

Deidre îmi arătase pe hartă exact unde trebuia să ne întâlnim cu capul reţelei, aşa că am luat-o la picior precaute, sporovăind în franceză şi râzând ca două fetişcane care n-aveau nicio grijă pe lume. La un moment dat, o maşină plină cu ofiţeri din Gestapo a încetinit în ritm de melc când a ajuns în dreptul nostru. Am stat ca pe ace cât ne-au studiat pe îndelete. Unul dintre ei şi-a dus mâna la chipiul lucios şi a înclinat din cap. Apoi au luat-o din loc.

— Nu-ţi face griji. Doar li s-a părut că suntem drăguţe, mi-a spus Deidre în timp ce maşina se îndepărta. Dar nu se ştie niciodată. Uneori sunt la vânătoare de spioni şi, dacă pun mâna pe poza ta, ai încurcat-o.

Am intrat cu bicicletele pe lângă noi pe o poartă largă, cu boltă, care dădea spre o curte interioară pietruită. După ce ne-am lăsat bicicletele rezemate de perete, am pătruns într-una dintre clădiri şi am urcat trei rânduri de scări. Deidre a bătut la uşa apartamentului numărul *6* şi s-a crăpat un pic uşa.

— Peştii n-au sărit azi, a zis, iar bărbatul ne-a făcut semn să intrăm, încuind uşa în urma noastră. Trebuie să vorbim cu Marcel, i-a spus Deidre.

Bărbatul ne-a condus într-o chicinetă aflată în capătul apartamentului, în care se afla Marcel, aşezat la o masă şi bând vin cu Benoît. În încăpere plutea un fum gros de ţigară. Eu şi Benoît ne-am salutat din cap, în timp ce Deidre le transmitea informaţiile despre mişcările de trupe germane şi podul de la Jargeau care trebuia aruncat în aer. Memorase toate informaţiile pentru că era mai bine să nu ai

niciodată asupra ta hârtii cu notiţe compromiţătoare, în caz că erai oprit şi percheziţionat.

I-a dat lui Marcel instrucţiuni despre cum şi de unde să ia amorsele. Odată ce au pus totul la punct, Benoît s-a întors spre mine.

— Poţi să mă ajuţi cu ceva, Simone?

— Pot să încerc, am zis.

Şi-a stins ţigara într-o farfurioară pusă în mijlocul mesei.

— Transmiţătorul meu s-a defectat când a fost paraşutat şi am nevoie să-mi aduci o piesă de schimb imediat. Armand are ce-mi trebuie. Poţi să te întorci înainte să se dea stingerea?

Eu şi Deidre tocmai făcusem mai bine de o oră până aici şi drumul de întoarcere avea să-mi ia la fel de mult. Apoi va trebui să găsesc piesa de schimb şi să mă întorc cu bicicleta. Noroc că eram în formă.

— Nicio problemă, am spus.

— Poţi să rămâi aici pe noapte, dacă e nevoie, a adăugat. Avem un pat în plus în camera de zi.

— Mulţumesc, dar mă mişc rapid. O să apuc să ajung aici şi să mă întorc la timp.

Ceva mai târziu, când eu şi Deidre ne-am întors unde ne lăsasem bicicletele, mi-a zis:

— Nu-ţi face griji în privinţa lui Benoît. Poate dă impresia că încearcă doar să te convingă să rămâi peste noapte, dar nu e genul. Vrea doar să fii în siguranţă. Nu-i place să-şi asume riscuri când vine vorba de ora stingerii – cel puţin nu când sunt implicate femei curier.

— Mulţumesc, am zis. Nu eram sigură.

De îndată ce am ajun» la marginea oraşului, am sărit pe biciclete şi am băgat viteză, pentru că trebuia să mai fac un drum dus-întors în ziua aia. De data asta, aveam să fac livrarea de una singură.

Trei ore mai târziu, mă apropiam pentru a doua oară de Mardie, dar de data asta erau soldaţi germani înarmaţi în dreptul unei bariere, oprindu-i pe toţi cei care intrau în sat şi verificând actele de identitate. Am simţit un ghem în stomac, pentru că aveam un radio-transmiţător pe fundul genţii de piele. Era ascuns într-o carte, înăuntrul căreia fusese decupat un lăcaş, dar, dacă-mi percheziţionau geanta şi deschideau cartea, riscam să am cea mai scurtă carieră din istorie ca agentă SOE.

Încetinind şi apoi oprind de-a binelea, am aşteptat în urma unei maşini mari, negre, în care se vedeau copii pe bancheta din spate. Soldatul german le-a verificat actele membrilor familiei şi le-a făcut

semn să treacă. Apoi şi-a întors atenţia asupra mea.

Încă pe bicicletă, cu un picior lăsat pe pământ, am înaintat-*Bonjour!*

Mi-am scos actele false din buzunarul hainei.

Soldatul a studiat atent poza, comparând-o cu chipul meu. Apoi a aruncat o privire genţii pe care o aveam pe umăr.

— Ce aveţi acolo?

Deşi simţeam spaima cum mă arde pe dinăuntru, i-am zis pe un ton foarte serios:

— 0 duzină de grenade de mână.

El s-a încruntat, iar eu am zâmbit larg şi am început să râd.

— Am un sandviş şi o carte. Vreţi să vă arăt?

Am dat să desfac catarama genţii, dar el s-a dat înapoi, rânjind.

— Nu vă obosiţi. Dar n-ar trebui să glumiţi cu treburile astea, *Frâulein.* Aţi putea să intraţi în bucluc.

M-am urcat în şa şi am lăsat piciorul pe pedală.

— N-am putut să mă abţin. Păreaţi atât de serios. Ar trebui să zâmbiţi mai des. Viaţa e scurtă.

— Aveţi dreptate, a încuviinţat, făcându-mi semn să trec.

Am pornit, spunându-i voioasă:

— *Au revoir!*

Dar mi-a pierit zâmbetul într-o clipită, de îndată ce mă îndepărtasem. Eram îngrozită c-o să se răzgândească şi-o s-o ia la fugă după mine.

Când am ajuns la poarta boltită a casei conspirative şi am intrat în curtea interioară, m-a luat cu greaţă şi a trebuit să mă aşez pe zidul scund care împrejmuia grădina ca să-mi revin.

După un moment, băteam la uşa apartamentului 6 de la etajul 3, pomeneam ceva de peştii care nu săriseră şi-i puneam în mână transmiţătorul lui Benoît.

Ceva mai târziu, când ieşeam din oraş, mă simţeam deopotrivă uşurată şi energizată, ştiind c-o să mă întorc la propria mea casă conspirativă cu destul timp la dispoziţie până să se dea stingerea.

Fusese o primă zi bunicică pe teren pentru o agentă care nu avea experienţă. Eram chiar mândră de mine.

*

— *Ce* i-ai zis? m-a întrebat Deidre, şocată şi amuzată, când i-am povestit ce se întâmplase la punctul de control. Ai curaj. Asta-i clar. Eu

nu cred c-aş fi fost în stare de aşa ceva.

Complet epuizată, m-am descălţat şi m-am trântit în pat.

— Poate că n-aş fi încercat figura cu un alt soldat, dar mi-am dat seama că lui nu i-ar fi stricat să râdă puţin.

Deidre s-a întins şi ea în pat şi mi-a povestit cum îşi petrecuse ziua după ce plecasem din sat. Ea şi Armand se duseseră la fermă să deschidă cutiile cu provizii din ultimul transport, să facă un inventar şi să pună la cale livrarea armelor.

— Ne-au trimis şi nişte ciocolată, mi-a zis, şi-am reuşit să-ţi păstrez un pic.

Deschizând sertarul de la noptieră, mi-a întins un pătrat mare înfăşurat în hârtie albă.

— Mulţumesc. O să aibă un gust divin.

Am desfăcut hârtia, am luat o bucăţică şi am lăsat-o să mi se topească în gură.

— Armand o să fie impresionat când o să audă cum te-ai descurcat la punctul de control, mi-a zis Deidre, înfoindu-şi perna. Ai făcut treabă bună, Simone. Mâine, o să începem pregătirile ca să răspândim un pic de haos în rândul Wehrmachtului. Dumnezeu ştie că o merită. Noapte bună!

S-a întors pe o parte, cu faţa la geam, lăsându-mă să-mi savurez ciocolata, în timp ce-mi imaginam cum aş reacţiona dacă l-aş vedea pe Ludwig pe podul pe care urma să-l distrugem.

Aş putea să stau pur şi simplu cu mâinile în sân, uitându-mă cum îi explodează o bombă în cale? Sau aş încerca să-l salvez cumva? Cum ar fi cu putinţă s-o fac, de fapt, fără să-mi trădez ţara?

Hotărându-mă să păstrez ultima bucată de ciocolată pentru o altă ocazie, am înfăşurat-o în hârtie şi am pus-o la loc în sertar. Apoi am închis ochii şi m-am gândit la barca acea care plutea pe Tamisa. De data asta nu eram singură. Edward era cu mine şi Ludwig era şi el acolo, strângând în mână vâslele, în timp ce pluteam pe lângă o salcie plângătoare care-şi pleca graţios ramurile în apă. În fantezia mea războiul se sfârşise şi erau o puzderie de lebede albe în jur. A treia zi pe teren a părut mai curând un botez al focului. Tensiunile – şi avântul – erau în toi în timp ce planificam, în cele mai mici detalii, operaţiunea de sabotaj de pe pod.

Trebuia să nimerim cu precizie momentul, iar forţa exploziei nu putea fi subestimată. Dar Armand avea experienţă în acţiunile de

sabotaj şi era încrezător în sorţii noştri de izbândă, hotărât să-şi atingă scopul printr-o lovitură fulgerătoare, mizând pe elementul-surpriză şi pe abilitatea strategică.

Deşi nu mă pricepeam deloc la explozibile şi nu aveam experienţă de tragere pe teren, mi s-a repartizat un rol important – acela de a da semnalul când se apropia divizia de tancuri. Planul era următorul: trebuia să aştept cu bicicleta pe drum, la vreo opt sute de metri de pod, ca şi cum mă oprisem să-mi aranjez părul. Odată ce vedeam că se apropie primele vehicule, urma s-o iau cu bicicleta spre pod şi să-l trec cât mai repede. Misiunea era menită să fie o ambuscadă din toate direcţiile, cu partizani aflaţi pe poziţii în pădure şi pe malurile râului. Nu aveam să luăm prizonieri.

Aşa că iată-mă, aproape de râu, înainte de amiază, pândind şi aşteptând, cu urechea ciulită să prind şi cel mai mic zgomot care vestea apropierea unor vehicule. Toate simţurile mele erau încordate la maxim şi mă gândeam la ce-mi spusese Armand chiar înainte de a mă trimite la post:

— Nu uita – tot ce faci azi aici va ajuta mii de oameni nevinovaţi să-şi câştige libertatea.

Eram înflăcărată, motivată şi ferm hotărâtă să distrug o parte din maşinăria de război a lui Hitler. Şi totuşi, în acelaşi timp, o frântură din fiinţa mea ezita, de teamă că Ludwig ar putea fi comandantul acelei divizii. Mi-am impus să nu mă gândesc la asta, pentru că ştiam, raţional, cât de mici erau şansele ca, dintre toate unităţile Wehrmachtului din Europa, tocmai el să fie pe podul ăsta acum. Era puţin probabil. Habar n-aveam, putea fi pe Frontul de Est, luptând împotriva ruşilor. Sau putea să fi murit.

Şi-apoi am auzit zgomotul. Din depărtare se auzea, din ce în ce mai tare, huruitul înfundat al maşinăriilor greoaie, urmat de voci de bărbaţi care răcneau ordine în germană. Un stol mare de păsări şi-a luat zborul din copaci, fluturând asurzitor din aripi.

Inima mi-a luat-o la goană şi am aşteptat să apară primul tanc, înainte de a urca în şa şi a începe să pedalez, în faţa lor, spre râu. În momentul în care bicicleta mea a lăsat în urmă scândurile podului, trecând pe drumul cu pietriş de pe celălalt mal, primul vehicul militar intra pe pod.

Am început să pedalez mai repede, îndreptându-mă spre un drum lateral care fusese identificat drept cea mai bună cale de scăpare

în caz că soldaţii aveau să vină după noi. Şi apoi, deodată, s-a auzit o suită de explozii. M-am oprit abrupt. Cu un picior pe pământ, strângând ghidonul, m-am uitat peste umăr. Nu-mi puteam imagina decât moarte şi devastare. Podul făcut bucăţi, tancurile grele şi infanteriştii prăvălindu-se în râu. Am auzit focuri de armă şi noi explozii. Ţipete.

Primisem ordinul de a merge înainte pe bicicletă. De a scăpa cât mai repede de acolo şi a mă întoarce la casa conspirativă, unde mă aştepta Deidre. Ceilalţi membri din Rezistenţă aveau să se răspândească prin pădure, iar Armand avea să se facă nevăzut şi el, în oraşul învecinat, până ne puteam reuni în siguranţă la următorul punct de întâlnire, peste trei zile.

Dar nu mă puteam mişca din loc. O parte din mine îşi dorea să facă stânga-mprejur, să se întoarcă şi să vadă dezastrul. Câţi soldaţi germani muriseră? Cu toţii? Sau ne opuneau rezistenţă, ucigându-ne agenţii şi aliaţii?

Oare Ludwig era şi el acolo? Inima îmi urcase în gât îmi doream cu disperare să aflu, dar, în acelaşi timp, îmi era groază să descopăr adevărul. Dacă zăcea cu faţa în jos în râu, iar eu fusesem cea care dăduse semnalul de atac?

Simţeam o nevoie obsesivă să mă întorc şi să-l caut pe mal, apoi să-l trag după mine la adăpost, să-i îngrijesc rănile. Puteam să-l duc într-un loc sigur şi izolat şi să încerc să-l atrag de partea noastră – să-l conving să devină un spion ca mine şi să-i ajute pe Aliaţi.

Dar nu era pe podul ăla, mi-am zis. Astfel de gânduri erau pură fantezie. Trebuia să respect ordinele şi să mă întorc la apartament

Urnindu-mă din nou şi pedalând cât de repede puteam, mi-am alungat lacrimile şi mi-am spus că Ludwig era încă în siguranţă. Era în altă parte, departe de aici.

*

În aceeaşi noapte stăteam în pat, cu faţa la perete, frământându-mă cu gândul la ce-ar fi păţit Ludwig în ziua aceea, dacă ar fi fost pe pod. Membrii Rezistenţei franceze erau foarte motivaţi. Nu aveau să arate milă, nu aveau să lase pe nimeni să scape cu viaţă. Sau poate că Ludwig murise deja, fusese ucis într-o altă bătălie, cu luni în urmă.

Respirând poticnit, mi-am şters o lacrimă şi nu mi-a păsat de faptul că purta o uniformă nazistă şi că lupta pentru tabăra opusă. Bărbatul pe care îl cunoşteam şi îl iubeam nu-mi era duşman şi voiam să-l ştiu în siguranţă.

Mi-a venit o amintire în minte. O zi din Berlin… era în vara dinainte ca Germania să invadeze Polonia. Eu și Ludwig merseserăm în Tiergarten17, cu un coș de picnic, o pătură și o sticlă de vin, într-o după-amiază tulbure de duminică. Ne tolăniserăm amândoi la umbra unui castan imens, relaxați și mulțumiți.

— Sper că știi cât de mult te iubesc, mi-a zis, mângâindu-mă blând pe spate, cu degetul mare poposindu-mi între omoplați. Și că aș face orice pentru tine.

— Orice? l-am întrebat cu un zâmbet cochet, sprijinindu-mă într-un cot, cu trupul încins și zvâcnind de dorință.

I-am mângâiat buzele moi și frumos conturate.

— Da.

Mi-a prins mâna și mi-a sărutat-o.

— Vorbesc serios, April. Te iubesc mai mult decât viața. Aș muri pentru tine.

Cuvintele lui m-au mișcat profund și mi-a pierit zâmbetul poznaș.

— Să sperăm că n-o să se ajungă vreodată la asta. Aș prefera să trăiești, ca să putem îmbătrâni împreună.

M-a tras spre el pentru un sărut pe care l-am simțit până în suflet.

Amintirea și-a luat zborul și eram din nou în casa conspirativă, întinsă în patul incomod. Am închis ochii, cuprinsă de furie, pentru că nu fusese dispus să facă orice pentru mine. Alesese datoria față de patrie și față de Führerul lui odios, în locul iubirii pentru mine, și mă trimisese acasă în Anglia.

Unde ajunseserăm, drept urmare? Nu îmbătrâneam împreună. Iubirea care ne unise cândva se dusese, ne scăpase printre degete.

Și totuși… chiar și în văpaia furiei, m-am rugat să fie teafăr.

„Te rog, Doamne. Dă să nu fi murit".

„Și, te rog, ajută-mă să-l regăsesc".

27

Iulie 1944

Dacă vreunul dintre noi ar fi fost prins în Franța ascultând o emisiune BBC la radio, am fi fost arestați. De-asta radioul nostru era camuflat în chip de dulăpior pentru mirodenii instalat pe un raft în bucătăria casei conspirative.

În fiecare seară, eu, Armand și Deidre îl mutam pe masă și

---

[17] Cel mai popular parc din Berlin, numit astfel pentru că găzduiește Grădina Zoologică a orașului (n. tr.).

ascultam ştirile despre Aliaţi, pe măsură ce înaintau prin Franţa şi se revărsau mii de trupe şi provizii în ţară. Ascultam, de asemenea, mesaje personale, codificate, menite anume pentru noi şi alţi agenţi SOE din Franţa. Dacă prezentatorul BBC spunea lucruri precum „Laptele de capră e verde duminică" sau „Perna bunicii a căzut pe geam", înţelegeam că ni se confirmă un transport de provizii prestabilit şi ne puneam pe treabă, organizând comitetul de întâmpinare.

În alte privinţe, săptămânile de după aruncarea în aer a podului se scurgeau încet, nedesluşite. În unele zile nu se întâmpla nimic, iar eu şi Deidre pierdeam vremea prin cafenelele din oraş, trăgând cu urechea la conversaţii, sperând să prindem ceva care ar fi putut ajuta cauza şi ne-ar fi oferit ceva de făcut. În alte zile trăiam cu spaimă de dimineaţă până seara, când trebuia să trec cu documente şi microfilme prin punctele de control naziste sau să urc într-un tren plin cu ofiţeri din Gestapo, ca să mă întâlnesc cu un alt agent şi să-i transmit un mesaj.

În tot acest timp, mă trezeam studiind chipul fiecărui soldat german, căutându-l pe cel cunoscut. Dar nu era niciodată printre ei. M-am întrebat adesea dacă ar trebui să mă resemnez cu gândul că murise. Eram în război, la urma urmei. Erau victime în fiecare zi. Dar nu puteam să accept gândul ăsta. Îmi doream ca visul să continue.

Aşa că, în schimb, m-am concentrat pe a-i hărţui pe nemţi prin ceea ce Armand numea „operaţiuni înţepături de ţânţar", în care tăiam cablurile de telegraf, turnam nisip în rezervoarele cu benzină sau schimbam indicatoarele rutiere, astfel încât să dea indicaţii greşite şi să trimită convoaiele germane cu provizii cine ştie pe unde. Unele persoane din Londra considerau astfel de tactici o lipsă de fair play, dar Hitler şi şleahta lui sinistră de huligani nu aveau brumă de fair play, aşa că nouă ni se păreau îndreptăţite.

*

— Măgarul a căzut pe scările albastre, a anunţat crainicul BBC pe un ton sec într-o seară caldă de vară, în timp ce stăteam în jurul radioului, cu o sticlă de coniac între noi.

— Asta e!

Armand s-a ridicat de pe scaun şi a sărutat-o pe Deidre apăsat pe buze.

Era mesajul codificat pe care îl aşteptasem, care ne confirma că proviziile pe care le ceruserăm aveau să fie livrate în locul prestabilit în noaptea următoare. Puteam conta pe mai multe grenade, dispozitive

explozibile şi pistoale-mitralieră pe care să le distribuim partizanilor pe care îi recrutaserăm, şi ni se alăturau în fiecare zi şi mai mulţi, acum că sosiseră Aliaţii.

— Simone, trebuie să te duci chiar acum la locul cunoscut şi să-i laşi un mesaj lui Evergreen, mi-a spus Armand. Vom primi un transport consistent, unul dintre cele mai mari de până acum, aşa că vom avea nevoie de opt-zece persoane, cu care şi căruţe.

— Mă ocup, i-am răspuns cu un nou elan, după multe zile în care nu mai primiserăm nicio veste de la Londra.

Cu toţii începuserăm să ne pierdem răbdarea, dar acum se întâmpla, în sfârşit, ceva.

*

Deşi eram într-o dispoziţie festivă şi revigoraţi de vestea privind transportul care urma, în niciun caz nu eram nepăsători. Cât aşteptam în noaptea următoare în pădurea întunecată, cu urechea ciulită să aud avionul, m-am aşezat pe un trunchi de copac şi am reflectat un răstimp la faptul că piloţii şi echipajele îşi puneau vieţile în pericol ca să ne aducă provizii. Gândul m-a purtat spre Jack Cooper şi am sperat că zbura în continuare teafăr pe deasupra Canalului şi că nu fusese doborât sau luat prizonier de când ne văzuserăm ultima dată, cu săptămâni în urmă. Poate că urma să piloteze unul dintre avioanele pe care le aşteptam. Gândul la el mi-a trezit o undă de melancolie, cum mă uitam la luna plină şi la cerul înstelat. Eram singură acum. Deidre plecase să aştepte alături de Armand, în capătul opus al câmpului, iar luptătorii din Rezistenţă erau adunaţi în pădure, nu foarte departe. Aici domnea pacea şi mi-am dorit să fie pace şi în restul Europei. Ce păcat că în momentul ăsta se comiteau grozăvii în lagăre de prizonieri şi în alte locuri. În mult prea multe locuri…

— Ce noapte, a spus cineva cu un accent german şi mi-a stat inima în loc, fiindcă am crezut, pentru o fracţiune de secundă, că era Ludwig.

De câte ori îmi imaginasem o astfel de revedere, că mă va găsi cumva, iar eu voi fi surprinsă şi în culmea fericirii să-l văd? Dar, când mi-am ridicat privirea, am văzut că era doar Hans. Accentul lui german mi se părea sfâşietor de familiar.

— Da, e frumos, i-am răspuns, dându-mi o şuviţă după ureche.

Hans s-a aşezat lângă mine şi a scos o sticluţă argintie din buzunar. I-a scos capacul şi mi-a întins-o.

— Mulţumesc.

Am tras o duşcă zdravănă şi m-am strâmbat când am simţit cum mă arde pe gât. Apoi i-am înapoiat sticluţa.

— Nu-i de mirare că ţi se spune Fantoma. Nu te-am auzit venind.

Hans a ridicat sticla şi a tras şi el o duşcă.

— Am învăţat să mă mişc tiptil.

După ce i-a pus capacul, a băgat-o în buzunar.

Am stat împreună în tăcere, ascultând cum adia vântul printre coroanele bogate ale copacilor.

— Te întrebi vreodată, a zis Hans, de ce i-o fi trebuit lui Hitler mai mult de-atât, de fapt? De ce n-o fi putut să fie un om fericit? Care să se poată mulţumi cu o viaţă modestă?

Mi-am ridicat privirea spre cerul înstelat.

— Tocmai mă gândeam la ceva asemănător; îmi doream să se poată bucura toată lumea de o astfel de pace în seara asta.

Am tăcut şi m-am sprijinit în mâini.

— Urăsc războiul. Şi îl urăsc pe Hitler.

A reflectat o vreme la spusele mele.

— Bănuiesc că ai pierdut pe cineva drag.

— Da. La început de tot, în bombardamentele asupra Londrei. Mai întâi pe tata, apoi pe sora mea geamănă şi pe soţul ei.

Era prima dată când dezvăluisem o frântură de adevăr despre identitatea mea sau îmi ieşisem din rol. În mod normal aş fi zis că soţul *meu* fusese ucis, pentru că se presupunea că sunt Vivian, văduvă de război. Dar aici, în Franţa, eram doar Simone.

— Îmi pare rău să aflu asta, a spus Hans. Nu cred să cunosc pe cineva care să nu fi pierdut cel puţin o persoană dragă în război.

— Şi tu?

Hans şi-a lăsat coatele pe genunchi şi s-a uitat în zare.

— Voi aveţi cu toţii nume de cod.

Pentru o clipă am crezut că încerca să schimbe vorba, dar a continuat imediat.

— Eu mi-am păstrat numele adevărat pentru că e numele pe care mi l-a dat mama şi vreau să-mi onorez originea, fiindcă ea nu mai e printre noi. Nici tata, nici fraţii şi surorile mele.

— Ce au păţit?

— Au fost trimişi cu toţii în lagăre în ’41.

I-am studiat profilul şi i-am simţit durerea ca pe ceva palpabil.

— Dar tu ai reuşit să scapi?

— *Ja.* Cândva credeam că am fost salvat de dragoste, pentru că asta era ţinta mea când nemţii au dat buzna în clădirea noastră. Dar am ajuns la concluzia că a fost vorba de noroc, nu de dragoste. Altfel, familia mea ar fi şi acum aici.

— Ce s-a întâmplat, mai exact?

El s-a foit un pic pe trunchiul căzut.

— Am plecat din Berlin ca să mă văd cu o fată pe care o întâlnisem la bibliotecă. Citeam amândoi aceeaşi carte, la aceeaşi masă, şi mi-a spus c-a venit doar pentru câteva zile la Berlin, în vizită la bunica ei. Şi apoi am descoperit că bunicile noastre erau prietene. Asta se întâmpla înainte din război, ştii, când încă părea că mai există un viitor, dar s-a dovedit că nu era cazul. Nu pentru evrei.

— Şi ea era evreică?

— *Ja,* şi, în timp ce eram în tren, mă întorceam la Berlin după ce-o vizitasem la Hamburg, familia mea a fost arestată, iar a ei, la scurt timp după. Toată lumea a dispărut, mi-au fost răpiţi, uite aşa, a zis, pocnind din degete.

— Îmi pare foarte rău.

Hans a scos din nou sticluţa din buzunar, a luat o gură şi mi-a întins-o. De data asta am refuzat, pentru că trebuia să rămân pe fază pentru preluarea transportului.

— Era foarte frumoasă, a continuat. Voiam să mă căsătoresc cu ea, iar familiile noastre se bucurau pentru noi.

— Ai aflat vreodată unde a fost trimisă? E vreo şansă să fie încă în viaţă?

Eu trăiam cu o speranţă similară de patru ani încoace.

Hans a clătinat din cap.

— A murit gazată, împreună cu toată familia ei, într-un lagăr de exterminare din Polonia. S-a dovedit că acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu familia mea.

— Eşti sigur?

Voiam să mă agăţ de ideea că unii dintre ei ar fi putut supravieţui. Că poate scăpaseră.

— N-am nicio îndoială. Naziştii ţin evidenţa foarte conştiincios.

Era un mister cum de avusese acces la acele documente, dar era celebra Fantomă Cenuşie. Probabil că avea strategii foarte abile şi contacte utile.

Hans s-a ridicat brusc şi s-a îndreptat spre marginea câmpului.

— Aud ceva. Se apropie.

Sărind în picioare, am surprins zumzetul înfundat al avioanelor care se apropiau şi am scotocit prin rucsac după lanternă.

Armand şi Deidre deja o luaseră la fugă peste câmp, aşa că m-am grăbit să-i prind. Ne-am dispus în formă de L, iar eu am îndreptat lanterna în sus, spre a semnaliza locul unde trebuia lăsat transportul. În câteva minute, patru avioane şi-au lansat simultan încărcătura. Cutiile ancorate de paraşute albe de mătase, ca nişte nori care se înfoiau pe cerul nopţii, au început să coboare spre pământ. Prietenii noştri din Rezistenţa franceză au ieşit din pădure cu care şi căruţe, iar noi ne-am unit forţele să adunăm proviziile.

Nu ştiam ce se întâmplase cu Hans după ce am stat împreună pe buştean şi-am vorbit despre cei dragi pe care îi pierduserăm. A dispărut pur şi simplu când au apărut avioanele şi regretam că nu-mi luasem rămas-bun înainte să fug.

A doua zi, conversaţia noastră părea desprinsă dintr-un vis. Aproape că nu părea să fi fost aievea.

*

N-a existat nicio explicaţie pentru faptul că, la o săptămână după sosirea transportului, am ajuns în mâinile Gestapoului, nici n-am avut parte de vreun avertisment.

Cu câteva zile în urmă, eu şi Deidre ne mutaserăm din apartamentul nostru micuţ şi primitor din Saint-Jean-de-Braye şi găsiserăm o locuinţă mai ieftină în Fay-aux-Loges, doar pentru că un individ pe care nu-l cunoşteam ne urmărise cu prea mare atenţie după ce făcuserăm greşeala de a ne apleca una spre cealaltă ca să vorbim, cu un aer complice. (Vorbeam doar despre Rita Hayworth, dar impresia conta.)

Bărbatul era francez, nu era soldat german, dar erau mulţi colaboraţionişti în Franţa, care încercau să-şi asigure o viaţă mai uşoară, turnându-şi compatrioţii pentru cele mai mărunte abateri. Când am plecat de la bar, ne-a urmărit un alt bărbat, dar am reuşit să scăpăm de el până să ajungem la apartament.

Totuşi, temându-ne că poziţia ne era compromisă, ne-am făcut bagajul şi am plecat din oraş a doua zi, dimineaţa.

Dar n-a fost de ajuns. La o săptămână după sosirea transportului, eu şi Deidre am fost trezite la două dimineaţa de bătăi înverşunate în uşă. Ne-am ridicat în capul oaselor chiar când trăgea cineva un şut în

uşă şi apoi doi agenţi ai Gestapoului, în uniformă, au dat buzna în cameră. Am sărit din pat şi ne-am tras cu spatele spre peretele opus, ţinându-ne de mână. Cei doi aveau mitraliere, îndreptate asupra noastră, iar un al treilea a intrat şi a strigat la noi:

— Actele, vă rog!

Purta ochelari şi avea cicatrice adânci pe obraji.

Eu şi Deidre am dat fuga unde ne lăsaserăm genţile ca să ne scoatem actele de identitate, pe care individul le-a studiat cu un aer sumbru şi circumspect.

— Percheziţionaţi camera, le-a zis subalternilor lui.

S-au apucat imediat să deschidă sertarele, să se uite pe sub pat şi să dărâme cărţile de pe rafturi. Unul dintre ei s-a uitat sub perna mea şi mi-a descoperit cuţitul cu două tăişuri, încă în teacă. L-a ridicat.

Ofiţerul care conducea operaţiunea m-a privit circumspect.

— Ţţ, ţţ, *Frâulein.* Astfel de arme sunt probe incriminatoare.

Am dat din umeri şi-am lăsat materialul vaporos al cămăşii de noapte să-mi alunece uşurel de pe umăr.

— 0 fată trebuie să fie precaută.

Bărbatul s-a apropiat cu paşi apăsaţi, făcând să duduie podeaua de scânduri, şi m-a plesnit peste faţă. M-a usturat aşa tare că m-a luat tremuratul.

— Nu ţi-am dat voie să vorbeşti. Dar o să vorbeşti, n-ai grijă. îmbrăcaţi-vă, amândouă.

— De ce? l-a întrebat Deidre hohotind, jucând rolul unei tinere franţuzoaice nevinovate şi speriate. N-am făcut nimic rău, *monsieur.*

Ofiţerul a privit-o cu scârbă, apoi s-a întors să plece.

— Dacă opun rezistenţă, împuşcaţi-le.

Eu şi Deidre ne-am îmbrăcat rapid, în timp ce soldaţi! ţineau armele îndreptate asupra noastră.

*

Am fost duse, cu cătuşe la mâini, la o închisoare a Gestapoului din Orléans, unde ne-au golit poşetele pe un birou şi au căutat prin ele. Apoi ne-au târât pe nişte scări abrupte şi ne-au îmbrâncit în două celule separate. Gardianul mi-a scos cătuşele şi a ieşit, trântind uşa grea de metal în urma lui. Acum eram singură, în celula rece şi plină de umezeală, tremurând de teamă şi de furie.

Nu ne puseseră nicio întrebare deocamdată, iar aşteptarea era de neîndurat, dar era miezul nopţii. Poate că voiau doar să ne aţâţe teama.

Mi-am amintit ce-mi spusese dispecerul în avion: „Teama cea mai mare e cât aştepţi”.

În celulă era un pat mic şi îngust, dar nu puteam să mă întind. Trebuia să stau şi să mă gândesc. Era posibil să evadez? M-am uitat de jur-împrejur, dar eram la subsol şi nu se vedea nicio fereastră. M-am apropiat de uşă, însă era impenetrabilă, avea doar o deschizătură minusculă, dreptunghiulară.

Am început să mă învârt prin celulă, rozându-mi unghia, întrebându-mă cine ne trădase sau ce greşeli făcuserăm, dezvăluindu-i inamicului că ne aflam la Fay-aux-Loges.

Să fi fost bărbatul care ne studiase la bar săptămâna trecură? Sau poate că noua noastră proprietăreasă trăsese cu urechea la conversaţiile noastre prin vreo gaură din perete. Oare fuseseră prinşi şi alţi membri ai reţelei noastre? Armand? Benoît? Prietenii noştri din Rezistenţă? Poate că vreunul din ei fusese arestat şi nu făcuse faţă torturii, trădându-ne pe toţi, unul câte unul.

Patruzeci şi opt de ore. Atât se aştepta să rezistăm, spre a le lăsa celorlalţi agenţi răgazul să afle că fuseserăm arestate şi să se facă nevăzuţi.

Am început să mă frământ, întrebându-mă ce păţise Deidre. Oare era teafără? Cât de mult va rezista? Nu puteam face nimic altceva decât să stau şi să aştept.

*

După o oră, s-a ridicat bara de metal şi uşa s-a deschis, cu un scârţâit ca mieunatul unei pisici în agonie. Am simţit un ghem de spaimă în stomac. M-am ridicat în timp ce doi gardieni dădeau buzna în celulă, spre a mă târî până la etajul doi, într-un birou. Acolo m-au trântit într-un scaun şi mi-au legat mâinile la spate.

Bărbatul cu cicatrice care mă pălmuise era aşezat la un birou mare.

— Spune-mi numele agenţilor cu care lucrezi.

— Nu știu despre ce vorbiţi, i-am răspuns în franceză.

— Vorbește-mi în engleză, te rog.

Am repetat ce-i spusesem în engleză, dar cu accent franţuzesc, apoi am adăugat:

— Sunt în vizită la verişoara mea. Locuiesc la Bordeaux.

— Nu te cred, mi-a zis pe un ton impasibil. Eşti englezoaică. Dă-mi numele.

Am clătinat din cap, cu o expresie panicată – ce franţuzoaică nevinovată din Bordeaux n-ar fi fost speriată la culme în aceste împrejurări?

— V-am spus, sunt franţuzoaică! Şi nu ştiu nimic! Eu doar am venit în vizită la verişoara mea.

Mi-a luat actele de identitate şi le-a fluturat.

— Aici scrie că locuieşti pe Rue Nicot, numărul 122, dar am verificat şi nu există adresa respectivă.

— Sigur că există. Probabil c-a făcut cineva vreo greşeală.

Şi-a împins scaunul înapoi şi a dat roată biroului, oprindu-se în faţa mea. S-a aplecat spre mine, astfel că ne priveam în ochi – era atât de aproape, încât îi vedeam porii dilataţi de pe nas şi îi simţeam respiraţia cu miros de rachiu.

— Ştim deja că tu şi prietena ta cea drăgălaşă sunteţi agente britanice. Dacă nu-mi dai nişte nume, o să te fac să suferi foarte tare. Înţelegi ce zic, *Frâulein?* N-ar fi mai uşor să-mi dai pur şi simplu numele acum, ca să putem evita astfel de neplăceri?

Îmi dăduseră lacrimile.

— Nu pot să vă dau nume, pentru că nu ştiu nimic.

S-a îndreptat de spate şi s-a uitat la agentul care stătea la uşă.

— Scoate-i bluza.

Am simţit un val de panică, dar mi-am impus să mă ţin tare. Armand îmi spusese la un moment dat că primele cincisprezece minute de tortură erau cele mai grele. Speram să fie aşa.

Gardianul a făcut un pase în faţă şi mi-a înşfăcat bluza. A dat s-o rupă, dar ceva l-a făcut să şovăie. I-a apărut o expresie intrigată pe chip în timp ce pipăia pânza gulerului din partea stângă.

Cu o strângere de inimă, simţind că mă ia cu ameţeală de teamă, mi-am dat seama ce descoperise – pastila de cianură, pe care o cususem la rever, ca s-o am mereu asupra mea, dacă nu pentru mine, pentru altcineva. A desprins-o din lăcaş şi s-a întors spre comandant.

— Am găsit ceva.

Anchetatorul şi-a pus mai bine ochelarii ca să studieze cu atenţie pastila. Apoi şi-a ridicat ochii negri spre mine şi m-a privit cu un aer de satisfacţie.

— Ce avem noi aici? 0 capsulă de cianură de la SOE.

A pus-o într-un borcănel de pe biroul lui, unde mai avea şi altele, şi s-a întors spre gardian.

— Du-o înapoi în celulă.

Până să găsesc vreo scuză, eram dezlegată din scaun şi condusă brutal de acolo.

*

În dimineaţa următoare, mi s-au pus cătuşele şi am fost condusă afară, urcată pe bancheta din spate a unei maşini, împreună cu un ofiţer al Gestapoului în civil, şi am mers trei ore până la rău famatul sediu al Gestapoului din Paris – pentru un interogatoriu mai aprofundat, mi s-a spus. Habar n-aveam ce făcuseră cu Deidre şi faptul că nu ştiam ce păţise era, în sine, o formă de tortură. Dar probabil că ştiau şi ei. De-asta ne despărţiseră. Dar nu-mi închipuiam că Deidre ar fi în stare vreodată să vorbească, nu când viaţa lui Armand ar fi putut fi în pericol. Ar suporta orice ca să-l apere. Eram sigură de asta.

Cât despre mine, eram loială ţării rhele şi îi detestam pe naziști şi tot ce reprezentau, aşa că eram hotărâtă să nu cedez. În acelaşi timp, voiam să supravieţuiesc de dragul fiului meu. Speram să pot îndura orice aveau să-mi facă şi să nu fiu executată până să apuce Aliaţii să elibereze Franţa.

Eram înspăimântată la culme, dar aveam încredere. Aliaţii se apropiau, şi mai era ceva. Mă întorsesem la Paris. Poate mai aveam un motiv să sper.

*

Când am ajuns pe Avenue Foch, cunoscută şi ca „Strada ororilor”, am fost condusă în sediul Gestapoului, unde mi s-a dat brânci într-o altă celulă, în aşteptarea interogatoriului.

Stând ghemuită pe podeaua rece, legată cu lanţul de un inel de metal fixat în perete, am învăţat ce înseamnă cu adevărat groaza – genul de spaimă care nu te lasă să stai locului fără să tremuri şi care pare că-ţi va da coşmaruri toată viaţa. Îmi clănţăneau dinţii şi transpiram abundent, deşi mă chinuiam să mă ţin cu firea şi să mă conving că pot suporta orice aveau să-mi facă. „Teama cea mai mare e cât aştepţi”.

Îmi repetam întruna acele cuvinte în minte, sperând să-mi dea tărie şi curaj când nu mă mai puteam opri din tremurat.

Într-un final, au venit după mine, dar nu eram pregătită, încă îmi era prea teamă. Mi-au scos cătuşele şi m-am ridicat în picioare, străduindu-mă să-mi ţin capul sus în timp ce mergeam în urma gardianului spre sala de interogatoriu în care mă aştepta un agent al Gestapoului, într-un costum negru. Se numea Heinrich Klein.

*

— *Nu* e ultima dată când îţi voi pune întrebarea asta, mi-a spus Klein. Şi nu e ultima dată când vei simţi vătraiul ăla încins pe spinare. Cine e Fantoma Cenuşie? Dă-mi un nume şi totul se va sfârşi.

Îmi scoseseră cămaşa şi îmi prinseseră încheieturile în cătuşe de un cârlig de măcelărie care atârna din tavan. Mă durea cutia toracică de la câte lovituri luasem în burtă.

— V-am mai spus: nu ştiu cine este şi nu ştiu cine sunt contactele lui. Dar, vă rog…

Am început să simt că mă lasă forţele. Mă temeam de ce era mai rău – că aş putea ceda.

Şi atunci s-a întâmplat. Am scos asul pe care n-ar fi trebuit să-l am din mânecă.

— Trebuie să vorbesc cu *Oberleutnant* Ludwig Albrecht din Divizia 31 Infanterie. îl cunoaşteţi? Vă rog. El mă cunoaşte.

Gata. O spusesem. Nu ştiam ce-ar fi putut ieşi de aici, dar pur şi simplu nu mai rezistam.

Rugămintea mea a părut să-i atragă atenţia lui Klein. S-a apropiat, vorbind la doar câţiva centimetri de faţa mea.

— De ce vrei să-i vorbeşti?

— Am un mesaj pentru el.

— Spune-mi *mie* mesajul şi mă voi asigura că-l primeşte.

— Nu. E ceva personal.

Klein m-a privit circumspect.

— Ce-ar fi să facem o înţelegere? De îndată ce vorbeşti, îl voi contacta pe Albrecht.

— Nu, am scuturat din cap. Nu vorbesc până nu-l aduci aici.

Pentru prima dată, Klein a părut să mă ia în serios, sau poate că începea în sfârşit să accepte că nu voi ceda doar sub efectul interogatoriului. Deja mă bătuseră, mă băgaseră cu capul într-o cadă cu apă rece ca gheaţa şi mă ţinuseră mai multe minute sub apă, îmi arseseră spatele cu vătraie încinse. Dar de fiecare dată când îmi ridicam capul, când Klein se apropia îndeajuns, îl scuipam în faţă.

— Ia-o de-aici, i-a spus gardianului. Las-o să doarmă o oră. Apoi vom continua.

Mi s-a dat drumul din cârlig, şi am căzut pe podea. Gardianul m-a ridicat de acolo şi m-a târât, deşi de-abia mă ţineam pe picioare.

Klein a strigat după mine:

— *Vei* vorbi!

Parcă voia să se asigure că el are ultimul cuvânt. Nu l-am contrazis, pentru că trebuia să-mi conserv forţele.

*

Nu puteam să dorm din cauza durerii, dar am aţipit un pic, cât să visez… cum pluteam pe Tamisa în bărcuţa cu vâsle, iar Ludwig era aşezat în faţa mea, zâmbind şi ţinând vâslele, în timp ce ne lăsam purtaţi de curent. În aer adăsta o bură, iar apa scânteia în lumina soarelui. Gâze minuscule pluteau în jur ca nişte zâne, jucând pe apă.

O bubuitură asurzitoare a spulberat visul într-o clipită. Un gardian a intrat în celulă şi m-a somat să mă ridic. A trebuit să mă ajute pentru că eram prea slăbită să mă ţin pe picioare. Apoi m-a condus trei etaje, până la un birou aflat la capătul unui hol lung.

Slăbită, deshidratată şi de-abia reuşind să merg fără să mă poticnesc, nu-mi mai puteam ţine capul sus cum voiam. M-a inundat un val istovitor de spaimă şi nu mi-am ridicat privirea din pământ în timp ce intram în urma gardianului în cameră. M-a aşezat pe un scaun. Din cauza arsurilor dureroase de pe spate, a trebuit să mă aşez pe marginea scaunului, aplecându-mă în faţă. Rănile mele erau carne vie şi de-abia suportam până şi cămaşa pe care o purtam.

Ridicându-mi privirea, l-am văzut pe Klein aşezat la birou. Un alt ofiţer în uniformă stătea în picioare în dreptul geamului luminat, uitându-se la strada însorită de dedesubt. Am simţit furnicături pe ceafa când bărbatul s-a întors spre mine. Apoi lumea sfâşiată de război a părut să dispară pentru o clipă şi toată durerea mea s-a risipit, pentru că era *el.* Era Ludwig, dragostea mea, aici, în încăperea asta. Şi, de data asta, nu era un vis.

28

Tot curajul şi toată bravada mea s-au risipit şi am clacat cu totul. Lacrimile mi se prelingeau pe obraji. M-am lăsat în faţă în scaun, plângând în hohote. Nu sunt sigură în ce măsură plângeam de bucurie, de uşurare sau pentru că eram dezamăgită de mine însămi pentru că nu reuşisem să păstrez masca de tărie şi sfidare. Probabil că era o combinaţie a tuturor acestor emoţii.

Când m-am adunat în sfârşit cât să mă opresc din plâns şi mi s-a limpezit privirea înceţoşată de lacrimi, l-am văzut pe Klein rezemându-se relaxat de spătar, zâmbind triumfător.

Parcă mi-ar fi aruncat cineva o găleată cu apă rece în faţă.

Ştergându-mi lacrimile, m-am pregătit sufleteşte să continuăm „conversaţia”. Ludwig mi-a întâlnit privirea şi m-am străduit să-mi menţin echilibrul precar între cele două identităţi: femeia care îl iubea şi era în culmea fericirii să-l vadă şi cealaltă jumătate a fiinţei mele – spioana britanică, care îi ura pe naziştişi fusese prinsă şi torturată de Gestapo, dar nu trebuia să dezvăluie niciun secret. Nu ştiam ce să fac, cum să acţionez, ce să-i spun lui Ludwig. În toate fanteziile mele despre regăsirea noastră mult-aşteptată, ne reuneam după război şi ne îmbrăţişam cu dragoste, uşuraţi că războiul se sfârşise. Dar iată-ne aici, în toiul lui. În apele adânci şi fetide a tot ce avea mai abject fiinţa umană.

— Iată-l, mi-a zis Klein, umflându-se în pene. Dar nu mai e locotenent-major, *Frâulein.* Vi-l prezint pe *Generaleutnant* Ludwig Albrecht. În mod evident, *der Führer* îl apreciază foarte mult.

Mi-am ridicat privirea spre Ludwig, care arăta impecabil în uniforma lui nazistă – cizmele înalte şi negre lustruite oglindă, o tunică gri cu curea, cu epoleţi aurii pe umeri şi o emblemă cu acvila şi svastica deasupra buzunarului de la piept. De guler îi atârna o cruce de metal cu negru şi argintiu. Eram deopotrivă fascinată şi îngrozită.

Klein m-a smuls din transă.

— Ai zis că ai un mesaj pentru *Generaleutnant şi* că, dacă ţi-l aduc, o să-mi spui tot ce ştii despre Fantoma Cenuşie. Aşa că să începem. Cine e Fantoma şi cine sunt contactele lui?

Respiram rapid, inima îmi gonea ca un tren care deraiase. M-am uitat din nou în ochii lui Ludwig, căutând cu disperare un semn de sprijin şi dragoste – un semnal secret între noi pe care nu l-ar fi recunoscut nimeni altcineva. Dar el mă pironea pur şi simplu cu privirea, impasibil, cu mâinile la spate.

— Putem vorbi între patru ochi? am întrebat încet, cu o voce tremurândă, detestând faptul că îmi dezvăluisem slăbiciunea dinaintea lui Klein.

— Nu, nu se poate, mi-a spus Klein. Eu m-am ţinut de cuvânt. *Generale umantul* este aici, aşa cum ai cerut. Acum trebuie să-ţi onorezi şi tu promisiunea.

Mi-au dat din nou lacrimile. M-am uitat la Ludwig.

— Eşti bine?

El a rămas rece, distant, netrădând nicio emoţie.

— *Ja.*

— Ai rămas la Paris în tot acest timp?

Mărul lui Adam i s-a mişcat şi a înghiţit în sec – mi-am dat seama că îşi înăbuşea reacţia. Era tulburat să mă vadă.

Dar nu mi-a răspuns la întrebare. Mi-a spus doar:

— Ce mesaj voiai să-mi transmiţi?

Am şovăit auzindu-i glasul sever, tonul milităros. Pentru o clipă am fost buimăcită, consternată. Dar apoi am fost copleşită de uşurare că încă mai trăia. Nu fusese ucis sau luat prizonier, cum mă temusem adesea. Şi iată-ne, în sfârşit, împreună în aceeaşi încăpere. De câte ori visasem la momentul când îl voi revedea.

Nu puteam decât să mă întind la picioarele lui. Să-i mărturisesc tot şi să văd ce-ar putea ieşi de aici.

— Avem un copil, i-am zis cu disperare. Un băiat.

Eu şi Ludwig ne-am privit îndelung în tăcerea stridentă care se lăsase deodată şi a rămas cu buzele întredeschise. A tras aer în piept şi, pentru o clipă fragilă, minunată, războiul n-a mai existat. Eram doar noi doi pe lume şi era al meu, întocmai cum eu eram a lui.

Klein a bătut cu palma în masă, ca şi cum tocmai făcuse o descoperire miraculoasă şi era cumva amuzat de ea. Şi eu şi Ludwig am tresărit.

— A zis că e ceva personal, dar habar n-aveam că e ceva de genul *ăsta.*

Klein s-a întors în scaun să se uite la Ludwig, care a făcut un pas în faţă, desprinzându-se de fereastră.

— Ai avut o relaţie cu femeia asta?

Klein a luat documentele mele de pe birou şi i le-a înmânat lui Ludwig.

— E spioană, să ştii. Aici scrie că o cheamă Simone Brochier şi e din Bordeaux, dar ştim că actele sunt false. Tu o ştii sub un alt nume?

Ludwig mi-a studiat fotografia. Apoi i-a înapoiat documentele lui Klein.

— Da. Numele ei adevărat este April Hughes şi e englezoaică. Ne-am întâlnit înainte de război. La Bordeaux. Am avut o scurtă relaţie, înainte să se întoarcă în Anglia.

A înfruntat privirea lui Klein, în care se citea curiozitatea.

— Cânta la un cabaret. Foarte frumoasă, după cum vezi. Klein a râs, fără urmă de compasiune.

— Nu mai e aşa de frumoasă acum, dar înţeleg de ce ar fi găsit-o cineva atrăgătoare, într-un astfel de context.

S-a întors din nou spre mine.

— Şi acum pretinde că aveţi un copil.

— E adevărat, am intervenit, fără să-mi iau privirea de la Ludwig. îl cheamă Edward şi e un băieţel superb. Fericit şi voios. Îi plac cuburile de construit şi să se joace pe-afară.

Ludwig şi-a ridicat bărbia şi m-a privit de sus.

— E mult de-atunci, doamnă. Te aştepţi să te cred pe cuvânt că băiatul e al meu?

Am scos o exclamaţie şocată, simţindu-mă de parcă şi-ar fi luat elan şi m-ar fi pocnit în plex.

— Sigur că e al tău. N-a existat nimeni altcineva. N-a existat *niciodată* altcineva.

Ludwig m-a privit încruntat.

— De cât timp eşti în Franţa?

— De aproape o lună.

— Şi ce-ai făcut de la sosirea ta aici?

A făcut încă un pas spre mine.

— Cu cine lucrezi?

M-am încordat toată auzindu-i tonul tăios şi văzând în ce direcţie alarmantă o lua discuţia.

Nu ştiu la ce mă aşteptasem… c-o să-i spună lui Klein că sunt nevinovată şi că va aranja să fiu eliberată? C-o să mă ia în braţe şi-o să mă smulgă din acest coşmar spre a mă duce la adăpost, spre a-mi îngriji rănile şi a-mi cere să-i povestesc totul despre fiul nostru?

Aşa ar fi decurs lucrurile în fanteziile mele, dar asta nu era o fantezie. Era realitatea. Eram o agentă britanică aflată la Paris, arestată de Gestapo, iar el era un ofiţer nazist.

Şocată şi descurajată, de-abia mai puteam să respir, dar, în acelaşi timp, mă agăţam de speranţa stăruitoare că era prins într-o situaţie imposibilă. Poate că îi păsa, dar nu putea recunoaşte c-ar şi existat o apropiere reală între noi. Nu aici, de faţă cu Klein.

Dar nu ştiam… nu-mi dădeam seama. Ochii aceia albaştri, tandri, în care mă pierdusem cândva erau împietriţi şi lipsiţi de emoţie. Erau complet impenetrabili, de parcă am fi fost doi străini sau, mai rău, ca şi cum mă bănuia de crime de neiertat la adresa Führerului. Iar Ludwig ştia adevărul. 0, da, ştia fără îndoială că sunt o spioană britanică şi că lucram împreună cu Rezistenţa franceză spre a sabota ofensiva germană.

Știa pentru că mă cunoștea pe mine, cea adevărată.

Era singurul om din lume care mă cunoștea.

Încet, în ochii lui a început să mocnească un resentiment amar și nu-i mai recunoșteam. Erau duri și reci ca gheața.

— Spune-mi ce știi despre Fantoma Cenușie, mi-a spus.

— Nu știu nimic.

S-a apropiat și am simțit un fior de teamă pe șira spinării.

— Mă minți, April. Cine este Fantoma Cenușie?

De ani buni nu-mi mai spusese cineva pe nume. De câte ori îmi dorisem să scap de lanțurile identității asumate și să redevin omul care fusesem cândva? Să mă lepăd de toate minciunile? Dar în momentul ăla, m-am trezit că voiam să redevin Simone. Simone cea puternică și curajoasă. Nu femeia asta care tocmai plânsese la vederea fostului ei iubit.

— Haide, mi-a zis încet, pe un ton mai blând. Dacă e adevărat ce-mi spui și ai un fiu care ar putea fi al meu, n-ar fi mai bine să punem capăt acestei povești? Dacă îmi spui ce vor să știe, noi doi am putea pleca împreună de-aici ca să stăm de vorbă. Am putea să-i dăm de capăt. Eventual, te-aș putea ajuta, a coborât el și mai mult glasul.

Klein stătea la birou, fără să spună nimic.

— Cu cine lucrezi? m-a întrebat Ludwig, pe un ton intim.

L-am privit încruntată.

— Cu nimeni.

— Dar știm deja că minți, mi-a șoptit Ludwig. Te rog să-mi spui, April, ca să pot face astfel încât să punem capăt poveștii. Cine e Fantoma Cenușie?

Îmi doream să-l cred, mai mult ca orice – să cred că ținea la mine și voia să mă ajute. Poate chiar ținea, pe undeva.

Chiar și-așa, mi-am ridicat sfidător bărbia.

— Nu am nimic de zis despre Fantoma Cenușie.

Pentru o fracțiune de secundă, mi s-a părut că surprind o strălucire de respect în ochii lui. Sau poate era doar resemnare, pentru că s-a întors spre Klein și i-a zis, calm:

— Sunt convins că știe cine e Fantoma Cenușie, dar o cunosc. E încăpățânată. N-o să se dea bătută. Vă recomand s-o trimiteți la Ravensbrück. Poate cu timpul, dacă o ținem departe de fiul ei, am putea s-o convingem să cedeze. Dar va dura".

Acestea fiind zise, s-a îndreptat spre ușă, s-a întors și a salutat,

bătând din călcâie.

— *Heil* Hitler!

La auzul acelor cuvinte de pe buzele lui, parcă a explodat o bombă în spatele meu. Am tresărit în scaun, simţind împunsături de şoc şi groază în tot corpul.

În timp ce-i ascultam paşii greoi pe holul lung, mi-am spus că ce-a fost mai rău a trecut. Venise şi plecase şi de-acum… nimic nu mă mai putea răni mai tare decât ce se întâmplase adineauri.

Supravieţuisem momentului. Eram încă în viaţă şi aveam un fiu acasă, care merita să trăiască într-o lume liberă.

Ludwig se înşela.

Nu aveau să mă facă să cedez. Nu astăzi. Nici altă dată.

29

Ravensbrück era un lagăr de concentrare pentru femei aflat cam la o oră distanţă de Berlin. Prizonierele veneau din toate colţurile Europei aflate sub ocupaţie şi erau supuse la muncă silnică, fiind obligate totodată să trăiască în condiţii absolut inumane. Mii de femei muriseră deja acolo de inaniţie, în urma unor boli sau în faţa plutonului de execuţie.

La ordinele lui Ludwig, acolo urma să fiu trimisă şi eu – fosta lui iubită şi mama copilului lui. În mai puţin de o oră, am fost scoasă din clădire cu cătuşe la mâini şi mi s-a dat brânci într-o dubă, împreună cu şase alte femei. Ca şi mine, fuseseră snopite în bătaie şi erau pline de vânătăi. Stăteau în tăcere, cu un aer supus, pe băncile de lemn aflate de-o parte şi de alta a vehiculului, privindu-mă cu ochii goi.

M-a cuprins deznădejdea. Nu simţeam decât disperare. Nu-mi doream altceva decât să mă întind acolo şi să nu mă mai scol. Dacă n-ar fi fost Edward care mă aştepta în Anglia, poate că m-aş fi dat bătută în duba aceea, mai curând decât să lupt mai departe şi să înfrunt un viitor care avea să-mi aducă noi chinuri fizice şi mentale. Dar îmi făcusem datoria. Nu dezvăluisem niciun secret inamicului. Puteam să mă mândresc cu asta, măcar. Acum soarta mea era în mâinile Domnului. M-am rugat să aibă milă de mine.

*

Cu puţin înainte de plecare, uşa din spate a dubei s-a deschis şi i-au dat brânci înăuntru încă unei femei. A căzut greoi, sprijinindu-se în mâini şi picioare, pe podeaua de metal. De cum am văzut-o, m-am abţinut cu greu să nu ţip de uşurare.

Am aşteptat să se închidă uşa în urma ei, apoi m-am lăsat în genunchi lângă ea.

— Deidre. Eu sunt, Simone. Ce mă bucur să te văd!

Şi-a ridicat privirea din pământ Avea un ochi umflat aşa de tare, că nu-l putea deschide. Vârfurile degetelor de la amândouă mâinile erau însângerate şi învineţite, fiindcă îi smulseseră unghiile. Dumnezeu ştie ce altceva îi mai făcuseră, dar, când mi-a auzit glasul, mi-a zâmbit

Ridicându-se în genunchi, m-a îmbrăţişat, lăsându-şi mâinile încătuşate pe deasupra capului meu. Am început amândouă să plângem înfundat de uşurare. Apoi a pornit motorul şi ne-am urnit.

— Habar n-aveam ce s-a întâmplat cu tine după ce ne-au luat din Fay-aux-Loges, mi-a spus Deidre, în timp ce ne îndreptam târâş spre banchetă ca să stăm laolaltă. M-au luat şi n-au vrut să-mi spună nimic.

— Nici mie n-au vrut să-mi spună nimic de tine.

I-am studiat ochiul vânăt, am atins uşurel locul cu buricul degetului şi am clătinat din cap.

— Nişte monştri.

— Nici tu n-arăţi grozav, mi-a spus, încercând să nu se lase demoralizată. Măcar am supravieţuit. Eu nu le-am spus nimic. Tu?

— Nu. Nici măcar când m-au torturat cu vătraiul încins. Sper doar că n-au mai prins pe altcineva din rândul nostru. Sper că ceilalţi sunt în siguranţă.

Duba înainta duduind pe străzile aglomerate ale Parisului. Nu era un drum prea lin în vehiculul blindat, în care domnea o căldură sufocantă.

— Mă întreb unde ne duc, a spus Deidre.

— La Ravensbrück, cred.

— La Ravensbrück? Domnul să ne apere. Eşti sigură?

— Cred că da. Un ofiţer din Wehrmacht le-a sugerat asta în timp ce mă interoga şi acum iată-ne.

Deidre m-a studiat atentă o bună bucată de vreme şi m-am simţit stingherită.

— Îl cunoşteai, Simone?

Simţindu-mă dată în vileag deodată – nu doar ca spioană, ci ca April, femeia care îi furase identitatea surorii ei şi care trăia o viaţă falsă de la Blitz încoace –, i-am întâlnit privirea cu o expresie temătoare.

— De ce mă întrebi? Ţi-a zis ceva?

— Da, mi-a zis că te-a cunoscut înainte de război. Că aţi fost

amanți la Berlin.

Devenisem maestră în a nu mă da niciodată de gol, nici măcar în Anglia, la Grantchester Hall, dar deodată m-am poticnit. Nu reușeam să formulez un răspuns.

— Mi-a spus că i-ai răspuns la întrebări, a continuat Deidre, și că a aranjat să fii eliberată, că erai în siguranță într-un hotel din Paris. A zis că te-ai rugat de el să mă ajute și pe mine, pentru că eram prietene, și că, dacă le spuneam ce voiau, o să mă trimită unde erai și tu și că vom fi libere.

I-am strâns mâna.

— Sper că nu l-ai crezut.

— Sigur că nu. Altfel, n-aș mai fi aici. Dar știam că tu n-ai vorbi niciodată. Și, oricum, chiar dacă n-aș fi știut sigur, nu le-aș fi dat niciodată ceea ce voiau.

Mi-am lăsat capul pe spate.

— Mă bucur. După cum vezi, nu sunt într-un hotel din Paris. Dar mi-aș dori să fiu.

Ea a continuat să mă studieze, precaută.

— L-ai iubit cu adevărat, Simone? Cândva?

O singură lacrimă mi s-a prelins pe obraz, trădându-mi emoțiile, dar am șters-o cu înverșunare.

— Da. Dar asta se întâmpla înainte de război. Era un om bun pe atunci. Jur. Cel puțin, așa am crezut eu. Poate că m-am înșelat.

Deidre s-a răsucit pe bancă în timp ce dădeam colțul.

— Poate că nu te-ai înșelat. Războiul te schimbă.

Mi-am amintit ceva ce-mi spusese Ludwig la un moment dat, înainte să ne despărțim la Paris: „Toate lucrurile astea o să-mi împovăreze conștiința”.

Poate că, până la urmă, trebuise să se lepede de acea parte din ființa lui care suferea când era obligat să facă grozăvii. Poate că o reprimase definitiv.

Deidre a continuat să mă privească. M-am întrebat dacă intuia adevărul – că eram devastată pentru că-l pierdusem.

— Sunt o spioană lamentabilă, am spus într-un final.

— Nu. Nu le-ai spus nimic. Doar asta contează.

În ora care a urmat, ne-am împărtășit chinurile din timpul interogatoriului. Alte femei așezate în fața noastră ne-au împărtășit și ele prin ce trecuseră.

În cele din urmă, Deidre a închis ochii şi şi-a lăsat capul pe umărul meu. Vorbea încet, astfel c-o auzeam doar eu.

— Mă bucur c-am scăpat de acolo, dar nu s-a terminat. Ştii ce le fac agenţilor SOE în lagărele de prizonieri, nu-i aşa? Am auzit zvonuri.

Am înghiţit în sec.

— Şi eu. Dar n-ar trebui să ne gândim la asta. În momentul ăsta suntem încă în viaţă, şi asta e o binecuvântare. Iar Aliaţii au ajuns în Franţa. Asta e un motiv de optimism, nu?

*

Am mers toată după-amiază până când s-a înserat şi s-a lăsat liniştea peste satele prin care treceam. Nu se mai auzeau claxoane sau sirene, doar murmurul neîncetat al motorului. După aprecierea mea, ne apropiam de graniţa cu Belgia.

Câteva dintre noi au reuşit să adoarmă, întinse pe podeaua dubei, dar eu retrăiam întruna ce se întâmplase la Paris, când mă revăzusem în sfârşit cu Ludwig. Eram încă în stare de şoc şi, cu fiecare clipă care trecea, mă cufundam şi mai tare într-o prăpastie adâncă, plină de chinuri. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu-atât mai rău mă simţeam, pentru că nu trăisem niciodată o asemenea trădare, nici nu o anticipasem. Nu din partea lui Ludwig. Poate că asta era partea cea mai cruntă. Probabil ca ştiuse ce-mi făcuseră deja ceilalţi anchetatori, dar rămăsese impasibil. Aflase că sunt agentă britanică şi asta era mai important pentru el decât iubirea care ne legase cândva sau faptul că-i dăruisem un fiu.

Cum putea să nu-i pese?

În timp ce înaintam, inima mea frântă încă şi-ar fi dorit să creadă c-ar fi putut juca teatru – că pur şi simplu nu se putea da de gol că ţine la mine, nu de faţă cu Klein –, dar nu-mi permiteam să mai am astfel de speranţe. Îi văzusem ochii goi, îi auzisem cruzimea din glas. Şi apoi plecase de lângă mine spre a încerca s-o păcălească pe Deidre să trădeze Fantoma Cenuşie.

Mi-am repetat, iarăşi şi iarăşi, că Ludwig cel pe care-l cunoscusem eu cândva nu mai există. Bărbatul acela murise şi trebuia să-mi alung din suflet dragostea pe care i-o purtam.

Focul acela trebuia stins în sfârşit.

*

M-a trezit zgomot de mitraliere, urmat de un viraj brusc, smucit, care ne-a aruncat pe toate în peretele dubei. Am dat cap în cap cu o

poloneză care nu vorbea engleza și durerea mi-a reverberat în țeastă, ca vibrațiile unui gong. S-a auzit scârțâit de cauciucuri și vehiculul a patinat o bună bucată de drum în lateral. O altă femeie a căzut peste mine și toată lumea țipa și plângea, în afară de mine. Eu nu mai aveam lacrimi.

Duba s-a oprit și am auzit voci de bărbați care strigau ceva în franceză, apoi câteva focuri de armă. Deși eram tulburată de accident, m-am ridicat rapid în capul oaselor și m-am uitat să văd dacă mai aveam alte răni, pe lângă cele suferite în sălile de interogatoriu din Avenue Foch. Celelalte femei s-au ridicat și ele. Nimeni nu mai plângea sau gemea. Păream toate în alertă și pregătite să înfruntăm orice.

Deodată, ușa s-a deschis și dinaintea noastră stătea Armand. Strângea în mână pistolul-mitralieră, cu o privire agitată, uitându-se de la un chip la altul. Zărind-o pe Deidre, care stătea în șezut pe podea, i-a întins mâna.

— Vino repede. Și tu, Simone.

N-am stat pe gânduri. Am pus un picior în fața celuilalt și-am sărit din dubă. Un francez cu o beretă neagră a dat roată vehiculului, cu un inel de chei care zornăiau, desfăcându-ne cătușele.

— Sunteți tefere amândouă? ne-a întrebat Armand. Doamne sfinte, ce v-au făcut? Nu contează. Trebuie să ne urnim de-aici.

S-a întors spre celelalte femei care coborau în urma noastră.

— Bărbatul acesta vă va elibera, apoi sunteți pe cont propriu. Următorul cătun e la vreo trei kilometri spre sud, dar ar fi mai bine s-o luați prin pădure.

— *Merçi, monsieur,* a spus una dintre ele, întinzându-i mâinile francezului, ca să-i descuie cătușele.

— Urmați-mă, ne-a spus Armand cu o voce joasă, luând-o înaintea noastră pe șosea, în pas alergător, până când a apărut lumina unor faruri de după curbă.

Ne-am oprit cu toții. Am simțit un puseu de adrenalină. Primul meu impuls a fost să țâșnesc în pădure și am dat să fug, dar Armand m-a prins de braț.

Un Mercedes mare, negru, a oprit în fața noastră. Din el a coborât un ofițer german. Am simțit un gol în stomac și am înșfăcat pistolul lui Armand. Mi-a smuls arma din mână chiar când trăgeam în aer.

— E Hans! mi-a strigat.

Aproape că m-au lăsat picioarele și-am luat-o la fugă, drept în brațele lui Hans.

— Iartă-mă! N-am ştiut că eşti tu.

— Uniforma asta nenorocită e de vină. De-abia aştept să mi-o scot. Acum urcaţi în maşină. Haide! Repejor. Aşa.

Eu, Armand şi Deidre ne-am urcat în grabă pe bancheta din spate. Hans s-a urcat la volan, a băgat în marşarier şi a dat înapoi vreo şaizeci de metri. Apoi a întors şi a tăiat-o pe un câmp cultivat.

— Încotro mergem? am întrebat, aplecându-mă spre el.

— Am aranjat să vă ia cineva, mi-a răspuns Hans, stingând farurile şi ghidându-se după lumina lunii.

Armand şi-a pus o mână pe genunchii lui Deidre.

— O să ajungeţi la Londra la timp să luaţi micul dejun.

— Slavă Domnului! a exclamat Deidre, apoi s-a încruntat. Cum rămâne cu tine? Vii cu noi, nu?

— Nu, am aranjat să vă ia doar pe voi două. Eu am nişte treburi de rezolvat aici.

Deidre avea mai multă minte decât să protesteze. Şi-a lăsat fruntea pe umărul lui, în timp ce eu mă rezemam de banchetă, uşurată la culme că fuseserăm salvate de la soarta care ne-ar fi aşteptat la Ravensbrück. În curând, aveam să fiu din nou pe teritoriu britanic şi urma să-l revăd pe Edward. N-o să mai am parte de vătraie încinse pe spinare, bătăi sau întrebări necontenite despre Fantoma Cenuşie. Ludwig avea să rămână în trecut. Nu-mi venea să cred ce noroc aveam să mai trăiesc.

Întorcându-mă pe banchetă, m-am uitat în urmă, rugându-mă să nu fie SS-ul pe urmele noastre, dar deocamdată era linişte.

„Slavă Domnului", mi-am şoptit şi m-am aplecat spre Hans, strângându-i umărul. El m-a privit în oglinda retrovizoare şi a înclinat din cap. Ştiam că înţelege. Expresia din ochii lui îmi spunea că înţelege totul.

*

O salvare de urgenţă la bordul unui avion Lysander era o operaţiune extrem de periculoasă. Nu era totuna cu a paraşuta provizii dintr-un Hudson sau Whitley, avioane de mare tonaj. Lysander era un tip de aeronavă micuţă şi uşoară, cu un echipaj redus la minim – pilotul şi dispecerul. Nu existau mitraliori. Pilotul era înarmat cu un pistol, poate, dar doar atât. De asemenea, era mult mai lent ca un bombardier, astfel că era mult mai vulnerabil în zbor.

Hans a urcat cu Mercedesul furat până în vârful unui deal

acoperit de vegetaţie, unde ne aşteptau patru luptători din Rezistenţă cu faruri de bicicletă aprinse, spre a semnaliza pilotului unde trebuia să aterizeze. Am coborât cu toţii din maşină. În timp ce mă uitam la cerul înstelat, mi-am dat seama că aveam o rană la cap. Am dus mâna la tâmplă, apoi m-am lăsat pe vine să mă şterg de sânge pe iarba răcoroasă.

Hans a venit şi a îngenuncheat lângă mine. Mi-a întins o batistă, pe care era brodată o svas ti că.

— Era în torpedo, s-a scuzat. Măcar e spălată.

Am schiţat un zâmbet firav şi m-am şters de sângele care mi se îmbibase în păr.

— Mulţumesc că ne-ai venit în ajutor. N-o să uit niciodată asta.

— Mă bucur că sunteţi tefere. Şi îmi pare rău pentru orice v-au făcut.

Ne-am ridicat amândoi în picioare auzind zumzetul unui avion care se apropia, cu luminile stinse. Era aproape imposibil să-l vezi pentru că era vopsit în gri şi verde, pentru camuflaj. Avionul a aterizat şi s-a oprit, dar pilotul a lăsat motorul pornit. Uşile s-au deschis şi un dispecer s-a aplecat din cabină, făcându-ne semn să urcăm.

După ce mi-am luat rămas-bun în grabă de la Hans, am luat-o la fugă spre avion, cu Deidre şi Armand. Am ţâşnit pe unul dintre locurile rezervate pasagerilor, în timp ce Deidre îl săruta pasional pe Armand. Apoi s-a urcat lângă mine. Mi-am pus centura şi l-am observat pe Jack Cooper la panoul de comandă, în cabina pilotului.

— Jack! am strigat, ca să mă audă peste zgomotul motorului.

El mi-a aruncat o privire peste umăr.

— Mă bucur să văd c-ai scăpat cu bine!

Am simţit un val copleşitor de fericire în timp ce uşa se închidea şi Jack întorcea avionul spre a decola rapid. În câteva secunde, decolam şi începeam ascensiunea.

Întorcându-mă să privesc pe geam în timp ce avionul se înclina spre stânga, m-am uitat la câmpul de dedesubt, sperând să-i mai zăresc pe Armand, Hans şi ceilalţi, dar era întuneric şi stinseseră toate luminile. Se împrăştiaseră deja. Chiar şi-aşa, era o privelişte magnifică – să vezi pâlcuri de căsuţe, turlele bisericilor şi umbrele care jucau pe câmp, aruncate de norii ce ascundeau faţa lunii.

Lăsându-mi capul pe spate şi încercând să mă relaxez în timpul ascensiunii abrupte şi smucite, mi-am încleştat pumnii să suport durerea cumplită produsă de arsurile de pe spate, care mă făcea să mă

foiesc în scaun. Dar, oricât de tare m-ar fi durut, nici nu se compara cu viitorul de coşmar pe care tocmai reuşisem să-l evit.

Mă întorceam acasă.

În viaţa mea nu mă simţisem atât de bucuroasă.

Păcat că acele momente de recunoştinţă nemăsurată n-au durat prea mult. De-abia decolaserăm de cinci minute când am fost prinşi în raza unui reflector de căutare şi tunurile antiaeriene au început să tragă asupra noastră de la sol.

Bum-bum! Bum-bum!

Zeci de gloanţe au străpuns trenul de aterizare şi aripile avionului, iar eu m-am lăsat în faţă, întrebându-mă dacă se va sfârşi vreodată chinul.

30

La naiba!

I Jack a accelerat la maxim ca să grăbească ascensiunea.

— Friţii încă mai trag în noi! i-a strigat dispecerul, uitându-se pe geam. Dinspre babord!

Am avut parte de o ascensiune cu turbulenţe spre nori, săltaţi şi scuturaţi de curenţii violenţi. Am încremenit de teamă, strângând tare scaunul şi ţinându-mă bine.

Bum! Poc!

Ne-am înclinat spre stânga, apoi spre dreapta.

— O să scăpăm cu bine? a strigat Deidre, dar Jack şi dispecerul erau prea ocupaţi să-i răspundă.

Deodată, ne-am trezit într-un nor, în plină beznă. Nu se mai trăgea asupra noastră, dar eram izbiţi în continuare, ca şi cum am fi săltat peste bolovani uriaşi. Apoi am trecut de nor, turbulenţele s-au potolit şi luna ne-a luminat din nou calea. Au apărut stelele şi, subit, s-au lăsat pacea şi liniştea.

Jack a readus avionul la orizontală.

Nimeni n-a zis nimic, încă ne reveneam după groaza care ne cuprinsese cu doar câteva secunde în urmă. Când ne-am convins că ieşisem din cătarea tunurilor germane de la sol, Jack ne-a aruncat o privire peste umăr.

— E toată lumea teafără?

— Suntem bine, i-am spus. Mulţumim.

— Încă n-am scăpat, ne-a avertizat. Să sperăm că n-o să dăm nas în nas cu Luftwaffe în drum spre casă.

— Să sperăm, mi-a zis Deidre, cu o expresie sumbră.

Încă simţind junghiuri de durere din cauza arsurilor de pe spate, m-am foit în scaun şi am început să număr până la zece ca să-mi iau gândul de la asta.

Într-un final, mi-am rezemat fruntea de geam. Mi se îngreunaseră pleoapele. De când nu mai dormisem? Nu mai ţineam minte, aşa că m-am întors pe o parte, ca să nu apăs pe rănile de pe spate şi am încercat să trag un pui de somn. Am reuşit să aţipesc, dar n-am mai visat nimic, de data asta.

*

Deidre m-a bătut peste braţ.

— Simone, trezeşte-te!

— Ce e?

Mi-am venit în fire, ameţită.

— Avem probleme.

A arătat spre Jack, care bătea cu pumnul în panoul de comandă.

— Ce se întâmplă? l-am întrebat, aplecându-mă spre el.

— Pierdem combustibil, de ceva vreme.

Am observat ce linişte se făcuse şi m-am uitat pe geam spre pământ. Pierdusem din altitudine. Se oprise motorul? Da, probabil că da, pentru că planam, purtaţi de curenţi.

— N-o să ajungem în Anglia în seara asta, a continuat Jack.

— O să ne prăbuşim? l-a întrebat Deidre.

— Nu dacă pot să previn treaba asta.

Se chinuia să se uite pe ferestrele laterale.

— Nu e nimic dedesubt, doar pădure, i-a spus dispecerul, pe un ton sumbru.

— Observ.

Căutau un câmp pe care să aterizeze, dar nu era niciun loc deschis. Am început să mă întreb dacă povestea avea să sfârşească astfel – cu o coborâre din ce în ce mai rapidă, urmată de o explozie. Măcar eram cu prietenii mei, nu mai eram pe mâinile naziştilor. Mai bine aşa decât în faţa plutonului de execuţie.

Jack a arătat spre ceva.

— Uitaţi.

Eu şi Deidre ne-am sucit gâturile să vedem prin parbriz, în penumbră se întrezărea un oval strălucitor.

— E un lac, am zis.

Jack a redus viteza și a ridicat flapsurile.

Dispecerul s-a întors spre noi.

— Știe toată lumea să înoate?

Eu și Deidre am încuviințat, dar nu-mi imaginam ce-o fi fost în capul lui Jack, să aterizeze cu avionul nostru minuscul în apă. Cum am fi putut scăpa cu viaţă din aşa ceva?

Timpul a început să se scurgă ireal de încet, pe măsură ce ne apropiam de pământ. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Cerul să ne apere. Glisam, purtaţi de vânt… din ce în ce mai jos… plutind pe deasupra pădurii. Eram atât de aproape, încât mă temeam c-am putea atinge coroanele copacilor.

— Coborâm prea mult, a spus Deidre îngrijorată.

— Scoatem roţile? a întrebat dispecerul.

— Nu, i-a spus Jack ferm. O să venim direct în contact cu suprafaţa apei.

Deodată, eram chiar deasupra apei scăldate în lumina lunii, care scânteia în noapte. Am zburat pe deasupra ei timp de câteva secunde, care mi s-au părut interminabile, într-un soi de liniște stranie, prelungită. Jack și-a scos masca de oxigen și și-a dat jos cascheta. Am încleștat din dinți, m-am prins de braţele scaunului, am închis ochii și m-am pregătit de impact.

Pleosc!

Am plonjat cu forţă în lac. Valuri înalte, cu creste de spumă, s-au revărsat peste botul avionului și capul mi s-a dus involuntar în spate, din cauza aterizării brutale. S-au spart geamurile. Oţelul s-a îndoit ca tinicheaua. Aripa stângă s-a smuls cu totul, lăsând în urmă ditamai gaura în fuzelaj.

Preţ de câteva secunde chinuitoare, am continuat să patinăm la suprafaţă, până când am încetinit și ne-am oprit smucit, apoi am mai plutit un pic înainte de a începe să ne lăsăm într-o parte.

— Leșiți! ne-a strigat Jack, smulgându-și cascheta și ochelarii de protecție și desfăcându-și centura.

În jurul nostru se revărsa apa rece. Am icnit, șocată de cât de rece era.

În timp ce mă chinuiam să-mi desfac centura, am simţit că-mi zvâcnește umărul și n-am reușit să mă desprind de acolo.

Avionul s-a scufundat încet, înghiţit de un întuneric tulbure. Chiar înainte să mă înghită apa, am inspirat adânc, umplându-mi plămânii cu

aer, dar am intrat în panică rapid, pentru că eram încă prinsă în scaun.

Deidre nu mai era lângă mine. Reușise să scape. Eram singură acum, mă scufundam din ce în ce mai adânc, continuând să mă zbat și să mă chinui să desfac centura. Tânjeam cu disperare după oxigen, dar toate instinctele îmi spuneau să nu inspir, pentru că acolo mi-aș fi găsit sfârșitul.

Chiar când începea să mă ia cu ameţeală, a apărut Jack. Nu-l vedeam prin apa întunecată, dar i-am simţit mâinile pe umeri şi am simţit cum se chinuia să-mi taie centura de siguranţă. De-acum mintea mi se golise de gânduri. Nu-mi mai amintesc nimic după asta.

Când am deschis ochii, eram întinsă pe spate pe iarba de pe malul lacului. Jack era aplecat deasupra mea, cu o expresie îngrijorată.

— Vivian, mă auzi?

Eram șocată și dezorientată și primul meu gând a fost „Mă cheamă April". Și apoi mi-am amintit.

Am simţit că mă doare tot corpul. Îmi zvâcnea umărul. Arsurile de pe spate mă usturau.

— Sunt bine.

Jack și-a lipit obrazul de al meu.

— Slavă Domnului!

Voiam să-l strâng în braţe, dar nu-mi puteam ridica mâna stângă.

Deidre a îngenuncheat lângă mine.

— Te cheamă Vivian?

Mi s-a părut ciudat că nu știa, dar nu aveam voie să punem întrebări sau să dezvăluim nimic despre adevărata noastră identitate pe teren, nici măcar faţă de alţi agenţi SOE.

— Eu sunt Daphne Connolly, mi-a zis zâmbind. Din East Croydon. Dar ar trebui să-mi spui în continuare Deidre, pentru orice eventualitate. N-aș vrea să avem probleme cu Buck.

Nu puteam să râd. Mă durea prea tare.

— Are nevoie de doctor, a spus Jack.

Am întins mâna spre umăr. Am dat cu degetele de o bucată subţire și netedă de metal care îmi ieșea din carne, chiar sub claviculă. O, Doamne!

— N-o scoate! m-a somat Deidre, prinzându-mi mâna și trăgând-o de-acolo. Ai putea să te rănești și mai tare.

— Mă doare.

Jack s-a uitat la Deidre.

— E o trusă de prim ajutor în avion.

— Poţi s-o aduci?

Fără o vorbă, el şi-a scos geaca de pilot îmbibată de apă, a lăsat-o pe jos lângă mine şi s-a avântat în lac, printre bălării şi nuferi.

Eu stăteam complet nemişcată, ascultând clipocitul apei în timp ce Jack se îndepărta de mai.

— N-o să păţească nimic?

— Nu, mi-a spus Deidre, dându-mi roată ca să ia geaca lui Jack de pe jos şi s-o atârne de o creangă. Încearcă să te relaxezi. Nu te mişca şi nu-ţi atinge umărul.

Am închis ochii şi m-am concentrat pe a inspira şi a expira adânc. Mi s-a părut c-am aşteptat o veşnicie şi îmi făceam griji pentru Jack, care se avântase în apa întunecată.

— Se întoarce acum.

Deidre stătea pe mal, urmărindu-l din priviri.

— Pare să aibă ceva cu el.

După câteva minute, Jack s-a lăsatân genunchi lângă mine, gâfâind, în timp ce Deidre scotocea printr-o cutie de metal, plină cu tot ce trebuia să conţină o trusă de prim ajutor.

— Eşti bine? m-a întrebat.

— Da, dar picuri apă pe mine.

Era o încercare ridicolă de a o da pe glumă.

A râs înfundat.

— Scuze.

— Unele dintre chestiile de-aici s-au udat, a spus Deidre, dar am găsit morfină, comprese şi bandaje. Sunt înfăşurate în plastic, aşa că sunt încă bune. Mai avem tampoane cu iod, sulfanilamidă pulbere – bun –, foarfecă şi un garou. 0, ia uitaţi. Tablete pentru purificarea apei.

A continuat să ia la mână lucrurile din trusă.

— Am găsit.

A ridicat un pachet.

— Să sperăm că sunt încă sterile.

După ce a tras cutia spre mine, mi-a studiat umărul.

— E prea întuneric. M-ar ajuta să am mai multă lumină. Ai vreo lanternă sau ceva? l-a întrebat pe Jack. Chibrituri care să nu se fi udat?

— S-ar putea să fie o lanternă în avion. Aş putea să mă întorc după ea. Sau am putea aştepta până răsare soarele.

— Nu, trebuie s-o facem acum. Pierde o grămadă de sânge.

Deidre s-a sprijinit în călcâie.

— Bun, uite cum o să procedăm. O să-ţi fac o injecţie cu morfină şi apoi o să scoatem aşchia de metal şi o să coasem rana. Bine?

S-a întors spre Jack.

— Dar va trebui să faci tu treaba asta. Eu nu pot. Nu cu mâinile în halul ăsta.

Deidre a îngenuncheat lângă mine în timp ce Jack îmi tăia cămaşa, spre a-mi dezveli umărul. Şi-a dezinfectat mâinile cu un tampon cu iod, a pregătit morfina şi mi-a făcut o injecţie în burtă. Aproape instantaneu, mi-a trecut orice durere, nu doar durerea din umăr, ci şi de la rănile de pe spate.

— Mult mai bine, am oftat.

— Bun, dar cu asta am epuizat morfina, m-a avertizat Deidre. A fost o singură doză.

— N-am noroc şi pace.

Închizând ochii, am aşteptat ca Jack să se apuce de treabă.

— Trebuie s-o tragi încet, i-a spus Deidre.

A început să extragă aşchia şi m-a luat cu greaţă simţind cum îmi ieşea bucata de metal din umăr, încet-încet.

— A intrat destul de adânc. Încearcă să rezişti. Acum e acum. Gata. Am scos-o. La naiba, îţi curge o grămadă de sânge.

A apăsat un bandaj peste rană.

— Dă-mi aia.

Deidre i-a întins pachetul de sulfanilamidă pulbere şi el mi-a presărat-o rapid peste rană.

— Ţin eu apăsat cât pui tu aţă în ac, i-a spus Deidre lui Jack, în timp ce desfăcea pachetul steril care conţinea un ac şi aţă chirurgicală.

— Îmi pare rău, mi-a zis. N-o să arate prea frumos.

— Fă-o, i-am răspuns, simţind că gâfâi.

— Rana n-are mai mult de cinci centimetri, a adăugat, pe când făcea prima cusătură, trăgând bine firul. Nu-i aşa rău.

Am început să respir poticnit. Nu reuşeam să trag ca lumea aer în piept fără să gâfâi şi, chiar şi sub efectul morfinei, simţeam un junghi în piept.

— S-a întâmplat ceva. Nu pot să respir.

— Stai aşa – aproape c-am terminat.

Jack cosea cât de repede putea, dar eu mă chinuiam să trag aer în plămâni şi eram din ce în ce mai agitată. Nu mai aveam stare.

— Ce e, Vivian? m-a întrebat Deidre, dându-mi la o parte părul care-mi cădea peste frunte.

— Nu știu. Mă ține ceva în piept. E ca o gheară.

— S-ar putea să fie un atac de panică. Aproape c-am terminat.

Jack a făcut nod și mi-a pansat rana.

— Gata. Am terminat. Poți să te ridici în capul oaselor? S-ar putea să respiri mai bine așa.

Au încercat să mă ajute, dar degeaba, tot la fel de greu respiram.

— Ce-a pățit? a întrebat Jack îngrijorat.

— Nu știu. Nu sunt doctor.

Au îngenuncheat lângă mine, privindu-mă și așteptând agitați, în timp ce eu mă temeam c-aș putea să-mi dau sufletul în următorul minut.

Deidre s-a foit neliniștită.

— Sunt îngrijorată.

— De ce? am întrebat-o.

— Mă tem că s-ar putea ca Jack să-ți fi atins plămânul când a scos chestia aia. Poate că asta e problema.

— Poftim? Vorbești serios? a întrebat Jack. Crezi că s-ar putea să aibă un plămân perforat?

Eu de-abia dacă mai puteam să vorbesc. Nu puteam decât să mă chinui să trag aer în piept în timp ce ei discutau acest posibil diagnostic.

— Trebuie să mă duc să caut pe cineva să ne ajute, a spus Deidre.

S-au privit lung o clipă.

— Ar trebui să mă duc eu, a protestat Jack.

— Nu, tu ești pilot. Ai ieși în evidență și nu putem risca să fii arestat. Pe deasupra, eu am fost pregătită pentru genul ăsta de situație. Ai idee pe unde suntem?

Nu puteam decât să-i urmăresc dezbătând situația, în timp ce eu mă chinuiam să respir și simțeam că începe să mă ia cu amețeală.

— Zburam în linie dreaptă spre nord-vest, de-a lungul granței cu Belgia, spre Lille, dar e greu de spus cât de aproape eram când ne-am prăbușit. Am văzut niște câmpuri deschise încolo.

I-a arătat cu mâna.

— La vreo unsprezece – cincisprezece kilometri de aici.

— În regulă. Tu rămâi cu ea și nu plecați de aici. Mă întorc cât de curând pot.

M-a sărutat pe obraz.

— Rezistă, scumpo.

Un moment mai târziu dispăruse, înghiţită de beznă.

— Trebuie să mă întind, am zis.

Jack m-a aşezat cu capul în poala lui. Îmi dădea părul la o parte de pe faţă, în timp ce eu făceam eforturi să respir. Niciunul dintre noi nu spunea nimic. Eram vlăguiţi sau poate că voia să-mi conserv forţele.

Nu ştiu cât timp a trecut. Poate c-am delirat o vreme sub efectul morfinei sau din cauza lipsei de oxigen. În cele din urmă, am deschis ochii şi m-am uitat la Jack.

— Unde e dispecerul?

A clătinat solemn din cap.

— N-a supravieţuit.

Am închis din nou ochii.

— Îmi pare rău. Eraţi prieteni buni?

Jack m-a mângâiat în continuare pe păr.

— L-am întâlnit pentru prima dată în cockpit în seara asta, înainte să decolăm. Era tânăr.

Voiam să ştiu mai multe, dar era un efort prea mare să vorbesc. Poate că era mai bine să nu ştiu.

Când s-a luminat de ziuă, efectul morfinei trecuse. Din nou, aveam dureri. Arsurile de pe spate mă usturau, mă durea umărul şi, la fiecare respiraţie, mă ţinea în piept. Dar măcar supravieţuisem până dimineaţa şi nu mai eram în sala infernală de interogatoriu a Gestapoului.

Jack înţepenise când s-a ridicat. S-a dus să se uite la geaca de piele, atârnată de o creangă.

— E încă umedă.

A luat-o pe el oricum.

M-am ridicat în capul oaselor şi am căutat-o din priviri pe Deidre.

— Nu s-a întors încă?

— Nu. Ar trebui să dau o raită prin jur.

— Eşti sigur c-ar trebui să ne asumăm riscul? Dacă patrulează nemţi pe-aici?

Îmi era teamă acum, o teamă pe care n-o mai simţisem înainte. Nu la intensitatea asta.

— E puţin probabil să fi ajuns în adâncul pădurii, mi-a spus Jack. Au probleme mai mari pe cap, mai aproape de Normandia. Dar noi doi vom avea nevoie de un adăpost, cel puţin până când eşti în stare să te mişti. Rămâi aici. O să văd ce găsesc.

A luat-o din loc şi eu m-am încordat, cuprinsă de neliniște, pentru că nu voiam să rămân singură.

— Jack… te rog, ai grijă.

— Mereu am grijă.

Am auzit trosnet de crengi şi tufe sub paşii lui în timp ce se îndepărta, lăsându-mă pe mâl. Am rămas cu urechea ciulită până nu i-am mai auzit paşii.

Nu puteam decât să stau printre buruieni şi să mă chinui să trag aer în plămâni, ascultând măcănitul raţelor de pe lac. O turturică a uguit de undeva din tufişuri şi auzeam susurul valurilor care se revărsau molatic pe mal.

*

— Am găsit ceva, mi-a zis Jack după o jumătate de oră, când s-a întors. O cabană micuţă de vânătoare, cred. E un pic cam dărăpănată, dar e părăsită. Crezi că poţi merge pe jos până acolo?

— Cât de departe este?

— Cam la un kilometru şi jumătate.

Rezemându-mă cu mâna de un copac ca să-mi ţin echilibrul, m-am ridicat încet. Jack a venit să mă ajute.

— Şi Deidre? am întrebat.

— O să leg un bandaj de un copac şi o să scrijelesc o săgeată în scoarţă ca să-i indic în ce direcţie am luat-o.

Cât se ocupa el de asta, eu nu puteam decât să stau cu mâinile în sân, respirând cu mari eforturi.

Odată ce a terminat, Jack a ridicat trusa de prim ajutor şi a luat-o sub braţ.

— Eşti gata de plecare?

Am încuviinţat şi el m-a sprijinit în timp ce ne urneam. Mergeam încet, dar, cam după un minut, a trebuit să mă opresc ca să mă odihnesc.

— Îmi pare rău.

M-am aplecat un pic în faţă.

— Gâfâi. Nu pot să respir.

Jack a lăsat din mână trusa de prim ajutor.

— N-arăţi prea bine. Dă-mi voie să te ajut.

— O să-mi revin într-o clipă.

— Nu, Vivian.

S-a apropiat.

— Trebuie să ajungi la cabană. Relaxează-te. Aşa. Te ţin eu acum.

M-a luat uşurel în braţe, dar am ţipat când m-a ridicat.

— Ce e? m-a întrebat surprins.

M-am agăţat cu braţul teafăr de gâtul lui şi mi-am ascuns faţa în umărul lui, închizând ochii.

— Spatele. Gestapoul m-a torturat cu un vătrai încins.

— O, Doamne.

Jack a rămas încremenit o clipă. Sărutându-mă pe creştet, mi-a vorbit pe un ton liniştitor.

— E bine? Te doare când te ţin aşa? Pot să te las din braţe dacă preferi să mergi pe picioarele tale.

— Sincer… nu cred că sunt în stare.

A încuviinţat şi a pornit din nou, în timp ce eu încercam să nu mă concentrez pe durerea care îmi mistuia carnea. În schimb, m-am lăsat învăluită de bunătatea lui Jack, care era o alinare dumnezeiască, după cruzimile la care mă supuseseră agenţii Gestapoului. Cu greu mi-am stăpânit lacrimile în timp ce el mă purta în braţe prin pădure, înaintând pe terenul accidentat, presărat de bolovani, rădăcini de copaci şi muşchi spongios.

Eram aproape vlăguită, deopotrivă fizic şi emoţional. M-am întrebat fără să vreau dacă nu cumva Gestapoul mă distrusese complet şi dacă era posibil să nu-mi mai revin vreodată.

M-am uitat la chipul lui Jack, pe care juca lumina soarelui, şi am murmurat cu o voce moale:

— Nu vreau să mor.

— N-o să mori. Totul va fijjine.

Dar de unde putea să ştie asta?

Când am ajuns la o clădire dărăpănată aflată într-o poieniţă, Jack era leoarcă de transpiraţie şi avea muşchii încordaţi din cauza efortului. M-a dus până la uşă şi acolo m-a lăsat din braţe.

M-am uitat la exteriorul din şindrilă, vopsit în cafeniu. Vopseaua începuse să se cojească, iar acoperişul abrupt, în pantă, era acoperit de muşchi şi frunze uscate, prelungindu-se până deasupra uşii, ca o streaşină, sub care erau stivuite lemne de foc.

— Ce e locul ăsta? am întrebat în timp ce Jack împingea uşa cu umărul şi mi-o ţinea să intru.

— Nu sunt sigur, dar, după cum arată, n-a mai fost nimeni pe aici de ceva vreme. Sper că nu te deranjează praful şi pânzele de păianjen.

— Câtuşi de puţin.

Am trecut pragul. Înăuntru se aflau o masă rudimentară de lemn cu două scaune, un pat cu o cuvertură decolorată din petice, o sobă cu lemne şi câteva rafturi pentru provizii. Doar o brumă de lumină pătrundea prin două ferestruici murdare şi mirosea a mucegai, dar era un adăpost şi asta era tot ce conta.

Cu ajutorul lui Jack, m-am îndreptat şontâc-şontâc spre pat.

— Ar trebui să te întinzi un pic, mi-a zis, agitându-se ca o cloşcă.

— Cred c-o să rămân în picioare un minut, două. Respir un pic mai uşor aşa.

N-a protestat şi s-a îndreptat spre rafturile de pe perete. Acolo se aflau câteva borcane, carafe de lut şi conserve, toate acoperite de pânze de păianjen.

— Mă întreb dacă au de gând să se întoarcă în viitorul apropiat, am spus, referindu-mă la locatarii absenţi.

Jack a luat o cutie mare de pe raft.

— Să fiu al naibii! Au cafea aici.

A scos capacul şi a mirosit.

— Şi e cafea autentică. E destulă.

— Probabil c-a rămas dinainte de război.

— Sau de pe piaţa neagră.

A pus-o la loc pe raft şi a studiat o undiţă, cu restul accesoriilor, lăsată într-un colţ. Apoi s-a întors spre mine.

— Trebuie să mă întorc după trusa de prim ajutor. Apoi o să fac focul şi o să pun apă la fiert şi vom bea nişte cafea.

L-am urmărit din priviri şi m-am minunat de faptul că, deşi trăisem în lux la Grantchester Hall în ultimii patru ani – cu servitori şi porţelanuri fine şi vin la fiecare masă –, nimic din toate astea nu se compara cu belşugul pe care-l aveam dinainte în locul ăsta uitat de lume, unde eram la adăpost de război, cu un bărbat bun şi care nu-mi dorea răul. Asta însemna mai mult decât orice pentru mine.

*

Jack s-a întors cu trusa medicală şi o găleată cu apă, din care a spălat şi a umplut ibricul de alamă de pe sobă. Eu stăteam întinsă pe o parte pe pat, urmărindu-l cum iese din nou pe uşă spre a se întoarce cu un braţ de lemne, lăsându-le să cadă pe podea. În curând făcuse un foc zdravăn.

— Cum te simţi? m-a întrebat, aşezându-se la masă şi desfăcând trusa de prim ajutor.

— La fel.

A scotocit prin cutie şi a găsit un pachet pe care l-a studiat la lumină.

— E o alifie pentru arsuri. aici. Scrie s-o întinzi în strat gros peste zona afectată. Poate că ţi-ar mai alina durerea.

S-a întors spre mine.

— Vrei să faci o încercare?

— Da, te rog.

Jack s-a apropiat şi s-a aşezat lângă mine.

— Trebuie să-ţi ridic bluza la spate. Îmi dai voie?

— Da.

S-a aplecat asupra mea şi a ridicat bluza de mătase cu o mână, apoi a amuţit, uitându-se lung la mine.

— Doamne sfinte, Vivian! Ce ţi-au făcut?

— Nu contează, am zis. A trecut acum.

— Ba contează, mi-a zis cu o voce joasă, îngroşată de emoţie. Îmi pare foarte rău.

Mi-am ascuns faţa în palmă pentru că nu voiam să mă gândesc la ce se întâmplase, nici să vorbesc despre asta, căci n-aş fi suportat să retrăiesc experienţa. Dar voiam ca Jack să ştie un lucru.

— N-am cedat. Nu le-am spus nimic.

— Te cred.

A scos capacul de la tub.

— Sper că n-o să doară. Spune-mi dacă te doare şi mă opresc.

Am strâns pătura în pumn, pregătindu-mă sufleteşte.

Uşurel, Jack a aplicat un pic de alifie peste arsurile din dreptul şirei spinării şi de pe omoplaţi. M-a durut un pic la atingere, dar a urmat o senzaţie răcoritoare.

— Nu mă doare.

Mi-a întins alifia pe spate cu gesturi lente şi liniştitoare, atingându-mi uşurel rănile care erau carne vie. Apoi mi-a acoperit rănile cu nişte bandaje mari şi mi-a lăsat în jos cămaşa.

Am rămas întinsă pe o parte, cu o mână peste faţă, simţind că-mi dăduseră lacrimile.

— Pot să mai fac ceva? m-a întrebat. Să te ajut cumva?

Am clătinat din cap.

— Deja m-ai ajutat foarte mult. Mulţumesc c-ai venit după noi azi-noapte. N-o să uit niciodată ce ai făcut, Jack. Îţi datorez totul. Ţie, lui

Armand și lui Hans.

— Cine e Hans?

Am deschis ochii și i-am aruncat o privire.

— Doar cineva care ne-a ajutat.

Jack avea mai multă minte decât să mă ia la întrebări despre agenții de pe teren. A încuviințat și s-a ridicat să pună de cafea.

*

— Trebuie să scapi de geaca aia de pilot, am zis, în timp ce Jack îmi întindea o ceașcă de cafea fierbinte, în caz că apar nemții pe aici și ne găsesc. Îngroap-o pe undeva. Iar costumul ăla de zbor… ar trebui să te descotorosești și de el. Orice haine ai avea pe dedesubt, murdărește-le un pic, ca să nu pară prea noi. Deși nasturii și croiala te vor da de gol, un soldat oarecare s-ar putea să nu observe.

La scurt timp după aceea, deși băusem o cafea tare, am reușit să mă cufund într-un somn adânc, în decursul căruia l-am visat pe Ludwig. Era îmbrăcat în uniforma lui nazistă, decorată cu crucea lucioasă de metal și toate celelalte însemne militare. Eram la Londra, pe Craven Street, în grădina din spatele casei, în dreptul adăpostului Anderson, săpând pământul cu un hârleț. Oare plantam ceva? Cartofi…?

O „grădină a victoriei", așa i se spunea. Dar nimeni nu părea să-și dea seama că războiul e în toi. Vecina de alături a deschis fereastra de la etajul doi, s-a aplecat și ne-a făcut veselă cu mâna. I-am făcut și noi cu mâna, apoi Ludwig a împins hârlețul în pământ cu cizma neagră, lucioasă. Săpa o groapă foarte adâncă. Și apoi m-am trezit că alergam după el pe stradă spre Tamisa, fugind cât de repede puteam. S-a făcut nevăzut după colț, în dreptul cinematografului. Nu-l mai găseam și am ținut-o într-o fugă până la stația de metrou, îngrozită la gândul că mă părăsise. L-am căutat peste tot, dar dispăruse fără urmă. Toată lumea din jur părea să-mi ignore durerea. Viața mergea înainte, ca și cum n-ar fi fost niciodată război. Londonezii se plimbau, vorbeau și râdeau în soarele verii, dar mie mi se întorcea stomacul pe dos pentru că îl pierdusem. Unde plecase oare? Și de ce nu-i păsa nimănui? De ce erau cu toții atât de fericiți?

Era nefiresc.

— Vivian, trezește-te, m-a scuturat blând Jack. Visai.

M-am ridicat brusc în capul oaselor și m-am strâmbat, simțind un junghi în umăr. El era așezat pe marginea patului, privindu-mă îngrijorat.

Am oftat şi m-am întins la loc în pat.

Mi-a dat părul la o parte de pe faţă, ajutându-mă să mă relaxez cât respiram poticnit.

— Mama făcea asta, i-am şoptit, când eram mică şi visam urât. Mereu ştia cum să-mi aline durerea.

— Unde e mama ta acum?

— A murit cu mult timp înainte.

— Îmi pare rău.

M-am uitat la el.

— Părinţii tăi? Pe unde sunt?

— Sunt acasă în America. Sunt foarte îngrijoraţi de soarta mea, cu siguranţă.

L-am descusut în continuare despre familia lui şi el mi-a povestit, cu afecţiune vădită, despre ferma pe care o aveau părinţii lui în Connecticut, doar că nu-şi mai câştigau existenţa de pe urma ei. Tatăl lui era instalator, iar mama lui era profesoară. Mi-a făcut plăcere să-l aud vorbind despre surorile lui, fericite la casa lor, ale căror soţi sprijineau efortul de război din America şi nu fuseseră trimişi pe front.

— Surorile tale sunt norocoase.

— Da.

Jack îşi plimba uşurel degetul peste sprânceana mea, înainte şi înapoi. Gestul m-a ajutat să adorm din nou.

Când m-am trezit, se întunecase şi se lăsase liniştea în cabană. Eram întinsă pe o parte, cu obrazul în palmă, ascultând respiraţia egală a lui Jack. M-am sprijinit în mâna teafără şi m-am uitat peste marginea patului, descoperindu-l întins pe podeaua de scândură, doar cu o pernă, fără nimic altceva.

— Jack, i-am şoptit.

S-a întors pe spate şi s-a uitat la mine.

— Da?

— Scoală-te de pe jos. Poţi să dormi în pat. E loc destul pentru amândoi.

— Dorm bine aici.

— Ba nu. Te rog, o să mă simt prost dacă rămâi toată noaptea acolo. E prea frig.

M-am tras ceva mai încolo pe saltea să-i fac loc. Într-un final, a acceptat şi s-a ridicat de acolo.

Venind lângă mine în pat, pe deasupra cuverturii, şi-a întors faţa

spre mine. O bună bucată de vreme, ne-am privit pe întuneric, fără să spunem nimic.

Cât de straniu, mi-am zis, să mă aflu în acelaşi pat cu un bărbat pe care de-abia dacă-l cunoşteam, la douăzeci şi patru de ore după ce mă regăsisem, în sfârşit, cu Ludwig.

Cum de se ajunsese la asta? Inima mea era frântă de trădarea lui Ludwig. Eram încă în stare de şoc, dar, curios lucru, cumva mă simţeam alinată şi uşurată în momentul de faţă.

Însă simţeam, totodată, teamă. De fiecare dată când mă gândeam la ce se întâmplase la Paris şi la ce-i spusesem lui Ludwig, simţeam o teamă cu totul nouă – teama c-o să vină să mă caute. Că, după ce se va termina războiul, o să vrea să-şi vadă fiul.

În noaptea următoare n-am putut să dorm. Gânduri înfiorătoare îmi dădeau târcoale, îngrozindu-mă. Simţindu-mă neputincioasă pe întuneric, în pădure, departe de casă, m-am aplecat spre Jack şi l-am scuturat până a deschis ochii.

— Eşti treaz? l-am întrebat în şoaptă.

— Acum sunt, mi-a spus, întorcându-se spre mine. Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să te rog ceva. Şi vreau să-mi promiţi c-o vei face.

— Ce anume?

Nu eram sigură cum să-i explic, dar trebuia să găsesc o cale. Nu exista nimic mai important.

— Când am fost recrutată în SOE, la început, maiorul Odell avea dosarul meu şi ştia nişte lucruri.

— Cum ar fi?

— Ştia că, atunci când Anglia a declarat război Germaniei, sora mea geamănă, April, locuia la Berlin.

Jack a înclinat din cap, intrigat.

— Nu sunt mândră de asta, am continuat, şi mi-e greu să vorbesc despre acest subiect, dar a avut o legătură cu un nazist. Era ofiţer în Wehrmacht, şi am făcut o pauză. Ştiai de asta?

— Nu.

Mă sprijineam în braţul teafăr, încercând să-mi controlez respiraţia, dar nu-mi era uşor.

— Când am fost interogata la sediul Gestapoului, eram disperata, Jack. M-am gândit la April şi c-aş putea să mă folosesc cumva de asta. M-

am gândit că bărbatul pe care-l iubise m-ar putea ajuta dacă era convins că sunt ea. Semănăm leit, ştii, şi nu se mai văzuseră de ani buni. M-am gândit c-ar putea funcţiona, aşa c-am cerut să vină. Şi a venit.

Deodată mi s-a pus un junghi în piept şi a trebuit să mă opresc ca să-mi recapăt suflul. Jack s-a aplecat spre mine.

— Ce s-a întâmplat, Vivian?

M-am chinuit să trag aer în piept şi m-am auzit gâfâind.

— I-am spus că avem un fiu.

— Un fiu?

— Da. Dar era o minciună, i-am explicat repede, pentru că April a murit în timpul bombardamentelor şi n-a avut copii. Dar acum mă tem că, dacă eu păţesc ceva şi nu mai ajung acasă, ar putea încerca să-l găsească pe Edward şi să pretindă că e copilul lui. Aşa ceva nu se poate întâmpla, Jack; Edward e în siguranţă şi fericit acolo unde este, cu oameni care îl iubesc, aşa că vreau să te asiguri că în dosarul SOE se va consemna că doar m-am prefăcut c-aş fi sora mea. Că Ludwig Albrecht n-are niciun drept asupra lui Edward.

Jack m-a privit lung pe întuneric, fără să spună nimic.

— Te rog.

Am început să respir mai poticnit şi pulsul mi-a luat-o la goană.

— Nu ştiu dacă o să mă mai întorc acasă şi trebuie să ştiu că Edward n-o să păţească nimic. Lumea trebuie să ştie că nu era adevărat. Că eram sub tortură şi eram disperată. Aş fi spus orice”.

— O să te întorci acasă, mi-a spus Jack, atingându-mi braţul şi încercând să mă liniştească. Iar fiul tău nu va păţi nimic. Întinde-te la loc acum.

M-am străduit să-mi potolesc inima care bătea năvalnic. Jack s-a întins lângă mine şi m-a strâns în braţe, lăsându-mă să-mi reazem obrazul de umărul lui. Mi-aş fi dorit să-i văd expresia, dar totul era scăldat în penumbră.

Măcar mă simţeam mai liniştită, acum că mi se luase piatra asta de pe inimă. Mă ajuta să ştiu că cineva va avea grijă să-l apere pe Edward de Ludwig.

Nu mi-aş fi închipuit niciodată c-o să mă tem de aşa ceva. Tot ce-mi dorisem în ultimii patru ani fusese să-l regăsesc pe Ludwig şi să devenim o familie. Ce nătângă fusesem, trăisem într-o lume imaginară, purtându-mă ca şi cum eu şi Ludwig n-am fi fost duşmani.

În următoarele câteva zile, a început să mă lase durerea din piept când respiram şi nu mai simţeam apăsarea pe plămân, dar mă recuperam lent. Eram încă slăbită şi nu prea puteam face efort fără să obosesc. Umărul, în schimb, se vindeca fără probleme. Jack îmi schimba bandajul zilnic şi, în a patra zi, deja eram în stare să mă scol din pat şi să mă învârt prin cabană sau să ies să stau în cerdac.

Deidre încă nu se întorsese şi eram din ce în ce mai îngrijorată de soarta ei. Oare se rătăcise? Sau dăduse nas în nas cu soldaţi germani care ne zăriseră avionul în timp ce se apropia de pământ? Neavând niciun răspuns, eu şi Jack nu puteam decât să stăm cuminţi şi să aşteptăm, încercând să nu ne pierdem speranţa. Dar, chiar dacă Deidre se întorcea, nu puteam ajunge prea departe. Nu în starea în care eram.

— Ai prins ceva? l-am întrebat pe Jack când s-a întors prin pădure, după ce bătuse drumul până la lac.

Mi-a arătat doi păstrăvi mari.

— E ziua noastră norocoasă.

Supravieţuiserăm deocamdată cu praf de ou la cutie, conserve cu tocană din carne de balenă şi terci de ovăz stătut dintr-un borcan. Peştele proaspăt avea să fie o delicatesă.

Am intrat în urma lui Jack şi ne-am apucat să pregătim cina.

După ce-a apus soarele, s-a înteţit vântul şi a început să plouă. Jack a aprins opaiţul şi ne-am aşezat la masă, povestind despre experienţele noastre de când începuse războiul. Jack mi-a spus că făcuse aproape două sute de incursiuni în teritoriul inamic de când se înrolase în RAF. Începuse ca pilot de bombardiere, dar a devenit pilot în cadrul „Escadrilei Clar de Lună", care sprijinea SOE, datorită prieteniei lui cu maiorul Odell.

I-am împărtăşit şi eu unele lucruri, frânturi din viaţa mea la Grantchester Hall, inclusiv sosirea recentă a lui Henry şi a Clarei.

Într-un final, Jack s-a rezemat de spătar şi m-a studiat atent în lumina aurie a lămpii.

— Ce e? l-am întrebat, simţindu-mă stingherită.

— Când ţi-am văzut arsurile alea de pe spate, a zis, clătinând din cap, nu-mi doream decât să zbor glonţ spre Paris şi să-l sugrum pe nemernicul care ţi-a făcut asta. Şi să-i spun şi de la ce i s-a tras.

— Eu nu te-aş fi oprit.

A râs înfundat, dar cu o undă de regret, plecându-şi privirea.

— Mă învinovățesc, să știi. Eu sunt cel care te-a văzut cântând la balul ăla și te-a recomandat lui Odell. Am crezut că vor doar un traducător.

Și-a ridicat privirea spre mine și a clătinat din cap.

— De ce naiba te-ai oferit să faci treaba asta, Vivian? „De ce, oare?”

Mi-am studiat mâinile împreunate în poală.

— Pentru că voiam să contribui la efortul de război.

A bătut cu un deget blatul nefinisat al mesei.

— Pare un răspuns-șablon.

— Altul n-am.

— Oare?

I-am întâlnit privirea și m-am întrebat, stingherită, ce încerca să scoată de la mine.

— Chiar și când ai un copil acasă? a insistat.

— *Mai ales* când am un copil acasă. Nu puteam să stau cu mâinile în sân și să-l las pe Hitler să cucerească lumea. Ce s-ar fi întâmplat cu Edward atunci?

— Nu știu, mi-a spus Jack, lăsându-se în scaun, până când acesta se sprijinea doar pe picioarele din spate. Mi-ai spus că e blond cu ochii albaștri. Probabil c-ar fi scăpat cu bine.

Flacăra opaițului a tremurat și m-a luat cu frig în timp ce ne studiam peste masă.

— Cum poți să spui așa ceva? Hitler trebuie oprit, am insistat.

— Sunt de acord.

Dar Jack nu s-a dat bătut. Continua să se uite țintă la mine, până când m-am simțit complet dezgolită și expusă vederii lui.

— Ce încerci să spui, Jack?

— Nu sunt sigur.

O rafală de vânt a zdruncinat geamurile care nu erau pe măsura tocurilor și o creangă a zgâriat peretele cabanei. Am simțit că încep să transpir, așa că m-am ridicat și l-am lăsat singur, luând farfuriile de la cină să le clătesc în găleata cu apă de pe blat.

— Poți avea încredere în mine, să știi, mi-a zis.

— Știu asta.

— Nu, vreau să zic că poți avea încredere în mine *cu adevărat,* Vivian. Legat de orice.

— Am încredere în tine.

Şi totuşi, nu mă simţeam în stare să mă întorc şi să-l privesc în ochi. Am auzit scârţâitul scaunului împins în spate şi apoi bocănitul ghetelor lui pe podeaua care scârţâia şi mi s-a pus un nod în gât L-am simţit cum se apropie şi apoi am simţit un impuls subit, inexplicabil, să dau bir cu fugiţii.

I-am întors spatele şi mi-am şters mâinile cu o cârpă. Tonul lui Jack era calm, dar deconcertant, totodată.

— Povesteşte-mi despre sora ta.

„Acum e acum".

— Nu-s prea multe de zis, am ţinut-o pe a mea, în afară de ce ţi-am zis deja. Era sora mea geamănă şi semănăm leit. A murit în timpul bombardamentelor.

— Da, dar probabil că eraţi apropiate. Probabil că ţi-a fost greu când ai rămas fără ea.

Am simţit un gol în stomac când mi-am amintit de noaptea aia. Nu voiam să mă gândesc la asta. De fiecare dată când mă gândeam, ceva din mine murea încă o dată.

Am şters farfuriile şi le-am pus pe raft.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Jack, fără să-şi ia ochii de la mine.

Mi-am dat seama că nimeni nu mă întrebase de bombardament de foarte mult timp. La Grantchester Hall niciunuia dintre noi nu-i plăcea să vorbească despre acest subiect. Ne era mai uşor să nu ne gândim la el.

M-am îndreptat spre pat şi m-am aşezat pe marginea saltelei, în timp ce afară vântul urla ca o fiară sălbatică.

— A căzut o bombă peste casa din Craven Street, i-am spus lui Jack, şi clădirea s-a prăbuşit peste noi trei – peste mine, Vivian şi Theodore.

Cuvintele mi-au ţâşnit neintenţionat de pe buze, până să-mi dau seama ce spuneam.

„Peste mine, Vivian şi Theodore…"

Atunci eu cine eram?

„April, desigur. Eu eram April".

De îndată ce mi-au scăpat cuvintele, plutind ca o creatură înaripată pe dinaintea mea, am simţit un val de panică, pentru că ştiam că nu le mai pot lua înapoi. Jack voia să ştie adevărul şi bănuiam că, cumva, îl ştia deja. Poate că fusesem prea deschisă cu el. Sau poate că el

reușea să mă vadă pe mine, cea adevărată, spre deosebire de alții.

Nu era prima dată când îmi ieșisem din rolul surorii mele de la venirea în Franța. O făcusem cu Ludwig și, înainte de asta, cu Hans, când așteptam transportul. Dar, chiar și în noaptea aceea, știam ce fac și, dintr-un motiv obscur, nu mi-a păsat că îi destăinuisem un detaliu mărunt, pentru că el era Fantoma și avea obiceiul să dispară. Iar pe teren nu eram eu. Eram Simone. Hans nu știa nimic despre viața mea reală din Anglia și nu avea să afle vreodată.

Dar aici, în cabana asta retrasă cu Jack, nu eram Simone. Nici Vivian. Eram eu – o femeie care fusese distrusă, într-un fel, de Gestapo. Sau, mai curând, de Ludwig. Poate că de-asta adevărul îmi țâșnise de pe buze cu atâta ușurință în seara asta. Fusesem în stare să fac față torturii la care mă supusese Gestapoul, până apăruse Ludwig. Acum, în mod evident, nu-i puteam ține piept lui Jack Cooper.

S-a apropiat și s-a așezat lângă mine. Când m-a prins de mână, am renunțat la orice încercare de împotrivire.

— Eu și Vivian ne-am certat în dimineața aia, i-am mărturisit. Adevărul e că ne certaserăm de mai multe ori în vara aia, după ce m-am întors acasă.

— De la Berlin…? m-a întrebat Jack blând.

— Da.

Mi s-a prelins o lacrimă pe obraz și am șters-o.

— Dar eu și Vivian aveam mereu ciocniri. Ne iubeam, însă aveam personalități diferite.

— Cum așa?

— Ea era o fire precaută, de mică, în timp ce eu am fost dintotdeauna foarte aventuroasă și un pic nesăbuită. „Mereu te arunci cu capul înainte", îmi spunea, și avea dreptate.

Mi-am șters încă o lacrimă.

— Când Theodore a venit acasă de la lucru în dimineața aia, chiar înainte să cadă bomba, el și Vivian au avut o ceartă cruntă din cauza mea. O să mă simt mereu vinovată din cauza asta, pentru că erau atât de fericiți altfel – îndrăgostiți la nebunie –, dar și-au petrecut ultimele clipe împreună supărați.

M-am uitat în ochii lui Jack.

— Când a căzut bomba, eu eram la etaj, iar ei erau în încăperea de sub mine, încă se mai certau, cred. N-o să uit niciodată cât de tare s-a auzit explozia. Nu-mi amintesc mare lucru, nici nu înțeleg cum de am

supravieţuit. E un miracol, de fapt. Îmi amintesc doar că m-am trezit, iar Vivian era îngropată sub mine. Dar mai trăia încă. Sau a mai trăit un pic, măcar.

— Îmi pare foarte rău.

Am închis ochii.

— Măcar am apucat să ne luăm rămas-bun.

Nici eu, nici Jack n-am spus nimic, în timp ce ploaia lovea cu înverşunare geamurile şi vântul şuiera pe horn.

— Ai adoptat numele ei în noaptea aia, mi-a spus Jack într-un final. De ce?

M-am întors spre el.

— N-a fost ideea mea. N-am vrut, dar s-a rugat de mine.

— De ce? m-a întrebat din nou.

— Pentru că urma să fiu arestată. Ştiau despre relaţia mea cu Ludwig. Urmau să mă interogheze şi, cel mai probabil, să mă trimită într-un lagăr de prizonieri. Şi eram însărcinată.

S-a tras un pic înapoi şi a înclinat din cap, de parcă bănuise deja toate astea.

— Pot să presupun că ce mi-ai spus acum câteva nopţi, despre temerile cu privire la fiul tău… sunt temeri întemeiate, din cauză că acel ofiţer german chiar este tatăl lui Edward?

— Da.

Am început să plâng, biruită de emoţii.

Jack m-a strâns în braţe. M-a mângâiat pe păr şi m-a sărutat pe creştet în timp ce eu mă descărcăm de tot – de temeri, de regrete şi de ruşine.

— Totul va fi bine, mi-a şoptit.

— Oare?

M-am uitat la el.

— Nu văd cum.

— Nimeni nu trebuie să afle. Doar dacă vrei tu.

— Ludwig ştie. I-am zis.

— Da, dar suntem în război. E imposibil de spus ce ne va aduce viitorul.

— Ar putea să moară, am zis. Dar nu vreau asta. Nu-i doresc moartea.

— Sigur că nu.

M-a tras spre el şi m-a îmbrăţişat din nou.

— Dar ţi-am spus *ţie* despre asta, iar tu faci parte din RAE

— Ce-are asta de-a face cu toată povestea?

M-am tras înapoi.

— Nu există reguli cu privire la astfel de lucruri? Am plecat în Franţa ca spioană, dar am avut o relaţie cu un nazist şi nu am dezvăluit-o. Am minţit Ministerul de Război. Cred că asta e o problemă.

— Doar dacă vor afla.

L-am privit consternată.

— Ai ascunde aşa ceva?

— Da, mi-a răspuns fără să stea pe gânduri.

— Dar *de ce?*

Mi-a cuprins faţa în mâini şi m-a privit cu o sclipire poznaşă în ochi.

— La ghici.

Ar fi trebuit să zâmbesc printre lacrimi – pentru că eram convinsă că încearcă să-mi spună că e îndrăgostit de mine –, dar n-am simţit niciun pic de bucurie. Nu simţeam decât ruşine şi jale. Dacă-şi închipuia c-ar fi îndrăgostit de mine, era nebun.

— Cum poţi să ţii câtuşi de puţin la mine, când tocmai ţi-am spus că, de patru ani încoace, îi mint pe toţi cei pe care-i iubesc?

— Pentru că pe mine nu mă minţi acum. Cred tot ce mi-ai spus acum, April.

„April". Uitasem cum era să mi se spună pe numele meu adevărat. Ceva s-a relaxat în mine.

— De unde ai ştiut? l-am întrebat. Chiar şi înainte să-ţi spun… cum ţi-ai dat seama?

— În noaptea aia, când m-ai trezit şi m-ai rugat să mă asigur c-o să se consemneze că l-ai minţit pe Ludwig în timpul interogatoriului – ai spus că erai disperată, că ai fi spus orice ca să scapi. Dar, când te-au ars cu vătraiul încins, n-ai spus nimic. Aşa că mi-a fost greu să cred c-ai fi fost în stare să spui orice. Ştiam că vrei să-mi spui adevărul.

Întorcându-i mâna într-a mea şi mângâindu-i podul palmei, m-am minunat că reuşise să vadă dincolo de toate măştile, să mă vadă pe mine, cea adevărată. Doar pe mine, ca individ. Nu pe Vivian.

— Toate astea m-au ajutat să realizez de ce a trebuit să plec de la Grantchester Hall şi să vin aici, cum de-am putut să-mi las în urmă fiul, deşi era periculos. Am crezut că era din cauză că voiam să lupt pentru Anglia şi să-l atrag cumva pe Ludwig de partea noastră, astfel ca Edward

să-şi poată cunoaşte tatăl… dar cred că trebuia să aflu cine sunt eu, de fapt. Vivian n-ar fi putut face ce am făcut eu. Nu s-ar fi urcat niciodată în avion, cu parașuta în spinare. Nu știu dacă ar fi supraviețuit interogatoriului.

Mi-am ridicat privirea spre el.

— Eram gemene, dar nu eram la fel. Spunea că sunt neînfricată, dar şi nesăbuită, şi detesta uneori treaba asta la mine. O scotea din minţi.

Jack mi-a zâmbit, plin de compasiune.

— Dar ne iubeam mai presus de orice, am adăugat. Şi cred că ce trebuie să fac acum e să mă desprind de ea şi să nu mai fiu un „noi". Trebuie să fiu eu. Doar eu.

Începeam să mă simt obosită, mai extenuată decât mi-aş fi imaginat vreodată.

Jack s-a ridicat şi a stins opaiţul.

— Ar trebui să ne odihnim.

Era întuneric de jur-împrejur şi curenţi reci şuierau prin crăpăturile din pereţi. S-a băgat în pat lângă mine şi eu m-am cuibărit în el.

— Nu-mi vine să cred că ţi-am spus toate astea, i-am şoptit. Nu mi-am imaginat că-i voi spune cuiva vreodată adevărul.

Mereu îmi imaginasem că, în cele din urmă, aveam să fiu cu Ludwig şi ne vom face nevăzuţi cumva. Că nu-mi voi destăinui secretele nimănui în afară de el. Dar nu mai voiam să dispar – cel puţin nu cu Ludwig. Voiam să câştig acest război şi să trăiesc într-o lume liberă.

— Mă bucur că mi-ai spus, a zis Jack. Şi totul va fi bine acum, îţi promit.

În noaptea aceea îmi pierise orice îndoială din minte. L-am crezut şi am dormit neîntoarsă.

*

— Jack, trezeşte-te! i-am şoptit, scuturându-l zdravăn.

S-a ridicat în capul oaselor, trezindu-se imediat. Prin ferestre se revărsa lumina soarelui de-abia răsărit şi se oprise ploaia la un moment dat în cursul nopţii. Nu mai sufla nicio adiere de vânt prin streşini, dar am auzit trosnet de crengi în faţa cabanei. Se auzeau paşi prin pădure.

Jack a dus degetul la buze.

— Sst!

S-a ridicat din pat şi s-a îndreptat tiptil spre geam.

— Vezi ceva? l-am întrebat şoptit.

— Nu.

Se auzeau paşi în faţă. Erau mai multe persoane. Trei sau patru, după cât zgomot făceau.

M-a cuprins groaza. Dacă era o patrulă germană, mă îndoiam că mai pot scăpa cu viaţă. Eram convinsă c-o să mă împuşte pe loc.

Jack a ascultat atent la uşă. Mi-a făcut semn să nu mă mişc şi să nu scot o vorbă.

S-au auzit paşi în cerdac. Inima îmi bătea asurzitor.

Cineva a ciocănit la uşă.

— Locotenent Cooper? Sunteţi înăuntru?

Era cineva care vorbea cu accent american. Jack s-a uitat imediat la mine.

— Da! Sunt locotenentul Cooper.

A deschis brusc uşa.

În cerdac era un pluton de patru soldaţi americani. Am răsuflat uşurată.

— Mă unge la inimă să vă văd, a spus Jack.

I-au dat cu toţii onorul.

— Mă bucur să vă văd, domnule locotenent. Vă căutăm de aproape două zile prin pădure. Sunt sergentul Morris.

Jack l-a invitat în casă.

— Aţi văzut-o pe Deidre? am întrebat, ridicându-mă din pat. E teafără?

— Da, doamnă. Cred c-au trimis-o deja înapoi în Anglia.

— Şi a ajuns cu bine? A trecut Canalul?

— Nu văd de ce n-ar fi ajuns.

S-a oprit şi ne-a privit curios.

— Probabil că n-aţi auzit. Armata germană din Paris s-a predat acum trei zile. Franţa a fost eliberată. Au început evacuarea.

Mi-am dus mâna la gură.

— O, Doamne, e minunat!

— Bravo, l-a felicitat Jack, strângându-i mâna.

— Asemenea, i-a răspuns sergentul.

Apoi şi-a întors atenţia asupra mea.

— Înţeleg că sunteţi rănită, doamnă?

— Da. S-ar putea să am un plămân perforat, dar parcă nu mai e aşa de rău. Cred că se vindecă de la sine.

— Ar fi mai bine să vă consulte sanitarul nostru.

S-a întors şi i-a făcut semn unuia din bărbaţii care aştepta afară. K

— Caporal Akerman, vino, te rog.

Akerman a intrat cu o geantă medicală şi m-a rugat să mă aşez la masă, pentru un examen complet.

— O să chemăm prin radio o ambulanţă să vină să vă ia, a spus sergentul Morris, uitându-se de jur-împrejur. S-ar părea că v-aţi descurcat. Aţi avut noroc c-aţi găsit locul ăsta. A fost o vreme cruntă azi-noapte.

Jack s-a întors spre mine.

— Da, am avut noroc.

M-am uitat în ochii lui în tot timpul cât mă ausculta sanitarul cu stetoscopul şi-mi studia rana de la umăr.

— Aţi făcut treabă bună cu cusăturile, a spus sanitarul. Arată bine.

De-abia dacă auzeam ce zice. Nu-l vedeam decât pe Jack scăldat în lumina limpede care se revărsa prin fereastra prăfuită. Cât de chipeş era, cu părul răvăşit de somn, cu ochii care îmi zâmbeau.

M-a cuprins un sentiment profund de intimitate – conştiinţa profundă a legăturii care ne unea acum, deoarece mă cunoştea pe mine, cea adevărată. M-a inundat speranţa, acum că sfârşitul războiului se întrezărea la orizont şi puteam conta pe prietenia lui. Am înţeles, cu o bucurie nemăsurată, că toate lucrurile care se întâmplaseră în viaţa mea – bune şi rele – mă aduseseră aici.

Era un nou început şi eram sigură că Vivian ar fi vrut să profit de el. Aşa că… aveam să fac exact acest lucru. Aveam să-mi ţin promisiunea pe care i-o făcusem. Ce-mi ceruse cu limbă de moarte. Voi avea o viaţă bună şi voi fi fericită.

IV

GILLIAN

32

2011

M-am lăsat în faţă pe canapea şi m-am uitat lung la bunica, impresionată la culme.

— Nu-mi vine să cred că nu ne-ai povestit niciodată nimic din toate astea, i-am spus – nu ca pe o acuzaţie sau cu dezamăgire în glas.

Simţeam doar compasiune, respect şi mirare.

Bunica a ridicat din umeri şi, când a vorbit din nou, glasul ei părea

firav şi tremurat.

— Am lăsat totul în urmă acum multă vreme.

Aveam o mulţime de întrebări în minte, dar ne vorbise despre trecut toată ziua, dezgropând amintiri de demult şi retrăind temeri şi momente de coşmar. Părea complet epuizată.

— Cicatricea aia de pe umăr… i-a spus tata. Eram convins că te-ai ales cu ea după ce-ai căzut dintr-un copac. Aşa mi-ai spus când eram mic. K

— Mă pricepeam să inventez poveşti şi să nu mă abat de la ele.

— Dar bunicul Jack a ştiut tot timpul adevărul, am zis.

— Da, a ştiut totul despre mine. El a fost singurul.

— Dar de ce, buni? De ce ai considerat că nu ne poţi spune? Ai zis că erai pregătită să fii tu, cea adevărată, să nu mai fi un „noi", dar ai păstrat numele surorii tale atâţia ani şi ai continuat să te prefaci. Noi eram familia ta. Ţi-ai imaginat că cineva te-ar da pe mâna autorităţilor britanice? Vremurile alea trecuseră de mult şi, chiar dacă n-ar fi fost aşa, noi am fi făcut tot ce puteam ca să te protejăm.

— V-am mai spus, voiam doar să uit. Să-mi văd de viaţă. Şi nu ştiam ce s-ar întâmpla dacă dezvăluiam cine eram, de fapt. Poate c-aş fi avut probleme, aşa c-am lăsat-o cum a căzut. Dar, până la urmă, nu contează că am păstrat numele lui Vivian. Ştiam cine sunt în fond, ca şi Jack. Şi tu ai ştiut-o, Edward, pentru că în sufletul meu, acolo unde contează, mi-am luat rămas-bun de la sora mea.

Şi totuşi în ochii ei adăsta o tristeţe care m-a izbit în plin. Dar nu voiam să-i dau impresia că o supunem unui nou interogatoriu nemilos, aşa că n-am mai întrebat nimic.

În casă se lăsase liniştea, tulburată doar de zumzetul frigiderului din bucătărie. Am rămas tăcuţi, lăsându-i bunicii răgazul să-şi revină după retrăirea acelor momente din trecut.

Într-un final, s-a întors spre noi:

— Jack m-a cerut în căsătorie primăvara următoare, după Ziua Victoriei. Între timp, fratele lui Theodore, Heniy, se întorsese definitiv la Grantchester Hall şi Clara născuse un băiat. George şi Catherine mă iubeau în continuare, desigur, dar aveau un moştenitor legitim acum, aşa că nu m-am mai simţit aşa vinovată că-i părăsesc, odată ce-l aveau din nou pe Henry alături. Iar Heniy se schimbase. Nava lui fusese bombardată şi fusese cât pe-aci să moară. Trebuiseră să-l salveze din larg. A tras nişte învăţăminte din asta, cred, şi s-a potolit, a devenit un

tată bun. Clara era în continuare o răzgâiată, dar i-a dăruit patru copii lui Henry şi cu toţii s-au realizat, din câte ştiu. Băiatul cel mare este actualul conte.

— N-ai mai ţinut legătura cu niciunul din ei?

— N-am mai ţinut legătura după ce s-au dus George şi Catherine. Au murit la scurt timp după război. Am ţinut legătura cu Deidre o vreme, dar, treptat, am lăsat-o mai moale cu scrisorile. Am regretat treaba asta de-a lungul anilor.

— Ce s-a întâmplat cu George şi Catherine? am întrebat.

— George a murit în urma unui atac de cord în ’47, iar Catherine a murit la un an după el, în urma unei infecţii.

— Ce trist!

— Da, a fost trist, dar măcar au apucat să-l cunoască pe Jack şi le-a plăcut de el. S-au bucurat pentru mine când m-am hotărât să mă căsătoresc cu el. Le-a părut rău că plecam, desigur, dar m-au susţinut.

Buni s-a lăsat furată de gânduri pentru un răstimp, uitându-se în gol – revedea scene din trecut, fără îndoială.

— Sunt foarte obosită, a zis. Aş vrea să mă culc acum.

Tata s-a ridicat, a ajutat-o să se scoale din fotoliu şi a condus-o la etaj. La scurt timp după aceea, ne-am regăsit în bucătărie.

— Deci, asta e, am conchis, apăsând butonul de la fierbător ca să fac un ceai. Asta e povestea completă.

— Doar că nu ştim ce s-a întâmplat cu Ludwig.

— Nu, ai dreptate. Buni nu ne-a spus şi sunt curioasă. Probabil că şi tu eşti.

Tata s-a aşezat la masă.

— Tocmai am întrebat-o de el. Mi-a zis că n-a aflat niciodată ce s-a ales de el, nici n-a vrut să afle.

Apa a dat în fiert şi am turnat-o în ceainic.

— Chiar o crezi?

— Mă gândesc că mama ştie ce vrea de-acum. Părea foarte fermă.

— Poate. Dar *tu* nu vrei să ştii? Era tatăl tău.

— Da. Sigur că vreau să ştiu.

— Şi dacă mai trăieşte?

Tata şi-a împreunat mâinile.

— Puţin probabil. Ar fi trecut de nouăzeci de ani.

— Chiar şi-aşa, e posibil. Buni e încă lângă noi.

Am aşteptat să infuzeze ceaiul, apoi l-am turnat în cești şi le-am

adus la masă, așezându-mă în fața tatii.

— Azi-noapte, n-ai vrut să-l caut pe Google, dar ce părere ai acum? Aș putea să investighez un pic, pentru că și eu aș vrea să știu. Pentru mine. Suntem descendenții lui, până la urmă.

A încuviințat cu un aer obosit.

— Nu e nevoie să-i spunem bunicii dacă nu vrea să știe nimic, am adăugat. Putem să investigăm pe cont propriu și să păstrăm secretul. Să improvizăm din mers.

— Sună bine. Vrei să începi acum?

M-am ridicat din nou.

— Categoric. Îmi aduc imediat laptopul.

Ne-am instalat comod în camera de zi și am tastat „Ludwig Albrecht, ofițer nazist, al Doilea Război Mondial", dar nu ne-a apărut nicio informație utilă. Am încercat tot felul de combinații, dar în continuare, nimic.

Apoi am căutat Procesele de la Nürnberg ca să vedem dacă bunicul meu biologic luase parte la ele, dar nu era pomenit.

— Cumva, parcă nici n-ar fi existat, i-am spus tatii, dar nu poate să fie așa, pentru că avem poze cu el.

Tata părea deopotrivă surprins și dezamăgit.

— Credeam că găsești orice pe internet.

— S-ar părea că nu. Dar o să căutăm în continuare. O să studiez mai aprofundat problema și săptămâna asta o să sun niște persoane sau organizații care vor ști, poate, cum să ne ajute. Nu te da bătut, tată. De-abia am început.

— Ești o fată grozavă. Mă bucur c-ai venit acasă, Gillian.

— Și eu.

Ne-am zâmbit cu afecțiune și mi-am dat seama ce progrese făcuserăm în câteva zile. Pentru prima dată după ani buni, eram de aceeași parte a baricadei, destăinuindu-ne ce aveam pe suflet, și interacționam din nou ca pe vremuri, până să moară mama, când lumea era un loc mai fericit.

*

În dimineața următoare, am ieșit cu tata să facem cumpărături. La întoarcere, în timp ce înaintam cu mașina printr-o ploaie torențială, m-am întors spre el.

— Nu mi-am luat prea multe lucruri în valiză. Mă grăbeam așa tare să ies din apartament, încât am înhățat ce-am nimerit, așa c-ar

trebui probabil să mă întorc la New York.

Ștergătoarele se mișcau de zor încoace și încolo și tata mi-a aruncat o privire îngrijorată.

— Pentru cât timp?

— Nu-ți face griji. Nu rămân acolo. Vreau doar să iau niște lucruri și mă întorc imediat. Aș vrea să fac treaba asta mâine dimineață, după ce pleacă Malcolm la lucru, ca să nu trebuiască să dau ochii cu el. Odată Kce-am rezolvat cu asta, pot să mă gândesc cum să continuăm investigația legată de Ludwig.

Tata s-a uitat din nou la mine.

— Am observat că încă mai porți inelul.

Eram nervoasă pe mine doar gândindu-mă la asta, pentru că mă trezisem dimineața complet fascinată de inel, ceea ce nu făcea decât să-mi amplifice confuzia. Eram furioasă pe Malcolm pentru ce-mi făcuse, dar toată bravada mea din ajun începea să se risipească, pentru că îmi doream o iubire care să țină toată viața, cum avusese buni. Nu reușeam să-mi scot din minte povestea ei – mai ales partea legată de bunicul Jack și cum se îndrăgostiseră în împrejurări zbuciumate, dar trecuseră peste ele și își petrecuseră restul vieții împreună, fiind un model de fericire conjugală.

Cu toții greșim, nu? Și Malcolm făcuse ore întregi pe drum ca să mă vadă și să-și ceară iertare. Deodată, m-am trezit cântărind posibilitatea de a-i mai da o șansă. Recunoscuse că era posibil să treacă printr-o criză a vârstei mijlocii, în miniatură. De bună seamă, faptul că era conștient de asta însemna ceva?

Pe deasupra, nu eram sigură că eram dispusă să renunț la fantezia căsniciei cu un bărbat pe care-l iubeam. Și nu puteam ignora faptul că aveam treizeci și cinci de ani. Nu era ca și cum aveam tot timpul din lume să cunosc pe altcineva dacă îl părăseam pe Malcolm. Îmi doream o familie și copii.

— Încă n-am hotărât nimic, i-am spus tatii. În momentul de față, vreau doar să-mi iau lucrurile.

O să-mi ia o vreme să mă lămuresc.

— Vrei să-ți împrumut mașina?

— Te-ar deranja?

— Sigur că nu. Fă ce trebuie să faci, Gillian. Și nu-ți face griji. Lucrurile se vor lămuri. Întotdeauna se lămuresc.

— Să sperăm.

*

Nu mi-a fost uşor să intru în clădirea care-mi fusese casă de doi ani încoace şi să mă prefac că ştiu ce fac. Tot drumul până acolo, strânsesem volanul şi-mi spusesem că sunt o femeie puternică şi independentă care n-o să înghită infidelităţile nimănui şi că asta e de-ajuns.

Dar nu era adevărat. Eram în cumpănă, pentru că îmi închipuisem că-mi găsisem bărbatul visurilor în Malcolm. Era chipeş, inteligent, fermecător şi bogat, dar acum mă întrebam dacă nu cumva fusese un vis ţesut din podele de marmură şi candelabre de cristal şi şoferi în uniformă care mă duceau oriunde voiam să merg. Dar cât din asta era adevărat? Bărbatul pe care-l iubeam şi în care aveam încredere îmi trădase tocmai încrederea, astfel că, deodată, toată viaţa noastră împreună părea ceva artificial şi sordid.

Odată ce-am strecurat cheia în broască şi am intrat în apartamentul opulent, care scânteia în lumina dimineţii, am inspirat mirosul familiar şi m-a izbit un val neaşteptat de bucurie.

Era mirosul lui şi m-am cufundat pe dată în senzaţiile plăcute asociate cu viaţa noastră împreună. Nu puteam decât să stau locului, cu ochii închişi, inspirând adânc şi dorindu-mi să mă agăţ de acel sentiment absolut îmbătător.

Într-un final, am deschis ochii şi m-am uitat de jur-împrejur, la hiaturile de cuarţ de un alb strălucitor din bucătărie, la sticlăria de cristal expusă în bufetul din lemn de mahon şi la camera de zi spaţioasă, cu mobila tapiţată în alb şi vazele pline de flori. Totul dădea spre un balcon mare, cu vedere spre Central Park, unde petrecusem multe seri romantice savurând coniac scump, împreună cu Malcolm, după vreo cină elegantă în oraş.

Am deschis uşa de la baloon şi am ieşit să ascult vuietul înfundat al oraşului de dedesubt. Dacă stăteam să reflectez, ştiam în sinea mea că toate artificiile astea nu însemnau nimic, mai ales după ce o ascultasem pe bunica povestind despre război – despre raţionalizare şi bombardamente şi sacrificiile pe care le făcuseră ea şi atâţia alţii. Singurul lucru care conta cu adevărat erau cei dragi.

O vrăbiuţă a coborât în zbor de pe acoperiş şi a poposit pe balustrada de piatră albă, nu departe de unde mă aflam. Urmărind-o cum ţopăie pe balustradă, mi-am dat seama că încă îl mai iubeam pe Malcolm. Nu puteam să mă lepăd de toate acele sentimente peste

noapte. M-am gândit la zâmbetul lui, la râsul lui seducător şi la cum mă simţeam când mă atingea. Eram furioasă pe el, da – dar îmi doream, mai mult ca orice, să revin la relaţia fericită dinainte. Nu voiam să pierd ce fusese între noi.

Schiţând un „O" din vârful buzelor, am suflat spre cer şi am urmărit aburul respiraţiei ridicându-se ca un rotocol de fum în dimineaţa rece. Apoi m-am întors şi am intrat în casă, am închis uşa de sticlă în urma mea şi am sperat c-o să mi se limpezească gândurile în timp ce-mi adunam lucrurile.

Însă, când am intrat în dormitor, mi-am dat seama că nu eram singură, cum crezusem iniţial. Patul era nefăcut, uşa de la baie era închisă şi se auzea duşul. Mi-a stat inima în loc, pentru că asta însemna că Malcolm era înăuntru. Încă nu plecase la birou.

Simţind un nod în stomac, mi-am dus involuntar mâna la burtă şi am străbătut covorul luxos, alb, aşezându-mă în fotoliul din colţ. Mi-am lăsat capul în jos şi am încercat să mă gândesc ce o să-i spun când ieşea din baie. Va fi surprins să mă vadă, fără îndoială. Oare va presupune imediat că l-am iertat şi că mă hotărâsem să mă întorc acasă, ca s-o luăm de la capăt? Că voiam să mă mărit cu el?

Nu eram pregătită pentru asta. Încă aveam nevoie de timp să mă gândesc la ce se întâmplase la Muzeul Guggenheim şi să încerc marea cu degetul.

S-a oprit duşul. Am ciulit urechea la paşii lui Malcolm prin baie şi m-am întrebat dacă să bat la uşă şi să-l anunţ de prezenţa mea sau să-i fac o surpriză când ieşea. Încă nu eram sigură ce-o să spun, dar tânjeam să-l revăd. Voiam să ştiu ce se va întâmpla când privirile noastre se vor întâlni. Poate că totul mi se va lămuri.

Chiar atunci, mi-a atras atenţia ceva care lucea pe noptieră. M-am ridicat şi am traversat camera, descoperind, pe partea unde dormeam eu de obicei, o pereche de cercei de aur, în formă de inele.

Categoric nu erau ai mei.

M-am încruntat, chiar când s-a deschis brusc uşa şi în prag a apărut Malcolm, înfăşurat doar într-un prosop.

Am rămas încremenită, cu cerceii în mână, uitându-mă lung la el şi simţind cum îmi gonea sângele prin vene.

A clipit şocat de câteva ori.

— Bună.

Ochii i-au fugit involuntar spre cearşafurile răvăşite, ca şi cum

voia să se asigure că nu e nimeni în pat. Apoi a observat cerceii pe care-i ţineam în mână.

A înghiţit în sec, apoi a zâmbit, ca şi cum nu se întâmplase nimic.

— Ce cauţi aici? Ce bine-mi pare să te văd!

— Serios?

A luat-o spre mine, dând roată patului, dar m-am tras înapoi, spre şifonier, şi am ridicat o mână să-l opresc. Malcolm s-a oprit imediat şi mi-a studiat expresia.

Am aruncat cerceii pe pat.

— Oricine ar fi, şi-a uitat cerceii. Poate c-o să se întoarcă după ei.

S-a înroşit.

— Gillian… nu e ceea ce pare.

Am râs a pagubă.

— O, zău aşa. Nici să nu încerci. E jignitor.

A înclinat din cap şi m-a înfuriat faptul că era incredibil de atrăgător, cu părul lui ud şi zburlit şi pieptul dezgolit, musculos.

— Stai un pic, linişteşte-te şi ascultă-mă.

— Nu vreau să te ascult! Ce trebuie să fac acum e să-mi iau lucrurile şi să ies de-aici.

Simţind cum mi se întoarce stomacul pe dos, m-am îndreptat spre şifonier şi am început să smulg hainele de pe umeraşe. Le-am dus spre pat şi le-am aruncat grămadă acolo.

— N-am invitat-o eu, a încercat să se justifice. A apărut pur şi simplu în prag.

Simţeam că-mi ard măruntaiele şi am văzut roşu înaintea ochilor.

— Era top modelul de la Guggenheim?

Cum n-a spus nimic, am ştiut răspunsul.

— Nu înţelegi, a zis. Pur şi simplu nu înţelegi. Îmi era dor de tine şi mă simţeam devastat şi vulnerabil, iar ea ştia asta.

— O, înţeleg, deci a fost vina ei. Te-a sedus şi a profitat de tine. Sună perfect plauzibil.

Am mai aruncat o grămadă de haine în pat şi m-am întors la şifonier să golesc nişte sertare.

— Spune-mi doar un lucru – câte au mai fost, în afară de ea?

— Niciuna. Îţi jur.

— Mi-ai jurat şi că n-o să se mai întâmple. Mai ţii minte? Când mi-ai pus inelul ăsta pe deget?

Mi-am smuls inelul de pe deget şi l-am trântit pe noptieră. Apoi

am continuat să-mi scot lucrurile din şifonier şi m-am dus în hol după valizele cu care venisem de la fermă, târându-le poticnit până în dormitor.

Între timp, Malcolm se aşezase pe marginea patului, cu capul în mâini. Mie îmi tremurau mâinile şi îmi dăduseră lacrimile, dar măcar ştiam un lucru: era tocmai genul de lămurire pe care o aşteptasem şi nu mai era cazul să pierd timpul încercând marea cu degetul. Malcolm mă înşelase pentru a doua oară, după ce mă ceruse în căsătorie şi promisese că n-o să se mai întâmple niciodată. Inelul pe care mi-l pusese pe deget nu însemna nimic.

Odată ce m-am asigurat că luasem tot şi că nu va trebui să mă mai întorc, am închis valizele şi i-am spus:

— Nu încerca să mă suni sau să mă contactezi. Nu vreau să te mai văd niciodată. S-a sfârşit definitiv.

Nu m-a contrazis. Doar a încuviinţat, resemnat.

După câteva minute, odată ce-mi târâsem toate bagajele în stradă, le-am încărcat în portbagaj. Apoi m-am urcat la volan şi am pornit motorul. Voiam să demarez în trombă, cu scârţâit de cauciucuri, dar apoi m-a izbit. Malcolm nu era omul pe care-l crezusem a fi. Nimic din relaţia noastră nu fusese adevărat. Am rămas încremenită o clipă, cuprinsă de greaţă, imaginându-mi-l în patul nostru cu o altă femeie, noaptea trecută. M-au podidit lacrimile, am blocat portiera şi am plâns în hohote minute în şir.

Când am reuşit în sfârşit să mă adun şi să-mi şterg lacrimile, am acceptat că se sfârşise cu adevărat acum, definitiv, şi că era mai bine aşa. Băgând în viteză, am pornit-o spre ferma bunicii, convinsă măcar că n-avea să mă mai ademenească din nou. Măcar ştiam cum stă treaba.

*

— Tocmai am terminat de vorbit la telefon cu şefa mea, i-am spus tatii la scurt timp după ce mă întorsesem şi-mi desfăcusem valizele. I-am spus că m-am despărţit de Malcolm şi a fost foarte înţelegătoare. A zis că pot să-mi iau concediu o perioadă, dacă vreau, pentru că mi-au mai rămas zile libere, aşa că asta o să fac – o pauză de câteva săptămâni, fiindcă trebuie să trec peste povestea cu Malcolm. Ca să nu mai zic că trebuie să-mi găsesc altă locuinţă.

Tata s-a rezemat de bufet.

— Sper că ştii că poţi să rămâi aici cât de mult vrei.

— Ştiu, şi-ţi sunt recunoscătoare. Mulţumesc.

Am tras un scaun şi m-am aşezat la masă.

— Însă e departe de oraş. Nu cred c-aş putea face naveta pe distanţa asta. Dar nu-ţi face griji. Mă descurc eu. Am nevoie de un răgaz să bocesc. Apoi o să mă adun şi o să găsesc o soluţie.

Tata mi-a turnat cafea într-o ceaşcă şi mi-a pus-o în faţă. Am cuprins ceaşca în mâini să mă încălzesc.

— Între timp, pot să mă mai documentez un pic pe Internet şi să văd dacă găsim ceva despre Ludwig. Şi mă interesează Blitzul din Londra. Tocmai mi-am comandat o carte despre asta. O să mă ajute să-mi iau gândul de la altele o perioadă.

Tata a înclinat din cap, semn că mă înţelegea, şi n-a insistat cu întrebări despre cum mă simţeam.

— Aş vrea s-o citesc şi eu, a zis, când o termini tu.

— Sigur.

Am vorbit despre ce să pregătim pentru cină şi m-am bucurat că n-am mai pomenit de Malcolm. Uneori distanţa emoţională dintre noi avea şi avantaje, pentru că măcar tata ştia să mă lase în pace când era cazul.

Cartea a sosit în după-amiaza următoare şi am citit obsesiv în zilele următoare, fără să mă schimb de pijama. Îmi petreceam timpul şi în faţa laptopului, căutând informaţii despre Ludwig, dar în continuare nu găseam nimic. Buni ne dăduse clar de înţeles că nu vrea să vorbească despre el şi înţelegeam asta. Eu cu siguranţă nu voiam să vorbesc despre Malcolm. Aşa că investigam discret, deşi tânjeam după informaţii despre bărbatul care era bunicul meu biologic.

În cele din urmă, când m-am poticnit din nou, m-am hotărât să vorbesc cu tata. Era în grădina din faţa casei, înfăşurând un cedru pitic în pânză de sac, ca să-l apere de ger. Mi-am tras geaca groasă, cu puf, pe mine şi am ieşit pe veranda acoperită.

— Bună, tată, i-am zis, coborând încet treptele.

El tocmai lega sacul cu o sfoară.

— Bună. Ce-i?

— M-am tot gândit…

— La ce?

— M-am gândit să plec într-o scurtă călătorie.

S-a oprit din ce făcea şi a ieşit din grădină. După ce şi-a scos mănuşile, şi-a şters fruntea cu dosul mâinii.

— Încotro?

— Nu sunt sigură. Poate la Londra. Şi la Berlin.

— Ah, înţeleg.

— N-am fost niciodată la Londra, i-am explicat, şi-mi doresc dintotdeauna să merg. Ştii cât de mult îmi plac Dickens şi Jane Austen. Şi acum, după ce am tot citit despre Blitz, îmi doresc să văd oraşul.

— N-ai fost de câteva ori prin Europa cu Malcolm?

— Ba da, dar am mers la Paris şi Roma. Şi, drept să spun, tată, vreau doar să evadez un pic. Şi aş vrea să încerc să aflu mai multe despre Ludwig.

Tata m-a privit lung un răstimp.

— Bine… dar sper că nu…

Am aşteptat să ducă la capăt propoziţia, dar părea că nu reuşeşte să spună ce are de zis.

— Nu ce, tată?

— Sper că nu… fugi din nou, mi-a zis într-un final. Mi-a făcut plăcere să te am pe-aici, Gillian, şi nu vreau să pleci de capul tău cât încerci să faci faţă situaţiei. Dacă nu mai dai din nou niciun semn cinci ani de-acum încolo?

Surprinsă de răspunsul neaşteptat de sincer, m-am aşezat pe treptele verandei. Tata s-a aşezat lângă mine.

— În mod evident, n-ai uitat că am obiceiul să dau bir cu fugiţii când se întâmplă chestii nasoale.

— Nu, n-am uitat. Ţin minte tot.

Am oftat şi m-am uitat la cer.

— Cred că e un soi de evadare. Dar îţi promit că nu de asta e vorba aici.

— Eşti sigură?

— Da, pentru că m-am gândit mult la asta în ultimele câteva zile – la câteva dintre deciziile proaste pe care le-am luat în viaţă. Aproape întotdeauna par să aibă ceva de-a face cu ce s-a întâmplat cu mama.

M-am uitat în ochii lui.

— Am fugit, *într-adevăr,* când eram la facultate, dar apoi m-am regăsit, slavă cerului. M-am întors la facultate, mi-am luat diploma şi am obţinut un post bun, care îmi place la nebunie. Însă apoi l-am cunoscut pe Malcolm. Acum mă întreb dacă n-a fost şi el o formă de evadare.

— Cum adică?

Mi-au îngheţat mâinile în gerul de noiembrie, aşa că le-am băgat în buzunar.

— E greu de explicat, dar poate că, în sinea mea, am ştiut dintotdeauna că e un fustangiu şi că nu e chiar demn de încredere. Prima lui soţie a divorţat de el şi n-a fost prea plăcut; nu trebuia să fii vreun geniu să-ţi dai seama că a înşelat-o. Dar m-am îndrăgostit de el oricum, poate pentru că mi-am imaginat că nu merit ceva mai bun. Sau poate că m-a atras stilul acela de viaţă extravagant, cu toate podoabele fără substanţă, precum şi faptul că era atât de chipeş şi fermecător. Era ceva care lucea şi-mi lua gândul de la alte lucruri, cum ar fi faptul că mama nu mai e printre noi – şi asta doar din vina mea.

— N-a fost vina ta, mi-a zis tata.

Am clătinat din cap.

— Îţi mulţumesc c-o spui, dar, indiferent dacă e aşa sau nu, eu am *simţit* întotdeauna c-a fost vina mea şi, chiar dacă n-ai spus-o niciodată, am avut sentimentul că şi tu mă învinovăţeai. Am fost furioasă pe tine din cauza asta. În parte, de asta am plecat, cred.

Tata a privit norii, lăsându-se înfiorat de o adiere de vânt.

— N-a fost o perioadă uşoară, a zis. De fapt, a fost un infern şi, sincer, nu ştiu ce să-ţi spun acum, cu excepţia faptului că îmi pare rău. Poate că *te-am învinovăţit,* Gill, şi de-asta nu te-am oprit când te-ai hotărât să te laşi de facultate şi să pleci de-acasă. Mi-am spus că eşti om în toată firea şi că e decizia ta, că trebuie să-ţi trăieşti viaţa, să faci propriile tale greşeli, să faci faţă durerii în felul tău. Dar, pe de altă parte, m-am simţit vinovat pentru asta – pentru că nu ţi-am fost alături când ai avut nevoie de mine. Presupun că mă confruntam, la rândul meu, cu durerea şi eram furios pentru că ea murise. Dar, totodată… când te vedeam cum o iei razna, mă simţeam un părinte execrabil, aşa că pur şi simplu n-am mai vrut să ştiu ce făceai. Am preferat să nu ştiu, să nu înfrunt adevărul. Dar ar fi trebuit să încerc să te găsesc şi să te aduc acasă, Gillian. Să te readuc pe calea cea bună.

I-am cântărit spusele un răstimp.

— Nu cred c-ar fi contat, tată. Eram furioasă şi dornică să sfidez şi nu voiam să mă întorc acasă, unde era plin de amintiri. Cred că trebuia să ajung pe fundul prăpastie! ca să-mi pot reveni. Şi am ajuns, cu siguranţă.

Am râs amândoi în barbă la partea asta. Apoi am tăcut din nou, ascultând cum şuiera vântul printre conifere. S-a auzit un lătrat de câine de pe undeva de aproape.

— Când a apărut Malcolm, am continuat, m-a dat pe spate. Cred

că voiam atât de tare să fiu fericită și să simt c-am depășit momentul. Și viaţa cu el era incitantă, ce-i drept. În aparenţă, era bărbatul ideal şi mă făcea mereu să zâmbesc. Dar cum am putut fi atât de oarbă?

— N-aveai de unde să știi cum o să se termine. Trebuia să-i dai o șansă, să ajungi să-l cunoști.

— Probabil. Dar știi care-i faza, tată? Chiar dacă a fost dragoste oarbă, a fost dragoste, totuși.

Am tremurat, înfrigurată.

— Și mi-a frânt inima, prin ceea ce-a făcut. M-a rănit cu adevărat.

Tata m-a înconjurat cu braţul şi mi-am lăsat capul pe umărul lui.

— Nu vreau să mai suferi, fetiţa mea. Ai fost mereu un om bun şi nu meriţi atâta durere. Cât despre noi, cred c-a venit vremea să ne iertăm pe noi înșine și unul pe celălalt. Asta și-ar fi dorit mama ta.

Mi s-a pus un nod în gât și i-am răspuns tremurat:

— Da. Asta și-ar fi dorit.

M-am întors să-l îmbrăţişez şi am găsit alinare în braţele lui, în timp ce mi-o imaginam pe mama în preajmă, poate lângă copacul acela mare, privindu-ne din depărtare.

Când ne-am desprins, și-a dres glasul.

— Simţi şi acum că trebuie să pleci la Londra?

Mi-am şters lacrimile de pe obraji şi am încuviinţat.

— Da. Dar promit că mă voi întoarce.

— Bine. Când pleci?

— Depinde. Dacă găsesc cazare, mi-ar plăcea să iau primul avion mâine. Aș putea să stau câteva zile la Londra, apoi s-o iau spre Berlin. Trebuie să existe arhive cu informaţii despre soldaţii care au luptat în război. De bună seamă aș putea găsi *ceva* legat de Ludwig.

Tata mi-a strâns mâna.

— Mi-aș dori să pot veni cu tine, dar nu m-aș simţi împăcat s-o las pe buni singură atâta timp.

— Nu-i nimic. Prefer să plec singură oricum. Am nevoie să fiu doar eu o vreme, să-mi ling rănile. O să fiu doar o turistă, undeva unde nu mă cunoaşte nimeni. O să-mi fac selfle-uri în faţa Palatului Buckingham. Apoi o s-o pornesc spre Berlin.

M-am gândit un pic.

— Știi, tată… Cred că, pe undeva, vreau să știu mai multe despre Ludwig pentru că vreau să înţeleg cum de-a putut buni să se îndrăgostească de un bărbat ca el – dacă era aşa de ticălos cum îl crede

ea – şi cum a reuşit să se ierte apoi şi să-l uite.

Dacă l-a *uitat* vreodată, cu adevărat.

Tânjeam să ştiu, pentru că voiam şi eu să uit pe cineva.

33

Clopotele de la Westminster Abbey răsunau deasupra Parlament Square când am ieşit de la metrou şi am luat-o spre Churchill War Rooms.[18] Ajunsesem doar de câteva zile la Londra şi încă nu-mi revenisem cu totul după schimbarea de fus orar, dar deocamdată vizitasem Turnul Londrei, London Eye, Muzeul Charles Dickens şi Kensington Palace, unde luasem ceaiul. Cu o zi înainte fusesem la cumpărături pe Regent Street să-mi caut blugi şi o pereche de adidaşi, pentru că mersesem mult mai mult pe jos decât m-aş fi aşteptat vreodată.

Am ajuns şi până în Trafalgar Square, care era nu foarte departe de Craven Street, unde locuise buni cu Vivian şi Theodore în timpul Blitzului. O bună parte din stradă părea să fie neschimbată de secole, cu case din cărămidă în stil georgian, înşirate una lângă alta, cu garduri negre de metal, în alte porţiuni ale străzii apăruseră, însă, clădiri moderne, într-un stil postbelic, din motive evidente.

Am rămas o bună bucată de vreme în zonă, imaginându-mi cum trebuie să fi fost pentru bunica să locuiască acolo în perioada războiului. Mi-am dat seama cât de norocoasă eram, chiar dacă viaţa mea amoroasă se dusese naibii. Măcar nu trebuia să fug să mă adăpostesc în fiecare noapte din calea bombelor care se prăvăleau din cer, iar cei dragi nu erau luaţi pe sus spre a fi duşi în lagăre de exterminare naziste. Trăiam într-o lume liberă şi eram recunoscătoare pentru asta.

A început o ploaie uşoară în timp ce intram pe Horse Guards Road, dar nu m-am obosit să mai scot umbrela, pentru că mă apropiam de Muzeul Churchill şi deja îmi luasem biletul.

*

Am petrecut două ore fascinante în buncărul lui Churchill, făcând turul centrului de comandă cu un ghid audio şi uitându-mă la exponatele despre viaţa lui Winston Churchill. Abia la sfârşitul vizitei am dat peste un filmuleţ despre Special Operations Executive, organizaţie cunoscută şi drept „Armata secretă a lui Churchill". Aproape

---

[18] Complex muzeal din Londra care include centrul de comandă subteran al Cabinetului britanic din timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi Muzeul Churchill (n. tr.).

că trecusem pe lângă ecran fără să-mi dau seama despre ce e vorba, dar ceva m-a atras într-acolo. De îndată ce l-am văzut până la capăt, am ieşit grăbită să-l sun pe tata.

— Tată, n-o să-ţi vină să crezi ce am văzut adineauri, i-am zis de cum a răspuns.

— Pe regină într-un Ferrari?

— Nu!

— Pe William şi Kate?

— Nu! i-am zis râzând. Ascultă-mă! E ceva şi mai şi. Tocmai ce-am ieşit de la Muzeul Churchill şi aveau un filmuleţ despre SOE. N-au pomenit de bunica, dar era o înregistrare de la o comemorare de anul trecut, în cadrul căreia au depus o coroană în dreptul unei plăci în memoria agenţilor care au murit în război. Ghici cine depunea coroana?

— Cine?

— O fostă agentă pe nume Daphne Graham.

Tata a făcut o pauză.

— E posibil să fie prietena lui buni, Deidre? N-a zis c-o chema Daphne, de fapt?

— Fix la asta mă gândeam şi eu. Câte alte Daphne ar fi putut face parte din SOE?

Tata a rămas tăcut o clipă.

— Ce ai de gând să faci?

— O să încerc să-i fac o vizită, desigur. Buni a zis că n-au mai ţinut legătura. Aş vrea s-o întâlnesc pe Daphne şi să stăm de vorbă despre viaţa ei. Pot să-i arăt pozele cu buni de pe telefon. Dar gândeşte-te, tată. A fost interogată şi ea de Ludwig. Poate ne dă nişte informaţii în plus despre el sau poate că ştie ce s-o fi întâmplat cu el după război. Sau mă îndrumă, eventual, spre cineva care mă poate ajuta.

— Credeam c-o să te apuci să investighezi odată ce ajungi la Berlin.

— Aşa voi face, dar ea l-a întâlnit, tată. În carne şi oase. Vreau să vorbesc cu ea despre asta.

Tata a oftat la telefon.

— Mă îndoiesc că-l va ridica în slăvi.

— Ştiu. Eu vreau doar informaţii. Orice informaţii.

— Mă rog, vezi ce poţi afla. Dar n-o să-i pomenesc nimic despre asta lui buni deocamdată. Ştiu că n-ar vrea să-ţi bagi nasul în treburile alea. Însă înţeleg de ce simţi nevoia s-o faci şi vreau, la rândul meu, să

ştiu mai multe. Anunţă-mă ce se mai întâmplă.

— Promit. Dar trebuie să închid. Iar începe să plouă. Pup-o pe buni din partea mea. Pa!

Am pus capăt conversaţiei şi mi-am desfăcut umbrela.

*

Când m-am întors în camera de hotel, cu vedere spre Tower Bridge, mi-am deschis laptopul şi m-am documentat un pic. Am descoperit că dosarele membrilor SOE din perioada războiului se aflau la Arhiva Naţională din Kew, dar singurele dosare care puteau fi accesate de publicul larg erau cele ale agenţilor decedaţi, ceea ce înseamnă că dosarul bunicii, ca şi cel al lui Daphne, erau în continuare confidenţiale.

După ce-am stat să mă uit mai bine de o oră la tot soiul de ştiri şi fragmente din documentare despre SOE, am dat câteva telefoane şi m-am prefăcut c-aş fi o scriitoare americană care lucra la o povestire despre război.

În scurt timp aveam în faţă numărul de telefon al lui Daphne, notat pe o hârtie cu antetul hotelului, şi mi s-a spus că locuia cu fiul şi nora ei. Am tastat numărul pe mobil, a sunat de trei ori şi apoi mi-a răspuns o femeie.

— Alo?

— Bună ziua, am zis. Ăă… sper c-am nimerit numărul corect. O caut pe Daphne Graham.

— Da, este numărul corect. Vă pot ajuta cu ceva?

M-am îndreptat spre fereastră şi m-am uitat spre Tower Bridge, care tocmai se ridica, lăsând să treacă o goeletă.

— De fapt, da. Mi-aş dori foarte mult să vorbesc cu Daphne, pentru că ea şi bunica mea s-au cunoscut în timpul războiului. Au lucrat împreună în Franţa. Bunica mea a fost şi ea curier.

Femeia a ezitat un pic.

— Cum o chema?»

— Vivian Hughes. Dar folosea numele de cod Simone.

Am aşteptat ca pe ace să-mi răspundă. Mi s-a părut c-a trecut o veşnicie.

— O, Doamne, a zis într-un final. Mai trăieşte bunica ta?

— Da. Locuieşte în Statele Unite de când s-a terminat războiul şi abia săptămâna asta am aflat că a făcut parte din SOE.

A părut să-mi cântărească spusele.

— Suni din America?

— Nu, sunt la Londra acum, dar stau doar câteva zile. Credeţi că Daphne ar fi dispusă sa mă întâlnească?

Din nou, femeia a ezitat.

— Va trebui s-o întreb pe ea. Doarme în momentul ăsta şi mă tem că o lasă memoria uneori. Ce număr de telefon ai? Pot să te sun în seara asta. Mă numesc Lucinda, apropo. Sunt nora ei.

— Mulţumesc foarte mult, Lucinda. Ţi-aş fi foarte recunoscătoare.

I-am dat numărul de telefon de la hotel, precum şi numărul meu de mobil. Apoi am ieşit să mănânc ceva de prânz.

Când m-am întors, după o oră, luminiţa roşie de la telefonul fix licărea. Am ascultat mesajul pe care mi-l lăsase Lucinda.

Îmi zicea că îi puteam face o vizită lui Daphne a doua zi la zece dimineaţa şi mi-a dat o adresă din Chelsea.

*

Când am ajuns la adresa respectivă – o vilă elegantă din stuc, cu balustrade din fier forjat la balconul de la etaj –, am urcat pe scări şi am apăsat pe sonerie. Uşa masivă din lemn s-a deschis şi m-au întâmpinat un bărbat şi o femeie.

— Probabil că eşti Gillian, mi-a spus femeia, cu un zâmbet prietenos.

Părea să aibă în jur de şaizeci de ani şi avea părul alb-argintiu, prins într-un coc lejer.

— Intră, te rog. Eu sunt Lucinda, iar el este soţul meu, Albert.

— Mă bucur să vă cunosc!

Am intrat într-un hol elegant, cu parchet din lemn masiv, lăcuit, şi pereţi albi. Un candelabru imens, din fier forjat, era atârnat deasupra unei mese rotunde de mahon aflate în mijlocul holului, pe care era o vază cu flori.

Lucinda mi-a luat haina şi a atârnat-o într-un dulap.

Albert era un domn înalt, cu aer distins, cu ochelari şi părul alb şi lins, pieptănat cu cărare pe o parte. Purta o cămaşă albastră şi pantaloni gri.

— Mama a fost în culmea fericirii când i-am spus cine eşti, mi-a zis. N-a mai acordat interviuri şi n-a mai avut apariţii publice în ultimele luni pentru că a avut probleme de sănătate, dar îţi spun sincer, când i-am pomenit de bunica ta, s-a înviorat imediat.

— Mă bucur să aflu asta, i-am răspuns, deopotrivă surprinsă şi încurajată.

Nu eram sigură la ce mă aşteptasem venind aici, dar cu siguranţă nu la asta. Se uitau la mine de parcă aş fi fost un membru al familiei, regăsit după mult timp.

— Poftește, te rog, m-a invitat Lucinda. Daphne e alături.

M-au condus spre bucătărie, trecând prin dreptul unui salon elegant în care se vedeau un pian cu coadă, un şemineu de marmură şi încă un candelabru imens. Pe blatul stil insulă din bucătărie erau înşirate sandvişuri, prăjituri şi un ceainic de porţelan şi m-am simţit de parcă eram un oaspete important.

Apoi am dat cu ochii de Daphne, care stătea încovoiată într-un scaun cu rotile, învelită cu o pătură ecosez. Părea foarte plăpândă.

Un bărbat cu păr negru şi ondulat era aşezat pe canapea lângă ea şi, când am intrat, s-a ridicat să mă salute. Era îmbrăcat fără fasoane, în pantaloni de pânză, un tricou polo de bumbac şi adidaşi.

— Ţi-l prezint pe fiul nostru, Geoffrey, mi-a spus Lucinda. Geoffrey, ea este Gillian.

Bărbatul a dat roată canapelei ca să dea mâna cu mine.

— Mă bucur să te cunosc.

— Şi eu. Mulţumesc foarte mult pentru că aţi acceptat.

— Cu plăcere! mi-au răspuns Lucinda şi Albert la unison, foarte entuziasmaţi.

Ne-am întors atenţia spre Daphne, care-şi dusese mâna cu vinişoare albastre la gură.

— Pe legea mea. Ce mult îi semeni! Ca două picături de apă. Parcă m-aş fi întors în timp.

Mi-a făcut semn să mă apropii.

— Treci încoace, scumpo, ca să mă uit mai bine la tine. Vino să mă îmbrăţişezi.

M-am aplecat spre ea s-o strâng în braţe.

— Mă bucur nespus să vă cunosc. Bunica mi-a povestit foarte multe despre dumneavoastră.

— Mi-a fost o prietenă bună. Acum aşază-te lângă mine. Vrei un ceai?

— Ar fi minunat. Mulţumesc.

Toată lumea era numai zâmbet, în timp ce Lucinda mi-a turnat ceai în ceaşcă şi mi l-a adus în fotoliul unde mă aşezasem, lângă Daphne.

Geoffrey stătea cu tâmpla sprijinită într-un deget, privindu-şi cu un zâmbet afectuos bunica.

— Deci, cum se simte? m-a întrebat Daphne.

— E foarte bine. Locuieşte în continuare la ferma unde s-a instalat când a ajuns în America şi e sănătoasă tun. Cântă la pian în fiecare după-amiază de sâmbătă la un cămin de bătrâni din zonă şi organizează un club de bridge de câteva ori pe lună. Îşi completează şi acum singură declaraţiile de venit.

Toată lumea a început să râdă.

— Şi Jack? m-a întrebat Daphne. Mai…?

Am clătinat din cap.

— Nu, mă tem că nu. S-a dus acum mai bine de zece ani.

— Îmi pare rău să aud asta. Era un bărbat aşa de chipeş. Un adevărat erou. A făcut bine că s-a măritat cu el, a comentat Daphne, făcându-mi cu ochiul, şi i-am zâmbit.

— Cu siguranţă.

Am luat o gură de ceai şi am lăsat ceaşca pe farfurioară.

— Tata locuieşte cu ea acum. A rămas văduv şi el.

— Ce păcat! Mama ta…

— Da. A murit de cancer. Aveam nouăsprezece ani la momentul respectiv.

Am omis faptul că se înecase în cadă când ar fi trebuit să am eu grijă de ea. Era mai bine să nu pomenesc de asta.

— Ce te aduce la Londra, Gillian? m-a întrebat Geoffrey. M-am întors spre el.

— N-am fost niciodată aici şi mi-am dorit dintotdeauna să vizitez oraşul. Şi s-ar putea să vă mire, dar habar n-am avut că bunica a fost agent secret în timpul războiului. Abia săptămâna trecută ne-a spus.

Geoffrey m-a privit şocat.

— Serios?

Daphne a scuturat un deget noduros.

— Nu e deloc surprinzător. Pe atunci, nu aveam voie să spunem nimic nimănui. A trebuit să ne ţinem gura ani de zile. Totul era strict secret. Mama nici măcar n-a ştiut cu ce mă ocupam. A crezut că făceam parte din FANY.

— FANY? am întrebat.

— First Aici Nursing Yeomanry – o organizaţie de voluntariat pentru femei. Purtam uniforma lor, aşa că nimeni nu ştia adevărul.

Am mai povestit un pic despre SOE şi am întrebat-o de Armand, coordonatorul reţelei. M-am întrebat dacă el era tatăl lui Albert.

— Mă tem că Armand nu s-a mai întors din Franţa, mi-a explicat Daphne. A fost prins chiar înainte de eliberarea Parisului şi a fost dus într-un lagăr de prizonieri din Germania.

— Îmi pare foarte rău să aflu asta.

Mi-a povestit apoi despre viaţa ei după război. Lucrase ani buni ca profesoară la un centru de învăţare a limbii franceze din Londra, dar a renunţat la carieră după ce s-a căsătorit cu un agent imobiliar originar din Canada. Fuseseră multe proiecte de reconstrucţie după război.

Ea şi soţul ei avuseseră o viaţă fericită împreună şi aveau trei copii. Albert era cel mai mare. Cele două fiice locuiau la ţară, dar o vizitau des.

I-am arătat poze cu bunica şi tata şi i-a apărut un zâmbet pe chip. Dar, cam după o oră, mi-am dat seama că obosise, începea să răspundă mai greu la întrebări.

Lucinda s-a apropiat de ea şi i-a pus o mână pe umăr.

— Vrei să te întinzi acum, Daphne?

— Da, cred c-ar fi bine.

Deodată, mi-am dat seama că n-o întrebasem nimic despre bunicul meu, dar parcă nu se cădea să scot poze cu un nazist care o torturase la sediul Gestapoului cu atâţia ani în urmă. Nu mi-a venit să stric vizita deschizând un subiect atât de neplăcut şi de sumbru. Aşa că am lăsat fotografiile în geantă şi am sărutat-o pe Daphne pe obraz înainte ca Lucinda s-o conducă în altă cameră.

— Probabil c-ar fi cazul să plec, am spus, ridicându-mă în picioare, când Lucinda s-a întors în camera de zi. Vă mulţumesc nespus că mi-aţi îngăduit s-o întâlnesc pe Daphne. A fost un moment foarte special.

— Şi pentru noi, mi-a zis Albert. Ne-a pomenit de multe ori de bunica ta. Au fost prietene bune în Franţa şi mereu a regretat că n-au mai ţinut legătura.

— Şi bunica a regretat lucrul ăsta.

În timp ce mă conduceau spre ieşire, Geoffrey le-a spus părinţilor lui.

— Ar trebui să plec şi eu. Vă sun mâine?

Şi-a sărutat mama pe obraz şi s-a întors spre mine.

— Iei metroul de aici?

— Da. Stau la Tower Hotel.

— Suntem practic vecini, atunci. Eu locuiesc chiar vizavi, pe celălalt mal al râului. Vrei să te conduc?

— Sigur.

Am ieşit din casă şi am luat-o la picior pe stradă.

— Deci, Gillian… cu ce te ocupi? m-a întrebat Geoffrey, băgându-şi mâinile în buzunar.

— Lucrez la o organizaţie non-profit care se ocupă de campanii de conştientizare privind cancerul de sân şi strângem fonduri pentru cercetare.

— Pare o întreprindere nobilă. Are de-a face cu ce s-a întâmplat cu mama ta?

Când nu i-am răspuns imediat, a adăugat:

— Scuze – e o întrebare personală. N-ar fi trebuit să te întreb asta.

— Nu-i nimic. Şi da, asta m-a împins să aleg postul. Făceam o mulţime de activităţi de voluntariat în perioada facultăţii şi aşa mi-am cunoscut şefa. Când a apărut un post vacant, s-a gândit la mine.

— Probabil că-ţi dă un sentiment de împlinire.

Ne-am oprit la o intersecţie şi am aşteptat să se facă verde.

— Aşa e. Şi tu? Cu ce te ocupi?

— Sunt agent imobiliar – ce numiţi voi, americanii, *realtor.* E afacerea familiei, cum ar veni.

M-am uitat la el o clipă – la cum era îmbrăcat, într-un sacou purtat şi adidaşi. Părul lui ondulat era un pic răvăşit Era la polul opus faţă de Malcolm, care era întotdeauna extrem de dichisit, îmbrăcându-se cu cele mai scumpe haine de firmă.

— Ce e? m-a întrebat Geoffrey, zâmbind larg când m-a prins uitându-mă prea lung la el.

— Scuze, i-am zis râzând. Pur şi simplu n-aş fi ghicit că eşti agent imobiliar.

— De ce nu?

— Nu ştiu. Întotdeauna mi-am imaginat că agenţii imobiliari din Londra au un aer cosmopolit şi arată ca scoşi din cutie, cu pantofi de firmă şi cravate subţiri, negre. Tu aduci mai curând cu Mark Ruffalo. Aţi putea fi fraţi, dacă n-ai avea accentul.

— Eu? Eu n-am niciun accent. Mark Ruffalo are accent.

Am început să râd în timp ce intram în staţia Sloane Square şi treceam de turnichete.

— Pe deasupra, azi e sâmbătă, a adăugat. Sâmbăta e zi de adidaşi.

Ne-am lăsat amândoi privirea spre încălţări. Eu purtam adidaşii Nike pe care îi luasem cu o zi înainte.

— Vezi?

Am râs din nou.

— Aşa s-ar părea.

Am coborât pe scări şi ne-am îndreptat, purtaţi de mulţime, spre peronul de unde pleca trenul de pe magistrala Circle Line, spre est. Metroul a venit imediat şi curentul dinspre tunel mi-a învolburat părul.

— E aglomerat azi, a spus Geoffrey în timp ce aşteptam să coboare ceilalţi pasageri.

— Să-l aşteptăm pe următorul? am întrebat, în cumpănă dacă ne puteam strecura.

— Nu, hai să mergem. Încăpem.

Mi-a făcut semn s-o iau înainte şi a urcat după mine. S-au închis uşile şi trenul s-a urnit.

Era aglomerat şi ne-am ciocnit de câteva ori unul de celălalt, legănaţi de trenul în mişcare, privindu-ne frecvent. Mi-a zâmbit, părând amuzat de faptul că stăteam înghesuaţi ca sardelele.

După zece staţii, am ajuns la Tower Hill şi ni s-a reamintit să păşim cu grijă când am coborât.

— Încoace, mi-a zis Geoffrey, atingându-mi braţul spre a mă conduce în direcţia corectă.

În curând ieşisem din staţia aglomerată şi am luat-o pe jos, cu Turnul Londrei în faţă.

— Tot nu-mi vine să cred că sunt aici, am zis, uitându-mă la zidurile groase şi vechi, de piatră. Când eram mică, eram mare fan Dickens. *Oliver Twist* şi *Poveste de Crăciun.* Astea erau preferatele mele. Şi, desigur, mi-a plăcut la nebunie *Mary Poppins,* îmi doream de mult să vin aici.

— E un oraş minunat.

— Presupun că, dacă locuieşti aici, nu mai apreciezi lucrurile astea.

— Nici gând. De fiecare dată când mă uit pe geam, îmi spun: „ia uită-te la podul ăla spectaculos. Ce privelişte!”

— Va trebui să-mi arăţi unde locuieşti. Chiar vizavi, pe malul opus?

— O să-ţi arăt.

Am luat-o printr-un pasaj subteran, ieşind pe o stradă pietonală care ne-a dus direct la hotel.

— Ai apucat să vizitezi multe obiective de când ai ajuns? m-a întrebat Geoffrey.

I-am spus ce apucasem să văd până acum şi el mi-a recomandat să merg la slujba de seară la Catedrala St. Paul sau la Westminster Abbey.

— Intrarea e gratuită şi corurile sunt extraordinare.

— Mulţumesc. O să dau o raită.

Când am ajuns în dreptul hotelului, Geoffrey mi-a arătat un punct dincolo de râu.

— Vezi unde scrie Butler's Wharf? Eu stau în clădirea aia din stânga. Toată zona aia a fost un şantier naval cândva, dar acum e plină de complexe rezidenţiale.

— Ce poziţie grozavă!

Ne-am oprit o clipă, urmărind o ambarcaţiune de agrement care trecea pe Tamisa. Din boxe se revărsa „La Bamba" şi puntea descoperită era ticsită de turişti care făceau poze cu Tower Bridge în timp ce treceau pe sub el.

Geoffrey s-a uitat la ceas şi s-a întors spre mine.

— Ai vreun plan acum?

Întrebarea lui m-a luat prin surprindere, pentru că venisem aici să fiu singură şi să-mi vindec inima frântă, iar în ultimele câteva zile mă ţinusem departe de lume şi făcusem fix asta. Dar trebuia să recunosc că mă simţeam un pic însingurată, neavând pe nimeni cu care să stau de vorbă şi făcând totul de una singură. În dimineaţa asta intrasem în vorbă cu chelneriţa la micul dejun şi o ţinusem din treabă mai mult decât ar fi fost cazul.

— Nu, n-am planuri. Vizita pe care le-am făcut-o părinţilor tăi e singurul lucru pe care-l aveam programat azi.

Geoffrey şi-a masat ceafa.

— Mie mi-e cam foame. Vrei să luăm prânzul împreună?

— Sună minunat.

M-am uitat în jur.

— Ştii vreun loc bun prin zonă? Probabil că da, dat fiind că locuieşti aici.

— Am putea să mergem la St. Katharine Docks. E o cârciumă la The Dickens Inn şi, dacă tot eşti pasionată de Dickens…

— Perfect. Ia-o înainte.

M-a condus, prin spatele hotelului, spre un debarcader micuţ şi cochet unde erau ancorate bărci cu pânze şi ambarcaţiuni de agrement, într-un fel de curte interioară. Erau înconjurate de restaurante, cafenele şi complexe rezidenţiale.

— Arată superb, am zis.

— Îmi place să cred că e unul dintre secretele cel mai bine păstrate din Londra, doar că toată lumea ştie de el.

Am început să râd în timp ce străbăteam incinta pietruită, îndreptându-ne spre restaurantul care se afla într-un depozit vechi, cu tavane înalte, din bârne. Urcând pe scara din lemn, care scârţâia, până la ultimul etaj, am văzut pe pereţi fotografii înrămate, alb-negru, cu Londra de odinioară. Un chelner ne-a condus la masă, ne-a înmânat meniuri şi ne-a adus băuturile în timp ce ne hotărâm ce să comandăm de mâncare.

— Noroc! am zis, ridicând paharul cu vin. Mulţumesc că ai propus treaba asta. E plăcut să ai companie.

— Pentru că eşti aici singură.

Ştia, pentru că pomenisem în timpul vizitei.

Am avut senzaţia că era curios în legătură cu situaţia mea personală, dar n-am vrut să intru în detaliile sordide privind relaţia mea spulberată, aşa că i-am răspuns dinadins vag.

— Aşa e.

Chelnerul a venit să ne ia comanda de mâncare, apoi ne-a luat meniurile şi ne-a lăsat singuri din nou. Geoffrey s-a aplecat spre mine şi şi-a sprijinit braţele pe masă.

— Deci, trebuie să te întreb…

Am tresărit un pic văzând cum se uita la mine, de parcă ştia că ascund ceva.

— Da?

— Mai voiai s-o întrebi ceva pe bunica de dimineaţă? Pentru că ai părut dezamăgită când v-a întrerupt mama şi a luat-o de-acolo. Ca şi cum nu terminaseşi, totuşi.

M-am bucurat că deschisese din nou subiectul.

— Păi, da, i-am mărturisit. Voiam s-o întreb ceva.

— Ce anume? Poate reuşesc să-ţi răspund eu. Când eram mic, îmi povestea foarte multe despre experienţele ei din perioada războiului.

— Serios? Eşti norocos, pentru că bunica mea nu mi-a spus nimic

până săptămâna trecută. Sunt încă în stare de șoc, de fapt. E greu să ți-o imaginezi pe bunica ta, o bătrânică adorabilă, cu părul alb, făcând toate lucrurile pe care ne-a zis că le-a făcut.

— Știu ce vrei să spui, și s-a lăsat în scaun. Dar poate că i-a fost greu să vorbească despre asta. E de înțeles. Bunica avea coșmaruri. Îi dădeau lacrimile, aparent din senin. Cred că era sindrom de stres posttraumatic, dar nu știam cum să-i spunem pe atunci, când eram eu mic. Mi se spunea doar să mă duc în camera mea, până reușea tata s-o liniștească.

— Eu n-am observat niciodată așa ceva la bunica. Nimic care să mă facă să bănuiesc c-o bântuia ceva. Cred c-a fost foarte bună ca agent secret. Cu accent pe „secret". Cu siguranță a păstrat totul confidențial, toată viața, chiar și față de familia ei.

El a înclinat din cap, cu compătimire.

— Deci, ce voiai s-o întrebi pe bunica azi-dimineață? Tot nu mi-ai zis.

Fără vreo ezitare, mi-am luat poșeta în poală și am scos plicul cu copii ale fotografiilor pe care le găsise tata în cufărul marinăresc din pod. I le-am înmânat lui Geoffrey.

— Le-am găsit recent. În poze e bunica la Berlin, cu puțin timp înainte ca Anglia să declare război Germaniei. Nu era spioană la momentul când a făcut pozele astea.

S-a uitat, pe rând, la cele patru fotografii.

— Oho. Probabil că v-a șocat treaba asta.

— Da, dara fost un șoc încă și mai mare din cauză că, dacă te uiți la dată, cam în perioada aia a fost conceput tata. Dar el a crezut toată viața că e fiul unui membru al Cabinetului lui Churchill.

Geoffrey a fluierat și mi-am amintit involuntar de cum descria bunica momentul când cădea o bombă în timpul Blitzului.

— Te întrebi dacă bunica știa de asta? m-a întrebat, înapoindu-mi pozele.

— Știu deja, parțial, răspunsul la întrebarea asta. Știa despre relație. Bunica i-a mărturisit după ce au fost interogate de Gestapo. Știai c-au fost prinse?

— Da. Ne-a povestit despre asta și despre cum le-au ajutat agenții SOE să scape din dubă, cum au trimis un avion să le salveze și să le ia acasă. e

— Exact. Dar ceea ce nu știi, poate, e că unul dintre nemții care

le-a interogat la Paris era bărbatul din pozele pe care ţi le-am arătat. Amantul bunicii, ca să zic aşa.

Geoffrey s-a încruntat şi a clătinat din cap.

— Nu înţeleg.

— Bunica a cerut să-l vadă în timp ce era torturată, pentru că şi-a imaginat c-ar putea s-o ajute dacă îi spune că au un fiu împreună, de care el nu ştiuse. Dar n-a ajutat-o. A dat ordin să fie trimisă într-un lagăr de prizonieri, unde probabil c-ar fi fost executată. Şi apoi a interogat-o şi pe bunica ta.

Geoffrey s-a rezemat de spătar.

— Deci, ce vrei să ştii mai exact?

— E o întrebare bună, pentru că nu sunt sigură. Deja mi-am luat bilet de avion şi o să plec la Berlin de-aici, ca să aflu ce s-a întâmplat cu bărbatul ăsta după război. Dar cred că… voiam doar să vorbesc cu cineva care chiar l-a întâlnit şi să aflu dacă era atât de ticălos pe cât l-a crezut bunica. Vreau să ştiu ce-şi aminteşte bunica ta de el. Sau dacă a mai auzit ceva de el după război.

— Deoarece… şi Geoffrey părea să proceseze ce-i spusesem. E bunicul tău adevărat.

Am încuviinţat. Geoffrey a clipit de câteva ori, ca şi cum nu-i venea a crede.

— Nu-i de mirare că ai venit până aici. Şi eu aş vrea să ştiu.

— Chiar ai vrea?

— Da.

A făcut o pauză.

— Dacă vrei, pot să dau o raită mâine pe-acolo şi s-o întreb.

— Serios? Nu crezi c-ar tulbura-o să vorbească despre asta? Mama ta s-a purtat ca o cloşcă azi.

— Aşa e, uneori excesiv. Dar n-o să-i spun mamei, pentru că sunt sigur că bunica ar vrea să te ajute.

I-am întins plicul cu poze.

— Îţi sunt foarte recunoscătoare.

— Nicio problemă.

A sosit chelnerul cu comanda şi am discutat despre subiecte mai relaxate în timp ce mâneam. Apoi i-am dat numărul meu de mobil, ca să mă poată suna a doua zi, după ce apucase să vorbească din nou cu Daphne.

*

A doua zi era senin, dar se lăsase frigul. Geoffrey nu m-a sunat, în schimb, mi-a trimis un sms, cu puţin înainte de prânz.

Salutare, tocmai am terminat de vorbit cu bunica. Acum îmi pare rău că nu te-am luat cu mine. Unde eşti acum?

Cuprinsă de curiozitate, i-am răspuns:

Sunt la hotel.

Pot să trec pe la tine?

Părea că are veşti importante şi inima mi-a luat-o la goană.

Da. Hai să ne întâlnim la cafeneaua din hol. În cât timp?

În douăzeci de minute?

Bine.

Lenevisem toată dimineaţa în cameră, pândind telefonul, aşa că nu mai aveam stare şi de-abia aşteptam să-l văd pe Geoffrey şi să descopăr ce aflase de la bunica lui. Mai curând decât să mai stau în cameră, am coborât imediat şi mi-am comandat un ceai cât îl aşteptam.

34

Bună!

Geoffrey s-a apropiat de masă. Era rumen în obraji de la frig şi avea părul zburlit de vânt.

I-am făcut semn spre scaunul din faţa mea.

— Ia loc.

S-a întors să se uite spre tejgheaua aglomerată şi de jur-împrejur, la oaspeţii aşezaţi la mesele învecinate.

— Poate c-ar trebui să mergem într-un loc mai retras.

Realizând că probabil avea ceva important să-mi spună, mi-am băut ceaiul, m-am ridicat şi am pus mâna pe poşetă.

— Putem să urcăm la etaj. E destul de linişte acolo de obicei, mai puţin dacă e vreo conferinţă sau ceva de genul ăsta.

L-am condus pe scara largă, modernă, acoperită de mochetă. Erau câteva canapele în faţa lifturilor, dar prea la vedere, aşa că m-am întors spre bar.

— Am putea intra acolo, eventual.

Era închis la ora aia, dar era descuiat, aşa c-am intrat şi-am găsit un colţ mai retras în spate. Eram doar noi acolo.

Geoffrey a băgat mâna în buzunarul de la haină.

— Mai întâi, ar trebui să-ţi dau astea.

Mi-a întins plicul cu fotografiile.

— I le-ai arătat? l-am întrebat.

— Da.

S-a lăsat în faţă, cu coatele pe genunchi, cu mâinile împreunate şi capul plecat.

— Ce a zis?

Întorcându-se un pic spre mine, şi-a întins braţul pe spătarul canapelei.

— Mi-a povestit ce s-a întâmplat şi nu i-a fost uşor.

A făcut o pauză şi l-am urmărit cu o groază crescândă.

— Ştiam deja c-a fost arestată de Gestapo în timpul războiului, dar nu mi-a dat niciodată detalii despre ce s-a întâmplat în camera aia. Şi nu sunt sigur c-o să vrei să auzi povestea, Gillian.

M-a luat cu greaţă, dar am reuşit să-mi înăbuş senzaţia.

— Am bătut atâta drum şi deja ştiu ce-a păţit propria mea bunică. Aşa că, te rog. Trebuie să ştiu.

— Bine. Când i-am arătat fotografiile, s-a uitat lung la prima o bună bucată de vreme, apoi au început să-i tremure mâinile. Am regretat imediat că i le arătasem, dar era prea târziu să i le iau din mână şi oricum nu m-ar fi lăsat. Voia să vorbească despre asta.

I s-a pus un nod în gât.

— A zis că bărbatul din fotografii fusese în sala de interogatoriu, punând întrebările, în timp ce un alt bărbat, într-un costum negru, se ocupa de tortura propriu-zisă.

— O, Doamne!

Mi-am lăsat fruntea în mâiqi.

— Bunicul tău voia să ştie numele unui luptător din Rezistenţă căruia îi spuneau Fantoma Cenuşie şi mi-a spus că ea ştia identitatea lui, dar nu voia să le spună. Apoi i-au smuls unghiile, rând pe rând, în timp ce bunicul tău se uita la ea cum ţipă. I-a pus în mod repetat aceeaşi întrebare – cine e Fantoma Cenuşie – şi, de fiecare dată când refuza să-i răspundă, celălalt bărbat îi mai smulgea o unghie.

Am simţit o gheară în stomac şi mi s-a uscat gura. Mi-am ferit privirea.

— Mi-aş dori să-ţi pot spune altceva, a continuat Geoffrey, dar, din ce zicea bunica, bărbatul din poze n-a dat niciun semn de compasiune. Voia doar să afle un nume de la ea şi singurul motiv pentru care a pus capăt torturii a fost faptul că trebuia să ajungă în altă parte şi, din câte crede ea, a înţeles că-şi pierde vremea. Şi-a dat seama că bunica

n-o să vorbească în veci. Apoi le-a zis „*Heil* Hitler!" şi a plecat. Şi cu asta, basta. Doar atât a putut să-mi spună despre el. Îmi pare rău.

Preţ de un moment chinuitor, am rămas încremenită, dezarmată şi ameţită de imaginile care mi se învârteau prin minte – o tânără torturată fără milă şi bunica lui Geoffrey retrăind acea încercare cumplită azi-dimineaţă.

— Şi mie îmi pare rău, am zis, că am supus-o pe Daphne la asta. Şi pe tine. N-ar fi trebuit să te rog s-o faci.

— Nu-i nimic. A fost decizia mea. Şi nu ştiu la ce mă aşteptam – poate că avea să-mi spună că bunicul tău a pus capăt torturii. Speram să-ţi pot oferi un motiv, cât de mic, de mândrie.

Păream să fi rămas fără cuvinte. Nu puteam decât să stau locului, aşteptând să treacă senzaţia de scârbă şi furie.

— Acum mă întreb de ce am rezervat zborul ăla spre Berlin. În momentul de faţă, nu mă interesează ce s-a întâmplat cu individul ăla odios după război. Nu vreau să mai ştiu nimic despre el.

— Dar mai e ceva, mi-a spus Geoffrey.

Mi-am ridicat privirea spre el.

— Mai e şi altceva?

— Da. Am întrebat-o dacă ştie ce s-a întâmplat cu el – dacă a supravieţuit sau nu. Nu ştia, dar, când i-am spus că te duci la Berlin să afli, a sugerat să iei legătura cu un bărbat pe care-l ştie şi care, crede ea, te-ar putea ajuta. Se numeşte Hans Buchmann. N-a mai ţinut legătura cu el, dar am reuşit să-i găsesc adresa pe Internet.

Mi-a scăpat o exclamaţie în timp ce Geoffrey scotea din buzunar un petic de hârtie, pe care mi l-a întins.

— Hans, am repetat şocată. Ţi-a spus cine este bărbatul ăsta?

— Nu, de ce? Tu ştii?

— Da. Bunica a pomenit şi de el. Au lucrat cu el în Franţa. Era german, dar evreu german. *El* era Fantoma Cenuşie.

Geoffrey a rămas cu gura căscată.

— Partea asta nu mi-a spus-o. De ce oare?

Am ridicat din umeri.

— Mama ta zicea că o lasă memoria uneori. Poate c-a uitat legătura sau poate că şi-a închipuit că ştiai deja.

Am rămas amândoi pe canapea, cu privirea în tavan. Apoi Geoffrey s-a întors spre mine.

— Când pleci la Berlin?

— Mâine.

— Mi-aş dori să pot veni cu tine, pentru că sunt curios ce va avea de zis Hans. Mă suni după ce te întâlneşti cu el să-mi spui şi mie?

— Sigur.

M-am aplecat spre el.

— Şi mulţumesc pentru tot, Geoffrey. Mi-ai fost de mare ajutor.

— N-ai pentru ce. După cum spuneam, sunt curios şi eu. Ne-am ridicat şi am ieşit. În timp ce coboram pe scări, m-a întrebat:

— Cu ce te duci mâine la aeroport?

— Nu ştiu. Un taxi, presupun.

— Nu, nu face asta. O să te coste cincizeci de lire. Te duc eu cu maşina.

— Eşti sigur?

— Da, nicio problemă. Trec să te iau de la hotel dimineaţă. La ce oră ai zborul?

Am ajuns în hol şi ne-am oprit în faţa recepţiei.

— La prânz, cred.

— Vin să te iau la 9.30?

— E perfect. Mulţumesc.

A înclinat din cap şi mi-a atins în trecere braţul, apoi s-a întors să plece.

— Ne vedem mâine.

— Sigur.

L-am urmărit din priviri. Apoi m-am întors în camera mea ca să mă documentez un pic cu privire la Berlin.

*

— Bună dimineaţa, i-am spus voioasă lui Geoffrey a doua zi când a coborât din Audi-ul lui Q_3 argintiu.

Mă aştepta în galeria exterioară a hotelului.

— ’neaţa, mi-a răspuns zâmbind şi a arătat spre valiza mea pe roţi. Hai să te ajut cu asta.

A pus-o în spate şi a închis uşa automată, apăsând pe un buton.

Un moment mai târziu, demaram din faţa hotelului, în traficul aglomerat de la ora de vârf.

— Cu ce companie zbori?

— British Airways. Şi avionul pleacă abia la 12.45, aşa c-avem destul timp.

În timp ce-şi croia drum pe străzile Londrei, am observat că era

un șofer priceput și cunoștea bine orașul.

— Ce mă bucur că ești tu la volan, nu eu. N-aș ține minte în veci să conduc pe partea stângă.

A început să râdă.

— Știu ce vrei să spui. Mi-a luat o vreme să mă obișnuiesc să conduc pe banda din dreapta când eram în State.

Mi-a trezit pe dată curiozitatea.

— Ai locuit acolo sau doar ai fost în vizită?

— Am făcut facultatea acolo. Doi ani la NYU19.

— Nu mai spune! Și eu am studiat la NYU.

A semnalizat și a trecut pe o altă bandă.

— Ce coincidență. Eu am studiat acolo în perioada ’93—95. Tu?

M-am bătut cu palma pe genunchi.

— Fix în perioada aia am fost și eu. Am început în ’94. Ce ai studiat?

— Am făcut un MBA la Stern Business School. Tu?

— Licență în Sociologie. Dar am rămas doar doi ani. Apoi am… – cum s-o formulez? Am luat o pauză să-mi pun viața în ordine. După care am revenit la facultate și am studiat Comunicare în Mass Media.

— Poate c-am trecut unul pe lângă altul în fiecare dimineață.

Am început să râd.

— Poate. Ce mică-i lumea, uneori.

Am trecut pe lângă câteva reprezentanțe auto. Apoi Geoffrey a dat radioul mai încet.

— Știi, a zis, a fost cât pe-aci să te sun aseară.

— Serios? De ce?

— Pentru că nu reușeam să-mi iau gândul de la ce-au îndurat bunicile noastre. E greu de imaginat. Cred că doar voiam să vorbesc despre asta.

— Ar fi trebuit să mă suni. Nu făceam nimic special. Mă uitam la televizor și așteptam să vină dimineața.

S-a asigurat în oglindă și a schimbat din nou banda.

— Mda, ar fi trebuit.

— Dar știu ce vrei să spui. Sunt oarecum obsedată de asta de când am aflat. De aceea am venit. Voiam să văd unde a trăit și să-mi fac o idee despre cum era viața pe atunci.

---

[19] New York University (n. red.).

— Probabil c-a fost un şoc să afli după atâta timp. Ce-a făcut-o să vă spună în sfârşit?

Am clătinat din cap.

— Mă îndoiesc că ne-ar fi spus dacă n-am fi găsit pozele astea în ascunzătoarea ei secretă.

— Unde era asta?

— Într-un cufăr încuiat din pod. Tocmai eram în drum spre ei când tata mi-a spus c-a găsit ceva suspect acolo. Mi le-a arătat după ce am ajuns şi apoi am luat-o la întrebări. N-a avut de ales, de fapt. A trebuit să ne explice ce era cu ele. Am avut câteva zile bizare.

— Cred şi eu.

Chiar atunci mi-a zbârnâit telefonul. L-am scos din buzunar şi am simţit un gol în stomac, pentru că era un sms de la Malcolm.

Salutare.

— Zău aşa, am comentat înfundat.

— S-a întâmplat ceva? m-a întrebat Geoffrey.

— Nu, nimic.

Am ignorat mesajul şi am băgat telefonul la loc în buzunar, dar a zbârnâit din nou.

Simţind că încep să mă enervez, l-am scos să citesc mesajul.

Gillian… îmi pare foarte rău pentru tot. Putem să vorbim?

— Pe bune?

Aş fi vrut să ignor mesajul, dar îl cunoşteam prea bine pe Malcolm. Nu s-ar fi dat bătut până nu reacţionam, aşa că am început să tastez un răspuns rapid.

Nu, nu vreau să-ţi mai vorbesc niciodată. Nu mă mai contacta sau o să spun lumii întregi că m-ai înşelat. O să dau sfară în ţară. Aşa că, dacă ţii la reputaţia ta, n-o să-mi mai trimiţi mesaje. Niciodată. Adio.

Am trimis mesajul şi am trântit telefonul în poală, clătinând din cap de nervi.

Geoffrey mi-a aruncat o privire.

— Eşti sigură că nu s-a întâmplat nimic?

— Nu.

Am inspirat adânc şi am dat aerul afară.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară. Ce s-a întâmplat? Poate reuşesc să te ajut cumva.

— Mi-aş dori să poţi.

I-am întâlnit privirea. K

— Dacă vrei într-adevăr să ştii, viaţa mea a cam luat-o razna în ultimul timp. Pe plan personal. În parte, de-asta am venit aici. Să evadez o vreme.

Am făcut o pauză.

— Fata plecase, dar el era la duş.

Am oftat abătută şi m-am uitat în continuare pe geam, lăsând momentul să mi se deruleze din nou prin minte.

— Şi apoi ce s-a întâmplat?

M-am întors spre el.

— I-am spus că nu vreau să-l mai văd niciodată şi am ieşit pe uşă. Şi apoi am venit aici. El mi-a trimis sms adineauri. Îşi cere scuze din nou, întreabă dacă putem să stăm de vorbă. I-am zis: „Nici gând".

Geoffrey a dat din cap, semn că era de acord, şi a mers înainte.

Într-un final, i-am aruncat o privire.

— Deci, ce crezi despre asta?

M-a studiat cu un aer grav.

— Cred c-ai trecut prin multe în ultimul timp.

M-am uitat din nou pe geam.

— Mă simt ca o fraieră, de parcă mi-aş fi îngropat capul în nisip cât am fost împreună. Vedeam doar ce voiam să văd.

— Ni se întâmplă tuturor, mi-a spus Geoffrey, fără să-şi ia ochii de la drum.

— Şi tu? l-am întrebat curioasă. Ziceai c-ai trecut prin asta?

— Mda. Fosta mea prietenă – mă rog, era mai mult de atât. Ne mutaserăm împreună şi plănuiam să ne căsătorim. Dar apoi… Am aflat că nu-mi fusese *niciodată* fidelă, de la bun început. N-a avut aventuri în toată regula. Doar partide pasagere, ici-colo, pe care a reuşit să mi le ascundă.

— Cum ai aflat?"

— Una dintre prietenele ei mi-a spus într-o seară când ieşiserăm în grup. S-a gândit c-ar trebui să ştiu. Acum îi sunt recunoscător pentru că mi-a zis.

— Şi eu aş fi fost. Deci, ai pus capăt imediat relaţiei sau…?

— 0, da. Am luat-o la întrebări în aceeaşi seară. S-a lăsat cu o scenă penibilă în bar, plângea şi-şi cerea scuze, se ruga de mine s-o iert. A ieşit după mine, mi-a spus cât de mult mă iubeşte şi că nu vrea să mă piardă. Dar pentru mine se sfârşise. Ştiam că n-o să mai pot avea încredere vreodată în ea, pentru că nu era ca şi cum fusese un incident

izolat. Se întâmpla destul de frecvent, după spusele prietenei ei. Aşa că m-am mutat în aceeaşi seară, am plecat la părinţii mei. Şi m-am simţit ca un dobitoc, mai ales când mama a recunoscut că nu i-a plăcut niciodată de Susan. N-a avut niciodată încredere în ea. Nu-mi trecea prin minte decât: Eu de ce n-am văzut treaba asta? Toţi ceilalţi o vedeau cum este.

Am reflectat o clipă.

— Cred că, în parte, de-asta am vrut să înţeleg cum s-a putut îndrăgosti bunica de un nazist. Poate că pare o nebunie ce spun, dar aproape că nu mă mai simt aşa de singură, în sensul că nu sunt singura persoană care a făcut o greşeală de genul ăsta.

Geoffrey a bătut volanul cu degetul.

— Dar bunica ta s-a măritat cu pilotul ăla, nu? Şi era un tip cumsecade? Au fost fericiţi împreună?

— Da, foarte fericiţi. Era un om minunat.

— Păi, poate că asta trebuie să facem cu toţii – să facem câteva greşeli, să ne îndrăgostim de persoana nepotrivită ca să ne vină mintea la cap. Şi apoi, data viitoare, o să avem mai multă minte. Cum s-a întâmplat cu bunica ta.

A gemut şi şi-a dat ochii peste cap.

— Slavă Domnului că nu m-am însurat cu Susan. Unde aş fi acum dacă m-aş fi însurat cu ea?

Am râs înfundat.

— S-ar părea că am fentat amândoi câte un glonţ.

A intrat pe banda de depăşire.

— Cu siguranţă.

*

Când am ajuns la Heathrow, Geoffrey a tras lângă bordură şi a coborât să-mi scoată valiza. A lăsat-o pe trotuar şi eu am prins-o de mâner.

— Deci, s-ar părea că asta a fost. De la Berlin te întorci direct la New York?

— Da, după ce stau de vorbă cu Hans şi vizitez nişte arhive. Sper sincer să aflu ce s-a întâmplat cu Ludwig.

— Şi eu. Mă suni să-mi spui cum a decurs?

— Sigur. Şi mulţumesc foarte mult că m-ai condus. Îţi rămân datoare.

M-am apropiat să-l îmbrăţişez, pentru că mi se părea că aşa se

cade. A fost o îmbrăţişare rapidă. Relaxată, ca între prieteni.

— Drum bun! mi-a urat.

— Mulţumesc. Ne auzim curând.

În timp ce mă întorceam să plec, mi-am dat seama că a rămas locului, urmărindu-mă din priviri până am intrat în aeroport. Când m-am uitat în urmă, prin geam, urca în maşină şi am simţit o undă de tristeţe la gândul că s-ar putea să nu-l mai văd niciodată.

Dar aveam să sun cu siguranţă, pentru că îi promisesem.

35

Hans Buchmann locuia în cartierul istoric Bergmannkiez din Berlin, care avea un aer parizian, cu arhitectura sa şi cafenelele înşirate de-a lungul străzilor pietruite.

Era o dimineaţă senină şi însorită, aşa că m-am hotărât s-o iau pe jos, mai ales că era la vreo trei kilometri de hotel. Când am ajuns, am ştiut că nimerisem unde trebuie, pentru că numele lui Hans era scris cu litere de tipar pe interfon.

Am simţit un nod în stomac, pentru că nu eram sigură ce-o să-i spun sau cum aveam să-i explic cine sunt şi ce caut aici.

Într-un final, mi-am luat inima în dinţi şi am sunat la interfon. Spre surprinderea mea, uşa s-a deschis şi am intrat în clădire fără să mă ia nimeni la întrebări.

— Nu e cel mai sigur sistem de securitate, mi-am şoptit în timp ce o luam pe scări.

Am ajuns la etajul trei şi m-am oprit în faţa uşii lui Hans, simţind un puseu de emoţie înainte de a bate la uşă. Mi s-a deschis aproape imediat şi m-am trezit faţă în faţă cu o bătrână cu ochii cenuşii şi un aer irascibil. Purta un costum lejer din velur roz şi şlapi cu şosete.

— Nu eşti Joseph, mi-a zis, privindu-mă încruntată.

— Nu, nu sunt, i-am răspuns zâmbind. De fapt, nici nu sunt sigură c-am nimerit unde trebuie. Poate mă ajutaţi dumneavoastră. Caut un bărbat pe nume Hans Buchmann.

Mă privea la fel de încruntată, aşa că am continuat.

— E un prieten de-al bunicii. S-au cunoscut în timpul războiului. Am numele lui de la o altă prietenă cu care a lucrat.

— Cum o cheamă pe prietenă? m-a întrebat.

— Daphne Graham, dar folosea numele Deidre pe vremea când au lucrat împreună în Franţa.

— Ah!

A făcut un pas înapoi şi mi-a deschis larg uşa.

— Intră, atunci.

Am intrat şi a închis uşa în urma mea.

— Îl aşteptam pe băiatul care ne face cumpărăturile.

M-a condus de-a lungul unui hol îngust într-un salon cu ferestre înalte, cu vedere spre stradă. Era o încăpere mare, cu tavanul înalt, dar ticsită de mobilier şi rafturi cu cărţi cartonate, îndesate în fiecare colţişor. Nu mirosea însă a mucegai, ci a beţişoare parfumate cu scorţişoară.

— Eu sunt Joan, s-a prezentat femeia, oprindu-se pe covorul uzat.

— Bună ziua.

Am zâmbit şi i-am întins mâna.

— Eu sunt Gillian Gibbons.

— Încântată de cunoştinţă, a zis, strângându-mi mâna. Hans n-a zis că vii. Hans! Te caută cineva!

Ştiind că Hans ar fi trebuit să aibă cel puţin nouăzeci de ani, nu eram sigură la ce să mă aştept. Poate că avea să se dovedească un bătrân firav şi senil sau era imobilizat într-un scaun cu rotile, ca Daphne. Dar toate aceste teorii au fost spulberate rapid când a intrat sprinten din camera învecinată, îmbrăcat într-un sacou de tweed, cu pantaloni de bumbac şi tenişi. Avea un păr încă bogat şi spatele drept.

— Cine ziceai că mă caută? a întrebat, oprindu-se să se uite lung la mine.

— Tânăra asta zice că ai cunoscut pe cineva pe nume Daphne în timpul războiului.

Hans părea nedumerit.

— Era agentă SOE, i-am explicat. Folosea numele de cod Deidre.

La auzul numelui, expresia i s-a relaxat.

— 0, da, Deidre. Mi-o amintesc. Ce mai face?

— Foarte bine, mulţumesc.

Am făcut un pas spre el şi i-am întins mâna.

— Eu sunt Gillian. Gillian Gibbons.

— Gibbons… îmi pari cunoscută.

M-a studiat atent.

— Pe legea mea. Eşti…

A făcut o pauză.

— Asemănarea e incredibilă. Numele tău de cod era Simone.

— Aşa e, am încuviinţat zâmbind. Dar era numele de cod al

bunicii, nu al meu.

A scuturat din cap, ca şi cum încerca să-şi limpezească mintea.

— Sigur că da. Nu mă băga în seamă. Am îmbătrânit şi creierul meu mai dă rateuri.

A continuat să se uite lung la mine, ca şi cum se chinuia să-şi amintească nişte lucruri. Apoi mi-a zis cu voce îngroşată, gâfâind:

— April…

Am rămas fără replică văzând că nu ştia doar numele de cod al bunicii. În mod evident, bărbatul ăsta o cunoştea drept April, adică ştia mai multe decât Ministerul de Război. Dar ea îmi spusese că doar Jack ştia adevărul.

— Da, i-am răspuns neliniştită, surprinzând o străfulgerare de melancolie pe chipul lui.

Mi-a făcut semn să iau loc.

— E cazul să bem ceva. Adu-ne nişte şnaps, Joan, te rog.

— Nu-i nici măcar prânzul, a bombănit ea, dar s-a conformat totuşi, deschizând un dulap mare din lemn de nuc.

Hans s-a aşezat lângă mine pe canapea şi m-a privit fascinat.

— Îi semeni leit. Parcă mă întorc în timp când mă uit la tine.

M-am chinuit să zâmbesc, simţind că-mi transpiră palmele.

— Credeam c-ai murit.

Apoi a închis ochii.

— Scuze… Vreau să spun, credeam că bunica ta a murit. Dare…?

Părea să nu mai poată continua.

— E teafără şi nevătămată, i-am spus. Locuieşte în Connecticut. Dar de ce credeaţi că a murit?

Mi-a răspuns fără ocolişuri.

— Pentru că am încercat să iau legătura cu ea după război. Am aflat că locuia la un conac din Anglia. În Surrey, cred că era. Nu mai ţin minte cum se numea.

— Grantchester Hall? i-am sugerat.

A pocnit din degete.

— Aşa. Am stat de vorbă cu o femeie care mi-a spus că April ar fi murit în timpul războiului.

Am încercat să înţeleg ce se întâmplase.

— Se numea Catherine? Lady Grantchester? Şi aţi cerut să vorbiţi cu April?

— Nu ştiu cu cine am vorbit, dar da, am cerut cu April.

Mi-am frământat mintea deja copleşită, încercând să-mi amintesc detaliile din povestea bunicii.

— Cei de la Grantchester Hall nu deţineau toate informaţiile, mă tem. Aveau impresia că April Hughes murise în timpul Blitzului, dar, de fapt, cea care murise era sora ei geamănă, Vivian. April a fost cea care a venit în Franţa drept Simone. Apoi, a supravieţuit războiului şi s-a mutat în America.

Hans şi-a ferit chipul.

— Dar, în toţi aceşti ani, am crezut că murise.

Avea noimă că schimbul de identităţi îl zăpăcise pe Hans. Dar cum de ştia adevărul? Că bunica era April, de fapt?

— Bunica v-a spus numele ei adevărat? am întrebat, dorindu-mi să dau odată de capăt poveştii. Credeam că nu i i-a spus nimănui în afară de soţul ei.

— Nu, nu mi i-a spus niciodată.

— Atunci… de unde ştiaţi?

Joan a venit cu o sticlă de şnaps şi două pahare, pe care le-a trântit pe măsuţa de cafea.

— Doar un pahar, i-a zis apăsat lui Hans, scuturând din deget.

De îndată ce ea s-a făcut nevăzută, Hans a desfăcut sticla şi a clătinat din cap.

— Nu ştie nimic despre asta. Ne-am căsătorit abia în primăvară.

— Sunteţi proaspăt căsătoriţi? am întrebat, cât umplea paharele. Minunat! Cum v-aţi cunoscut?

Hans a terminat de turnat şi a pus la loc dopul.

— Ne tot întâlneam la târgul de sâmbătă şi uite aşa, dintr-una într-alta.

Am zâmbit, în timp ce Hans ridica paharele şi-mi întindea unul.

— Deci, spuneţi-mi, de unde aţi ştiut că numele adevărat al bunicii era April?

— L-am aflat de la un prieten.

— Un prieten?

Când el n-a mai zis nimic, am lăsat paharul pe masă.

— Poate c-ar trebui să mergem la etaj, mi-a zis, încruntându-se. Am ceva care trebuia să ajungă la bunica ta. Atunci poate că vei înţelege. Sper să le mai găsesc.

— Ce anume?

— Nişte obiecte personale.

Hans s-a ridicat.

— Pe aici. Mergem la vânătoare.

Am ieşit în urma lui din salon şi am luat-o pe hol, trecând pe lângă câteva dormitoare. Era un apartament neaşteptat de spaţios şi probabil valora o avere la preţurile de acum.

Hans a deschis o uşă care dădea spre o scară abruptă şi îngustă ce urca până la ultimul etaj, unde erau mai multe camere prăfuite, ticsite de cutii şi mobilă veche, stivuite sub un acoperiş jos de bârne, nu foarte diferit de podul bunicii din Connecticut.

— Îmi cer scuze, mi-a zis Hans, dând un scrin micuţ cu sertare din drum. Sunt prea multe vechituri pe aici, dar nu ştii niciodată când o să-ţi mai trebuiască un lucru.

A trecut în altă cameră, încărcată cu alte „vechituri", iar eu mă ţineam după el. Într-un final, Hans a ajuns în dreptul unei lăzi mari din lemn de cedru şi a deschis-o. A luat la mână ce era prin el – un guler de blană, un radio vechi, nişte aşternuturi şi fotografii înrămate.

Apoi a prins în mâinile mari şi ciolănoase, care-i tremurau, un cufăr mai mic, cu garnituri de alamă. L-am recunoscut imediat.

— De unde îl aveţi?

Am crezut c-o să-mi sară inima din piept.

L-a ridicat şi l-a pus pe un raft aflat în spatele nostru.

— I-a aparţinut unui prieten.

Am clătinat din cap, uluită.

— E acelaşi cufăr pe care îl avea şi bunica în pod, unde am găsit poze cu ea făcute aici la Berlin. E perechea lui.

Plimbându-mi degetele peste încuietoare şi peste plăcuţa de alamă pe care era un domn îmbrăcat în stil Regency, cu joben, aproape că m-a luat ameţeala.

— I-a aparţinut lui Ludwig, am spus.

— Da, a încuviinţat Hans, părând consternat de faptul că ştiam acest lucru.

Am deschis cufărul şi am luat la mână ce era în el – alte poze cu Ludwig şi bunica, diferite de cele pe care le aveam în geantă. Am mai găsit o poză decupată din ziar cu buni cântând pe scenă într-un club de noapte din Berlin, cotoare de bilete de teatru şi o agrafă cu sidef pe care am recunoscut-o din fotografia cu bunica întinsă în pat, în bătaia soarelui.

— De ce a ajuns la dumneavoastră cufărul ăsta? am întrebat.

— Pentru că eu și Ludwig eram prieteni. Și vecini. Locuia vizavi.

Mi-a arătat pe geamul prăfuit și mi-am croit drum pe lângă cutii și scaune să mă uit la clădirea de vizavi. Era imaginea în oglindă a celei în care ne aflam.

— La etajul trei, mi-a zis Hans. Ne jucam cu mingea prin parc și băteam Berlinul pe bicicletă și ne țineam după fete, de când n-aveam mai mult de zece ani.

Părea să-și amintească aceste experiențe cu afecțiune și o melancolie discretă.

— Dar erați evreu, iar Ludwig era nazist, am zis, nereușind să înțeleg pe ce se baza această prietenie, care n-avea nicio noimă pentru mine. De ce ați păstra ceva care i-a aparținut, ca și cum încă îl mai considerați prieten?

— Nu era nazist pe atunci, mi-a răspuns Hans, cu o undă de indignare. Și chiar și după aceea, nu era nazist *de-adevăratelea.*

L-am privit intrigată și am clătinat din cap.

— Nu înțeleg. Ce vreți să spuneți?

— Făcea parte din Rezistența germană. El era Fantoma Cenușie.

Aproape că mi s-a tăiat răsuflarea.

— *Poftim?* Am crezut că dumneavoastră erați Fantoma Cenușie.

— Nu, lumea credea asta doar pentru că eu eram cel care furniza informațiile guvernului britanic, precum și guvernului polonez, dar ele veneau întotdeauna de la Ludwig. El era sursa.

M-a luat cu amețeală, în timp ce mă chinuiam să procesez ce-mi spunea.

— Dar… buni mi-a zis că Ludwig era acolo, la sediul Gestapoului, punându-i întrebări despre Fantoma Cenușie și că n-a făcut nimic să pună capăt torturii când ea n-a vrut să le răspundă.

Hans a scuturat din cap.

— April ar fi murit dacă n-ar fi intrat el în camera aia când a făcut-o. Ea și Deidre ar fi fost executate, iar el o știa. Nu putea să-i dezvăluie nemernicului de Klein că îi pasă de soarta lui April, pentru că altfel n-ar mai fi putut s-o ajute.

— S-o ajute?

— Exact. El m-a contactat pe mine, eu l-am contactat pe Armand, iar Armand le-a cerut celor din SOE să trimită un avion care să le scoată din țară.

M-am uitat consternată la Hans.

— Aţi furat o maşină şi o uniformă de nazist…

— N-a trebuit să le fur, mi-a explicat. Ludwig mi le-a dat. L-am privit cu gura căscată.

— De ce nu i-a spus bunicii treaba asta la Paris? De ce nu i-a dat niciun strop de speranţă? Doar o privire? O şoaptă? Ceva?

— Nu-şi putea asuma riscul. Dacă Ludwig se dădea de gol, April ar fi fost executată. Şi el, la rândul lui.

Am închis ochii şi am oftat, apoi m-am trântit într-un fotoliu cu tapiţeria decolorată.

— Biata buni. A trăit toată viaţa cu gândul că lui nu-i păsa, că a fost un monstru şi că ea a fost o fraieră să-l iubească. Dar n-a fost aşa.

M-am uitat la Hans.

— Ce s-a întâmplat cu el?

Hans a clătinat încet din cap.

— A murit?

Hans a încuviinţat.

— Când? Cum?

Hans m-a privit lung, ca şi cum nu se simţea în stare să vorbească despre asta.

Cine ştie de ce, în loc să aştept să-mi explice, am sărit din fotoliu şi m-am întors unde rămăsese cufărul marinăresc, scotocind prin el şi dând totul la o parte.

Am găsit ce căutam – butonul acoperit de satin. L-am tras într-o parte cu degetul.

Ţac. S-a deschis un sertar.

— Ce-i acolo? m-a întrebat Hans, apropiindu-se.

— E un loc unde se ţin secrete.

Sertarul părea să fie gol, dar eu ştiam unde să caut. Am găsit panglica subţire, exact ca la cufărul din podul bunicii, şi am ridicat blatul. Acolo, sub el, se afla o scrisoare.

36

Dragă April.

L-am rugat pe Hans să-ţi aducă acest cufăr, în caz că mi se întâmplă ceva, pentru că ştii la fel de bine ca mine că cele două piese din set n-ar fi trebuit să fie despărţite niciodată.

În timp ce-ţi scriu aceste rânduri, tu zbori pe deasupra Franţei, în drum spre Anglia. Poate c-ai aterizat deja. Sper că da. Vreau să-mi imaginez că eşti în siguranţă, departe de aici.

Sper că într-o bună zi, în curând, voi putea să-ți spun totul, să mă justific, și mă rog să mă ierți pentru grozăviile care s-au petrecut în Avenue Foch, când n-am putut să te ajut sau să-ți spun că te iubesc. Să văd durerea, și apoi ura din ochii tăi a fost cea mai cruntă experiență din viața mea. Voiam să-l omor pe Klein pe loc, cu mâinile goale, pentru ce ți-a făcut și pentru că m-a obligat să mă transform în așa ceva sub ochii tăi, dar, dacă n-aș fi făcut asta, ne-ar fi omorât pe amândoi și voiam ca tu să scapi cu viață.

Mi-aș fi dorit să fi știut despre fiul nostru. Poate dacă ar fi existat vreo cale de a mă contacta…

Dar nu-mi permit să mă gândesc la ce-ar fi putut să fie sau să mă întreb dacă am luat deciziile bune. Îți jur că de multe ori am vrut să mă lepăd de uniforma asta și să vin să te caut, dar ce-am fi făcut apoi? Cum puteam fi fericiți într-o lume plină de ură și brutalitate? Mi s-a oferit prilejul să subminez acea lume din interior și am fost convins întotdeauna c-o să mă înțelegi cândva, când ne vom regăsi. Doar că nu mă așteptam să se întâmple azi, sub ochii Gestapoului.

Te iubesc și vreau să fii fericită, într-o lume liberă. Dacă supraviețuiesc acestui război, o să găsesc o cale de a mă regăsi cu tine și fiul nostru. Nu știu dacă mă vei putea ierta, dar sper că măcar mă vei vedea așa cum sunt cu adevărat.

Cu dragoste, al tău pe veci.

Ludwig

Mi-au dat lacrimile și mi s-a pus un nod în gât în timp ce mă așezam din nou în fotoliu, șocată de această scrisoare intimă, rătăcită și ferecată atâția ani într-un pod din Germania. Bunica nu aflase niciodată adevărul. Trăise aproape șaptezeci de ani cu gândul că se lăsase amăgită de dragoste, dar nu fusese așa, iar omul acesta pe care îl crezuserăm cu toții inamicul – un om despre care se credea c-ar fi fost sedus de propaganda nazistă – fusese de la bun început membru al Rezistenței.

Mi-am șters lacrimile și m-am uitat la Hans.

— De ce nu i-ați spus adevărul în noaptea aia, înainte să se urce în avion? Știați că Ludwig și-a riscat viața s-o salveze și că încă o mai iubea. De ce i-ați ascuns treaba asta?

— M-a pus să promit că n-o să-i spun nimic, pentru că se temea că April n-o să vrea să se urce în avion – c-o să rămână în Franța și-o să încerce să-l regăsească. Și știa că era pus sub urmărire.

— Totuși, ați fi putut să-i spuneți *asta.* Să-i dați o speranță, înainte

să se întoarcă acasă.

Hans a clătinat din cap, cuprins de regrete.

— Mi-aș fi dorit s-o fi făcut. De-aș fi știut… Am regretat toată viața și acum mă apasă însutit mai mult, știind c-a supraviețuit. Mereu mi-am imaginat că s-au regăsit după război, într-un loc mai bun, și că nu mai existau secrete între ei. Nu mai existau războaie. Nici cruzime.

Am recitit scrisoarea și m-am ridicat.

— Trebuie să vadă scrisoarea asta.

Hans stătea cu privirea în pământ, masându-și pieptul, de parcă îl durea.

— Îmi pare foarte rău, a zis. Am dezamăgit-o pe bunica ta și l-am dezamăgit pe Ludwig. Ar fi trebuit să mă străduiesc mai tare s-o găsesc și să-i dau asta. N-ar fi trebuit să mă resemnez cu gândul c-a murit.

S-a așezat în fotoliu.

— Nu aveați de unde să știți, i-am zis, lăsându-mă pe vine în fața lui și atingându-i brațul. Întreaga situație era nespus de complicată.

A încuviințat, dar știam că avea să trăiască toată viața cu regretul ăsta.

— Dar ce s-a întâmplat cu Ludwig? Cum a murit?

Hans și-a ridicat ochii uzi de lacrimi spre mine.

— A doua zi, după ce le-am scos pe Deidre și April din Franța, Gestapoul l-a arestat. Nu știu cum au aflat, mai exact, că era implicat în ambuscada asupra dubei. Eu apucasem să duc mașina și uniforma înapoi până să se lumineze de ziuă și nimeni nu părea să se fi prins. Dar, cumva, au aflat și cred că știa și el. De-asta m-a pus să-i promit c-o să-i duc cufărul lui April. Desigur, nu știam de scrisoare.

Hans s-a oprit și a schițat o grimasă, îndurerat de ce-și amintea.

— Naziștii erau agitați din cauză că Aliații se apropiau de Paris. Arestau membrii Rezistenței pe capete și a fost măcel. Din câte am reușit să aflu, Gestapoul l-a împușcat la sediul din Paris, după ce l-au interogat și torturat o noapte întreagă. Cred că, până la urmă, când și-a dat seama că n-o să-l elibereze, a recunoscut că era Fantoma Cenușie, să se asigure că nu mai caută pe altcineva și ca să mă protejeze pe *mine,* pentru că eu eram cel pe care-l bănuia toată lumea. Au distrus majoritatea documentelor cu privire la existența și realizările lui în perioada războiului, pentru că era o rușine că unul dintre ofițerii marcanți ai lui Hitler îi trădase. Iar țara ta n-a vrut să recunoască meritele unui soldat german și contribuția lui. Aveați propriii voștri eroi pe care să-i

celebraţi.

— Dar n-ar fi trebuit să fie uitat, i-am zis pe un ton tăios lui Hans. De ce n-aţi făcut public ce ştiaţi? Merita să fie apreciat cumva. Şi era prietenul dumneavoastră din copilărie – un om care şi-a riscat viaţa pentru a le dărui o lume liberă celorlalţi.

— Când s-a sfârşit războiul, voiam doar să uit. Cu toţii voiam să lăsăm în urmă trecutul.

M-am cutremurat, pentru că bunica rostise aceleaşi cuvinte după ce retrăise toate ororile din trecut. M-a mustrat conştiinţa pentru că-l judecasem pe omul ăsta, care îşi riscase şi el viaţa în numele libertăţii şi care o salvase pe bunica de la moarte sigură. Cum aş fi putut să înţeleg ce simţise sau ce trebuise să facă spre a supravieţui, după toate astea?

Hans era tras la faţă şi citeam în ochii lui că se învinovăţeşte.

— Îmi cer iertare, am spus. Nu aveam dreptul să spun asta. Nu e vina dumneavoastră şi vă sunt recunoscătoare că aţi păstrat cufărul atâta timp şi că mi l-aţi arătat. Îmi daţi voie să-l iau cu mine în America? Aş vrea să i-l dau bunicii. Ar însemna foarte mult pentru ea.

— Desigur, mi-a spus, cu chipul înnegurat de jale. Şi spune-i că-mi cer iertare.

— Nu e nevoie. A avut o viaţă bună. Şi poate c-a fost mai bine aşa – că n-a ştiut –, pentru că a putut să meargă înainte.

— Mă bucur.

— Mi-a vorbit cu afecţiune despre dumneavoastră, i-am spus, vrând să mă asigur că nu se va învinovăţi pentru nefericirea altcuiva. I-aţi salvat viaţa în noaptea aia, când v-aţi asigurat c-o să urce în avion. Şi probabil că aveaţi dreptate. N-ar fi plecat dacă ştia adevărul. Ar fi rămas în Franţa. Vă sunt recunoscătoare pentru că n-aţi lăsat-o să facă asta.

S-a aplecat spre mine şi m-a sărutat pe obraz.

— Îi semeni foarte tare, să ştii. La fel de neînfricată şi bună la suflet.

— Mulţumesc.

Era cel mai mare compliment pe care mi l-ar fi putut face cineva.

Întorcându-mă, am pus scrisoarea la loc sub blatul sertarului secret şi l-am închis. Apoi am luat cufărul şi am coborât din podul casei lui Hans.

La scurt timp după aceea, mă întorceam cu taxiul la hotel şi l-am sunat pe Geoffrey de pe mobil, pentru că îi promisesem să-i spun ce voi afla după discuţia cu Hans.

S-a dovedit că aflasem o mulţime de lucruri şi de-abia aşteptam să i le spun.

37

Avionul imens a aterizat pe JFK în dimineaţa următoare, la patru şi un pic, şi am trecut de vamă ducând în valiza de mână cufărul lui Ludwig. După douăzeci de minute, am ajuns la caruselul de bagaje şi l-am îmbrăţişat pe tata, care venise din Connecticut să mă aştepte.

Încă nu-i spusesem despre scrisoare sau cufăr. Nu era genul de veste pe care să i-o dau la telefon sau pe mail. M-am gândit că avea dreptul să le vadă cu ochii lui, aşa că i-am explicat doar că găsisem răspunsurile pe care le căutam şi că o să i le împărtăşesc la întoarcere.

Aşa că iată-mă, nouă ore mai târziu, pe scaunul din dreapta. Am scos cufărul din valiză şi l-am luat în poală, în timp ce tata se urca la volan.

— Ce-i ăla? m-a întrebat, privindu-mă nedumerit, până să apuce să bage cheia în contact.

— E exact ce crezi că este. Când am ajuns la Berlin, m-am întâlnit cu Hans Buchmann, omul pe care-l credeam Fantoma Cenuşie.

— Şi el ţi l-a dat? E exact ca al bunicii.

— Da, şi nu e o coincidenţă. Hans l-a cunoscut pe Ludwig. Au fost prieteni din copilărie şi mi-a spus că Ludwig nu era cine credeam noi c-ar fi. Deloc. A fost un om bun, tată. A luptat împotriva lui Hitler, nu de partea lui.

Tata s-a întors un pic în scaun, ca să mă vadă mai bine.

— Nu înţeleg. Ce vrei să spui?

— Făcea parte din Rezistenţa germană, i-am explicat. Dar n-a ştiut nimeni, în afară de Hans.

Tata a încreţit fruntea, nedumerit.

— Făcea parte din *Rezistenţă?*

— Da.

— Cum ai aflat treaba asta?

— Când am fost să-l vizitez pe Hans la Berlin, încă avea cufărul. L-a ţinut în pod atâţia ani.

M-am oprit, amintindu-mi primele momente petrecute cu Hans.

— Când m-a văzut, a crezut că sunt buni. A zis că-i semăn leit.

— Aşa e. Semănaţi foarte mult.

Tata mă privea aproape hipnotizat, procesând vestea.

Mi-am lăsat mâinile pe capacul cufărului şi l-am deschis.

— Uite ce e în el.

M-am întors spre tata şi l-am lăsat să cotrobăie printre amintirile păstrate de Ludwig – fotografiile şi poza decupată din ziar cu buni pe scenă.

— Ia te uită, a exclamat tata fascinat.

N-am zis nimic, lăsându-l să ia la mână fotografiile şi să studieze cotoarele de bilete de la teatru şi cinema.

— E evident că a ţinut la ea, a spus, dacă a păstrat toate astea. Dar nu-l scuză pentru ce s-a întâmplat la sediul Gestapoului. Nu pot să-l iert pentru asta – pentru că a îngăduit să fie torturată. E mama mea şi mă termină când mă gândesc ce i-au făcut.

— Şi pe mine, am încuviinţat, dar *a ajutat-o,* tata. El a fost cel care a organizat ambuscada asupra dubei. El a pus totul la cale ca să fie salvată şi bunica n-a aflat doar pentru că Ludwig se temea că n-o să se mai urce în avion dacă descoperea adevărul. Şi probabil că avea dreptate. N-ar mai fi urcat în avion. Ar fi rămas în Franţa, încercând să-l regăsească, şi şi-ar fi pus viaţa în joc. Ar fi putut fi ucisă.

Tata a rămas cu gura căscată şi m-a întrebat, bâlbâindu-se de emoţie:

— El a făcut toate astea? Dar ce s-a întâmplat cu el?

Mi-am plecat privirea.

— Îmi pare foarte rău, tată. Mă doare sufletul să îţi dau vestea asta, dar n-a supravieţuit războiului. Cumva, au aflat ce-a făcut şi a fost arestat a doua zi. Hans mi-a spus c-a fost executat la sediul Gestapoului. Probabil că s-a întâmplat cu doar câteva zile înainte de sosirea Aliaţilor şi capitularea nemţilor. Dacă ar mai fi rezistat doar un pic…

Tata a strâns volanul în mână şi şi-a sprijinit capul de spătar. Un lung răstimp, a rămas încremenit, clipind mărunt, ca şi cum nu-i venea a crede.

— Mai e ceva, am zis.

— Altceva?

— Da.

— Câte veşti mai sunt?

Mi s-a pus un nod în gât, dar m-am silit să continui povestea.

— I-a scris o scrisoare bunicii şi a ascuns-o în compartimentul secret.

Am găsit butonul, l-am apăsat şi am deschis sertarul.

— Cred c-ar trebui s-o citeşti şi apoi ar fi cazul să ne întoarcem

acasă cu toate lucrurile astea și să i le arătăm lui buni.

Am tras de panglică, am scos scrisoarea și i-am întins-o tatii. El a desfăcut-o și a început să citească.

Odată ce a terminat, lacrimile îi șiroiau pe față.

— Doamne sfinte!

I-am strâns umărul.

— Îmi pare foarte rău. Mi se rupe inima. Pentru voi toți. N-a mai apucat să te cunoască, iar bunica n-a aflat niciodată adevărul. A trăit toată viața de-atunci cu gândul că nu-i păsa de ea, că era un om fără inimă, care a trădat-o și că s-a înșelat în privința lui când s-a îndrăgostit de el. Dar nu s-a înșelat. Tatăl tău adevărat a fost un om minunat.

Tatii i s-a frânt glasul și i-au dat din nou lacrimile.

— Mi-aș fi dorit să-l fi cunoscut Dar n-am mai avut prilejul.

A început să plângă și am așteptat fără să-l zoresc până s-a descărcat de toată jalea căreia trebuia să-i dea glas, plângând și eu când l-am văzut cât suferă.

— Jack mi-a fost un tată minunat, a spus, cutremurat de durere, și n-o să regret niciodată că el m-a crescut, dar mi-aș dori…

— Știu, tată. Știu.

S-a aplecat spre mine și ne-am îmbrățișat.

După o clipă, s-a tras înapoi și s-a străduit să se adune. A scos o batistă din buzunar și și-a șters obrajii uzi, apoi și-a suflat nasul.

— Ești sigură c-ar trebui să-i arătăm scrisoarea asta? întrebarea m-a izbit în plin.

— Da, desigur. De ce? Tu nu ești de acord?

— Nu știu. Săptămâna asta, de când ai plecat, parcă a revenit la normal, n-a mai pomenit de trecut. A fost fericită toată viața, Gillian. A fost fericită cu Jack. Mereu a considerat că el a fost un om mai bun, cel cu care-i fusese scris să fie. Dar, dacă citește scrisoarea asta, s-ar putea să aibă regrete. Poate c-o să-i pară rău că s-a urcat în avion. Poate c-o să se învinovățească pentru că n-a avut încredere în Ludwig. Pentru că n-a încercat să-l salveze cumva.

M-am uitat în gol o clipă.

— Nu e ca și cum nu m-aș fi gândit la asta. Dar cred totuși că trebuie să afle adevărul.

Tata era pământiu la față.

— Crezi c-o să-i fie mai bine dacă îl află?

Am inspirat adânc, încercând să mă liniștesc.

— Da. E o femeie puternică. Şi, dacă aş fi în locul ei, eu aş vrea să ştiu. M-ar ajuta să-mi găsesc pacea, cumva.

Tata a căzut pe gânduri şi n-a mai zis nimic o bună bucată de vreme. Apoi a pornit maşina.

— Hai să mergem acasă. Ne hotărâm pe drum ce-o să facem.

Uitându-mă la cufărul marinăresc pe care-l ţineam în poală, mi-am plimbat degetele pe plăcuţa de alamă pe care era gentilomul îmbrăcat în stil Regency, cu joben. Apoi mi-am amintit povestea pe care ne-o spusese buni, despre cum se întâlniseră ea şi Ludwig la târgul de antichităţi din Bordeaux.

Care era probabilitatea să dea nas în nas în ziua aia? Şi cât de incredibil era ca eu să ajung în podul casei lui Hans, după zeci de ani, şi să recuperez acest obiect important din trecut. Puteţi să mă consideraţi sentimentală, sau superstiţioasă, dar nu puteam să cred altceva decât că totul se întâmplă aşa cum e scris să se întâmple. Bătusem drumul până în Europa în căutare de răspunsuri şi acum mă întorceam în Statele Unite, aducând cu mine scrisoarea lui Ludwig. De bună seamă, îi fusese scris dintotdeauna să ajungă la bunica. Dar nu mai devreme de acest moment.

Aşa că nu puteam s-o fac pierdută pur şi simplu. Mi s-a părut c-ar fi fost o mare nedreptate. Că aş fi negat astfel existenţa destinului, precum şi a tuturor forţelor misterioase din lume. Şi voiam să cred în mister. Voiam să cred că, până la urmă, universul se va îngriji de noi şi vom ajunge fix unde ne e scris să ajungem.

*

Când am intrat pe uşă, buni era aşezată în fotoliul bunicului Jack, tricotând ceva dintr-o lână roşu-aprins.

— Gillian! m-a întâmpinat zâmbind.

A lăsat andrelele deoparte şi s-a ridicat să-mi iasă înainte. Am îmbrăţişat-o cu toată dragostea pe care o simţeam.

— Ce mă bucur că m-am întors, am spus. M-am simţit minunat.

M-a privit în ochi.

— Văd că eşti fericită. Arăţi mult mai bine ca înainte. Ţi-a prins bine plecarea. Vino să-mi povesteşti tot.

M-a luat de mână şi m-a condus spre canapea, în timp ce tata îmi ducea geamantanul la etaj.

M-am aşezat şi am început să turui despre prima parte a călătoriei.

— A fost incredibil la Londra. Am vizitat Kensington Palace și Turnul Londrei, m-am plimbat peste tot cu metroul.

— E un oraș frumos, a încuviințat buni.

— Așa e. Și m-am dus pe Craven Street. Am văzut zona unde ai locuit. Știai că a locuit și Benjamin Franklin pe strada aia la un moment dat?

Observasem o placă comemorativă pe una dintre casele mai vechi, în stil georgian, aflate în apropierea adresei ei de odinioară.

— Nu știam.

Mi-a pândit expresia, așteptând să vadă ce mai spun. Aveam senzația că bănuia deja c-am investigat un pic și că se aștepta să-i zic. La cum o știam, probabil că așa ar fi procedat și ea în locul meu.

— Și… i-am făcut o vizită lui Daphne, i-am spus fără ocolișuri.

— Lui *Daphne.*

Buni a închis ochii și a dus mâna la inimă.

— Mă gândeam eu că o să faci asta.

— Serios?

— Sigur că da.

Mi-a întâlnit privirea.

— Draga de Daphne. A trecut prea mult timp. Cum o mai duce?

— E foarte bine. Locuiește într-o vilă superbă din Chelsea, cu fiul și nora ei. S-ar părea că s-a măritat cu un magnat din domeniul imobiliar, originar din Canada, după război și au avut trei copii. A lucrat ca profesoară o vreme.

— Asta știam, mi-a zis buni. Dar nu știam de copii.

Am povestit o vreme despre viața lui Daphne din anii ’40 încoace și i-am pomenit de Geoffrey, nepotul lui Daphne. I-am zis că luaserăm prânzul împreună.

— Era arătos? m-a întrebat în treacăt.

— Da, cred că da.

— Ooo.

Am râs înfundat și i-am zis:

— Ia-o mai ușor, buni. A fost doar un prânz. Dar m-a ajutat cu ceva important, despre care trebuie să-ți povestesc. Și sper că fac bine împărtășindu-ți asta. Nu vreau să te superi pe mine.

Tata a intrat în cameră chiar atunci.

— Bună, tată. Mă pregăteam să-i spun lui buni ce am aflat după ce am vizitat-o pe Daphne.

EI s-a așezat în fotoliu și a încuviințat.

Mi-am întors atenția spre buni.

— Nu ți-am spus înainte, dar n-am plănuit să merg doar la Londra. Am rezervat și un zbor spre Berlin, pentru că voiam să aflu ce s-a întâmplat cu Ludwig. Și știu că n-ai mai vrut să vorbești despre el, dar era bunicul meu și trebuia să aflu.

Bunica a rămas încremenită, cu o expresie preocupată.

Strângându-i amândouă mâinile, am continuat.

— Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-l caut pe Hans Buchmann, pentru că m-am gândit că m-ar putea ajuta sau măcar îndruma. E cel pe care l-ai cunoscut drept Fantoma Cenușie și mai trăiește și azi.

Bunica s-a luminat la auzul veștii.

— Serios? Doamne sfinte!

— Da, și i-am făcut o vizită. Părea să fie bine, s-a căsătorit de curând cu o femeie pe care a întâlnit-o la un târg din oraș. O cheamă Joan și păreau fericiți.

— Minunat.

Am sesizat o undă de agitație în tonul bunicii. Mi-am dat seama că o neliniștea ce-aș putea spune în continuare.

— Mi-a spus niște lucruri, buni – lucruri pe care vi le-a ascuns chiar și ție și lui Daphne, pe vremea când lucrați împreună în Franța.

— Ce fel de lucruri?

Eu și tata ne-am privit complice și apoi s-a dus să ia cufărul lui Ludwig rămas în geanta mea de mână, în dreptul ușii de la intrare.

— Mi-a spus, am continuat șovăind, că el și Ludwig se cunoșteau, din copilărie. Au crescut pe aceeași stradă și se jucau împreună.

Buni s-a strâmbat, nemulțumită de ce auzea.

— Poftim? N-am știut.

— Nu. Era secret. Dar mai e ceva, și am făcut o pauză, continuând agale. Au făcut parte amândoi din Rezistența contra naziștilor, încă dinainte să înceapă războiul. Și, când Hans s-a dat la fund, Ludwig a făcut contrariul, s-a înrolat în Wehrmacht.

Buni m-a privit consternată, dar mi-am impus să continui povestea.

— Hans nu era Fantoma Cenușie, de fapt, buni. Era doar un mesager. Ludwig era cel care furniza toate informațiile despre mișcările trupelor germane, printre altele. *El* era Fantoma Cenușie.

S-a lăsat în scaun şi am simţit reverberând în aer intensitatea şocului.

— Nu, nu se poate să fie adevărat.

— Ba este.

— Dar Hans…

— Hans era spion, exact ca tine. Nu şi-a dezvăluit niciodată adevărata identitate. Se pricepea să ţină secrete. Ca şi Ludwig, s-ar părea.

Ştiam că nu-l poate învinovăţi pentru asta, când toată viaţa ei se baza pe o minciună şi-şi ascunsese adevărata identitate, chiar şi faţă de propria ei familie.

Buni părea năucită, uluită. Parcă nu mai avea stare.

— Ce voiam să ştii… i-am zis stingherită, e că nici Hans, nici Armand nu au pus la cale să te salveze din duba care se îndrepta spre Ravensbrück. Ludwig a fost cel care a organizat totul.

A clătinat din cap, ca şi cum nu-i venea a crede.

— Nu…

— El e cel care l-a contactat pe Hans cu informaţii despre tine şi Daphne. El i-a dat lui Hans maşina şi uniforma nazistă şi datorită lui ai fost salvată.

Bunica a rămas încremenită, cu buzele întredeschise din cauza şocului, cu fruntea încreţită, şi am început să mă întreb dacă făcusem o prostie – dacă greşisem spunându-i adevărul.

Tata s-a apropiat de ea, ţinând cufărul în braţe, şi i l-a înmânat.

— Gillian ţi-a adus ăsta.

Buni s-a holbat la cufăr, de parcă ar fi apărut din senin.

— De unde îl ai?

— Hans mi l-a dat, i-am explicat. Ludwig i l-a dat lui după plecarea ta din Franţa şi l-a rugat să ţi-l trimită. A încercat, dar, când a dat de urma lui April Hughes în Anglia, i s-a spus că murise, cum credea toată lumea la momentul respectiv. Credeau că Vivian era cea care supravieţuise.

Buni a întins mâna spre cufăr şi tata i l-a pus în poală.

Preţ de minute bune, şi-a lăsat degetele să alunece pe fiecare detaliu – lemnul vechi, garniturile de alamă, plăcuţa pe care era gravat gentilomul cu joben. În cele din urmă, l-a desfăcut şi a luat la mână ce era în el, ca hipnotizată, ca şi cum era sub puterea unui vis.

— Aici sunt eu la cel mai exclusivist club de noapte din Berlin, mi-

a spus, întinzându-mi poza decupată din ziar. Am fost un soi de celebritate, știi. Pentru scurt timp.

— Arăți superb.

A studiat, pe rând, fiecare fotografie cu ea și Ludwig, vorbind în surdină.

— Îmi amintesc când am făcut poza asta. Și pe asta. Îmi amintesc foarte limpede totul, chiar și după atâția ani.

— Buni, i-am zis, strângându-i mâna, încercând s-o pregătesc sufletește. Mai e ceva. Ți-a lăsat o scrisoare.

M-a privit aproape absentă și nu eram sigură că pricepea ce-i spun, dar probabil că m-a înțeles foarte bine, pentru că a căutat imediat butonul care declanșa sertarul secret. Fără ezitare, a tras de panglică spre a ridica blatul sertarului și a descoperit scrisoarea.

*

În viața mea n-am văzut-o pe bunica – sau pe oricine altcineva – plângând atât de amarnic. Plângea în hohote, cuprinsă de o disperare profundă, încovoiată de jale pe canapea. Mi s-a rupt sufletul la vederea ei.

Când s-a adunat în sfârșit, mi-a strâns mâna.

— Cum a murit? Știi?

I-am explicat că fusese arestat și interogat în ziua de după evadarea ei și că fusese executat cu puțin înainte de eliberarea Parisului.

Hohotele de plâns s-au întețit și s-a îndoit de spate, ascunzându-și fața în mâini. Eu și tata nu puteam decât s-o privim dezarmați, așteptând să se descarce de toată jalea, să treacă durerea cea mare.

După câteva minute, s-a oprit din plâns, s-a liniștit și și-a suflat nasul. I-am mai întins un șervețel și și-a șters lacrimile.

— Ești bine? am întrebat-o.

— N-am nimic.

Dar s-a ridicat, strângând scrisoarea la piept.

— Trebuie să fiu singură o vreme.

S-a îndreptat grăbită spre scară, a urcat în camera ei și a închis ușa.

M-am uitat imediat la tata.

— N-a decurs prea bine. Crezi c-o să-și revină?

— Lasă-i un pic de timp. A fost un șoc groaznic.

M-am sprijinit de canapea și m-am întrebat din nou dacă greșisem arătându-i scrisoarea. Poate că tata avusese dreptate. Poate că

ar fi fost mai bine dacă nu afla niciodată.

*

Cam la o oră după asta, tata a venit la mine în bucătărie, unde tocmai făceam pâine prăjită.

— Știi, a început, m-am gândit la niște treburi.

M-am întors spre el și m-a studiat îngândurat.

— Toată povestea asta m-a făcut să înțeleg că viața e plină de dureri și încercări și că unele sunt nespus de tragice. Dar trebuie să găsim cu toții o cale de a merge înainte. Trebuie să înțelegem că n-o să fie mereu la fel de greu și că viața o să ne aducă din nou și lucruri bune.

S-a oprit și a înghițit în sec.

— Ce încerci să spui, tată?

Și-a dres glasul și a luat-o de la capăt.

— Gillian… ce s-a întâmplat cu mama ta a fost groaznic și știu că ți-am mai spus că n-a fost vina ta. Dar mai e ceva.

Și-a lăsat privirea în pământ.

— Sunt la fel de vinovat, pentru că te-am lăsat singură cu ea când aveai parțial a doua zi. Și, chiar dacă te-ai fi dus la bibliotecă și ar fi rămas în grija mea, probabil că s-ar fi întâmplat același lucru, pentru că nu era ceva neobișnuit pentru mama ta să stea mai mult în baie. Eu unul cu siguranță n-aș fi verificat din cinci în cinci minute să văd ce face.

S-a apropiat de mine și m-a luat de mână.

— Și vreau să-ți mulțumesc pentru tot ceea ce ai făcut – pentru că ai pus atâta suflet și pentru că ai bătut drumul până în Europa să afli adevărul despre Ludwig, pentru noi toți. Mai ales când aveai propriile tale probleme. Ai făcut față situației ca o femeie puternică și neînfricată, așa cum ești de fapt, și niciodată n-am fost așa mândru cum sunt acum. Mama ta ar fi fost și ea mândră de tine. Sunt sigur că e mândră, oriunde ar fi.

Mi s-a pus un nod imens în gât. N-am putut decât să-i zâmbesc printre lacrimi tatii, să mă agăț cu brațele de gâtul lui și să mă las alinată de cuvintele lui – cuvinte pe care tânjeam de mult să le aud.

— Mulțumesc, tată. Asta înseamnă foarte mult pentru mine.

În momentul ăla, parcă mi s-a luat o piatră de inimă și am simțit, pentru prima dată, că mama nu mai trebuia să fie cu ochii pe mine. Poate că de-acum avea să-și găsească în sfârșit odihna.

*

Mai târziu, în timp ce mă uitam la televizor cu tata în camera de

zi, am auzit scârţâit de podele la etaj şi cum se trăgea apa.

— S-a trezit, i-am şoptit tatii, aplecându-mă în scaun cu urechea ciulită. Cred că o să coboare.

Într-adevăr, buni s-a ivit în camera de zi, în halat şi papuci, cu ochii roşii şi umflaţi de plâns.

— Mi-am revenit, a zis.

Niciunul dintre noi nu ştia ce să-i spună când s-a aşezat în balansoarul de lângă televizor, uitându-se absentă la meciul de baseball pe care-l urmăream. Se legăna în balansoar, cu privirea pierdută în gol.

— Te rog să mă ierţi, buni, i-am zis, când nu mai suportam tăcerea. Poate că n-ar fi trebuit să-ţi arăt scrisoarea aia. Nu eram sigură…

S-a întors spre mine.

— Ai făcut ceea ce trebuia, Gillian. Îţi sunt recunoscătoare pentru asta. Doar c-a fost un şoc pentru mine. Atâta tot.

— E de înţeles, i-a zis tata.

Bunica s-a legănat în continuare în balansoar.

— Deci acum ştii, am spus. Eşti sigură c-o să te împaci cu gândul?

A căzut pe gânduri o clipă, apoi şi-a rezemat capul de spătar şi a închis ochii.

— Când am citit scrisoarea aia, m-am învinovăţit pentru că n-am văzut adevărul, pentru că n-am ştiut ce era în sufletul lui Ludwig în ziua aia, în sala de interogatoriu.

— Dar asta *a vrut* el, am zis. L-a pus pe Hans să-i promită că n-o să-ţi spună, pentru că se gândea că, dacă aflai, nu te-ai mai fi urcat în avion.

— Avea dreptate, a încuviinţat imediat. Mă cunoştea foarte bine. Nu aş mai fi urcat. Dar, pe undeva, mi-aş fi dorit să mă fi lăsat pe mine să aleg.

S-a oprit din legănat.

— Şi totuşi… pe de altă parte, mă bucur că n-a făcut-o.

A rămas din nou cu privirea pierdută.

— Deşi, poate că eu şi Hans am fi găsit o cale de a-l salva. Poate c-am fi reuşit să pătrundem în sediul Gestapoului…

A clătinat din cap.

— Probabil c-am fi fost ucişi amândoi.

— De n-ar fi fost arestat… Aliaţii erau atât de aproape. La doar câteva zile după asta, armata germană din Paris s-a predat.

Buni a reflectat la spusele mele, oftând din rărunchi.

— Ne-am putea pierde minţile cu toţii gândindu-ne la ce-ar fi putut să fie. Dar lucrurile se întâmplă aşa cum se întâmplă şi n-are rost să-ţi mai doreşti să schimbi trecutul.

Ce s-a întâmplat nu mai poate fi desfăcut şi nu putem face absolut nimic în privinţa asta.

Mi-am lăsat privirea în jos, abătută.

— Da, asta-i viaţa, cred.

După un minut, mi-am ridicat privirea.

— Dar măcar ştii adevărul acum. Şi n-a fost o iluzie, buni. N-a fost o greşeală să-l iubeşti.

Am citit în ochii ei că jarul acelei iubiri nu se stinsese nici acum.

— Toată viaţa, ne-a zis, am încercat să-l urăsc.

S-a întors un pic în balansoar să se uite cu subînţeles la tata.

— Dar, drept să-ţi spun, Edward, de fiecare dată când mă uitam la tine, îl vedeam pe el. Mai ales în postură şi în expresii. Până şi felul cum ţineai creionul în mână îmi amintea de el. Şi râsul tău… în acele momente, îl vedeam pe omul bun de care-mi aminteam, nu pe nazistul fără inimă pe care l-am întâlnit în ziua aia la sediul Gestapoului. Bărbatul acela era un necunoscut. Un străin, care n-avea nimic de-a face cu mine sau cu tine.

A rămas pe gânduri o bună bucată de vreme, văzând cu ochii minţii scene din trecut.

— Ştiţi, îmi amintesc când m-a obligat să plec din Paris şi să-l las în urmă. Tocmai se întorsese acasă după ce stătuse o zi întreagă să securizeze o clădire – ce-o mai fi însemnat şi asta – şi era dat peste cap. Şi-a turnat ceva de băut şi îmi amintesc foarte limpede ce mi-a spus: „Toată treaba asta n-o să fie spre binele francezilor. De-asta trebuie să pleci. Nu vreau să vezi ce-o să se întâmple aici". Acum îmi dau seama că nu voia să văd ce rol avea să joace el. Ce avea să fie obligat să facă.

— Probabil că i-a fost foarte greu, am spus.

— Sunt sigură că i-a fost. Dar acum simt în sfârşit că pot să spun sincer ce simt. Jack n-a ştiut niciodată, dar l-am purtat mereu în suflet pe Ludwig aşa cum mi-l aminteam, pe bărbatul pe care l-am iubit cândva – ca şi pe sora mea – şi încă îl port. La urma urmelor, mi te-a dăruit pe *tine.*

Tata şi-a lăsat capul în jos, plângând înfundat.

— Aşa că acum poţi să accepţi în sfârşit lucrul ăsta, i-am zis,

strângându-i mâna. Chiar a fost dragostea vieţii tale.

Buni s-a uitat fulgerător la mine.

— 0, nu, Gillian. L-am iubit, dar dragostea vieţii mele va fi întotdeauna bunicul Jack.

— Dar am crezut că…

— Nu. Ludwig m-a distrus în sala aceea de interogatoriu, dar Jack a fost cel care m-a ajutat să mă vindec. Şi nu m-a dezamăgit niciodată. Am fost căsătoriţi mai bine de cincizeci de ani şi mi-a fost mereu alături, aşa cum îmi e şi acum, zi de zi. îl simt aici, a spus, ducându-şi pumnul la inimă. Şi cred sincer că asta şi-ar fi dorit Ludwig – să fiu fericită. De-asta s-a asigurat că o să mă urc în avion. Voia să trăiesc şi mă bucur că am aflat în sfârşit. îl voi iubi mereu pentru asta. Dar Jack e adevărata mea iubire. Cel care mi-a fost partener de nădejde, zi de zi.

Stând în camera de zi îmbietoare, în seara aceea rece de noiembrie, mi-am amintit de copilărie şi de nenumăratele rânduri când vizitasem casa aceasta fericită şi plină de dragoste, în care buni ne cânta la pian şi ne făcea prăjituri. De fiecare dată ne întâmpinau arome delicioase când ajungeam. Bunicul Jack îmi arătase cum să ridic cortul şi să fac un foc de tabără în curtea din spate. Jucam cărţi împreună şi mă lua cu el la pescuit.

Închizând ochii, mi l-am imaginat pe Ludwig în haine de zi cu zi – blugi şi o cămaşă în carouri –, străbătând de unul singur o pajişte înmiresmată, purtând-o pe bunica în suflet Mi l-am imaginat în sala de interogatoriu, după arestare, şi mi-am închipuit la ce fusese supus.

„Te iubesc, April, şi vreau să fii fericită, într-o lume liberă". În cele din urmă, îşi jertfise viaţa pentru bunica – murise de dragul ei – şi, prin acest sacrificiu, ne dăruise totul.

EPILOG

Şase luni mai târziu

În timp ce avionul îşi începe ascensiunea, soarele tocmai dispare la orizont, iar cerul este un spectacol orbitor de lumină şi culoare. Ne înclinăm spre stânga şi mă aplec spre geam să privesc New York-ul de sus. Ne avântăm şi mai sus şi, în cele din urmă, luminile de la sol se văd doar ca nişte steluţe care licăresc.

Simt o tristeţe trecătoare pentru toate momentele din viaţa mea care n-au decurs cum aş fi dorit – moartea mamei, relaţia tensionată pe care am avut-o cu tata mulţi ani după aceea şi infidelitatea lui Malcolm. Mă gândesc la cei doi ani pe care i-am petrecut împreună în

apartamentul lui luxos, cu vedere spre Central Park. S-a sfârşit – viaţa aceea elegantă, scăldată în râuri de şampanie – şi nu mă mai doare când mă gândesc că m-a înşelat. Mi se pare un lucru mărunt, ca luminiţele de la sol, care se îndepărtează şi se estompează pe măsură ce ne înălţăm pe cerul nopţii.

Când ajungem la altitudinea de zbor, se aude un ţiuit şi se stinge semnalul luminos de prindere a centurilor. Orice regret legat de greşelile trecutului se risipeşte pe loc, spre a fi înlocuit de un val de emoţie când mă gândesc la ce mă aşteaptă dincolo de ocean.

A venit primăvara şi la Londra probabil c-au început să înflorească narcisele.

Îmi las capul pe spate şi îmi imaginez Tamisa şi cum se va vedea Tower Bridge din camera de hotel în care voi sta săptămâna asta, vizavi de apartamentul lui Geoffrey.

Mi-a promis c-o să mă aştepte la aeroport dimineaţă. De-abia aştept să-l văd.

Instalându-mă comod în scaun, mi-o imaginez fără să vreau pe buni în tinereţe, în timpul războiului, trecând cu bicicleta prin Hyde Park pe sub baloanele uriaşe de baraj, ancorate la sol, spre a le pune beţe în roate bombardierelor germane. Mă gândesc la casa devastată din Craven Street şi la cum s-a urcat buni peste mormane de cărămizi şi bârne, în ciuda coastelor fracturate şi a umărului dislocat, pentru a recupera cufărul marinăresc care o lega de Ludwig, după moartea surorii ei gemene. Dacă n-ar fi existat acel cufăr, n-aş fi aflat niciodată adevărul despre familia mea şi nu l-aş fi cunoscut pe Geoffrey. Drumurile noastre nu s-ar fi întâlnit niciodată.

Dar s-au întâlnit, iar el a fost prima persoană pe care am sunat-o după descoperirea pe care am făcut-o la Berlin, spre a-i povesti despre scrisoare şi despre cufărul pe care îl păstrase Hans tăinuit în pod. Eu şi Geoffrey am ţinut legătura între timp, prin e-mail şi telefon, şi mi-a fost un prieten minunat, în multe privinţe. Pe deasupra, m-a ajutat cu un proiect foarte important.

Acum traversez oceanul pentru a-l revedea şi a îndrepta nişte lucruri.

Deşi fratele lui Theodore, Henry, şi soţia lui, Clara, nu mai sunt de mult printre noi, buni a acceptat în cele din urmă să ia legătura cu actualul conte de la Grantchester Hall. I-am spus ce s-a întâmplat *cu adevărat* cu fratele tatălui lui, Theodore, şi cu soţia acestuia, Vivian –

cântăreaţa pe care o întâlnise şi de care se îndrăgostise la începutul războiului. Tânărul conte mi-a dat permisiunea să înlocuiesc o piatră de mormânt din cimitirul domeniului.

Acesta e proiectul important cu care m-a ajutat Geoffrey. Şi mă bucur să spun că pe piatra de mormânt n-o să mai apară numele lui April Hughes. Acolo va scrie, în sfârşit, „Vivian Gibbons, iubita soţie a lui Theodore Gibbons, 1915 – 1940".

În plus, Hans şi-a asumat misiunea de a contacta un istoric din Berlin, care adună informaţii spre a scrie o carte despre unul dintre eroii uitaţi ai Germaniei, Ludwig Albrecht. O bună parte din carte seva concentra pe eforturile lui secrete ca spion în timpul celui de-al Treilea Reich şi pe contribuţia lui la acţiunile Rezistenţei germane şi, ulterior, la victoria Aliaţilor. Istoricul a contactat-o deja pe bunica spre a afla mai multe despre relaţia lor. Bunica i-a trimis copii ale fotografiilor pe care le-au păstrat ea şi Ludwig în cuferele îngemănate, precum şi o copie a scrisorii pe care i-a scris-o Ludwig cu puţin înainte de a muri.

Hans l-a ajutat, totodată, pe tata să ia legătura cu câţiva veri pe care nici nu ştia că-i are, pentru că Ludwig a avut o soră mai mică, care a supravieţuit războiului. Ea s-a dus între timp, dar tata speră să facă o călătorie la Berlin la anul spre a-şi cunoaşte verii personal. îl voi însoţi şi eu, desigur.

Aşadar… mă simt împăcată când se reduc luminile din cabină şi pasagerii se instalează mai comod pentru călătoria transatlantică nocturnă. Mă bucur că trecutul şi eroii au fost onoraţi şi că jertfele lor nu au fost uitate. Reuşesc să adorm.

Când aterizăm pe Heathrow, sunt trezită de-a binelea şi sunt entuziasmată. De-abia aştept să cobor din avion şi nu mai am răbdare cât se pregătesc însoţitorii de zbor să deschidă uşile şi să ne dea drumul.

O pornesc rapid spre vamă, luând-o înaintea tuturor. Când ies în sfârşit pe poartă la Sosiri, Geoffrey mă aşteaptă. Poartă blugi, adidaşi şi o haină uşoară de vară şi-mi creşte inima când îl văd. Şi eu am adidaşi şi îmi dau seama că e sâmbătă.

— În sfârşit, îmi spune, cu un zâmbet orbitor, când mă vede venind.

E mai chipeş decât îmi aminteam şi nu mă pot abţine. Îi ţâşnesc în braţe şi îl îmbrăţişez.

Mă strânge bine şi îmi şopteşte la ureche:

— Ce mă bucur să te văd!

Apoi mă priveşte o clipă şi, până să mă dezmeticesc, mă sărută blând pe buze.

Parcă plutesc, purtată de un râu molcom spre un viitor nelămurit, dar care, știu sigur, va fi minunat.

MULŢUMIRI

Când vine vorba de mulţumiri, trebuie să încep cu tatăl meu, Charles, care s-a stins în 2018, şi cu mama mea frumoasă şi iubitoare, Noel Doucet. Vă mulţumesc amândurora pentru că m-aţi crescut într-un cămin plin de iubire, în care era încurajată creativitatea, şi pentru că m-aţi învăţat ce contează cu adevărat în viaţă. Aţi fost nişte părinţi desăvârşiţi şi vouă vă datorez fericirea mea de azi – pentru că m-aţi învăţat să-mi trăiesc viaţa cu bucurie şi pasiune. A fost de ajuns să vă urmez exemplul.

Că veni vorba, a fost o bucurie să scriu cartea de faţă, dar mi-a luat mai mult decât mă aşteptam s-o termin. Am dedicat luni întregi documentării şi elaborării poveştii până să scriu o vorbă. Apoi am scris prima versiune de mână, fără să bănuiesc că voi ajunge la 125.000 de cuvinte până la final. Din acest motiv, aş vrea să le mulţumesc prietenilor şi familiei – în special soţului meu – pentru că m-au înţeles când dispăream cu săptămânile în ascunzătoarea mea să scriu. Stephen, mă bucur că suntem firi atât de asemănătoare. Întotdeauna ai propriile tale proiecte creative şi ambiţioase, de care de abia aştepţi să te apuci, aşa că părem să ne retragem fiecare în ascunzătoarea lui în acelaşi timp, ajutându-l totodată pe celălalt cu proiectele lui. Ce mă bucur că ne-am întâlnit! Mi-ai împlinit toate visurile. Mulţumesc că te-ai însurat cu mine.

Îi mulţumesc de asemenea verişoarei mele, Michelle Killen (a.k.a. Michelle McMaster), care mi-a fost cea mai bună prietenă, prima cititoare şi un critic de nădejde de la bun început. Ideile şi încurajările tale m-au ajutat să desăvârşesc fiecare dintre cărţile pe care le-am scris. Te iubesc nespus.

Şi Juliei Phillips Smith, verişoara şi sora mea spirituală – ce m-aş face fără tine? Eşti artistă la rândul tău şi mă înţelegi, în fiecare zi.

Sunt extrem de recunoscătoare echipei editoriale de la Lake Union, în special editoarei mele, Alicia Clancy, ale cărei comentarii inspirate şi inteligente m-au ajutat să dezvolt considerabil manuscrisul original. Mulţumesc pentru că m-ai îmboldit să explorez mai profund personajul lui Gillian şi relaţia sa cu tatăl ei şi pentru recomandările tale de bun simţ, care m-au ajutat să reconturez cu finețe relaţia dintre

Gillian şi Geoffrey, până când am nimerit tonul perfect. Îi mulţumesc, totodată, lui Danielle Marshall pentru că m-a adus în familia Lake Union şi echipei de marketing de la Amazon Publishing – m-aţi uluit cu abilităţile voastre fenomenale. M-aţi lăsat mască şi, datorită vouă, s-a întâmplat de câteva ori să dansez prin bucătărie.

Trebuie, de asemenea, să-i mulţumesc agentului meu, Paige Wheeler. Paige, colaborăm de douăzeci de ani, de la bun început, când m-ai ajutat să-mi vând primul roman. De atunci, m-ai ajutat să mă menţin în joc, de-a lungul suişurilor şi coborâşurilor, şi pentru asta îţi sunt îndatorată.

Îi mulţumesc prietenei mele scriitoare din Anglia, Victoria Connelly, pentru că a citit cu atenţie o versiune timpurie a romanului şi pentru recomandările privind specificul englezesc. Îi mulţumesc, de asemenea, soţului Victoriei, Roy Connelly, pentru că m-a plimbat cu maşina prin minunatele sate englezeşti în decursul anului pe care l-am petrecut la Londra. N-o să uit niciodată căpiţele de fân! Şi tablourile tale minunate.

Prietenei mele de-o viaţă, Cathy Donaldson, care a propus să mergem să vedem o reprezentaţie *cu un american la Paris* când eram la Londra, după ce-am petrecut ore în şir la Churchill War Rooms (tot la propunerea ei). A existat un moment în piesă care mi-a înflăcărat imaginaţia şi acel unic moment m-a inspirat să scriu o carte despre război, o idee căreia îi ţinusem piept până atunci.

În sfârşit, aş vrea să le mulţumesc tuturor scriitorilor şi istoricilor ale căror opere au jucat un rol în procesul meu de documentare. Scrierile lor m-au ajutat să proiectez cursul cărţii de faţă. Voi pomeni o parte dintre aceste cărţi mai jos, nu doar spre a recunoaşte contribuţia acestor scriitori, ci şi ca bibliografie orientativă pentru cei care doresc să afle mai multe despre viaţa din Anglia în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, precum şi despre SOE. Aş vrea, de asemenea, să menţionez Imperial War Museum din Londra, Churchill War Rooms şi ghizii bine informaţi care organizează London Walks, de la care am aflat o mulţime de lucruri interesante despre Londra dinainte şi de după război, precum şi din perioada războiului. Vă mulţumesc pentru că aţi transformat anul pe care l-am petrecut la Londra într-o experienţă memorabilă.

Iată o listă de cărţi minunate:

Juliet Gardiner, *Wartime: Britain 1930 – 1945.*

Juliet Gardiner, *The Blitz.*

Gavin Mortimer, *The Longest Night: Voices from the London Blitz.* Carol Harris, *Blitz Diary: Life under Fire în World War ÎL* Noreen Riols, *The Secret Ministry of Ag. & Fish: My Life în Churchill's School for Spies.*

Patrick Yarnold, *Wanborough Manor: School for Secret Agents.* M. R, D. Foot, *SOE: The Special Operations Executive 1940 – 1946.*

Clare Mulley, *The Spy Who Loved: The Secrets and Lives of One of Britain's Bravest Wartime Heroines.*

Freya von Moltke, *Memories of Kreisau and the German Resistance.* Peter Churchill, *Of Their Own Choice.*

Nicholas Rankin, *Churchill's Wizards: The British Genius for Deception 1914 – 1945.*

The Secret Agent's Pocket Manual 1939 – 1945: The Original Espionage Field Manual of the Second World War Spies, editat de Stephen Bull.

Instructions for American Servicemen în Britain 1942, reprodus după originalul dactilografiat, Ministerul de Război, Washington, DC.

CUPRINS

Prolog 9
Partea 1: GILLIAN 11
Partea a II-a: VIVIAN 43
Partea a III-a: APRIL 257
Partea a IV-a: GILLIAN 407
Epilog 487
Mulţumiri 491